

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

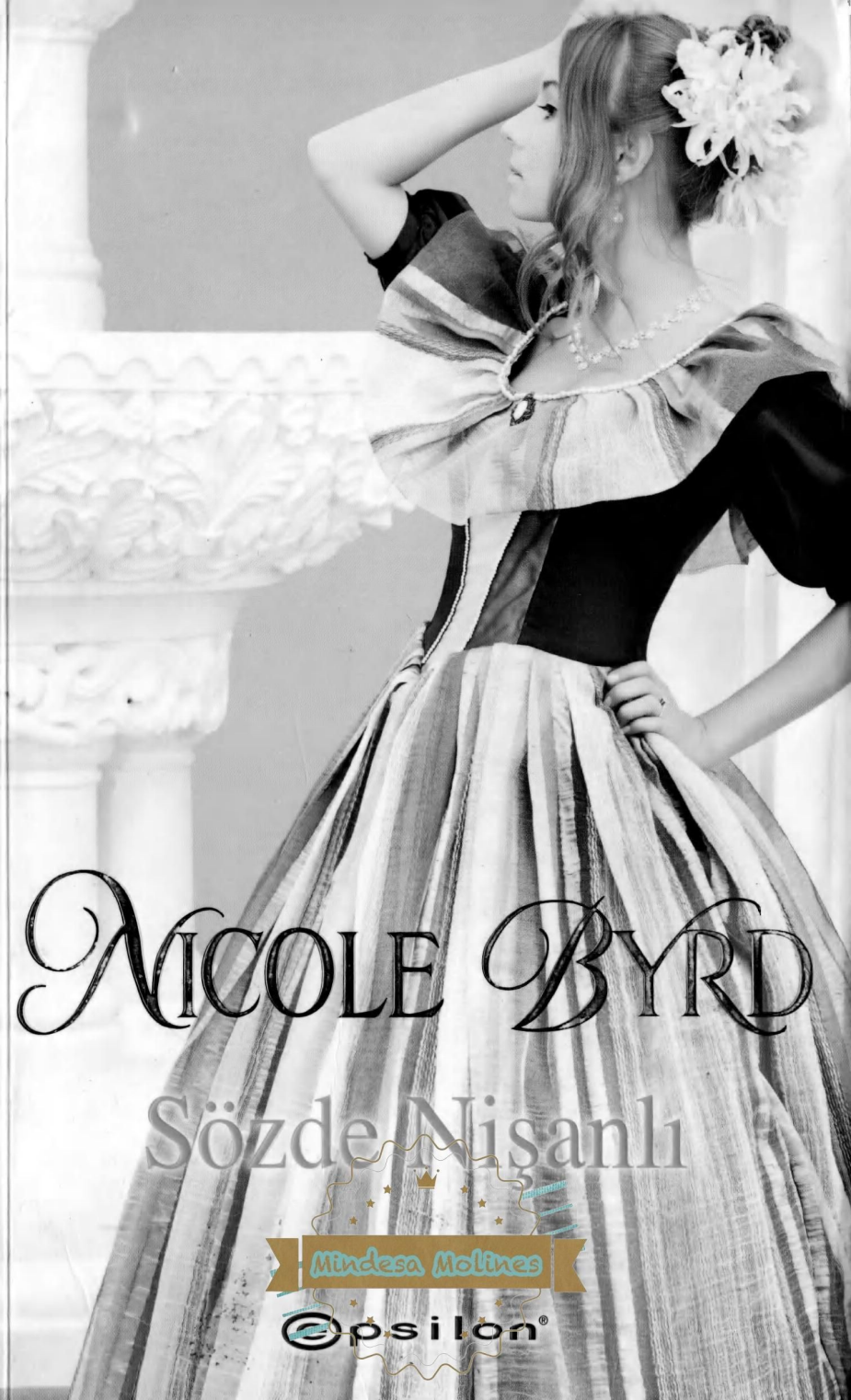
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NICOLE BYRD

Sözde Nisanlı

Psyche Hill'in babasından kalan mirasa sahip olabilmemesinin tek bir yolu vardır: Evlilik. Fakat genç kızın amcası ne yazık ki muhtemel taliplerin hepsini geri planda tutmakta kararlıdır, çünkü bu mirasın aile içinde kalmasını arzu etmektedir. Kötü huylu kuzeniyle evlenip ekonomik özgürlüğünü temelli kaybetmekten korkan Psyche'nin aklına inanılmaz bir fikir gelir: Soylu bir adamla gizlice nişanlandığı haberini ortaya atacak ve bu rolü üstlenecek bir aktör tutacaktır...

Kumarbaz Gabriel Sinclair inanılmaz derecede yetenekli bir kart ustasıdır. Bir gün peşindeki haydut çetesinden kaçmaya çalışırken karşısına tesadüfen bir at arabası çıkar ve Gabriel kendini aniden bir nişan partisinin ortasında buluverir. Psyche'nin kiralamış olduğu sözde nişanlının rolüne bürünürken, aynı zamanda hayatta kalmak adına ihtiyaç duyduğu o gizli sığınağı da bulduğunu hisseder. Fakat skandal ve tehlike bir adım ötesinde beklemektedir.

Psyche kendi kendine bu esrarengiz yabancıya güvenmemesi gerektiğini söylese de acaba Gabriel'in kollarında keşfetmiş olduğu tutku tüm bu aldatmacanın ortasındaki tek gerçek midir?

"Entrika yüklü, ele avuca sığmaz, romantik bir hikâye...
Son kelimesine dek tatmin edici."

Cathy Maxwell

"Eğlenceli, bir o kadar da özgünlüğü ile göz kamaştıran bir roman."

The Romance Reader

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: **yenisayfa** .com.tr

SÖZDE NİŞANLI

Orijinal Adı: Dear Impostor
Yazarı: Nicole Byrd
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: İren Kori
Editör: Aslı Güçlü
Düzeltili: Fahrettin Levent
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
Kapak Fotoğrafı: Fotolia.com

1. Baskı: Temmuz 2011

ISBN: 978 9944 82-437-8

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2001 Cheryl Zach, Michelle Place

Türkçe Yayın Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sözde Nişanlı

Nicole Byrd

Çeviri
İren Kori

epsilon

Bölüm 1

Bu ödemenin, iyi dağıtılmış bir kart oyununun aksine, avcuna basit bir şekilde düşmeyeceğini tahmin etmeliydi. Belki de cennet her zaman, cehennemın açık kapısının iki adım ötesinde duruyordu.

“İştç... O tarafta!”

Gabriel Sinclair hızla omzunun üzerinden baktı. Peşindekilere izini kaybettirmeyi umarak en arkadaki tiyatro izleyicilerinin arasına karışmıştı, fakat onu neredeyse Londra’nın bir ucundan diğerine takip etmiş olan haydut çetesi peşini bu kadar kolay bırakmayacaktı.

Pelerinli bir beyefendinin arkasından yanlamasına yürüyor olsa da uzun boyu, kendinden kısa olan bu adam tarafından tam olarak gizlenemiyordu. Adamın koluna yapışmış olan sıska kadın kafasını kaldırıp ona baktı; yüzü kızaran kadın aşırı ince dudakları bir sırtışıla genişlerken kirpiklerini titretti. Gabriel ona gerçek anlamda bakmaksızın hafifçe gülümseyerek karşılık verdi. Kadınlar üzerinde her zaman böyle bir etkisi olmuştu; artık nadiren umursuyordu.

Şu anda tek ilgilendiği, seyrekleşen kalabalığın - yine de

öyle çok insan vardı ki aralarından ilerlemek Gabriel için bile çok zordu - kenarında duraksayan kılıksız adamların dikkatinden kaçmaktı. Kusursuz takım elbisesi onu, tiyatrodan ayrılan sosyetik bay ve bayanların bir parçası gibi gösteriyor olmalıydı, ancak yanağında yara izi olan keskin bakışlı adamın - muhtemelen çetenin liderinin dikkati pek de kolay dağılmıyordu.

“Yakalayın onu, sizi beyinsiz köpekler!”

Gabriel binanın köşesindeki daha derin gölgelere doğru bir adım daha attı, sonra döndü ve hayatı için koşmaya başladı.

Ama dar sokak çerçöple doluydu ve burada, belli ki kendine ucuz bir şişe cinin avuntusunu satın almaya yetecek kadar bozukluk kazanmış, sarhoş bir sokak temizleyicisi vardı. Tiyatronun dış duvarına yaslanarak yere çökmüş olan adam, sarhoş saadetiyle horluyordu. Aralık dudaklarının arasından öyle sert bir cin kokusu yükseliyordu ki bu koku, çöplerin mevcut pis kokusunu bastırmaya yetecek kadar güçlüydü. Kel kafası az ilerideki cadde lambasının loş ışığını yansıtıyor, elindeki boş şişe hâlâ kucağında duruyor ve adi görünümlü saplı süpürgesi dar sokakta geçişi engelliyordu.

Gabriel kirli süpürgeyi tam zamanında gördü ama üzerinden atlarken az da olsa yavaşlamak zorunda kaldı; arkasında boğuk bir küfür ve en yakındaki takipçisinin pek atik olmamasından kaynaklanan bir çarpma sesi duydu.

Gabriel sırtıttı, fakat nefesini koşmak için sakladı. İzini süren avcılardan hâlâ kurtulmuş değildi. Birkaç metre daha kat etti, ardından çamurlu bir su birikintisinin diğer tarafına sıçradı. Ayağı yeniden kaldırıma değdiğinde, gözlerini kırptırdı. Göz ucuyla pis suda, arkasında hareket

eden bir şeklin yansımasını yakaladı. Suyu döven ayağın şıptırtısını duydu ve bu sesi neredeyse ayırt edilemeyen bir hışırtı izledi. İnmekte olan sopayı görmek için tam zamanında döndü.

Çoğu adam oracıkta, atık kaplı o dar sokakta ölmüş olurdu ama Gabriel Sinclair onlardan biri değildi.

Darbeyi kolaylıkla savuşturdu, sonra sopayı alt kısmından yakaladı ve düşmanının çenesine doğru bastırdı. Adam homurdanarak yere yığıldı. Gabriel sopayı saldırganın artık gevşek olan parmaklarının arasından çekti ve sonraki haydudun midesine sertçe vurdu. Adam küfrederek ve ekşi kokulu kusmuğunu öğürerek iki büklüm oldu.

“Yediğinle ilgili bir sorun mu var?” diye sordu Gabriel keyifli bir ses tonuyla. “Birazcık ucuz şarap, belki de?”

Kalan üç adama temkinli bir şekilde göz attı, adamlar avları artık elinde bir silah tuttuğundan ötürü telaşla geri çekildiler. Adamların ikisinin elinde de kalın bir sopa vardı, fakat gözlerini kısarak bakan lider ceketinin kol kısmından uzun ve tehlikeli görünen bir bıçak çıkarıp öne doğru bir adım attı. Yara izli adam çürük dişlerini açığa çıkararak gülümsedi ve derin bir tecrübenin rahatlığıyla bıçağı salladı.

Gabriel, adamın nefesinin iğrenç kokusunu duyunca irkildi. Ensiz, öldürücü silah yerine düşmanının gözlerinin içine baktı. On beş yıl boyunca aklını kullanarak hayatta kalmış olması boşuna değildi; ne zaman savaşacağını ve ne zaman kaçacağını çok iyi biliyordu.

Her zamanki alaycılığım sayesinde elbette, diye düşündü, ihtiyat asla erdemlerinden biri olmamıştı. Elindeki sopayla hızlı bir aldatici hareket yaptı; muhtemel katili geriye sıçradı. Gabriel bir kez daha tabanları yağladı.

Köşeyi döndü ve hemen hemen kendi boyunda zayıf bir

adam önünde belirlediğinde henüz birkaç metre ilerlemişti. Adam tiyatronun arka girişinin önünde volta atıyordu.

Adam da takım elbiseliydi, bir yandan oldukça uzun olan boyun bağını çekiştiriyor, diğer yandan da elindeki kâğıt parçasını incelerken kendi kendine mırıldanıyordu. “Sophie Hala’nın beyaz saçları ve uzun bir burnu var; Kuzen Mervyn’in koca bir göbeği ve seyrek saçları var. Hayır, bu Kuzen Percival. Ah, kahretsin... Bunu beceremeyeceğim.”

Gabriel onun yanından geçmeyi dencedi, fakat adam uzaklaşacağı yere ona doğru hareket etti. Gabriel kâğıdın havaya savrulmasına neden olarak adama doğru kaydı. Aldığı darbe karşısında adam kollarını savurarak arka girişe uzanan ahşap basamaklara serildi.

“Özür dilerim!” Gabriel dengesini güç de olsa korudu ama sopayı yere düşürdü. Tiyatronun arka kapısına şöyle bir baktı ancak kapı sıkıca kilitlenmiş görünüyordu. Çok geçmeden dar sokaktan gelen ayak sesleri yaklaşırken, atların toynak seslerini duydu.

Bir araç yaklaşıyordu. Bu, kiralayabileceği bir at arabası değil birinin şahsi aracıydı. Şaşırtıcı bir şekilde tam önlerinde durdu.

Sürücü onlara doğru, “İçinizden biri Tarrington Markisi mi?” diye seslendi.

Basamaklara boydan boya serilmiş olan adam, sürücüye şöyle bir baktı, ardından elini zayıf bir şekilde salladı. “Ah, bu, bu o, hemen orada.”

Gabriel kimliği belirsiz adama bakmak için aniden döndü. “Ne?”

Silahlı üç takipçisini köşeyi dönerken gördüğü anda, at

arabasının kapısı açılıverdi. Sopasını aldığı adam da sendeleyerek üçlünün peşinden ilerliyordu, ifadesi ölümcüldü.

Sürücü, “Lütfen, içeri girin, lordum,” diye seslendi.

Gabriel Tanrı’dan gelen bir hediyeyi geri çevirecek değildi. Arabaya atladı, kapıyı hızla kapattı ve araç hareket etti. Pencereden baktığında, uzaklaşan at arabasına şaşkınlıkla bakan çete üyelerini gördü.

Gabriel, “Başka zaman beyler,” diye bağırdı. Sonra kahkaha atarak arkasına, kadife minderlerin kalın, yumuşak kumaşına yaslandı. Vatanına dönmek için ne yol ama!

Derin bir nefes alan Gabriel hiç varamamış olduğu birinci sınıf oyun kulübüne doğru yola çıktığından beri ilk kez rahatladı. Zamanında birçok sefil kaybeden görmüştü ama hiçbiri Barrett’in ölümcül öfkesine rakip olmamıştı.

Elbette çok az kumarbaz, Barrett’in son oyununun boyutunda bir bahsi kaybetmişti. İngiltere’nin güneyinde bir arazi... Fakirleşmiş küçük oğlun, İngiltere’yi yıllar önce utançla terk etmiş bir kara koyunun servetini yeniden oluşturması için uygun bir mülk.

Bu Gabriel’in beklediği fırsattı - itibarla, unvanla geri dönmek için ve sonunda babasına, devamlı kusur bulan ailesine, hepsinin inandığı gibi işe yaramaz olmadığını kanıtlamak için iyi bir yoldu. Gabriel kendi kendine defalarca, kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış, fakir ve yüzkarası olarak, sadaka dilenir bir şekilde geri dönmeyeceğine dair yemin etmişti.

Maun renkli kapının pürüzsüz yüzeyine vuruyordu ve uzun parmaklı eli istemsizce yumruk olmuştu. Hayır, ya başarılı olmuş olarak dönecekti ya da asla dönmeyecekti. Onlara hayatta kaldığını, hatta bundan fazlasını, galibiyetini gösterecekti! Toplanacak kiralar ve yuvası haline gelecek

hoş bir evle birlikte kendine ait bir arazi... İşte bu, hayatını sonsuza dek değiştirecekti.

Kazancını toplamaya yetecek kadar uzun yaşayabilirse tabii.

Barrett, doğuştan kazanılmış hakkını bir kart oyununda kaybetmiş hoşnutsuz kumarbaz, şeref borcunu temizlemek için son derece orijinal olmasa bile pratik bir yol düşünmüştü.

Ölü adamlar ganimetlerini toplayamazlardı.

Ama Gabriel'in bir başkasının çıkarı uğruna ölmeye hiç niyeti yoktu. Böyle olsaydı, yıllar önce pes ederdi. Amaçsızca dolaştığı, kart oynadığı, uygar toplumun kenarında var olduğu, çekiciliği, yakışıklı yüzü ve keskin matematik zekâsı ile hayatta kaldığı yıllarda.

Pencereden bir kez daha baktı, dalgın bir şekilde Londra'nın şehir manzarasındaki değişiklikleri fark etti. Burada yakın zamanda yenilenmiş bir malikâne, şurada kibar leydilerin şapkalarını uzun devekuşu tüyleri veya ipekten güllerle süslemekle övünen yeni bir mağaza vardı. Sokak lambaları, ilk çocukluk çağı yolculuğundan hatırladığından daha yaygındı, yağ yerine gaz alevi ile parılıyordu.

Ve o da değişmişti, belki de arkasında bıraktığı ülkeden, şehirden daha bile fazla. Güneşten bronzlaşmış parmaklarına baktı - babasının sert dilli mirastan mahrum bırakışından sonra uzaklaşmış olan kederli çocuğun şımartılmış beyaz ellerinden daha sert ve incelerdi. Geri dönen o çocuk, babasının onayını almadan kendi evini kuracaktı. Evet, Gabriel Tanrı'nın izniyle yapacaktı bunu, babası ile ağabeyi kendi safralarında boğulabilirlerdi!

At arabası, eski moda bir araca yol vermek için yavaşladı.

Gabriel sürücünün oturduğu yerde küfrettiğini ve diğer aracın kavşakta ağır ağır yol alırken gıcırdadığını duydu. Gözlerini kapatarak gülümsedi. Küfürler Mozart uvertürü kadar coşkulu geliyordu kulağa - ne de olsa İngilizceydi; Fransızca, Almanca ya da İspanyolca değildi; Antillerin çok dilli lehçelerinden biri bile değildi. Ve sokakta yoğun olarak hissedilen gübre ve yağmur, yıkanmış tuğla ve terli at kokusu Londra'nın bilindik kokularıydı; Tobago'da bulunan bir marketin baharatlı kokusu veya bir Venedik kanalından yükselen lağım kokusu değildi. Sonunda yeniden evdeydi ve bu kez, bu kez kimse onu uzaklaştıramayacaktı!

Araba hızını arttırırken, Gabriel sürücünün onu nereye götürdüğünü merak etti. Aslında, saldırganlardan geçici bir kaçış sağladığı sürece bu pek de önemli değildi. Gayretlerine bakılacak olursa peşindeki adamlara ölümü karşılığında küçük bir servet vaat edilmiş olmalıydı - ve Barrett'ın bundan kurtaracağı göz önünde bulundurulunca Gabriel düşmanının cömertliğinden şüphe duymuyordu.

Gerçek Tarrington Markisi neredeydi acaba? Hâlâ tiyatronun içinde, ikinci sınıf bir aktrise soyunma odasında kur mu yapıyordu? Arabasının yanlış yolcuyu aldığına sinirlenecekti. Tanrı aşkına, sürücü kendi işverenini nasıl tanımazdı? Ayrıca Gabriel'in yere serdiği adam neden onu Tarrington'la karıştırmıştı? Ortada muammalar vardı ama Gabriel iyi bir dolaptan her zaman keyif almıştı; bunlardan yeteri kadar çevirmişti.

Araç yeniden yavaşlayarak etkileyici bir malikânenin önünde durdu ve görüş açısına birden arabanın kapısını açmaya hazır bir uşak girdi.

Keşif zamanı, diye düşündü Gabriel. Gerçek bir planı yoktu ama aklına bir şey gelirdi nasıl olsa. Her zaman

gelmişti. Sadece ılımlı bir öngörüyle kalp atışlarının biraz hızlandığını hissetti ve iyi bağlanmış boyunbağını düzeltip arabadan inmek için eğildi.

Sokağın pürüzlü taşlarına adım attığında, uşak hiçbir tanıma - ya da açık olmak gerekirse tanımama - belirtisi göstermedi.

“Lordum.” Hizmetli hafif bir reverans yaptı ve birkaç adım geri çekildi, böylelikle Gabriel önünde yükselen geniş eve doğru hareket edebilirdi. Uzun pencereleri sokağın karanlığını aydınlatan ışık demetleri saçıyordu. Daha şimdiden bir piyanonun müziği ve soylu seslerin donuk mırıltısı duyulabiliyordu.

Gabriel geniş basamaklardan ölçülü bir yavaşlıkla çıktı. Burası markinin kendi konutu olamazdı zira içeride kalabalık bir parti sürüyor gibi görünüyordu. Burada bir konuk olarak mı bulunuyordu? Bu Gabriel’in numarayı birkaç dakika daha sürdürebileceği anlamına mı geliyordu? Neden olmasın, diye düşündü her zamanki aldırmaazlığıyla. İyi bir partiyi her zaman sevmiştir.

Antredeki üniformalı uşağı başıyla selamladı ve duvardaki uzun aynaya göz atmak için duraksadı. Kovalama sırasında şapkasını kaybetmişti ama koyu renk saçları düzgündü ve o pis dar sokaktaki son koşusuna rağmen takım elbisesi hâlâ kusursuzdu. Ceketinin önünde neredeyse görünmez olan noktaya bir fiske vurup yakasını düzeltti, sonra omuzlarını rahatlatıp konuşma ve kadehlerin tıkradama seslerinin açıkça duyulabildiği üst kata doğru basamakları çıkmak için hazırlandı.

Tanrım, bir kadeh şarap içebilirdi! Gabriel, evin sahibi her kimse, güçlü bir damak tadı ve iyi bir şarap mahzeni olmasını umdu. Hayatı için bu önceki koşusu, Gabriel’i kuru bir boğazla bırakıp susuzluğa boğmuştu.

Diğer konuklar çoktan toplanmışa benziyorlardı; geniş merdivenden tek başına yukarı çıktı. En kötüsü de bu durum, konukları karşılamak için açıliveren çift kanatlı kapıdan içeri girdiği anda tüm bakışların üzerine çevrileceği anlamına geliyordu. Şansı yaver giderse, belki bir kadeh Burgonya şarabının tadını çıkarabilir ve yeniden koşmaya başlamadan önce kısa bir mola vermeye yetecek kadar kalabalığın arasına karışabilirdi. Bu o kadar uzun bir süre yaşam biçimi olmuştu ki artık tuhaf gelmiyordu. Fakat bu kez amacı başka bir kolay zafer veya yüksek meblağlı bir kart oyunu değildi. Bu kez gerçek bir hedefi vardı: Uzun süre yaşamayı tasarladığı bir arazi. Kanıtlaması gereken bir şey vardı... Babasına, ağabeyine, kanca burunlu büyük halalarına ve belki de kendine.

Zihninin gerisinde kaynamakta olan bu düşüncelerle Gabriel, belirsiz ve kibar bir selamlamayla karışık kayıtsız, soylu ifadelerinden birini takındı. Kapı girişine doğru adımını attı.

Belirgin bir yönlendirme olmaksızın, uşak yankılanan bir vurguyla resmi şekilde bildirdi: “Tarrington Markisi.”

Koyu takım elbiseli erkeklerin ve iyi giyimli her yaştan kadının doldurduğu büyük odaya sessizlik çöktü. Konuşma seslerinin uğultusu kesildi ve odanın ucundaki yaşlıca bir hanım iri gözleriyle ona dikkatle bakmak için uzun saplı gözlüğünü kaldırdı.

Gabriel içlerinden birinin, “Sahtekâr! Bu marki değil!” diye bağırmasını bekledi.

Odada hâlâ sessizlik hâkimdi. Gabriel hızlıca etrafa göz gezdirdi, ta ki kalabalığın biraz dışında duran genç bir kız dikkatini çekene kadar. Nefesi kararsız dudaklarından sıyrılmadan önce bir an için boğazına takıldı.

Genç bir kıza göre oldukça uzun boyluydu, zayıf ama zarif görünümüydü, mavi renkli gece elbisesinin yumuşak kıvrımlarının altında hatları belirgindi. Yazık ki elbisenin yakası biraz fazla yüksek kesimliydi; göğüs kısmının az da olsa gözler önüne serilmesine degeceğinden emindi Gabriel. Sarı saçları başının arkasında basit ama sıkı bir topuzla şekillendirilmişti ve buz gibi mavi gözleriyle bakışına karşılık verdiğinde kusursuz biçimli oval yüzü durgundu. Yüz hatları düzgün ve klasik olarak güzeldi, fakat Gabriel’i asıl etkileyen kızın soğuk bakışlarından yansıyan ruhtu. Kızın kendisinin bile tahmin edemeyeceği tutkularından bahseden ruh. Yedi dilde çapkın olarak adlandırılması boş yere olmayan Gabriel, tehlikenin kokusunu alan bir hayvan gibi bu cansız tavrın altındaki sıcaklığı sezebiliyordu.

Ama bir an için aldığı riski unutmuştu. Bu güzel bayana kur yapacak kadar uzun bir süre burada kalamayacaktı; hayal kırıklığına uğradığını hissetti. İçinde kıvranan içgüdüsel arzusunun alevini bastırması gerekiyordu. Bu gerçekten utanç vericiydi ama durum tam olarak buydu.

Yaşlı kadın, “Demek...” dedi sessizliğin ortasında yükselen bir sesle. “Sonunda ailene tanıştıracacağın gizemli nişanlı, bu.”

Gabriel’in şaşkınlığını gizlemek için tüm maharetini kullanması gerekti; gözlerini kırptırsa da nazik ve kayıtsız ifadesini korudu. Nişanlı mı? Planı mahvolmuş, aksine geri tepmişti. Sarışın tanrıça konuştuğunda, Gabriel hali hazırda kaçış yolunu gözden geçiriyordu.

“Hoş geldiniz, lordum.”

Bölüm 2

Psyche Persephone Hill eğlenmiyordu. Hayatının son yarım saati katlanılmaz olmuştu. Ayakkabıları ayağını vurmuş, nişanlısı kendi nişan partisine geç kalmış ve kuzeni Percy korsajından aşağı hiç de gizli olmayan alçak bakışlar atmaya çalışarak omzuna abanmıştı.

Kızgınlığını yatıştırarak öne doğru bir adım attı ve Percy'nin şaşı tetkikinden kaçmaktan memnun olarak hayatını ebediyen değiştirecek olan adama yaklaştı.

Adamın tüm yapması gereken Psyche'nin emirlerine uymaktı.

Psyche nedense özgürlüğün tadını şimdiden alabiliyordu.

Bu kimliği belirsiz ikinci sınıf aktörden bahseden hizmetçisi, onun uzun boylu, koyu renk saçlı ve yüzüne bakılır bir adam olduğunu söylemişti. Psyche sadık hizmetçisinin görme duyusundan daha önce hiç şüphe etmemişti ama Simpson'ın 'yüzüne bakılır' dediği buysa...

Psyche gergin yüz hatlarını hafif bir gülümsemeyle yumuşattı ve eldivenli ellerini belirgin bir ilgiyle uzun boylu yabancıya uzattı. Attığı her adımda, sanki yaklaşmakta olduğu inanılmaz bir enerji kaynağıymışçasına - adamın

siyah ve beyaz takım elbisesinin sevecen aşinalığıyla sarı-malanmış bilinmeyen bir enerji - cildi geriliyordu. Adamın koyu renk gözlerinde tedbirli bir zevk parıltısı vardı ki bu Psyche'yi aniden rahatsız etti. Adam ona dokunamadan ellerini geri çekmek için çılgın bir arzu duydu. Anlamsız hislerini bastırarak sabit bir şekilde ona doğru ilerledi.

Ona yaklaştığında, adam daha da uzun görünüyordu. Gür siyah saçlar, koyu gözler - muhtemelen ilk düşündüğü gibi kahverengi değil çok koyu bir maviydi - ve modaya uygun olmayacak şekilde bronzlaşmış hatlar. Beyaz dişleri ortaya çıkaran, hayranlık gösteren bir gülümsemeyle ayrılan dudaklar; çenesinin sert hatlarını bozan küçük bir yara izi. Psyche kararlılıkla geleceğine doğru son bir adım daha attı.

“Geciktin,” dedi ve kızgınlığını dışa vurmakta zorlanmaksızın dişlerini sıktı.

Adam tek kaşını kaldırdı. “Hayatım, hizmetime ihtiyaç duyulduğundan haberim yoktu.”

Uzarak genç kızın eldivenli ellerinden birini tuttu, avcunu çevirdi ve dudaklarına götürdü. Psyche bu beklenmedik yakınlık karşısında hazırlıksızdı, adamın öpüşünün sıcaklığı eldivenin ince derisinden geçip avcunu kavurmuş gibi bir his bırakınca nefesi kesilerek elini geri çekti.

Acaba tüm aktörler böyle küstah mıydı? Şüphesiz karşındaki bu adam, nezaketini korumak için özel bir sebebi olan soylu bir genç kıza olmasa da kadınlara kur yapmaya alışkındı. Psyche derin bir nefes aldı ve kendini sakinleştirmeye çalıştı.

Ailesinin, müstakbel kocasının sevgi gösterisine karşılık vermesini beklediğini bilen Psyche cilveli bir şekilde kırıpkıklarını indirerek uysal gülümsemesine uymayan kısık,

aceleci bir ses tonuyla konuştu. “Hizmetine ihtiyaç duyulduğunu biliyorsun, yoksa burada olmazdın. Şimdi, kendine gel, istediğini alacaksın.”

Adam kalın, koyu kirpiklerinin arasından ona bakarak sırtıttı. “Tanrım, ateşli bir kadını seviyorum.”

Psyche bu ölçüsüz yorumu başka kimsenin duymamış olması için dua edip, adamı kaliteli ceketinin üzerinden sertçe çimdikleyerek elini onun koluna koydu. Zihninin bir köşesinde, aktörlerin hep böyle iyi giyinip giyinmediklerini merak etti. Sahnede sanıldığından daha iyi kazanıyor olmalıydılar. Psyche onun, hizmetçisinin söylemiş olduğundan daha başarılı olmadığını ya da akrabalarından birinin onu tanımamasını umdu, aksi takdirde bu durum parlak ama aşırı riskli planının sonu olurdu.

Çimdiğine karşı adamın verdiği tek tepki kol kaslarının - tüm aktörler bu kadar formda mıydı? - gerilmesi ve o inanılmaz güzel gözlerinin biraz kısılması olmuştu. Ona bu kadar yakın duran Psyche adamın erkeksi kokusuna karışan sabun ve sokak kokusu alıyordu. Adam arka sokaklarda biraz fazla zaman geçirmiş gibiydi ki bu da sahnelerin az bilinen oyuncusuna daha fazla ait bir kokuydu sanki. Psyche kendi kendine rahatlaması gerektiğini söyledi; bir araya gelmiş olan ailesi ikisini de meraklı gözlerle izliyordu.

Psyche, birinin boğazını temizlediğini duydu. Döndü, marki de onu izledi ve onlara neredeyse aynı ifadeyle dik dik bakan iki adamla yüz yüze geldiler.

“Bu beyefendi, amcam Wilfred, lordum,” dedi genç kız çabucak. “Kendisi ebeveynlerimin ölümünden beri çıkarılarımı şevkle gözeten nazik koruyucumdur.” Ses tonunda-

ki ironi bariz olsa bile kimse alınmışa benzemiyordu. “Ve bu da, elbette, amcamın oğlu, kuzenim Percy.”

İki adam da elini uzatmadı, bu yüzden sahte nişanlısı hafifçe başını eğdi.

Karşılarında duran her iki adamın da boyu koluna girdiği aktörden kısaydı; ikisi de Psyche’nin ancak göz seviyesine gelecek kadar uzunlardı. Wilfred Amca’nın şakaklarında gri saçlar belirmişti ve kelleşen kafası oğlunun seyrekleşen saçlarının yapısını yansıtıyordu. İyi kesim ceketlerine rağmen ikisinin de sağlam iştah ve hareketsiz yaşama işaret eden göbekleri dikkat çekiyordu. Ve iki yuvarek yüz de güçlü bir tikslenme ifadesi takınmıştı. Amcası kaba bir şekilde, “Bu Tarrington unvanını hiç duymadım,” dedi. “Tuhaf bir durum, sence de öyle değil mi?”

“Doğrusunu söylemek gerekirse, kökenimiz eskilere dayansa da ailemiz ne yazık ki pek dikkat çekmez.”

Psyche arkasından gelen ve hızla bastırılan bir kıkırdama sesi duydu.

Koruyucusu sözlerine sürdürdü. “Bu ailenin sizi sevgili yeğenimiz için uygun bulacağını düşünmenize neden olan nedir?” diye sordu. Ses tonu, dikleştirdiği omuzları kadar katıydı.

Marki bir bilmeceyi yanıtlar gibi neşeli bir ifadeyle, “Çünkü onu el üstünde tutacağım, inanılmaz derecede mutlu edeceğim ve efendim ona birçok güzel çocuk vereceğim,” diye karşılık verdi.

Percy’nin dolgun yanakları birden kıpkırmızı kesildi ve babası kaşlarını çatı. “Haddinizi aşmayın! Sevgili Psyche’miz için arzu ettiğimiz başka planlar vardı. Aslında Percy...”

“Benim için her zaman bir kardeş kadar değerli ol-

muştur,” diyerek araya girdi Psyche yumuşak bir şekilde. “Ve eminim ki mutluluğum için yalnızca iyi dileklere sahiptir.”

“Ş-şey, evet,” dedi Percy homurdanarak. “Ama biliyorsun ki ben, şey, b-ben öz kardeşin değilim, Psyche.”

“Lütfen bir beyefendi gibi davran, Percy,” dedi yakında duran gri saçlı bir kadın ve kabahatliye sert bir şekilde baktı. “Hanımların huzurunda bu şekilde konuşamazsın.”

“Haklısın, Mavis Hala.” Percy bir mendil çıkardı ve terleyen alnını sildi. “Özür dilerim. Ama... Psyche ve ben, biz her zaman, Psyche, bilirsin işte...”

Psyche konuya yeterince hâkimdi ancak kuzeninin sıkça tekrarlanan aşk beyanlarını duymak istemiyordu. Kolu-na girdiği adamı sertçe ailenin geri kalan üyelerine doğru çevirdi.

“Bu, kuzenim Matilda,” dedi. “Ve halam Mavis.”

Aktör iki hanımı da selamladı - vay canına, hiç olmazsa zarifti. Psyche, adamın nasıl dans edeceğini, onun kollarında vals yapmanın nasıl olacağını merak etti ve sonra düşüncelerini keskin bir şekilde geri itti. Her şey yolunda giderse, onu bu akşamdan sonra bir daha asla görmeyecekti. Adam bir amaç için buradaydı, tek bir amaç için ve bunun dansla hiçbir ilgisi yoktu.

Adam akrabalara kibar bir şeyler söylüyor, Psyche ise dikkatini ona vermeye çalışıyordu.

“Psyche’nin böyle güzel ve zarif olduğuna şaşırmamak gerek,” dedi. “Tüm ailesinin benzer şekilde hoş olduğunu görebiliyorum.”

Psyche ona dik dik baktı. Kuzen Matilda ise bu sözlerin üstü kapalı bir alay içerip içermediğinden emin değilmiş gibi kuşkulu görünüyordu. Matilda tombul ve semirtilmiş

bir keklik gibi yuvarlak hatlıydı, geleneksel güzellikle kıyasladığında yanakları fazla kırmızı, boynu da fazla kısaydı. Ve adama şüpheyle bakan Mavis, doğrama kütüğüyle olan randevusundan uzun zaman önce sağ kurtulmuş yaşlı bir hindi kadar zayıf ve kemikliydi.

“Güzel gözleriniz var, Kuzen Matilda,” diye devam etti adam sözlerine. “Bir dağ gölü kadar sakın ve derin.”

Tanrı aşkına, gerçekten de öyleydi! Psyche bunu neden daha önce fark etmemişti? Matilda’nın gözleri durgun, derin suyun yeşil-kahve rengine parılıyordu, tam da aktörün söylemiş olduğu gibi. Psyche, memnuniyetle daha da fazla kızaran Matilda’yı ve yoğun bir onaylamayla başını sallayan Mavis’i izledi.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı Matilda. “Çok naziksınız.” Matilda’nın annesi Mavis’in dudakları, aksi ifadesini yumuşatan nadir bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Ben sadece bir gözlemciyim,” dedi adam rahat bir ifadeyle gülümseyerek.

Adamı acele ettirmeseydim, Matilda onunla evlenmeye hazır olacaktı, diye alaycı bir şekilde düşündü Psyche. Yine de onu sıradaki akraba grubuna yönlendirirken aktöre saygı dolu bir ifadeyle baktı.

“Bu çok asil bir davranıştı,” diye fısıldadı. “Matilda iltifatlara alışkın değildir ama çok yumuşak bir kalbi vardır.”

“Her kadın güzeldir,” diye mırıldandı adam. “Eğer ne-reye bakacağını bilersen.”

Kıyafetinin altındaki kıvrımlara mı bakıyordu? Her nedense bakışları, Percy’nin her zamanki gizli incelemeleriyle aynı pis şehveti taşımıyordu ve Psyche aynı iğrenmeyi hissetmiyordu. Bir kadın bu adamdan yalnızca içten bir zevk alma hissederci ve...

Psyche düşüncelerine hâkim olmaya çalıştı. Ve bu en tehlikeli kompliman, dedi kendi kendine.

Sahte Marki, bu nişan partisi için bir araya gelmiş olan diğer aile üyeleriyle kibarca selamlaştı ve kadınlar onun cazibesine tepki verip, erkekler de dik bakışlarının kararlılıkla karşılandığını anladıkça, Psyche atmosferin yavaş yavaş nasıl değiştiğini algıladı.

Beyaz saçlı bir kadın odanın ucunda taht gibi görünen geniş bir sandalyede dimdik oturuyordu - ve kurnaz büyük hala Sophie'nin orada oturması oldukça bilinçliydi.

Psyche adamı ailenin son ve Wilfred Amca dışında belki de en dişli üyesine yöneltirken, "Ne yaparsan yap, onunla sakın ters düşme!" diye fısıldadı duyulmayacak bir ses tonuyla. "Saygılı ol. Olabildiğince az konuş, tıpkı sana yazdığım gibi."

Sesini yeniden, bir konuşma seviyesine yükselterek, "Bu bayan, sana sıklıkla bahsetmiş olduğum büyük halam Sophie," dedi.

"Demek aşırı ciddi yeğenimin kalbini çalan sensin." Yaşlı kadın ona uzun saplı gözlüğünün ardından dikkatle bakıyordu. "Bunun olacağını asla düşünmemiştim. Hoş bir yüzün var, fakat öte yandan uzun vadede bunun ne önemi var ki? Sende bundan fazlası olmalı."

"Elbette," diye cevap verdi adam ve yaşlı kadının uzattığı eli alıp dudaklarına götürürken uzun bir tecrübenin verdiği rahatlık ve zarafetle eğildi. "Yoksa sevgili Psyche'm teklifimi neden kabul etsin ki?"

Sophie Hala elini adamın tutuşundan kurtarıırken, "Servetin peşinde değilsin, o halde?" diye soruverdi.

"Duyarlı bir adam asla bir servete karşı isteksiz değildir," dedi adam gülümseyerek.

Psyche bu kez dudağını ısırđı ve halasının öfkeyle karşılık vermesini bekledi. Bunun yerine yaşlı kadın bir kahkaha homurtusu koyuverdi.

“En azından bu konuda numara yapmıyorsun,” dedi. “Yeğenimin gök mavisi gözleri ya da gül yaprağı dudakları hakkında romantik saçmalıklar öne süreceğini düşünmüştüm.”

“Ah, ben onda gözler ve dudaklardan fazlasını görüyorum.” Kiralık nişanlı bakışlarını Psyche’nin kıyafetinin yüksek kesimli boyun hattında ve soluk mavi renkli ipek elbisenin göğüs kısmında gezdirerek her iki bayanı da ikna etti.

Psyche kızardı ve adamın kolunu yeniden çimdikleme-ye çalıştı ama aktörün kasları çok sertti; saldırıya çoktan hazırlanmış olan adamın çok az acı hissettiğini biliyordu genç kız. Bu aktör her kimse, çabuk öğreniyordu.

Sophie I Hala yeniden kahkaha attı. “Ancak görebilirsin,” dedi, ses tonu şaşırtıcı biçimde yumuşaktı. “Ancak görebilirsin, Lord Tarrington.”

Adamın ölçsüz tavrından ötürü hâlâ öfkeli olan Psyche, şaşkın şaşkın halasına baktı.

Tüm bu tuhaflıklara karşın plan işe yarayacaktı! Psyche bu ihtimal dışı planın aklına geldiğı o çaresiz anı hatırlayarak rahat bir nefes aldı.

Sezon başladığından beri geçen son haftalarda, daha da bir yapışkan olan ve her hareketini takip eden Kuzen Percival yüzündendi. Psyche bir davete veya baloya katıldığında, Percy de orada, onun hemen yanı başında oluyordu. Kırdan at sürmeye çıktığında da Percy yanında bitiyordu; yaşlı bir atın tepesinde soluğu tükenirken maceracı kuzen

görüntüsü sunmaya çalışıyor, onunla aynı rotada kalmaya çabalarken uyuşuk hayvanı insafsızca dürtüyordu.

Psyche'nin olası taliplerine meydan okurcasına bakıyor ve genç kızın pek de üstü kapalı olmayan baştan savma gayretlerine rağmen ilgisinde ısrarcı olmayı sürdürüyordu - hatta seçkin bir bekâr Psyche'nin güzelliğini takdir edecekmiş gibi görüldüğünde, Percival kuzenine refakat etmek adına çoğu kez onun koluna yapışıyordu. Ve daimi varlığı durumu daha da kötüleştiriyordu. Psyche'nin etrafındaki hayran çemberi seyrekleşiyordu ve genç kız yıllar geçtikçe sayının giderek azalacağını biliyordu.

Psyche'nin tüm çabalarına karşın Percy için kuzeninin gölgesi olmak hiç de zor değildi. Aynı sosyal organizasyonlara tabii ki davetiye alacaktı - babasının ailesi doğuştan gelen makul bir servete ama arı bir soya sahipti. Sadece Psyche'nin bilgili babası, garip deneyler ve yeni buluşlara olan meyliyle geniş bir servet oluşturmayı başarmıştı. Bu servet kazadan sonra hükümet fonuna güvenli bir şekilde bağlanmıştı. Wilfred Amca bu servete kardeşinin ölümünden önce bile göz koymuştu, şimdi ise budala oğluyla birlikte hırslarının muhatabının ellerinin arasında olduğunu düşünüyordu. Tüm gereken, Psyche'nin birinci dereceden kuzeniyle evlenmeyi kabul etmesiydi.

Ancak Psyche giderek artan ekonomik bağımsızlık arzusuna rağmen bunu yapmak için kendini ikna edemiyordu. Percy elini tuttuğunda, parmaklarının gevşek ve nemli kavrayışını hissettiğinde, Psyche sadece onu itip başından defetmek istiyordu. Psyche onu hiç öpmemişti, fakat Percy'nin ıslak, pembe dudaklarına tek bir bakış atması bile midesinin bulanmasına yetiyordu.

Evliliğin, babasının vasiyetinden - vasiyete göre miras

Psyche nişanlanana kadar gözetimde kalacaktı - onu azat edecek olması bile kuzenine duyduğu tiksintiyi dindirmeye yetmiyordu.

Ve iki hafta önce, Percy onu Kontes Shrewsbury'nin bahçesinde dikenli çobanpüskülleriyle dolu bir çalılığa doğru yürütmüştü. Tam arkalarındaki balo salonunun pencerelerinden müzik sesleri ve mum ışığı süzülüyordu ki bu durum da Psyche'yi çaresizce tedbirli olmaya itmmişti.

"Lütfen, kuzen," diye yalvarmıştı Percy onun elini tutmaya çalışarak. "Nasıl hissettiğimi biliyorsun..."

"Sen de benim nasıl hissettiğimi biliyorsun, Percy, bunu defalarca konuştuk. Seninle evlenemem. Sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum, özellikle de o şekilde..." diyerek sertçe cevap vermişti Psyche elini hızla çekerek.

Bahsi geçen ve sadece evlilik yeminiyle elde edilebilmesi mümkün olan bu servet Percy'yi inanılmaz derecede ısrarcı yapabiliirdi oysa ki. "Ah, abartma lütfen, genç bir kızın hanım hanımcık olmasının münasip görüldüğünü biliyorum ama şimdi beni dinlemek zorundasın. Adı çıkmış bir kız kurusu olmak üzeresin. Yirmi beş yaşındasın, yani... Yedinci sezonun. Sana kur yapmamı kabul etmen çok daha iyi, yoksa servetin olsa da olmasa da yakında son duanı ediyor olacaksın."

"Percy, henüz ölüm döşeğinde değilim. Ve hanım hanımcık da değilim!"

"Elbette öylesin. Annenin aksine sen her zaman hanım hanımcık oldun, o..."

Psyche'nin gözlerinde beliren öfkeyi fark etmiş olmalı ki söylemek üzere olduğu kelimeleri alelacele değiştirmişti. "Yani annene saygı duyuyorum, ancak taşrada o şekilde

çiplence peşinde koşmak, saygın kadınlar üzerinde şoke edici fikirler...”

“Percy, benim hakkında konuşuyordun.” Psyche ona bunu hatırlatmada zorlanmış ve sarf ettiği kelimeler üzerine Percy bir kez daha ellerine uzanınca pişmanlık duymuştu. Dikkatini kuzeninden ayırmaksızın ipek elbisesini çekiştiren keskin kenarlı yapraklardan uzaklaşmayı denemiş ve taş bir bankın kenarına çarpmıştı. Darbenin acısı dizlerinin bükülmesine neden olunca da hızla banka oturmuştu. Ve böylece Percy’nin eline bir şans daha geçmişti.

“Haklısın, bizim hakkımızda konuşuyordum. Sevgili, sevgili Psyche, sana ebedi aşkımı ilan etmeme izin vermelisin.” Psyche’nin elini hâlâ sıkıca tutuyordu. Nemli çimlerin üzerine diz çökmesi ise Psyche’yi dehşete düşürmüştü.

“Ayağa kalk Percy, hemen! İnsanların hakkımızda konuşmasına sebep olacaksın,” diyerek keskin bir şekilde karşılık vermişti Psyche. “Öyle ya da böyle, en iyi pantolonunu da mahvedeceksin.”

Percy bu düşünceyle irkilmiş ama ayağa kalkmayı reddetmişti. “İnsanların konuşmasını umursamıyorum,” demişti halinden hoşnut bir ses tonuyla. “Herkesin, sana olan hislerimi bilmesini istiyorum.”

Paragöz amcamın başka bir talibi asla kabul etmeyeceği gerçeğini göz önünde bulundurursak, diye düşünmüştü Psyche yeniden hayal kırıklığına kapılarak. Biraz bağımsızlık kazanmak ve ömür boyu bu hanım evladına bağlanmamak için ne yapabilirdi? Başka seçeneği yokmuş gibi görünüyordu. Percy, bir kemiğin başındaki köpek gibi nöbet tutarken, başka kim ona yaklaşırdı ki? Hal böyleyken...

Percy'yle evlenirsem kısıtlamalardan kurtulabilirim, diye aklından geçirmişti. Tabii bu teklifi kabul edecek isteği kendinde bulursa. Ayrıca muhtemelen ona olan ilgisizliği yüzünden Percy'nin şehveti evlilik yatağından öteye geçemeyecek ve evlilikleri de çok uzun süremeyecekti. Sonrasında Psyche, Circe ile düzgün bir şekilde ilgilenebilirdi. Fakat...

Evlendikten sonra bütçesini kocası kontrol edecekti; kadınların yasal hakları yoktu tabii. Ve babası kadar Percy'nin de eli oldukça sıkıydı. Hayır, onunla evlenmek hiçbir işe yaramayacak, diye aklından geçirmişti Psyche. Percy'nin, vücudunu kendininkine bastırıldığını düşünmek bile tenini karıncalandırmıştı. Elinin tutuşu bile rahatsızlık vericiydi. Psyche bir kez daha elini çekmeyi denemişti.

“Percy, seninle evlenemem!”

“Neden olmasın?” Psyche'ye biraz daha yaklaşmış ve dudaklarını büzmüştü. Tanrım, yoksa onu öpmeye mi kalıyacaktı?

“Çünkü ben zaten nişanlıyım!” demişti Psyche bir anda, sonra durmuş ve gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi görünen kuzeni kadar dehşete kapıldığını hissetmişti. Percy onun elini bırakmış ve zor da olsa ayağa kalkmıştı.

“Ne demek istiyorsun, nişanlı mı? Kiminle? Buna inanmıyorum!”

“Cara Tara Tarrington Markisi'yle,” diye karşılık vermişti Psyche çaresiz bir halde. “Onunla geçen yaz Avrupa'da, Sophie Hala ve kız kardeşimle Fransa'ya gittiğimde tanıştım.”

“Circe'a büyük müzeleri göstermek istediğini söylemiştin,” demişti Percy. Sesi dargın çıkıyor, yüzünde beliren ihanete uğramışlık ifadesi ise neredeyse gülünç görünüyordu.

“Öyle yaptık,” diye cevap vermişti Psyche. “O tam anlamıyla sanatsever bir marki.”

“Fransız mı? Kahrolası bir Fransız’la mı evleneceksin?” Kuzeni haberi idrak edebilmiş benzemiyordu. “Bu imkânsız, babam buna asla rıza göstermez.”

“İngiliz elbette, yalnızca Avrupa’da ikâmet ediyor.” Hazırlıksız bir şekilde ortaya attığı hikâyesini inandırıcı kılmak adına olabildiğince hızlı düşünmeye çalışarak yanıt vermişti. “Wilfred Amca’nın onun benimle evlenmek için uygun bir aday olduğunu düşüneneğine eminim.”

“Asla! Babamla konuşacağım,” demişti Percy uğursuz bir tonda. “Babam buna engel olacak!”

Bu sözler üzerine Percy ağır adımlarla uzaklaşırken, huzur dolu derin bir nefes alan Psyche’nin aklına bir fikir gelmişti. Genç kız ertesi sabah alelacele aile avukatı Bay Watkins’e bir not göndermişti. Bay Watkins onu koyu renkli alışap kaplamalı ofisinde ağırlamış ve porselen fincandan çayını yudumlarken şöyle demişti: “Sevgili Psyche’m biliyorsun ki ne kadar istesen de kuralları çiğneyemem. Babam yalnızca seni korumayı amaçladı ve...”

“Beni korumak mı? Ne ummuş olursa olsun, beni doğrudan Percy’nin nemli ellerine teslim etmiş oluyor,” diyerek cevabı yapıştırmıştı Psyche. Bu konuşmayı pek çok kez yapmışlar ve kurallarla dolu kalın sayfaları didik didik etmişlerdi. “Hayır, sanırım yasal bir boşluk buldum!”

Avukat ona bir fincan ve ince limon dilimlerinin bulunduğu küçük bir tabak uzatmıştı. “Ne demek istiyorsun?” Sesi temkinli çıkmıştı, fakat avukatlar yasal boşluklara yeterince aşinaydılar.

“Altıncı sayfa,” diye yönlendirmişti onu Psyche çayını yudumlarken. Sonra fincanı bırakmış ve incelemekten

yıpranmış olan kendi kopyasını kaldırmıştı. “Burada, nişanlandığım zaman mirasımın yarısını alacağım söyleniyor.”

“Ah, evet.” Avukat genç kızın bahsettiği sayfaya bir fiske atmıştı. “Baban gelinlik alman ve düğüne hazırlanman için geniş imkânlara sahip olduğundan emin olmak istedi, erkek kardeşinin pintiliğini bildiğinden... Wilfred tutumlu olma eğiliminde ve...”

“Evet ama bir de sekizinci sayfaya bak. Amcam uygun olmayan bir evliliğe engel olma hakkına sahip, fakat burada bir nişanı engelleyebileceği söylenmiyor!” Psyche derin bir nefes almıştı. Bu, dün gece Percy’nin artan cüretinden rahatsız bir halde yatağında uzanırken aklına gelmişti.

Avukat gözlüğünü düzeltmiş ve dosyadaki ağır ifadeleri tekrar okumuştı. “Bunu böyle yorumlayabilirsin, fakat...”

Psyche ellerini gergin bir şekilde kenetleyip, “Bunu yorumlamam gerekmiyor; burada yazan bu!” diye itiraz etmişti.

“Öyle olsa bile, asla evlenemeyeceksen sevgili çocuğum, nişanlanmanın ne yararı olacak?”

Psyche avukatın yavaşlığına tahammülsüz bir şekilde, “Paramın yarısının kontrolüne sahip olacağım!” diye haykırmıştı. “Bu, Wilfred Amca’nın bana izin verdiğinden çok ama çok daha fazlası. Circe için düzgün sanat hocaları tutabilirim; seyahat edebiliriz. Amcamın para vermeyeceği şeylerin hepsini yapabilirim!”

Avukat durumu ölçüp biçerken, özgürlük, diye düşünmüştü genç kız bir an için gözlerini kapatarak. Bunun anlamı kuzeninin yakın takibinden ve amcasının emirlerinden kurtulacağıydı.

“Ama bu boşuna. Hiçbir talip böyle bir anlaşılmaya razı gelmez, Psyche,” diye belirtmişti avukat. “Yani arkasından evlilik gelmeyecek bir nişana.”

Psyche mavi gözlerinin haylazca aydınlandığını hissederek, “Ah, sanırım razı gelecek birini tanıyorum,” diyerek avukata karşı çıkmıştı.

Bay Watkins ona gözlüklerin ardında kısılan gözlerle dık dik bakmıştı ama kısa bir sessizlikten sonra, “Kendine dikkat et, sevgili kızım,” demişti.

Psyche mutlulukla ışıldayarak eve dönmüştü. Sonunda yasal kafesinden çıkmanın bir yolunu bulmuştu. Percy’ye söylediği hazırlıksız sözler Psyche’yi azat edecekti. Hayal gücünün ürünü olan bu gizemli markiyle ebediyen nişanlı kalacaktı ve kimse ona ya da Circe’a ne yapması gerektiğini söyleyemeyecekti.

Bu dahiceydi...

Percy’den haberi alan amcasının bu gizli nişana sebep olan adamla tanışmayı talep edecek olması dışında. Bu, planının korkunç sonu gibi görünmüştü, ta ki nişanlı rolünü oynaması için birini kiralamayı düşünene kadar. Tüm ihtiyacı olan, bir geceliğine saygın görünümlü bir nişanlı bulmaktı, sonra bu gizemli marki yeniden Manş Denizi’nde kaybolabilirdi. Psyche de bu sayede gerekçeleri dahilinde kendi parasına erişebilirdi.

Planının ayrıntılarına kafa patlatarak geçirmiş olduğu uykusuz gecelere tamamen değecekti. Rolü oynaması için uygun bir aday bulması adına hizmetçisini, üç aylık cep harçlığının en iyi kısmını vaat edecek şekilde, tiyatroya göndermişti. Ve Simpson başarılı olduğunu bildirmişti.

Gerçek şu ki Psyche “gizli çalışanının” bu uzun boylu, cpey yapılı, korkunç derecede yakışıklı olan adam gibi gö-

rüneceğini aklından bile geçirmemişti. Ve bu kadar iyi rol yapıyorsa, neden daha başarılı olmadığını anlayamıyordu - Psyche adamın sahiden bir beyefendi olduğuna yemin edebilirdi. Ama bunun pek bir önemi yoktu, planı işe yaramıştı!

Psyche kendini asla kafasında canlandıramadığı en çılgın dalaverenin mümkün görünmeyen başarısı için takdir etti. Bu ona, ailesinin yapmış olduğu her şeyden daha alışılmadık geldi. Bu düşünce hoşuna gitmedi ve eksantrik ailesinden her bakımdan farklı olduğunu söyledi kendine. Sonra gizli dalgın düşünceleri, hoşnutlukla kendini kutlaması aniden son buldu.

Annesinin erkek kardeşlerinden biri, kiralık nişanlısını iki hafta sonraki bir partiye davet ediyordu. Ve başka davetler de mi vardı? Tanrı aşkına, çok dikkatli olmalıydı.

“Hayır, hayır, o sıralarda yeniden uzakta olacaksın, değil mi lordum?” diyerek aceleyle söze karıştı.

“Nasıl yani? Müstakbel karını şimdiden bırakacak mısın? Sevgili küçük Psyche’mizin yeni eşini uygun bir şekilde karşılamalıyız. Öyle değil mi lordum, herhalde Avrupa’ya bu kadar çabuk geri dönmek istemezsiniz.”

“Kesinlikle,” diye cevap verdi aktör ve Psyche’ye hınzır bir gülümseme gönderdi, beyaz dişleri göz alıyor, alaycı bakışları parıldıyordu. “Bu kadar erken ayrılarak nişanlımın hislerini paramparça etmeye hiç niyetim yok.” Sır verircesine adama daha da yaklaştı. “Benden çok uzun süre ayrı kalmaya dayanamaz, bilirsin. Gözleri kızarıp şişene kadar ağlar, fecidir gerçekten.” Psyche’nin o halini gözünün önüne getirmiş gibi yüzünü buruşturdu.

Erkek akrabaların bu sözler üzerine başlarını sallamala-

ı ve Psyche'ye sanki her an aşk gözyaşlarına boğulacakmış gibi küçümseyici bakışlar atmaları nefret uyandırıcıydı.

Bu durum inanılmazdı! Bu adamlar onu tüm hayatı boyunca tanımışlardı ve hiçbir zaman bir histeri nöbeti geçirdiğini görmemişlerdi. Yine de bu küstah, kibirli aktörün sözünü hakikat olarak kabul etmişlerdi.

Annesi başından beri haklıydı. Erkekler, kırma köpek zılniyetiyle dayanışarak tek bir cephe oluşturmurlardı.

“Ah, ben hayatımda hiç...” Yüzünü kızgın bir ateşin bastığını fark eden Psyche araya girmeye çalıştı. Dirseğinde hafif bir baskı hissetti, fakat onu sessizleştiren aklına gelen yeni bir rahatsız edici düşünceydi. Bu hergele daha fazla para için ona şantaj yapabilir miydi - bunun için miydi tüm bunlar?

“Sakıncası yoksa, ismin nedir oğlum?” dedi daha yaşlıca bir adam.

Aktör yeniden gülümsedi. “Elbette, Octavius Amca. Burada hepimiz aileyiz. Adım Gabriel Sinclair. Marki...” Korkudan kaskatı kesilmiş olan Psyche'ye bir bakış attı. “Tarrington Markisi.”

Bölüm 3

Kısa süreliğine zafer tadıyla ahenkli geçen gece, Psyche için şimdi tam bir kâbus halini almıştı. Şoktan uyuşmuş bir halde, sahte markinin neşeyle, şimdiye kadar saldırgan olan ailesinden gelen her türlü daveti kabul edişini izledi. Hepsi onun etkisi altına mı girmişti? Bu adam, güçlerini acınacak bir şekilde küçümsemiş olduğu bu tanınmamış aktör ne tür bir yaratıktı böyle?

Kâhya yemeğin hazır olduğunu bildirdiğinde, Wilfred Amca Sophie Hala'yla birlikte yemek odasına doğru ilerledi. Daha yüksek mevkideki hanımlar ve eşleri azametli bir usulde onları izledi ve marki, Psyche'ye yemek odasına kadar eşlik etti. Yemek odasında, markinin sahte mevkiine rağmen neyse ki ayrıldılar. Acaba Percy kâhyaya rüşvet mi vermişti? Psyche tabağındaki yemekle ilgileniyormuş gibi görünerek bir yandan düşüncelerini toplamaya çalışıyor, bir yandan da masanın ilerisinden gelen neşeli kahkahanın sebebini duymak için gayret ediyordu.

Aktör onlara ne anlatıyordu? Hayali seyahat ve maceralarını mı? Görünüşe bakılırsa, uzun masanın etrafındaki en canlı ve neşeli konuşma buydu, Psyche adamın sözle-

nın yalnızca küçük bir kısmını yakalayabildi. Oyuncular bu kadar çok seyahat ederler miydi? Hayır, bu hikâyeler katıksız hayal gücünün bir ürünü olmalıydı kuşkusuz. Peki ya maskesi düştüğünde ne olacaktı - her bir esprili hikâyeye bunu daha da çok mümkün kılıyordu. Hayatı boyunca hiç sinir krizi geçirmemiş olan Psyche, kontrolünü o an gelirse tamamen yitirip yitirmeyeceğini merak etti.

Tabağını kaplayan cezbedici görüntüye rağmen iştahı kaçmıştı. Bir çatal dolusu mantar soteyi kenara itti ve midesinin acı verici düğümlerle sıkıştığını hissetti. Her zaman özenle bağlı kalmaya çalıştığı, güvenli ve ihtiyatlı davranıştan ayrıldığı için cezası bu muydu? Şimdi dala-veresinden dolayı derin bir pişmanlık duyuyordu; bunun üstesinden geleceğini nasıl olmuştu da düşünebilmişti?

Aktör, uşağın onun için doldurduğu şarapla sarhoş olmuş olmalıydı - Psyche onun bu içten neşesini başka nasıl açıklayabilirdi? Adam bir hata yaptığı anda, Psyche'nin salıtekar olduğu açığa çıkacaktı ve bu da nişanın tüm aldatıcılığını gözler önüne serecekti. Sonrasında ise Psyche kendini her zamankinden daha da çok amcasının boyunduruğu altında bulacaktı - ki o vakit sırf büyük bir skandaldan kaçmak uğruna iğrenç Percy ile evlenmek zorunda bile kalabilirdi.

Ah, ne yapmıştı böyle? Psyche durumu kavrayınca kendini rahatsız hissetti. Circe da çaresiz bir durumda kalacaktı; Psyche küçük kardeşini yüzüstü bırakmış ve ırkısını de itibarlarını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya getirmişti.

Aileden çoğu kişi aktörün cazibesiyle rahatlıkla dile döktüğü hikâyeye ve esprileri dinledikçe, masadaki konuşma sesleri neredeyse kesilmişti. Adamın etrafına oturacak

kadar şanslı insanların kahkahaları yorumların arasına giriyor ve hikâyeler giderek daha da çok ilgi topluyordu.

Psyche'nin yanında oturan Percy domuz kızartmasına kızgın hareketlerle bıçağını batırıyordu. "Neden böyle bariz bir sahtekârı tercih ettiğini anlamıyorum..."

Psyche bayılacağını düşündü. "Neden bahsediyorsun?" diye sordu. Sesi güçsüz çıkmıştı.

"Yani bu cezbedici tarzın tamamen numara olduğu ortada; adam sadece parayı istiyor, Psyche. Böyle bir servet avcısına nasıl aldanabilirsin?"

Psyche rahatladığını hissetti. Kendi sözlerine inanır gibi görünmeye çalışarak, "Bu doğru değil," dedi. Aslında Percy'nin belirttiği gibi aktörün daha fazlasını beklediğinden kuşkuluyor ve onun söz verilmiş hizmet bedelinden ziyade büyük bir kazanç umudu ile motive edilmiş olmasından korkuyordu. Adamın kimliği anlaşıldığı takdirde, ikisi için de doğacak sonuçları hesaba katmaksızın kendini böyle bir oyunun içine attığına inanamıyordu Psyche.

"Tüm hayatın boyunca tanıdığın öz kuzenin yerine böyle bir sersemi nasıl tercih edebildin anlamıyorum." Percy çatalını masaya vurdu, kısıp gözleri öfkeyle ışıldıyordu. Çenesinde yemek sosunun kalıntısı vardı ve boyun bağı ekmek kırıntılarıyla benek benekti.

Psyche gözünü ona dikip baktı ve sesini sakın tutmaya çalıştı. "Kavramanın zor olduğunu biliyorum, Percy. Bir kadının budalalığa olan eğilimini göz önünde bulundurmalısın."

Her zamanki gibi bu ironi Percy'de işe yaramadı. "Aklını kaçırdığını düşünüyorum, Psyche ki senin her zaman ailenin mantıksızlığından kurtulmuş olduğunu düşünürdüm."

Psyche ona kızgınlıkla bakınca, Percy acemice konuyu değiştirdi. “Demek istediğim, sen birçok insandan farklı olarak ağırbaşlılığını koruyarak toplum kurallarına saygı gösterdin. Ama bu, bu, şey, o adeta berbat bir gösteriş düşkünü, Psyche. Gerçekten senin akıllı bir kız olduğunu sanırdım!” Sesi dehşete kapılmışçasına tiz çıkıyordu.

Psyche tekrar masanın diğer tarafına, kiralık nişanlısına doğru baktı. Adam hiçbir züppelik belirtisi sergilemiyordu; takım elbisesi kusursuz kesimliydi, ceketi siyah renkte, kravatı ise beyaz ketendendi, kısacası tüm kılığı tamamen ıyı bir zevkin gerektirdiği gibiydi. Sadece bir mühür yüzük takıyordu; servetiyle veya zevkinin eşsizliğiyle böbürlenmek için cep saati, altın zinciri ya da elmas yaka iğnesi yoktu. Tüm bunlara karşın adam kalabalıkta göze çarpıyordu.

bu konuda gerçekten yapabileceği hiçbir şey yoktu. Karanlık bir yakışıklılığı vardı. Bronz teni onu sıradan bir işçi gibi gösteriyor olsa da her nasılsa harika elmacık kemiklerini, koyu renk kaşlarını ve zekâ, espritellik ile ışıldayan koyu mavi gözlerini vurguluyordu. Hayır, bu aktör şu ana kadar kitlelerin dikkatinden kaçmış olmalıydı ama böyle olabilmesi için de ancak bir fiının içinde oynamış olması gerekirdi.

Tüm aile üyelerini büyülemiş benziyordu. Hatta hemen hemen herkesi. Psyche’nin öbür tarafında oturan büyük amca Ernest bile yalnızca pudingiyle meşgul olmak için masanın üzerine eğildiğinde, Percy’nin mızımlanmasına arkasını dönmüş ve adamın anlatmaya başladığı yeni hikâyeye kulak kabartmıştı.

Aktör, Batı Hint Adaları’nda - acaba bronz teninin kaynağı burası mıydı? - bulunan bir kumarhanedeki bir kart oyunu hakkında acayip bir hikâye anlatıyordu. Biri onu

aldatmaya çalışmıştı ve o da bu kişiyi, kahkahalarla gülen kumarbaz kalabalığı önünde, manşetine soktuğu fazladan kartları ifşa etmek için beline kadar çıplak bırakarak soy-muştu.

“Gömleğini çıkardığımda, suratlı oyun kâğıtlarıyla dolu bir takım dışarı döküldü... Kraliçeler, krallar ve tüm takımın valeleri... Ve o alçak Antonio en iyi keten gömleğinin oyun kartlarıyla kaplı olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi davranmaya çalışıyordu.”

Masadakiler kahkahalara boğuldular; sahte marki komik bir hikâye uydurmuştu. Psyche bile gülüşünü bastırmak zorunda kaldı.

Ama sonra kuzenlerinden biri, uzun boylu ve zayıf olan - Psyche'nin babası gibi bilime meyili olan - Mervyn boğazını temizledi. “Hmmm, geçen sene Amerika'ya gittiğimde Barbados'a uğradım,” dedi tereddütle. “Ben, hmmm, tarif ettiğin gibi bir kulüp hatırlamıyorum.”

Masaya derin bir sessizlik çöktü ve Psyche midesinde gerilerek ağır bir kütleye dönüşen düğümleri hissetti. Buraya kadardı; ahmak peri masalını fazlasıyla abartmıştı ve şimdi sırlar yavaş yavaş açığa çıkmaya başlayacaktı. Hapı yutmuşlardı!

Aktör, hikâyeyi sorgulamaya cüret etmiş olan genç adama göz attı, bakışlarında saygı dolu bir ifade belirmişti. Sonra kadehini kaldırdı ve nazik bir şekilde yakut rengi şarabından bir yudum aldı. “O kulüp şehrin nahoş bir kısmında yer alıyor, kuzen; belki de bu gibi ahlaksız uğraşlara hiç dalmadığından bilmiyorsundur?”

Fakat Mervyn, ince suratı gözlüklerinin ardında biraz solgun görünse de ifadesini korudu. “Hayır, tüm adayı gördüm, sanırım.”

Akrabaların bazıları markiyeye açık bir kuşkuyla bakıyordu. Psyche gecenin tüm gelişmesinin geri çekilen bir medcezirin altındaki kum gibi kayıp gittiğini görebiliyordu. Ne yapacaktı şimdi?

Kıralık nişanlısı inanılmaz bir şekilde gülümsedi. "Bridgetown'daki ana caddenin tam dışında bulunuyordu, küçük bir hanın arkasında ve bir hmmm... Şüpheli şöhretli ve oldukça cezbedici bir kadın tarafından işletiliyordu. Kadının adı Nan'di. Alev rengi saçları vardı ve giydiği incecik bluzlarla etekler bir kişinin sosyete balolarında görebileceğinden çok daha fazlasını açığa çıkarırdı."

Gözlerini kırıştıran Mervyn'in yüzü kıpkırmızı kesildi ve bu kızarıklık boynundan inip boyunbağının belli belirsiz kıvrımlarına doğru yayıldı. "Hmmm, evet," derken kadın akrabalarının bakışlarından titizlikle kaçındı. "Ben, şey, sanırım şeyi, bayanı hatırladım."

Masadaki ağır hava aniden hafıfledi; kadınlar onaylamaz bakışlar atıp gülüşlerini ellerinin arkasında saklarken erkeklerin çoğu kıkır kıkır güldü. Mervyn'in erkek kardeşi, "Bunun ne kadar eğitici bir seyahat olduğunu söylemiştin, evet!" diyerek ona sataştı.

Mervyn'in yüzü bundan daha kırmızı olamazdı. "Ama öyleydi."

Bunun üzerine Mervyn'in annesi açık bir eleştiriyile kaşlarını çatırsa da ailenin çoğu üyesi kahkahalarla güldü.

Psyche'yle konuşmak için onun daha da yakına sokulan Percy'nin burun delikleri öfkeyle genişledi. Nefesi sarımsak ve şarap kokuyordu. "Arzu ettiğin erkek buyusa, Psyche, epey hayal kırıklığına uğradım. Kendini, geleceğini ve servetini vermeyi dilediğin adam bu, öyle mi? Bu rezil çapkın... Pekâlâ! Seni hiç tanıyamamışım." Sözlerinin

gerçekliğinden tereddüt etmeksizin gerindi ve hantal bir nezaketle kuzu kızartmasını yemeye başladı.

Psyche az da olsa rahatladığını hissetti, neredeyse istemsizce tutmuş olduğu nefesi yumuşak bir iç çekişle bıraktı. Ancak konuştuğu zaman ses tonu keskindi.

“Merak ediyorum da kuzen, acaba benim geleceğim için mi yoksa servetim için mi daha çok endişeleniyorsun?”

Percy taktik hatasını fark edince, elindeki çatal ve bıçak gürültüyle porselenin üzerine düşüverdi. “Beni yanlış anladın, sevgili Psyche’m.”

Durumunun ona ağır bir manto gibi baskı yaptığını hisseden Psyche, bir hizmetli tabağını kaldırırken kuzeninden uzaklaştı. “Ahlaksız olabilirim ama beyinsiz değilim.” Percy’nin itirazlarını geçiştirmek için bir elini kaldırdı. “Hayır, Percy. Seni gerçekten net olarak anladım.”

Sophie Hala’nın diğer kadınlara kalkmaları, erkekleri brendileri ve hoş kokulu purolarıyla yalnız bırakmaları gerektiğini işaret etmesi büyük bir rahatlama yarattı. Psyche yemek odasından çıkan diğer kadınları uysalca izlerken, sahte sevgilisine yalvaran bir bakış atmaktan kendini alamadı, tam o sırada Wilfred Amca, “Bu şarabı kendim seçtim,” diyordu.

Aktöre, kendini çok zorlama diye yalvarmak istedi Psyche.

Gabriel’la göz göze geldiğinde ise öfkelenildi. Adam ne kadar eğlendiğini ortaya koyan o derin mavi gözlerinden birini kırpınca da iyice çileden çıktı.

Bu ne cüret! Özenli talimatlarına uymadığını öne sürüp ödemesinden kesecekti. Sinirden ne yapacağını bilemeyen psyche gönülsüzce konuk odasına doğru ilerledi. Kadınlarla yalnız kaldığında, tüm genç akrabaları yakınına geldi.

“Onunla nasıl tanıştığını bize ayrıntılı bir şekilde anlatmalısın, Psyche,” dedi kuzen Matilda. “Ve tüm isteklerine karşı nasıl da düşünceli ve uysal yaklaştığını...”

Düşünceli? Uysal? Aktör, Psyche’nin planını alay konusu haline getiriyordu!

“Bu duyduğum en romantik hikâye!” diye devam etti Matilda sözlerine. “Gerçek aşkı bulmuş olmandan ötürü çok memnunum, yani bu kişinin kuzenin olmamasından...”

“Kendi kesesini doldurmak isteyen bir kuzen. Yine de gizli bir nişan sözleşmesi gibi riskli bir şey yapacağın aklıma bile gelmezdi,” dedi Mavis Hala sakın bir ses tonuyla.

Adamın çekici olduğunu kabul ediyorum ama onun hakkında gerçekten ne biliyorsun?”

Yemekteki çabalarından ve aklına takılan kuşkulardan tükenmiş olan Psyche, bu kez ne yapacağını bilmiyordu. Kararsız kalmışken, yardım beklenmedik bir bölgeden geldi.

“Kızı rahat bırakın,” dedi Sophie Hala. “Psyche gel ve yanıma otur, çocuğum.”

Endişesini göstermemeye çalışan Psyche, yağmurdan kaçarken doluya tutulmak buna denir diye düşündü. Her zaman olduğu gibi halasının işgal etmiş olduğu ayakları oymalı büyük koltuğun - Sophie Hala her zaman odadaki en rahat koltuğu kapardı - yanındaki dar sandalyeye oturdu ve gergin bir halde sorgunun başlamasını bekledi.

Ama büyük halası onu bir kez daha şaşırttı.

“Onda ne bulduğunu artık merak etmiyorum,” dedi Sophie Hala. Uzun saplı gözlüğünü kaldırıp gözlerini kısararak Psyche’ye dikkatle baktı. “Sanırım ailedeki tüm kadınları büyüledi, hatta...” Karşıya, her zamanki hırçın ve

hoşnutsuz ifadesiyle kaskatı oturan Mavis Hala'ya kısa bir bakış attı. "Hatta Mavis'i bile. Her ne kadar Mavis o budala ifadesiyle bu gerçeği dışa vurmayacak olsa da. Fakat ailemizdeki erkekler, yakışıklı bir yüz ve zarif tavırlarla tatmin olmayacaklardır. Nişanlının geçmişini kontrol etmek isteyeceklerdir, özellikle de Wilfred Amcan."

"Ama..." Psyche itirazlarını bastırmak zorunda kaldı. Neden bu kadar karmaşıktı? Ne kadar da basit bir plan gibi görünmüştü oysa ki. "Onun, onun tüm ailesi öldü, sanırım. Bu yüzden, bu yüzden yurt dışına gitmişti, hatıralardan kaçmak için."

"Öyle mi?" Sophie Hala elini sallayarak yüzünü serinletti ve tepsi tutan uşağı tek bir hareketiyle uzaklaştırdı. "Bana düzgün bir brendi getir, Wilfred'in aldığı kalitesiz zımbırtılardan değil, kendi şişelerimden birini."

Hizmetli çekildiği zaman Sophie Hala sözlerine devam etti. "Kaçıp gidecek türde bir adama benzemiyor. Bununla birlikte o isimde tanıdık gelen bir şey var."

"Gerçekten mi?" diye sordu Psyche donuk bir ses tonuyla.

"Tam olarak hatırlayamıyorum ama eninde sonunda zihnimde belirecek. Bu arada, kalbini riske etme, kızım. Marki veya değil, bana göre biraz fazla düzgün biri."

"Bu bir kalp meselesi değil..." diyerek söze başladı Psyche, sonra ilk görüşte aşk üzerine kurulu düzme hikâyesiyle çelişmek üzere olduğunu hatırlayarak duraksadı.

"Hayır, sadece Percy'den kurtulmak istedin ki bu da anlaşılır bir şey, diye kabul etti Sophie Hala. Ses tonu gerçekçiydi. "Kimse seni bunun için suçlayamaz, en azından hiçbir kadın. Ama adımlarını dikkatli at, yoksa kendini

kaçmak istediğın kaderden daha büyük bir tehlikede bulabilirsin.”

Psyche kafasını salladı, yaşlı kadının anlayışı onu tartışamayacak kadar sersemletmişti. Genç kız yalnızca Wilfred Amca'nın tahmininden daha kurnaz olmaması için dua edebilirdi.

Erkekler tekrar onlara katıldığında, Psyche rahatladığını hissetti ve sözüm ona nişanlısını bir dakikalık özel bir konuşma yapmak için kenara çekme şansı bulana kadar sabırsızca bekledi.

“Pekâlâ...” Loş bahçeyi gösterme bahanesiyle Gabriel'ı uzun pencerelerden birine yönlendirdi. “Başka ne istiyorsunuz?”

Dudakları tembel bir gülümsemeyle kıvrılan Gabriel ona tepeden tırnağa baktı, sonra Psyche'nin gönülsüzce kendilerini izleyen akrabalarına bir bakış atarak - uzattığı elini tuttu.

Adam parmaklarının üzerine bir öpücük kondurduğunda, Psyche istemsizce titrememek için kendini zor tuttu. Kalbi hızla çarpıyordu, içgüdüsel olarak aralarında daha fazla alan bırakmaya çalışarak pencere oyuğunda daha da derine geriledi.

“Sevgilim, bunu sana söylemenin hiç de yeri değil. Korkarım, mahcubiyet kızarıklıkların...”

“Ah, beni budala yerine koymaya çalışmayın,” diye çıkıştı Psyche. Sonra gerçekten kızardığını fark etti ve anımsızın kendini halalarının onaylamayacağı argo bir ifade kullanırken yakaladı. “Neyi kastettiğimi biliyorsunuz. Ne kadar istiyorsunuz? Kaç para? Sizi uyarıyorum, birikimim kısıtlı ve benden bir sent daha alamayacaksınız.”

Gabriel onun hanım hanımcık ama iyi kesimli ipek el-

bisesine, düzgün biçimli kulaklarından sarkan inci küpele-
rine, beyaz boynunu çevreleyen mükemmel incilerin tek
sırasına göz attı. Kuşkusunu dillendirmeye ihtiyacı yoktu.

Psyche dudaklarını ısırarak başka tarafa baktı. “Param
var, fakat saçma sapan bir güven fonunda bloke edilmiş
durumda. Nişanlanana kadar kendi birikimlerime ulaş-
mayacağım. Wilfred Amca hâlâ on iki yaşındaymışım gibi
bana azar azar para veriyor. Ve daha fazla paraya ihtiyacım
var!”

“Elbette.” Gabriel tiyatronun arkasında, at arabası gel-
meden önce karşısına çıkan, çarpıp devirdiği, ucuz görü-
nümlü zayıf adamı anımsadı. Parçalar yerine oturuyordu.

Bir sonraki dakikada ise her şey göz kamaştırıcı bir bi-
çimde açıklığa kavuştu. Bu anlaşmalı bir evlilik ya da son
dakikada utanç verici bir şekilde tüyen bir talibin yerine
geçme durumu değildi. Kızın hamile olup olmadığını me-
rak etmişti. Ama ortada bir marki yoktu, hiç olmamıştı -
her şeyi genç kız uydurmuştu!

Gabriel ona yenilenmiş bir saygıyla baktı. “Ne kadar
dahice bir dolap!” dedi. Sesi hayranlık doluydu. “Tanrı aş-
kına, böyle sahte bir olay örgüsünün içinden çıkmayı nasıl
umdu?”

Psyche sersemleyerek öylece kalakaldı. Planına hayran
mı olmuştu? *Hayranlık* bu acayip, hilekâr, alışılmadık oyun
karşılığında Psyche’nin hak ettiği en son şeydi. Karşısındak-
i ne tür bir adamdı böyle?

Fakat akşam yemeğinde anlattıklarına bakılırsa, entri-
kaya ve ahlaksızlığa yabancı değildi, bu tarz bir meşgale
Psyche’nin olduğu ve olmayı umduğu kişinin tam aksiydi.
Bu ailesi gibi onun geleneğe saygısızlığını açığa çıkarmış-
tı. Bu düşüncüyü bastırdı ve onun yerine Circe’in samimi

yüzünü gözünün önüne getirdi. Gerekçeleri onurluydu. Aynı şeyin bu düzenbaz için söylenemeyeceğinden ise emindi.

Gabriel genç kızın öfkesinin gelişimini izledi; kızgınlık buz gibi ifadesine karışmış ve mavi gözlerine yeni bir canlılık katmıştı. Bir gülümsemeyle karşılık vermeliydi.

“Bunu iyi bir oyuncunun yardımıyla yapmayı planladım, elbette. Neden hizmetçim size o kadar çok para tahliye etti sanıyorsunuz? Ve size daha fazla ödemem için bana şantaj yapmayı düşünüyorsanız, maalesef hayal kırıklığına uğrayacaksınız. Ben bu aldatmacanın üstesinden gelemedikçe, daha fazlası olamaz.”

Bir parmağını boyunbağının katlarına sokarak onu dürttü. “Ve planı saptırırsanız bayım, benzer doğrultuda ben de ödemede kısıntıya giderim. Daha az para alırsınız, daha çok değil!”

“Gerçekten sert bir ceza,” diye itiraz etti adam alaycı bir ifadeyle. “Ve yersiz. Çünkü ben görgü kurallarına uyan biriyimdir.” Kızın eldivensiz elini esir alıp parmakları birbirine kenetlenenecek şekilde sıktı.

Psyche elini adamın tutuşundan kurtarmaya çalışırken, “Görgü kuralları!” dedi heyecanla. “Elimi öpmeyi ya da bana göz kırpmayı uygun bir şey olarak mı adlandırıyorsunuz?”

Gabriel genç kızın elini - içindeki özlem kıvılcımlarını ateşleyen o ince parmakları ve hassas avuç içini - bırakmayacaktı. Ondan daha fazlasını istiyordu, daha azını değil. Bunun yerine dudaklarını genç kızın eline dokundurdu ve onu tekrar öptü.

Psyche tüm bedenine baştan sona yayılan titremeyi hissetti; tenine değen dudakları sıcacıktı ve nefesi genç kızın

derinlerinde bir yerde yankılanarak tuhaf, dahası tanıdık olmayan hisler uyandırıyor. Psyche içten içe kendine sakın olması gerektiğini hatırlatarak derin bir nefes aldı.

“Bayım, nerede olduğunuzu hatırlayın!”

Genç kızın yanaklarının öfkeyle kızarmasından hoşlanan adam, “Nişanlıma ve onun sevecen ailesine eşlik etmenin tadını çıkarıyorum,” diye karşılık verdi. “Ve azaltılacak olan ödememe gelince... Daha önce hiç bir öpücük için suçlanmamıştım, bunun için suçlanmam gerektiğini söyleyenler olmuş olsa bile. Bununla birlikte, daha fazla para falan istemiyorum.”

Genç kız o çekici alt dudağını ısırarak bir kez daha ona hayretle baktı. “O halde istediğiniz nedir?”

“Bak, sadece kendimi bu role adamak istiyorum. Nişanlın olmayı arzu ediyorum, aşkım.”

Gabriel o yumuşacık avuç içinin tadını çıkarıp dudaklarını yeniden kızın eline değdirirken nazıkçe gülümsedi. Acaba başka, daha mahrem yerleri de bu kadar yumuşak mıydı? Göğsünün olgun kıvrımını okşamak ve ona gerçek bir karmaşanın ne olduğunu göstermek isterdi.

Özellikle de genç kızın şu an için yeterince telaşlı görüldüğü düşünülürse.

Psyche bu dokunuşun sıcaklığıyla aklının karışmaması için çabaladı. Elini geri çekerek kekeledi: “A-ama...”

“Ayrıca ‘nişanlımın’ elini öpmeyi yalnızca sevgi dolu bir kibarlık göstergesi olarak adlandırabilirim.”

“Oldukça şoke edici bir gösteriydi.”

“Şoke edici mi?” Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. “Eline bir öpücük kondurmam seni şoke ediyorsa, Psyche, halanın nişadır ruhu şişesini ödünç alsan iyi olur.”

Psyche gözlerini şüpheli bir tavırla kısarak, “Neden?” diye sordu.

“Çünkü bu, seni pekâlâ felç edebilir.”

Hızla hareket edip bir elini genç kızın boynuna doladı ve onu kendine doğru çekti. Dudakları ve nefesleri sadece bir an için birbirine karışsa da adamın yakınlığının sebep olduğu his Psyche’nin nefesini kesti. Adamın yüzüne hak ettiği üzere vurmak yerine donup kalmasının nedeni kesinlikle şoktu. Ya da belki de çok fazla şarap içmişti. Evet, kendini sıcaktan bunalmış ve sersemlemiş hissetmesinin sebebi kesinlikle buydu. Tüm bunlar adamın erkeksi kokusundan veya dokunuşunun sıcaklığından kaynaklanıyor olamazdı. Beceriksiz diğer taliplerinin ufak bir kucaklaşma anı için göstermiş olduğu çabalar Psyche’yi hiç bu şekilde etkilememişti.

Evet, şaraptan olmalıydı! Az önce deneyimlediği öpücük bu duruma bir neden teşkil edemezdi!

Gabriel yüzünde beliren afallamış ifadeyle, Psyche’nin sersemlemiş yüzüne uzun uzun baktı. Dudakların masumca birbirine dokunması, kalbinin, Londra’nın arka sokaklarındaki kovalamacada olduğundan daha hızlı çarpmasına neden olmamalıydı. Sadece önünde duran leziz şekerlemenin tadına bakmak istemişti. Şimdi ise kendini tüm şölene aç hissediyordu.

Belki de rolünden düşündüğünden çok daha fazla zevk alacaktı.

Psyche derin bir nefes aldı ve iki eliyle adamı göğsünden itti. Ağır perdenin kenarından partidekilere gizlice göz gezdirdi ve bulundukları tarafa hâlâ gizli bakışlar atmakta olan birkaç akraba bile onu biraz olsun rahatlatmadı. Percy bile amcalarına ahkam kesmeye dalmıştı.

“Delirdiniz mi?” diye fısıldadı.

Gabriel kafasını salladı. “Öyle olmalıyım.”

“Hovardaların en berbatsınız! Siz, siz...” Beceriksizce, tiksintisine denk bir kelime arayan Psyche yüzündeki kızarıklığın hafiflediğini umarak pencere girintisinden dışarı bir adım attı.

Gabriel yavaşça onu izledi, bronz yüzünde meleklerle özgü bir gülümseme vardı. Hafif bir melodi mırıldanırsa Psyche buna hiç şaşırmazdı zira adamın masum tavrındaki tek eksiklik buydu.

“Davranışınız, bayım...” Psyche yeniden denedi.

“Uygunsuz mu?” diye önerdi Gabriel.

“Evet!” dedi Psyche bu kelimeyi şevkle vurgulayarak. “Çok ama çok uygunsuz. Siz Percy’nin söylediği gibi kuralsız bir zamparasınız ve bir edep anlayışından tamamen yoksunuz.”

Gabriel genç kıza, havaya kalkmış o koyu renk kaşlarının altından baktı. “Zavallı masum Psyche, gerçekten bunun bir insanın başına gelebilecek en aşağılayıcı şey olduğunu düşünüyorsun.”

“Elbette,” dedi Psyche yavaşça ve sesindeki şaşkınlığı fark etti.

“Böyle düşünmeye devam edebilmeni umarım, tatlım.” Gülümsedi, gözlerinde beliren tuhaf duygu karışımı kısa bir an için kendini belli etti.

Adam ona merhametini sunmaya mı cüret ediyordu? “Nefesinizi ve hoş davranışlarınızı aileme saklayın, Bay Sinclair. Benim onlara ihtiyacım yok.”

Ondan ayrılıp ilerlemek için eteklerini toplamıştı ki aklına bir düşünce geldi. Adamın uygunsuz davranışlarını cezalandırabilirdi.

“Ben, en azından, size dürüst olacağım. Bu öpücük size tam beş paunda mal oldu.”

Gabriel kıkırdadı. “Sert cezalandırma, cidden çok sert, leydim.”

Adam delirmişti, delirmiş olmalıydı. Psyche kafasını sallayarak ailesinin yanına gitmek üzere arkasını döndü. Odanın diğer ucundan Mavis’in hırçın sesi yükseldi. “Hey, Psyche, biraz nezaket göster ve partiye katıl. Matilda son bestesini çalarken sayfalari çevireceğine söz vermiştin.”

Piyanodaki yeteneği orta halli olan Kuzen Matilda, annesine doğru sessiz bir rica gönderdi ancak Mavis bunu görmezden geldi. Psyche kaçınılmaz olana boyun eğdi. Düzenbaz nişanlısından uzaklaşarak rahat edecekti, kendi kendini ikna etmeye çalışarak buna inanmayı denedi. “Konuşmamıza devam edene kadar terbiyenizi takının,” diye fısıldadı sinir bozucu adama doğru. “Egzotik adalara dair daha fazla hikâye yok, lütfen!”

“Bunun yerine Avrupa’dan bahsedebilir miyim, özellikle de barış orayı tekrar İngiliz gezginlere açmışken?” diye mırıldandı adam. Gözlerinde alaycı bir parıltı vardı. “Orada da eğlenceli birkaç maceram oldu.”

“Sevgili Tanrım, hayır,” diye çıkıştı Psyche. “Sadece, beladan uzak durun!”

“Psyche!”

“Tamam, Mavis Hala, geliyorum.”

Adamı pencerenin yanında durur vaziyette bıraktı. Gabriel onu odanın diğer ucuna yürürken - kız kendini kraliçe gibi taşıyor, diye düşündü - ve yatıştırıcı bir şekilde gülümseyerek tombul kuzeninin yanında yerini alırken izledi.

“Yeni bestenin harika olduğuna eminim,” dedi Psyche, sesi sıcacıktı.

Gabriel sırtışını bastırdı. Bu buzdan prenses para hırslı olsa da kesinlikle bencil biri değildi. Şey, aslında arzu ettiği kendi parasıydı ki çoğu kadına kıyasla bu tavrı takdir edilebilirdi. Çoğu kadın genellikle sevgililerinin güçlükle bir araya getirdiklerini isterdi; Gabriel ceplerinin boşalmasıyla bir seferden fazla karşılaşmıştı. Psyche ise güzelliğine, sakın cazibesinin altında yatan iyi saklanmış tutkusuna rağmen diğerlerinden farklı değildi elbette, özellikle de Gabriel'in kalbinin karanlık sırlarının pırıltısını hak edecek kadar ahlaksız değildi. Gabriel odaya göz gezdirirken her zamanki alaycılığına tutunmaya çalıştı.

Aşağı yukarı herkes Gabriel'in adını çoktan unutmuş olduğu çürük dişli bir kadın hâlâ köşede gevezelik ediyor olsa da - piyano üzerinde cesur bir çaba sarf eden Matilda'yı dinliyordu. Genç kızın müzik kulağı olmayan annesi kafasını sallıyor, diğerleri ise Matilda'nın müzik yeteneğine veya yeteneksizliğine alışkınmış gibi sabırlı bir şekilde duruma katlanıyordu.

İlk parça sona erdiğinde, kibar bir alkış dağılımı oldu. Gabriel da başka bir şey için olmasa bile Matilda'nın cesareti için alkışladı. Kadınlardan biri, "Çok güzel, hayatım," dedi.

Sonra Mavis, "Şimdi yeni beste, hayatım," diye emretti.

"Ah, anne, şarkı söylemek istemiyorum," diye itiraz etti Matilda.

Kızının üzerine titreyen ve idrakı düşük Mavis, "Saçmalık. Hoş bir sesin var," dedi.

Matilda yeni nota kâğıdını ayaklığın üzerine yerleştirdi ve parmakları yavaşça tuşların üzerinde hareket etmeye başladı. Notalar yükselince, ezgiye kendi sesini ekledi. Gabriel bir anda irkildi. Matilda'nın şarkı söylemesi piya-

no çalmasından bile daha fenaydı; büyük ihtimalle annesi-
ni hoşnutsuz etmekten korktuğu için ince sesi daha da tiz
çıkiyordu.

Gabriel, Matilda'nın, piyanonun yanında durarak say-
taları çeviren Psyche'ye yalvaran bir bakış attığını gördü.
Psyche sesini alçak tutarak hemen şarkıya katıldı, kuzeni-
nin sesini bastırmayı amaçlamıyordu. Ama hoş altosu şar-
kıya derinlik ekledi ve kuzeninin ince sesine ihtiyaç duy-
duğu renklendirmeyi verdi. Bu kez, müzik sona erdiğinde,
Gabriel'in içtenlikle katıldığı alkış daha gürültülüydü.

Matilda halinden hoşnut bir şekilde kızardı. İki kuzen
başka bir ezgiye başladığında, Gabriel düşüncelere dalıp
gitti. Bu buz prensesinin, soğuk görünümüne rağmen
sıcacık bir kalbi vardı. Psyche'nin aynı zamanda içinde,
derinlerde bir yerlerde saklı başka tutkuları da olduğuna
eminidi Gabriel.

Genç kız çekici olsa da Gabriel'in zaman kazanmaya ça-
lışmasının, elinden geldiğince bu tehlikeli rolü uzatmaya
karar vermesinin nedeni bu değildi. Dışarı, gölgelerin ça-
lıları örttüğü karanlık bahçeye baktı. Hakkını savunmak ve
yeni kazandığı toprağı ele geçirmek için bundan daha iyi
bir saklanacak yer, daha güvenli bir sığınak bulamazdı. Bu-
rası, onu öldürmek için kiralanmış haydut çetesinden kaç-
mak için konaklayacağı ucuz odalardan veya eşit derecede
bayağı hanlardan çok daha iyiydi. Adamların davalarından
vazgeçeceklerine dair boş bir beklentisi yoktu; sokağı adım
attığı her an mimlenmiş bir adam olabilirdi.

Tuhaf olan ise bu geceden gerçekten keyif almış ol-
duğunu birdenbire fark etmesiydi. Burada aile olmanın
sıcaklığını hissetmiş, akrabalarından görmediğı hoş kar-
şılamların keyfini çıkarmıştı. Gerçi tüm bu candan teb-

rikler yanlıı adama, tek bir amaç için kurgulanmış hayali bir nişanlıya sunulmuştu, ama her şeye rağmen kalbindeki bazı boş yerleri doyurmuştu. Kendine, babasının evinden ayrılmış olan, kendi kanından kimsenin yanında yer almadığı o yalnız genci hatırlama iznini verdi. Her ne kadar bu gerçeği derine itmiş ve kendine acıma lüksüne asla izin vermemiş olsa bile acı hâlâ oradaydı. Sinclairler Gabriel'ı dışlamışlardı ve Gabriel minnet altında kalmamıştı.

Fakat burada, çoğu insanın - her ne kadar tuhaf ve sivri olsalar da - birbirine karşı gerçek sevgi gösterdiği bu odada bulunuyor olmak, içindeki soğukluğun bir kısmını ısıttı. Aksi ifadesi, tombul kızı için belirgin bir gurur ve şefkat yansıtan bir gülümsemeyle yumuşayan Mavis'e bir göz attı. şimdiye dek varlığının zar zor farkında olduğu o eski boşlukla çok uzun bir zaman yaşamıştı. Hayır, kadın seslerinin tatlı bir melodiyle yükseldiği bu sıcak, mumlarla aydınlatılmış odaya girene dek, aslında bunun pek farkında değildi.

Kahretsin, çok fazla şarap içmiş olmalıydı! Bunlar çapkın ve hilebaz (kart oyununda) Gabriel Sinclair'in düşünceleeri değildi. Wilfred Amca'nın şarabının ucuz ve kötü seçilmiş olmasıyla birlikte, bu zayıf bahane olasılık dışı görünüyordu. Gabriel, damağındaki tadı alınca yeniden ürperdi. Başka bir şey için değilse bile, Psyche'ye tesadüfi yardımının karşılığını, onu babası kadar cimri ve sıkıcı olduğunun her işaretini veren kuzeniyle evlenmekten kurtararak vermeliydi. Kusurları olsa da Psyche bu atıp tutan, aptal aptal sırtan Percy'den daha iyisini hak ediyordu, Gabriel bundan kesinlikle emindi.

Kaderin cilvesi ise yollarının keşişmesine sebep olmuştu. Sürgün edilmesine neden olan kötü talihin inanılmaz darbesiyle lanetledikten sonra belki de evren ona bunu borçluydu. Bununla birlikte, Psyche'nin yardımına hâlâ

minnettar olabilirdi ve bir şekilde ona borcunu ödemeyi başarakaktı.

Leydiler parça sona erip piyanonun başından ayrıldıklarında, başka bir kuzen diğer bir parçayı kararlı bir uygunluk ve az bir hayal gücüyle çalmaya başladı. Psyche'nin ilgisi hâlâ gevezelik eden, elini okşayan ve konuşurken yanağını mıncıklayan halaları tarafından talep ediliyordu. Genç kız fırsat buldukça Gabriel'a doğru bir bakış atıyor, kaşları endişeyle belli belirsiz çatılıyordu.

Gabriel bir köşede durmaktan ve kızın endişesini yatıştırıyor olmaktan memnundu.

Tek ellik bir kâğıt oyununa oturma davetini reddetti - bu yaşlı amca ve halalar kendi tecrübeli oyun bilgisine karşı kolay kurbanlar olurlardı ama onların ceplerini boşaltmak yeni "ailesinin" onu sevmesini sağlamazdı.

Mervyn ona katılma ve kendi Batı Hint Adaları seyahatlerini tartışma cesareti bulduğunda, Gabriel onunla birkaç iyi seçilmiş hikâye paylaştı. Ve konuklar ayrılmaya başladığında, tüm yeni tanıdıklarına iyi akşamlar demek üzere nişanlısının yanına gitti.

Psyche kendi vedalaşmalarını yaparken inanılmaz derecede gergindi. Uğursuz aktör gecenin son kısmında davranışlarına çeki düzen vermiş olsa bile, genç kız onun gidişini görmekten memnun olacaktı. Hayatımda kalma tehdidinde bulunamaz, dedi kendi kendine ve bu gibi endişe verici bir düşünceyle kalbi hızla çarpmaya başladı.

Psyche sadece onun gidişini görmek istiyordu ve sahte nişanlısı daha fazla para talep ederse - ki bu oyunun başarısına bağlı olacaktı; an itibarıyla Psyche'nin yalnızca küçük bir miktar cep harçlığı vardı - tatmin olması imkânsıza yakındı. Belki de Psyche, yakışıklı bir hovardanın gücüne güvenerek çok ama çok yanlış bir hesap yapmıştı.

Percy ve babası partiden en son ayrılanlardı. Wilfred Amca zalim bir ses tonuyla, “Bu evliliğe rıza göstermiyorum,” diyerek ikisine de hatırlattı. “Henüz balayı planlamanın vakti değil.”

Percy, “Bence de...” diye homurdanarak Psyche’nin sıkıca kavradığı eline beceriksizce eğildi. “Bu dürtüsel karardan pişman olacağını biliyorum, Psyche. Ve ben, bozulmuş bir nişanın getireceği skandala rağmen yanında olup seni bağışlamaya hazır olacağım.”

“Yüce gönüllülüğün seni dürüst kılıyor,” diye karşılık verdi Psyche usulca. Gabriel’in kendine yakın varlığının fazlasıyla farkında olması ise dikkatini Percy’ye vermesini zorlaştırıyordu.

Aktör bir kaşını kaldırdı. “Bunun gerekli olacağını sanmıyorum,” dedi. Sesi yumuşaktı. “Beni aileden biri gibi seveceğine eminim, kuzen.”

Percy ona ters ters baktı ve Wilfred Amca homurdandı.

“Ah, kendi işine bak Percy,” dedi Sophie Hala. “Ayaklarım ağrıyor. Başka bir gün şikâyet edebilirsin.”

Percy ile babası tek kelime etmeksizin uzaklaştılar ve Psyche, merdivenlerden patırtıyla indiklerini duyunca rahat bir nefes aldı.

Sophie Hala onlara göz ucuyla baktı. “İyi geceler dileyebilirsin, Psyche,” dedi. “Ama yalnızca beş dakika... Ve hizmetkârları sakın şoke etmeyin.”

Kendi odalarına uzanan merdivenleri yavaşça çıkmaya başladı ve Psyche o an derin bir nefes aldı. Salonun diğer ucunda bekleyen iki uşak vardı ama hiçbiri iştirme menziline değildi.

“Tanrıya şükür bitti,” dedi Psyche sesini alçak tutarak. “Hizmetçimin size vaat ettiği para kesesini getireceğim.”

Gabriel gülümsedi ancak gözleri tehlikeli bir şekilde pa-

ırladı. “Ah, hayır, sevgilim. Ne söylediğimi unuttun mu? Ben senin nişanlınım ve hiçbir yere gitmiyorum. Marki, Avrupa’da ikâmet ettiğinden ötürü konuğun olacağım. Ve sen de, eminim ki, sevgilini bir otelin soğuk, havasız çar-
pılarına teslim etmeyeceksin.”

“Bunu yapamazsınız!” Psyche dehşete kapılarak ona gözünü dikip baktı. “Bu uygun bir davranış olmaz.”

“Bir şaperonun var,” diye belirtti Gabriel yumuşak bir biçimde. “En uygunu bu. Sophie Hala evdeyken, kimse uygunsuz bir şey düşünme cüretini gösteremez.”

Elbette bir şaperonu vardı - evlenmemiş bir kız yalnız başına yaşayamazdı - ve halasıyla bir ev dolusu hizmetli arasında, bu yabancı gerçek bir fiziksel tehlike yaratamazdı. Ama adamın ayak altında olması, her gün ailesiyle görüşmesi, her yeni karşılaşmayla keşfedilmesi için bir riskti Psyche korkudan kaskatı kesildiğini hissetti.

Bir gerekçe düşünmeden, yukarıdan gelen hafif bir ses duydu ve en yakın merdiven sahanlığının korkuluğundan eğilen kız kardeşini görmek için döndü.

“Aktör bu mu?” diye seslendi Circe her zamanki gibi patavatsızca. “Yüzüne bakılacak biriymiş.”

“Circe!” Psyche küçük kız kardeşine dilini tutmayı öğretmekten umudunu kesmişti artık. “Sessiz ol!”

“Neden? Ve neden gitmiyor?”

“Rolümü kusursuz kılmak için kalıyorum, elbette,” dedi Gabriel. Çocuğu ilgiyle süzdü. Güzel ablasından oldukça farklıydı; zayıftı ve hâlâ gelişmemişti. Başının arkasındaki örgüden kaçan düz kahverengi saçları ve ona dürüst bir ilgiyle bakan tuhaf yeşil gözleri vardı.

“Elbette,” diye kabul eden çocuk onu şaşırttı. “Her sanatçı eserini kusursuz kılmak ister.”

“Circe, yatağa git! Seninle sabah konuşacağım.”
Psyche’nin sesi kulağa tüm sabrı tükenmiş gibi geliyordu.

“İyi geceler, aşkım.” Gabriel sahte nişanlısının eline uzandı ama Psyche elini kaçırdı. Bunun üzerine Gabriel başını eğerek reverans yaptı ve kapının yakınlarında dola-
nan uşağa seslendi: “Bana en iyi konuk odasını gösterebi-
lirsin.”

Hizmetli itaatkâr bir şekilde onu yönlendirdi. Gabriel, yüzü öfkeden al al olmuş Psyche’yi merdivenlerin yanın-
da dikilirken bıraktı. Kızın düşüncelerinin eğilimini, in-
cinmiş gururunu ve hayal kırıklığını tahmin edebiliyordu,
fakat ona bu konuda yardımcı olamazdı. Dışarısı bir katilin
bıçağını ve tehlikeleri de beraberinde getiriyordu. İçeride
ise... Belki içeride de onu türlü tehlikeler bekliyordu.
Gabriel, Psyche’nin omuzlarını ve pürüzsüz kıvrımlarını
hatırladı. Ancak onun cazibesine direnmek zorundaydı.
Geri alması gereken bir hayatı vardı ve Tanrı’nın yardım-
la bunun üstesinden gelmeyi tasarlıyordu.

Öfkeden titreyen Psyche, aktörün merdivenlerden çı-
kışını izledi. Adam utanmaksızın durumundan faydalanı-
yordu. Fakat Psyche’nin ona ihtiyacı vardı - o artık tüm
ailesinin nişanlısı olduğuna inandığı adamdı. Genç kız ona
ne gerçekleri açıklayabilir ne de onu dışarı atabilirdi, en
azından henüz değil. Birkaç gün, sadece birkaç gün sab-
redecek ve sonra kendini bu küstah davetsiz misafirden
kurtarmanın bir yolunu bulacaktı.

Bu düşünceyle bir nebze pişmanlık hissetse bile, bu
yalnızca aşırı gerilmiş sinirlerinin bir oyunuydu. Kesin-
likle böyleydi. Psyche kendine söz verdi. Çok geçmeden
Gabriel Sinclair’e kapıyı gösterecek ve bir daha da onun
varlığından ötürü sıkıntı çekmeyecekti.

Bölüm 4

Evin dışındaki sokaktan gelen at arabası sesi, Psyche'yi erkenden uyandırdı. Kalın perdeleri geçip içeri süzülen gün ışığına gözlerini kırpıştırarak baktı ve uykuya yeniden dalmaya hazır bir halde kafasını çevirdi.

Ama ters giden bir şey vardı. Onu yeniden huzurlu bir uykuya dalmaktan alıkoyuyor ve yarı bilinçli haliyle başının etini yiyip duruyordu. Çok geçmeden geçen gecenin anıları canlandı ve Psyche yatağında doğrularak zorlukla derin bir nefes aldı.

O adam! Zekice planının yönetimini devralmaya cüret eden, soğukkanlılıkla ve insafsızca evine giren ve şu anda şüphesiz en iyi konuk odasında huzurla uyuyan o düzenbaz.

Aktör, en iyi gümüş parçalarla doldurulmuş bir masa örtüsüyle gece yarısı evden sıvışmamışsa tabii. Böyle yapmışsa rahat bir nefes alacağım, diye düşündü Psyche acımasız bir ruh haliyle. Rolüne gereğinden fazla bir bağlılıkla ayak uydurmuş bu tehlikeli numaracıdan kurtulmak birkaç gümüş eşyanın eksilmesine değerdi.

Artık daha fazla uyumak mümkün değildi. Psyche yu-

muşak çarşafların arasına uzandı ve çocukken kötü rüyalar-
lardan korktuğunda yaptığı gibi örtüleri çenesine kadar
çekti. Ancak Gabriel, gün ışığı vurduğunda kolayca buhar
olup uçacak bir kâbus değildi. Tanrı aşkına, onun hakkın-
da ne yapacaktı? Ondan nasıl kurtulabilirdi? Olabildiğince
çabuk, adam hata yapmadan ve yalanının foyasını ortaya
çıkarmadan önce - özellikle de Percy ve amcasının karşı-
sında - ondan kurtulmak zorundaydı.

Psyche, şimdiye kadar olmuş olan hasarı telafi etmek
adına hatasız bir plan bulmaya çalışarak gözleri açık bir
halde yatağında bir saati aşkın bir süre uzandı ama zihni
tuhaf bir şekilde boştu. Keşke tüm akrabaları onunla tanış-
mamış olsaydı - gerçi nişan partisinin amacı da tam olarak
buydu, yani mevcut bir nişanlısı olduğunu herkese göster-
mek - zira Tarrington Markisi en azından ailesi için artık
gerçektir ve bu yanılsama sürdürülmek zorundaydı, yoksa
Psyche bir kez daha Percy'nin elinde olacaktı. Öpmek için
yanına sokulan Percy'yi düşündü ve ürperdi. Percy'yle ev-
lenmek mi? Hayır, bu olmasın da ne olursa olsun!

Daha fazla hareketsiz yatamayan Psyche, hizmetçisini
çağırarak için zilin ipine uzandı. Simpson içeri girdi ve
elinde, içinde buharı tüten bir çay demliği ile kızarmış ek-
mek bulunan kahvaltı tepsisini dikkatlice yatağa yerleştir-
mek için odanın diğer ucuna doğru ilerledi.

Psyche fincanına çay doldurmak için uzandı, ancak
sonra duraksadı. Tepside ufak çaplı bir mektup yığını göze
çarpyordu. Psyche şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, sonra
yığının tepesindeki mektubu eline alarak, "Bu da neyin
nesi?" dedi. Mührü kırdı ve mektuba göz attı. Bu ona - ve
yeni nişanlısına - sunulan bir öğle yemeği davetiydi.

"Ah, hayır!" diyerek homurdandı Psyche diğer mek-

ıpların mühürlerini kırıp yazılanlara göz atarken. Hepsi aynıydı - görünüşe bakılırsa ailesindeki herkes çekici nişanlısını ağırlamaya oldukça hevesliydi. Tanıdıklarının geri kalanı, soylu taklidi yapan bu yakışıklı hovardadan haberdar olduğunda ne olacaktı? Durum yalnızca daha da kötüye gidecekti.

Hizmetçisine göz attı ve yaşlı kadın ona gülümsedi. “Özür dilerim, Bayan Psyche,” dedi Simpson. “Tiyatroya gittiğimde, tam olarak ne yapması gerektiğini...” Sesini alçalttı. “Aktöre açıkladım. Ve ona gece burada kalmasıyla ilgili hiçbir söylemedim. Bunu anlamıyorum.”

“Ben de öyle,” dedi Psyche. Adamın onu baştan aşağı süzerken gözlerinde beliren arsız parıltı aklına geldi. Psyche’nin aralarında hissetmiş olduğu kıvılcım... Hayır, hayır bunu düşünmesinin bir yararı yoktu! Ayrıca adam bunun imkânsızlığının farkında olmalıydı. Soylu bir leydi ve düşük sınıftan gelen bir aktörün gerçek bir bağ kurmasının hiçbir yolu yoktu. Bu sefil bir dürtüydü. Adam ona şantaj yapmayı umuyorsa...

Hizmetçisine, “Sanırım daha fazla para almayı tasarlıyor,” dedi. “Ve ona plan işe yaramazsa verecek daha fazla bir birikimim olmadığını söylediğimden beri amcamın kesenin ağzını açıp açmayacağını merak ettiğine eminim.”

Simpson hâlâ endişeli görünüyordu. “Bana, şantaj yapacak biri gibi görünmemiştin. Bu denli cesareti olduğunu hiç düşünmezdim,” diyerek huzursuzluğunu yüksek sesle dile getirdi. “Olmadığı biri gibi görünmeye çalışarak...”

Endişelerine rağmen Psyche gülümsedi. “Ama aktörlerin yaptığı şey de zaten bu.”

Simpson’ın dudakları gerildi. Genç hanımı saçlarını ilk kez topladığı ve kısa eteklerini uzattığından beri Simpson

ev halkına hizmet ediyordu ve lafını esirgemeyebilirdi. “O dediğiniz sahnede olur, bayan. Bu ise çok farklı.”

“Aynen öyle. Kendimizi bu tehditten kurtaracak bir yol düşünene kadar bir veya iki gün ona katlanmak zorundayız. Bu esnada, hizmetlilerin bölümünde baş gösterebilecek şüpheleri köreltmeye çalış.”

Simpson tereddüt etti.

“Ne oldu?” Psyche kendini işitecekleri karşısında hazırladı. Şimdiden eve bela mı getirmişti? Lanet adam!

“Wilson ortadan kayboldu.”

Psyche kaşlarını çatı. “Wilson hangisi?”

“Yeni uşak yardımcısı, bayan. Geçen gece aktörü yukarı, odasına çıkaran. Ve...” Simpson’ın sesi kaygı verici bir fısıltıya dönüştü. “O zamandan beri görülmemiş.”

Psyche dudağını ısır. Bir an için zihninde tuhaf fikirler belirdi, fakat tüm bu çılgın sanıları bir kenara itti. Masum bir hizmetliyi öldürmek için aktörün hiçbir sebebi yoktu. Var mıydı? Acaba aktör çok fazla şeyi ele veren bir şeyler söylemiş ve Wilson’dan kurtulmak zorunda mı kalmıştı? Hayır, aile üyeleriyle tüm akşam başa çıkmasını sağlayan o soğukkanlı rahatlığı, birkaç kısa dakika içinde bir hizmetli karşısında parçalara ayrılamazdı.

Hem Simpson’ı hem de kendisini ikna etmeye çalışarak, “Mantıklı bir sebep vardır,” dedi yüksek sesle. “Olmak zorunda. Wilson geri gelecektir.”

Bunun doğru olması ve planının masum bir insana zarar vermemiş olması için dua etti. Tepsiyi kenara itti. İştahı kaçmıştı. “Giyinmem ve neler olduğunu görmem için aşağı inmem gerek,” dedi hizmetçisine.

Simpson’ın yardımıyla hızla hazırlandı. Soluk mavi renkli, yüksek yakalı muslin kumaştan günlük elbisesini

ıyordu, saçlarını ciddiyetini yumuşatması ve yüzünü çevrelemesi için birkaç sarı bukle kaçırarak sade bir topuzla topladı, sonra resmi odalara yöneldi.

Ama yemek odası boştu. Sophie Hala'nın günün ilerleyen saatlerine kadar odasından nadiren çıktığını biliyordu, Çirce ise kahvaltısını derslikte yapmış olmalıydı. Gündüzleri kullanılan oturma odasında neşe saçan bir ateş yanıyor-du, fakat burası da tıpkı daha geniş olan oturma odası ve kütüphane gibi boştu. Tanrı aşkına, neredeydi bu adam? Tüm günü yatakta mı geçiriyordu?

Simpson, kayıp uşak dönerse ya da döndüğünde, bu haberin hanımına iletilmesi için emir vermek adına hizmetliler bölümüne gitmişti. Fakat şu ana dek rahatlatıcı herhangi bir haber gelmemişti.

Psyche üst kattaki salonda oyalandı, zilin sesini duyduğunda ne yapması gerektiğini düşünmeye çabalıyordu. Zili çalan, uşak olamazdı; o arka kapıdan içeri girerdi elbette. Ve Psyche yeni nişanlısı için kendisini kutlamaya gelen herhangi bir ziyaretçiyle karşılaşacak ruh halinde değildi.

Aceleyle oturma odasına girdi, bir yanı kâhyaya evde olmadığını söylemesini bildirmek istiyordu.

Ama yaşlı kâhya, Jowers nefes nefesc merdivenlerden çıkıp oturma odasının kapısını açtığında, Psyche varlığını yalanlatacak vakit bulamadı, çünkü ziyaretçi Jowers'ın tam arkasında duruyordu.

Percy, "Psyche," dedi. Yüzü halihazırda hissettiği güçlü duygularla kıpkırmızı kesilmişti. "Seninle konuşmam lazım!"

Harika! Zaten uğursuz olan bir sabahı kötüleştirmek için Psyche'nin tüm ihtiyacı olan buydu. Genç kız sabırlı olmayı denedi; buna kesinlikle ihtiyaç duyacaktı.

“Percy, bu hiç de iyi bir zamanlama değil.”

Kuzeni onu duymuş gibi görünmüyordu. Şapkası ve eldivenlerini çıkarıp onları neredeyse kâhyanın burnuna dayayarak odaya hışımla daldı. Kâhya reverans yaptı ve odadan ayrıldı. “Kulüpte, bulabildiğim herkesle konuştum... Ve kimse, hiç kimse, Psyche, Tarrington unvanını hiç duymamış. Bu herifin söylediği kişi olduğunu nereden biliyoruz?”

“Ah, Percy, gülünç olma.” Psyche ellerinin birer yumruk şeklini aldığını hissetti ve rahatlamak için bilinçli bir gayret gösterdi. Telaşını, hikâyesini zaten kurcalamakta olan Percy’ye belli etmemeliydi. “Bilinmeyen bir unvanı olduğunu sana kendi söyledi.”

“Ama bir marki, Psyche...” diye ısrar etti Percy. “Markiler her köşeden çıkmazlar, biliyorsun.”

“Elbette öyle ama...”

“Bence...”

“Percy, bu senin üzerine vazife değil. Bu benim hayatım ve benim meselem. Bu müdahaleye son vermende ısrar etmek zorundayım ve bana izin vermen...”

“Benim üzerime vazife değil mi?” Öfkeyle kuzenine bakarken, Percy’nin gözleri kocaman açıldı. “Kesinlikle benim vazifem. Eğer erkek akrabaların seni korumayacaksa, bir kadını zayıf zekâsından ve fazla hassas duygularından kim koruyacak? Bu senin iyiliğin için, Psyche. İstersen, babama da sorabilirsin.”

Psyche’nin Wilfred Amca’yı bu işe daha fazla karıştırmaya hiç niyeti yoktu. “Amcam arzularıma saygı duyacaktır.”

Percy bu sözleri cevap vermeye bile değersiz bularak göz ardı etti. Halının üzerinde volta atmaya devam etti,

çok sıkı olan ayakkabıları biraz gıcırđıyordu, sonra yüz yüze gelmek için hızla Psyche'ye doğru döndü. "Burada belirsiz bir şey var ve bazı cevaplar istiyorum. Onunla bizim konuşmalıyım, erkek erkeğe. Adresi nedir?"

Psyche istemsizce, "Bilmiyorum," dedi, sonra açık vermiş olduğunu fark ederek bir elini dudaklarına götürdü.

"Bilmiyor musun? Ne demek istiyorsun? Yoksa bu herifin Londra'da bir evi yok mu?" Percy'nin kaş çatışı derinleşti.

"Hayır, yani, sana söyledim, yurt dışında yaşıyordu..."

"Bu durum başlı başına belirsiz! Neden bir İngiliz borçlardan veya bir skandaldan kaçmak dışında bir sebeple kendi ülkesini terk etsin ki?" diyerek araya girdi Percy beklenmedik bir açıkgozlülükle. "Paranın peşinde olduğu belli. Bunu sana daha önceden söylemedim mi?"

"Hayır, paranın peşinde değil." Psyche buna karşı çıktı. Ama sesi kendi kulaklarına bile şüpheli geldi.

"O halde kendine ait bir evi yoksa hangi otelde kalıyor? Sana söylemiş olmalı!"

"Ah, burada kalıyor," dedi Psyche güçsüz bir sesle. Midesi tedirginlikle sıkışırken Psyche düşünemiyordu; maskaralığının ortaya çıkacağından ve her şeyin elden gideceğinden giderek daha da çok korkuyordu.

"Burada mı?" Percy mahcup olmuş görünüyordu. "Sophie Hala buna izin mi verdi?"

"Elbette, o benim nişanlım, Percy. Ve kimse halamın uygun bir şaperon olmasını sorgulayamaz."

Percy homurdanarak, "En azından el altında... Onunla hemen konuşmak istiyorum." Zilin ipine uzanıp hızla çekti.

"Hayır," dedi Psyche, bir yandan da deli gibi bir baha-

ne - herhangi bir bahane - düşünüyordu. “Konuşamazsın. Henüz kalktığını sanmıyorum.”

Kâhya bu kez çabucak kapı girişinde belirdi. Psyche, onun tartışmalarını dinlemediğini umdu.

Percy hizmetlilerle uzun bir tanışıklığın rahatlığıyla, “Jowers, beni markinin odasına götür,” diye talep etti.

Kâhya kafasını salladı ve döndü, Percy onun arkasından uzun adımlarla yürüdü. Durumun kontrolünü kaybetmiş olmaktan ötürü sinirlenmiş olan Psyche salon boyunca peşlerinden koşacak kadar alçaldı.

“Konuşumun rahatsız edilmesine müsaade etmiyorum, Percy.”

Fakat Percy onu dinlemeyecekti. Psyche kalbinin daha hızlı çarpmaya başladığını hissetti. Daha başlamadan bitmiş miydi? Kıymetli planı şimdiden parçalara mı ayrılmıştı?

Kâhya onları konuk katına yönlendirip odayı işaret ettiğinde, Percy ileri atılıp kısacık bir vuruştan sonra giriş izni beklemeksizin hızla içeri girdi.

Psyche dışarıdan, koridordan, şaşkınlık verici bir haykırış duydu - Percy diye düşündü - ardından bir hakaret gürlemesi işitildi.

Percy aktöre saldırmış mıydı? Veya - genç kız kayıp uşağı hatırladı - aktör mü Percy’ye saldırmıştı? Biri öldürülmüş müydü? Psyche kendine engel olamayarak odaya doğru koştu ve kapı girişinde aniden duraksadı.

“Bununla ne demeye çalışıyorsunuz, bayım? Bu şekilde, kuzenimin ev halkına hakaret etmek isteyen bir barbar mısınız?” Percy ısrarcıydı.

Psyche’nin nefesi kesildi. Aktör pencerenin karşısında duran arkası yüksek geniş bir koltukta oturuyordu; anlaşılan gazete okuyordu. Ama Percy’nin şoke olma nedeni

oldukça netti. Adam tamamen - yeni doğmuş bir bebek gibi - çıplaktı. En azından gazetenin sevindirici rastlantısı dışında çıplak görünüyordu.

Tanrı Times'ı korusun, diye düşündü Psyche histerik bir şekilde.

Gabriel, Psyche'nin bakışlarıyla karşılaşmak üzere belli belirsiz döndü. Geniş omuzları ve göğsü oldukça belirgindi; alçalttığı gazete belinin alt kısmını örtüyordu ama Psyche kaslı bacaklarını ve çıplak ayaklarını bir an için görebildi.

Psyche yanaklarının yandığını hissetti. Daha önce çıplak bir adam hiç görmemişti; bu hem şoke edici hem de inanılmaz derecede uygunsuzdu. Ve zihninin bir kısmı adamın vücudunun yüzü kadar güzel ve memnuniyet verici olduğunu fark etmekten kendini alamazsa, omuzlarının genişliğine veya kollarındaki kaslı pazılara dikkat etmeye devam ederse... Tamam, Psyche bu rezil düşünceleri hemen kontrol altına aldı, elbette. Son bir bakıştan sonra yüzünü çevirdi ve büyük bir konsantrasyonla ayaklarının altındaki desenli halıyı incelemeye koyuldu.

"Doğrusunu istersen, hayır." Gabriel'in sesi, çıplaklığı normal bir şeymiş gibi, kulağa sakın ve kontrollü geliyordu. Ahlaksız sefil! Psyche ona kızgın bir bakış atmayı göze aldı ve adamın çenesi ve yanaklarının alt taraflarında belirmiş olan kirli sakalı fark etti. Bu bile inanılmaz yakışıklılığını bozmuyordu.

"Sadece, giysilerimle ilgili küçük bir sıkıntı yaşadım. Hizmetli bu sabah bir fincan çay getirdiğinde, takım elbise mi fırçalanması ve ütülenmesi için aldı. Yataktan kalkana kadar diğer eşyalarımın getirilmemiş olduğunu bilmiyordum."

“A-ama...” diye kekeledi Percy, belli ki hâlâ telaşlıydı.

“Dün gece, onları alıp getirmesi için uşağı hana yolladım.” Gabriel yumuşak bir şekilde sözlerine devam etti. “Ama diğer hizmetlilere bakılırsa, geri dönmüşse benzemiyor.”

Psyche bir anda dikkat kesildi ve öfke her bir utanç kalıntısını bastırdı. “Hizmetlimi öyle bir saatte, tek başına dışarı mı gönderdin? Buna nasıl cüret edersin?”

Gabriel, “Bana ölçüyü aşan bir istek gibi gelmedi,” dedi, derin mavi gözleri nazik bir ışıltı yüklüydü. “Hatta ona oldukça cömert bir bahşış verdim.”

“Gecenin o saatinde!” Psyche hâlâ kızgındı. “Londra sokaklarının tehlikeli olduğunu bilmiyor musun? Haydut ve hırsızlar var ve bilmediğim daha neler neler...”

Percy kuzenine hoşnutsuz bir tavırla bakarak araya girdi: “Bilmemelisin zaten! Bir leydinin böyle şeyler hakkında bilgisi olmamalıdır!”

“Ah, aptal olma,” diye karşılık verdi Psyche kızgın bir ses tonuyla. “Ben yarım akıllı biri değilim, Percy.”

Gabriel neredeyse aynı anda araya girdi. “Yurt dışında, daha tehlikeli bölgelerde yaşadım; sanırım bu yüzden düşünemedim. Hizmetlin zarar görürse, kuşkusuz hadiseden pişmanlık duyacağım.” Endişeli görününce, Psyche’nin öfkesi az da olsa hafıfledi.

Percy mevkiisi düşük bir uşakla ilgili anlamsız endişeleri bertaraf etmek istercesine başını iki yana salladı.

“Uygun kıyafetinizin olmayışını yeterince açık bir şekilde ortaya koydunuz,” dedi Percy öfkeli bir ses tonuyla. “Ancak sizden *bunu* açıklığa kavuşturmanızı istemek zorundayım!”

Gabriel, sihirli bir şekilde bir şeyin belirmesini bekler gibi etrafına bakındı. Gülümsedi. “Korkarım avantajsız durumdayım. *Bu* derken neden bahsettiğinizi bilmiyorum.”

Percy kızardı ve tombul ellerini sıktı.

“Bu, lordum, sizin bir düzenbaz olduğunuz gerçeğiyle ilgili! Kimse adınızı duymamış. Unvanınız namevcut, adınız yabancı, tam bir gizemsiniz!”

Percy’nin sesi kulağa her zamankinden daha fazla kendini beğenmiş geliyordu, fakat Psyche kendini aktörün cevabını duymak için nefesini tutmuş bir halde buldu.

Ancak Gabriel keyifli görünüyordu. “Ne kadar hoş.”

“İl-hoş mu?” Percy kekeledi.

“Evet, yakında tüm genç züppeler birbirini tanımıyor numarası yapacaklar. Hepimiz gizemli adam olacağız.”

Psyche titreyen dudaklarından kaçan kıkırdamayı durduramadı. Elini dudaklarına bastırduğunda çok geçti. Percy ona dehşet içinde bakakaldı. Aslında Psyche kendine karşı, Percy’nin ona hissettiğinden fazla kızgın olamazdı. Aktörün yürekliliğine olan hayranlık pırıltısını insafsızca bastırdı.

“Hemen şimdi bu evden ayrılmanızı talep ediyorum, bayım!” Percy bir kez daha düzenbazla karşı karşıya geldi. “Ortalıkta şey, şey olarak... Üzerinizde hiçbir uygun giysi olmadan oturuyorsunuz! Lekesiz bir şöhrete sahip soylu bir leydinin adını kirletmenize izin vermeyeceğim!”

“Gerçekten mi?” Gabriel’in koyu mavi gözleri Psyche’ye odaklandı. Psyche içten içe umarım kızarmamışımdır diye düşündü. “Hiçbir leke yok mu, küçücük bir kusur bile mi yok? Sevgilim, korkarım şimdiye kadar son derece sıkıcı bir hayat sürmek zorunda kaldın. O uyumsuzluk kıvılcımını hayatına katmak için yaşantına girdiğime çok memnunum zira o olmasaydı hepimiz sıkıntıdan mahvolacaktık.”

“Affınıza sığınıyorum...” diye kekeledi Percy. Fakat aktör bakışlarını Psyche’ye çevirdi, mavi gözleri çelik grisine dönmüş gibiydi.

“Ayrıca nişanlımı, onun şahsiyetini ve şöhretini hayali veya gerçek her türlü tehlikeye karşı korumakla ilgili endişelenmesi gereken kişinin, ben olduğum kanısındayım.” Sesi buz gibiydi, bu sözler üzerine dar omuzları düşen Percy cesaretini bir parça kaybetmiş görüldü.

Psyche ise bedenini saran bir sıcaklık dalgası hissetti hayretler içinde kalarak. Uzun süredir yalnızdı. Geniş ailesinin varlığına rağmen ebeveynlerinin ölümünden sonra hayatı hiçbir zaman eskisi gibi olmamıştı. Kazadan beri korunmasız, kaderin tüm oyunlarına karşı savunmasız hissetmişti kendini. Kendini ve kız kardeşini sakınmak için dünyayla tek başına yüzleşmek, Percy’nin istenmeyen yaklaşımlarını ve amcasının çıkarıcı çöpçatanlığını savuşturmak zorunda kalmıştı. Onun gibi bir adamın koruyucusu olması... Tüm düşmanlara karşı her zaman her koşulda yanında olup tarafını tutacak birine sahip olmak... Psyche içten içe bu düşünceleri zihninde geriye itti. Bu bir yanılısamaydı! Adam bir aktördü, ona karşı bir ilgisi yoktu, ne namusunu ne de şahsiyetini korumak için bir sebebi vardı.

Yine de bu his, uzun yıllardır acıyan, içindeki bir sızıyı yatıştırmıştı bir an için. Gerçekten mükemmel bir aktör olmalı, diye düşündü. Fakat yeteneğinin inandırıcı olmak, endişesinin de kesesini doldurmak için olduğunu unutmamalıydı.

“Ben, ben...” Percy açıkça durumun kontrolünü kaybettiğini biliyordu, nasıl olduğundan tam olarak emin olmasa bile. Haklı öfkesini yeniden yükseltmek için ahlaki gücenmişliğini kullanarak dengesini kazanmaya çalıştı. “İsrar ediyorum, toparlanın ve gidin...”

“Ama eşyalarım yok, sorun da bu zaten,” diyerek araya

gırdı aktör. “Sizin bile, bir giysi veya kendimi örtmek için kullanabileceğim bir paçavra olmadan beni sokağa atmak isteyeceğinizi düşünemiyorum.”

“Hayır ama...” Percy kafası karışmış gibi gözlerini kırıştırdı. Ancak Psyche’nin çok iyi bildiği üzere o her zaman son sözü söyleyen olmak isterdi. “Hizmetlilere takım elbisenizi getirmelerini emredeceğim, o vakit yolunuza gidebilirsiniz! Ve bu saçma nişana gelince...”

“Percy!” dedi Psyche araya girerek, ses tonu sertti. “Bana ne yapmam veya kiminle evlenmem gerektiğini söyleyemezsin.”

“Bu hemen sona ermeli.” Percy onu duymamış gibi devam etti sözlerine. “Babamla konuşacağım. Yeniden.”

“Babanın nişanımı engellemeye hakkı yok,” diye cevap verdi Psyche ve kuzenine kızgınlıkla bakmak için dönerken bir anlığına aktörün varlığını unuttu. “Avukatım harekete geçer geçmez birikimlerimin yarısını alacağım. Gerekirse, mahkemeye gideriz!”

“Bunu yapamazsın.” Percy ona şaşkınlıkla baktı. “Dedikoduları düşün... Skandalı...”

“O halde, Wilfred Amca duruma müdahale etmemeli.” Psyche ona soğuk bir şekilde açıkladı. “Kendi paramı kullanım hakkına sahip olacağım.”

“Ama evliliğin... Bu evlilik onun onayı olmadan gerçekleşemez ve onun buna asla izin vermeyeceğini sen de biliyorsun.” Percy ona bakakaldı, belli ki kafası karışmıştı.

“Bir seferde bir adım,” dedi Psyche ve kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. Percy asla anlamayacaktı, fakat bunun pek de bir önemi yoktu. Faydalananak daha çok parası olsaydı, Psyche’nin şimdiki durumu daha katlanılır olurdu ve Circe da yeteneğinin layık olduğu sanat dersle-

rini elde ederdi. Yeniden seyahat edebilirler ve Avrupa'ya gidip Percy'nin sinir bozucu, dahası gittikçe artan ısrarcı kurlarından kaçabilirdi. Hayatını geri alırdı ve hepsinden öte değerli özgürlüğünü. Aktör sırra kadem basar basmaz, Psyche buluşuyla, asılsız ve var olmayan markiyle mutlulukla nişanlı kalacaktı. Çağdışı düşünen amcasının sonsuza dek onu kontrol etmesine asla izin vermeyecekti.

Percy, "Bu evlilik asla gerçekleşmeyecek," diye tekrar etti. Ses tonu sertti. "Bu arada, bu, bu adamın kıyafetleri için hizmetlilerle konuşacağım." Odadan fırtına gibi çıktı, o kadar öfkeliydi ki kuzenini geride, aslanın ininde bıraktığını bile unutmuştu.

Psyche derhal oradan çıkması gerektiğini biliyordu - orada kalması çok uygunsuzdu. Bu konuda Percy haklıydı. Ama Psyche aktörle görgü tanıkları olmadan konuşmaya ihtiyaç duyuyordu. Kayıp uşağı...

Gabriel ona usulca bakıyordu; bakışlarının ne anlama geldiğini tahmin etmek güçtü. Akıllı yavaş işleyen Percy'yi kızdırırken bakışlarında beliren hınzır ifade sönmüş yerini başka bir ifadeye bırakmıştı - Psyche bu ifadeyi adlandırmaya korkuyordu. "Giysilerim olmadığı için özür dilerim," dedi. "Sen ayaktayken oturmaya devam etmek istemezdim ama bu durumda ayağa kalkarsam..."

"Hayır, hayır." Psyche geri adım atarak onu aceleyle temin etti. Bu önceden kestirilemez adamın bunu yapacağı korkusuyla sesi gergin çıkmıştı. "Lütfen ayağa kalkmayın."

Aktör ona bir gülümsemeyle karşılık verdi. Psyche'nin hissettiği utanç, öfkesinin geri dönmesiyle zayıfladı. "Siz uygun bir konuma ulaşır ulaşmaz konuşmamız gerekiyor."

Adamın gözlerinde alaycı bir ifade belirdi. “Bariz olanı belirtmekten çekiniyorum ama istediğin sürece zamanım senindir, tatlı Psyche’m.”

“Haddinden fazla cömertsiniz, bayım. Sizden istediğim tek şey zamanınızdı. Ve ben yalnızca bir gecenin bedelini ödedim.”

Aktör koltuğunda rahat bir şekilde arkasına yaslandı. “Bunu bir kez daha düşün, sevgilim.”

Psyche dişlerini öyle bir sıktı ki çenesi acıdı. “Varlığınıza, daha fazla ihtiyaç yok. Ve beni sevgilim diye çağırma-
yın!”

“Nasıl istersen, tatlı Psyche.”

“Veya Psyche diye. Beni böyle ya da diğer sevgi dolu ifadelerle çağırmanız için size izin vermedim.” Her zamanki sakin dengesi paramparça olduğundan süütün kapısını işaret ederek sinirli bir el hareketi yaptı. “Gitmenizi talep ediyorum. Bu devam eden maskaralığı karşılayamam.”

“Senden her saat için para beklemiyorum, canım l’syche’m.” Koyu mavi gözleri ona anlayışlı bir ilgiyle bakıyordu.

“Bana öyle hitap etmeyin!” dedi Psyche neredeyse haykırarak. “Size söyledim, bunun bedelini karşılayamam...”

Böyle soğuk bir güzelliğin bir erkeği öfkeyle yakması ne kadar büyüleyici, diye düşündü Gabriel. Keşke tam olarak şu anda tehlikede olan çok şey olmasaydı... Keşke Psyche’nin soğuk görünümünün altında gizlenen tutkulu tarafına hak ettiği şekilde kur yapacak zamanı olsaydı.

“Başarısız olmayı karşılayamayacağın gibi.”

Yavaşça, sakın bir tavırla konuşmuştu. Adamın bu kontrollü duruşu Psyche’yi utandırdı. Derin bir nefes alan genç kız kendine hâkim olmaya çalıştı. “Hayır. Başarısız

olamam. Kız kardeşim ve onun geleceği benim için küçük bir baş ağrısından...” Anlamlı bir biçimde Gabriel’a baktı. “Veya büyük bir baş ağrısından daha fazla şey ifade ediyor. Ama kim olduğunuzu, daha ziyade Lord Tarrington olmadığınızı unutmayın.”

Aktör, Psyche’nin göz ardı etmeye çabaladığı geniş ve bronzlaşmış omuzlarını silkti. Güneşin tenini böyle çok karartması için nerede yaşamış olabilirdi? Onu tropik sahillerde veya balta girmemiş bir ormanda hayal etti, daha sonra bu görüntüleri bir kenara itti. Garip gündüz düşleri için zamanı yoktu, şimdi olmazdı. Niyetine tutunmalıydı, ne kadar hoş görünümlü olursa olsun şantajcı bir düzenbazla dikkatini dağıtmamalıydı.

“Belki de senin unvanına ihtiyacım yoktur, Psyche.” Genç kızın kocaman açılan gözlerine aldırmadı, tıpkı buyruklarına aldırmmamaya devam ettiğı gibi. Harikulade vücudunu böyle ciddi giysilerin altında saklaması çok kötü, diye düşündü ve derin bir nefes alan kızı seyrederek ekledi: “Belki de kendime ait yüksek bir unvanım vardır.”

Psyche gözlerini devirdi. “Ve Zeus da bir yıldırımla gökyüzünden aşağı inip amcam ve Percy’yi vuracak, şeylelerinden...” Bakışlarını aktörün kucağına çevirdi. Gazetelerinden.”

Gabriel bu düşünceyle bacaklarını kavuşturmamak için kendini zor tuttu. “Burada yalnızca sana yardım etmek için bulunuyorum sevgili Psyc... Bayan Hill. Ortak bir hedef için birlikte çalıştığımızı hatırlatırım.”

“Öyle mi yapıyoruz?” Kontrolünü yeniden kazandı. Ses tonu sakindi. “Ayrıca...” diye ekledi sikkın bir tavırla. “Ayak işleriniz için gecenin o saatinde hizmetlimi görevlendirmeniz çok düşüncesizce. Sabaha kadar beklemiş olmalıydınız.”

“Doğru ama o vakit kendimi şu anda bulduğum gibi bir güçlükte bulacaktım.” Gabriel çekici bir edayla gülümse-di ve Psyche tüm kararlılığına rağmen bu gülümsemenin gücünü hissetti. Bocalamaması gerekiyordu. Adam onu sakinleşmesi hususunda kandıramayacaktı.

“Fakat hizmetlim şu anda kayıp ve güvenliğinden en-dişe ediyorum,” diye inatla devam etti Psyche sözlerine. “Annem bana her zaman fakir sınıftaki insanların refahına, varlıklı insanlar kadar önem verilmesi gerektiğini söylerdi. Ve onun haklı olduğuna eminim.”

Adamın gözlerinde gördüğü şey *saygı* mıydı? Bu gibi alışılmadık bir düşünceyi ne zaman dile getirse, sosyetenin büyük kısmı onun geleneğe uygun olmayan ebeveynleri kadar çatlak olduğunu düşünürdü.

“Sadece gecikmiş olduğunu umuyorum,” dedi Gabri-el. Ses tonu bu kez çok daha ciddiydi. “En iyisi gidip onu bizzat kontrol etmem. Takım elbisemle biraz tuhaf görü-neceğim ama başka çarem yok. Hizmetli giysilerimi getirir getirmez...”

Bu sözler Psyche’ye odada aktörle yalnız başına olma-ması gerektiğini anımsattı. Bu durum sakındığı dediko-duları tetikleyecekti, dahası Sophie Hala ne derdi, Tanrı aşkına? “Giysilerini hemen yollamalarını söyleyeceğim.”

Adam kafasını salladı ve bir kez daha gülümsedi. “Ve söz veriyorum bir dahaki sefere seni odamda çıplak karşı-ladığımda...”

Bu sözlerin devamını duymaktan korkan Psyche, “Bir dahaki sefer olmayacak!” diyerek hızla araya girdi. Adam, çoğunlukla durgun olan kayıtsızlığını sarsmaya kararlı gö-rünüyordu. Ama Psyche, odasından ayrılmadan önce onu bir konuda kesinlikle bilgilendirecekti.

“Dün gece kabaca kendinizi burada kalmak için davet ettirmenizden sonra bir karar aldım. Ücretinizden oda ve yiyecek içeceği düşmek mantıklı olacak. Benimle hemfikir olacağınıza eminim.” Adam boğuk bir şekilde kıkırdamaktan fazlasını yapamadan, kararlı bir baş selamıyla arkasını döndü. Odayı aceleyle terk eden Psyche, öfkesinin bir kısmından kapıyı arkasından hızla çarparak kurtuldu.

Birden koridorda bekleyen Simpson’ı gördü, yüz ifadesi sıkıntılıydı.

Şimdi ne vardı? “Evet?” diye sordu Psyche, ardından derin bir nefes alıp ses tonunu ayarladı. Öfkesini hizmetlilerden çıkartacak kadar aşağılık değildi. “Sorun nedir, Simpson?”

Hizmetçisi, “Wilson döndü, bayan,” diye yanıtladı. “Sarıyorum, gelseniz iyi olur.”

Bölüm 5

Psyche bir elini dudaklarına götürdü. “O...” Daracık bir ara sokakta bulunan bahtsız uşağın boğazı kesik, cepleri yağmalanmış görüntüsü gözünün önüne geldi.

Simpson, “Sarsılmış, hanımım ve kafasında korkunç bir şişlik var, ama...” diyerek açıklamaya başladı.

Psyche hizmetçisinin sözlerini tamamlamasını beklemedi. Kaskatı kesilmiş omuzları bir rahatlamayla çökerken, hemen merdivenlere yöneldi. Aceleyle basamaklardan indi ve hizmetlilerin bölümüne açılan kapıdan geçti. Hizmetlilerin ana salonuna ulaştığında, artık kayıp olmayan hizmetkârı çevreleyen bir yığın hizmetçiye ve uşağa rastladı. Adam tahta bir sandalyeye adeta yığılmıştı. Psyche’yi gördüğü anda ayağa fırladı ancak çok geçmeden iki yana sallanmaya başlayıp sandalyesine yeniden çöktü.

“Otur, Wilson. İyi misin?”

Geri kalan hizmetliler ona yol verdiler ve Psyche ev idarecisi olan Bayan McNilly’nin temiz bir kumaşı, adamın yanındaki masaya koymuş olduğu sirkeli suyla dolu bir tasın üzerinde sıktığını gördü. Psyche endişeyle olup biteni izlerken, kâhya kadın uşağın kafasının yan tarafındaki

geniş mor şişliği nazikçe temizledi. Adamın başka sıyrık ve kesikleri de vardı ve çamurla kaplı üniforması yırtık pırtıktı.

“İyi misin?” diye sordu Psyche yeniden. “Bir doktora ihtiyacın var mı?”

Uşak ırkıldı. “Ah, hayır, hanımefendi. Kimsenin beni kanatmasına ihtiyacım yok. Her yanımda yeterince kanadım zaten.”

Psyche endişesine karşın gülümsemek için kendini zor tuttu. “Pekâlâ.”

“Kırık kemik yok gibi, Bayan Psyche,” diye açıkladı Bayan McNilly, adamın yüzünde kurumuş bir kan zerresine hafifçe dokunarak. “Gerçeği söylemek gerekirse, çok şanslı. Bir haydut çetesi üzerine saldırmış.”

“Bana ne olduğunu anlat,” dedi Psyche.

Adam gözlerini devirdi. “Tüm yaptığım lordun bana söylediği yere, rıhtımın aşağısında bulunan hana gitmek ve onun eşyalarını istemektir. Yıkık dökük bir yerdi, hanımefendi. Hesabını ödemem için bana bir paund verdi... Ve bir paund da benim için bahşetti.” Uşağın sesi daha da yakıcı oldu. “Sahip olduğum en hoş bahşişti, şeyden beri...” Karşısındakinin yakınılacak kişi olmadığını hatırlamış gibi aniden durdu.

Psyche bunu fark etmemiş gibi yaptı; hizmetlilerine iyi para ödendiğini biliyordu. Ebeveynleri gibi ev halkının idaresinde hiçbir zaman cimrilik yapmamıştı, yine de beklenmedik bahşiş kaybetmenin adamı nasıl bir hayal kırıklığına sürüklediğini anlayabiliyordu. “Sana kim saldırdı?”

“Handan ayrıldıktan sonra oldu, hanımefendi,” dedi Wilson. “Lordun heybelerini aldım - hiç bavulu yoktu, belki de henüz ulaşmamıştı. Mayfaire’e doğru geri dönüşe geçtiğim zaman, tüm o adamlar - yüz kişi kadarlardı - bir ara sokak-

ının karşısında belirip üzerime atladı. Kendimi savunmak için hiç şansım olmadı.” Yaşadıklarını hatırlayarak ürperdi ve genç hizmetçilerden birkaçı ortak bir dehşete kapılarak leryat etti.

Psyche’nin ihtiyaç duyduğu en son şey hizmetçilerin histeri nöbeti geçirmeleriydi. Kendinden emin bir ses tonuyla, “Bu olayı hafif yaralarla atlattığın için çok şanslısın, Wilson,” dedi.

Adam titreyerek bir kez daha başını salladı. “Tam o an şarkı söyleyen ve küfreden bir grup denizci yakındaki bir tavernadan çıktı hanımefendi, büyük ihtimalle hırsızları korkutup kaçırdılar. Lordun eşyaları için özür dilerim hanımefendi. Sanırım o haydutlar içlerinde para veya mücevher olabileceğini düşündüler. Lordun tüm bu yaşananlardan beni sorumlu tutmayacağını umuyorum...”

Psyche, Bay Sinclair’in eşyalarını unutmuştu. Etrafa baktı ve yırtılmış iki tane heybe gördü zeminde. Zavalılı Wilson... Eşyalardan geriye ne bırakılmışsa getirerek emanetine sadık kalmıştı. Ama çantalar hem içten hem de dıştan parçalanmıştı; Psyche yırtıktan dışarı sarkan bir zamanların kaliteli keten gömleğinin artığını görebiliyordu. Hırsızlar ya arayışlarında hayal kırıklığına uğramışlardı ya da değerli eşyaları bulma konusunda esaslı bir inceleme gerçekleştirmişlerdi.

“Biri Tarrington Markisi’nin eşyalarını istediğini duymuş olmalı,” dedi Psyche nazik bir şekilde. “Bu gerçekten çok fena.”

“Ama çok gizli hareket ettim,” diye savundu kendini Wilson. “Lord beni uyarmıştı, ben de söylemiş olduğum üzere çok dikkatli davrandım. Hatta orada kendi unvanıyla değil, ilk ismi altında kalıyordu.”

Psyche kaşlarını kaldırdı. Hayali nişanlısına o unvanı bağışlayana dek Gabriel de bilmiyordu hiç şüphesiz; bu bir sürpriz değildi. Oysa ki diğer hizmetliler biraz şaşırmış görünüyorlardı. “Şüphesiz daha rafine bir han bulana dek ihtiyatlı davranıyordu,” dedi. “Bildığınız gibi bir süredir İngiltere dışındaydı. Bununla birlikte, biri tüm bunları yukarı, lorda götürerek değerlendirilebilecek bir şey olup olmadığına bakmasına imkân verse iyi olur. Ve takım elbisesini de geri götürün; giyecek bir şeylere ihtiyacı var.” Zarifçe gazetesinin altına sığınan, üst kattaki çıplak adamı hatırladı ve kızarmamaya çalıştı.

Uşaklardan biri ihmalkârlık yaptığını hatırlamış gibi sıçradı ve aceleyle uzaklaştı. Psyche bir kez daha bunu fark etmemiş gibi yaptı. Annesi çalışanlarına mükemmel bir idareci olmuştu ve kızlarına herkesin iyiliği için ihtiyatlı olunması gereken zamanlarla birlikte göz yumulması gereken zamanların da olduğunu öğretmişti.

Psyche aşağı, yaralı uşağa baktı. “Paranı kaybettiğin için endişelenme,” dedi nazikçe. “Verdiğin çetin sınavı duyduğunda lordun kaybettiğini sana iade edeceğine eminim, hatta belki de daha fazlasını.” Psyche bundan kesinlikle emin olacaktı.

Wilson’ın yüzü anında aydınlandı. Psyche dışarı çıkmak üzereyken, ürkek bir şekilde konuştu: “Şey, hanımefendi...”

“Evet?” Psyche arkasına baktı, zihni halihazırda daha büyük bir sorunla, istenmeyen bir nişanlıdan kendini kurtarma meselesiyle meşguldü.

“Beni, beni mahvolmuş üniformadan sorumlu tutmayacaksınız, değil mi hanımefendi?” diye sordu endişeyle.

Adamın ne demek istediğini anlayabilmesi Psyche’nin

birkaç saniyesini aldı. Hizmetlilere maaşlarının bir parçası olarak üniforma sağlanır ve yılda bir kez yeni giysi verildi, fakat üniformalarını muhafaza edemediklerinde bunları bizzat sorumlu tutulurlardı.

“Elbette, hayır,” diye karşılık verdi Psyche canlı bir şekilde. “Jowers bir an önce yeni bir üniforma almanla ilgilenecek; üst katlarda bu halde görünemezsin, kuşkusuz.”

Yaşlı kâhya başıyla onayladı.

“Teşekkür ederim, hanımefendi,” dedi Wilson. Kâhya ve bazı hizmetçilerin servislerini kabul etmek için arkasına yaslandı. Cesur ve hırpalanmış kurban rolünden sıyrılmıştı, dahası yeterince mutlu görünüyordu.

Psyche, hizmetlinin iyileşeceğine minnet duyarak üst kata yöneldi. Adamı gece o kadar geç vakitte dışarı göndermesi aktörün en düşüncesiz hareketi olmuştu, fakat belki de Gabriel gerçekten tehlikeleri değerlendirememişti. Muhtemelen aktör sokakların tehlikesine alışkındı ve bunu basitçe hayatın başka bir gerçeği olarak addetme fikrine varmıştı. Psyche annesinin sosyal sistemler hakkındaki öğütlerini ve alt sınıfların dünyasına olan anlayışını hatırlayarak iç çekti.

Çoğunlukla sabahları kullanılan odaya girerken, posta yığınına hatırladı. ‘Nişanlısının’ giyecek bir kıyafeti olmadığından ve kendi de evden ayrılıp kibar konuşmalar yapamayacak kadar şaşkına dönmüş olduğundan üç öğle yemeği davetini de geri çevirmek zorunda kalacaktı. İç çekerek yatak odasına yöneldi. Küçük masa notlar ve kartlarla darmadağın bir haldeydi.

Gabriel hasarlı çantalarını görünce inledi. Eşyalarını getiren uşak, Wilson’ın dönüş ve maruz kalmış olduğu

saldırı hikâyesini daha renkli süslemelerle ayrıca detaylandıırıyordu. Gabriel en iyi keten gömleğini heybeden çıkırıp kaşlarını çatarak inceledi, ardından paçavra yığınıını boş verip döndü ve hizmetliyi ilgiyle dinlemeye başladı.

“Ona hanın dışında mı saldırmışlar, eşyalarımı topladıktan sonra?”

“Evet, lordum. Eğer çantalarda eksik bir şey varsa, bu gerçekten onun hatası değil, lordum.”

Bu evin çalışanlarının birbirlerine olan bağlılığı övgüye değer, diye düşündü Gabriel. Kendi babasının evinde hizmetkârlar çok sindirilmişti, zorba işverenlerinin azarından kaçmak için büyükannelerini bile satarlardı. Bu düşünceyi hızla zihninden uzaklaştırdı. Babasını düşünmek hiçbir zaman umrunda olmamıştı.

“Hayır, tabii ki hayır,” dedi uşakla hemfikir olduğunu belirterek. Neyse ki ucuz ücretinden ötürü seçmiş olduğu o köhne handa hiç para bırakmamıştı. Barrett’ın kart oyununda kaybetmiş olduğu arazinin mülkiyetini devreden belge - hırsızların gerçek hedefi bu olmalıydı - takım elbisesinin ceketinin içine saklanmıştı ama yine de...

Çantayı baştan sona didik didik aradı ve iç çekti.

“Lordum?”

“Altın kravat iğnem kayıp. Onu güzelce saklamış olduğumu düşünüyordum ama ne çare.” Sadece birkaç peni değerinde değersiz bir şey olsa da Gabriel ona başka sebeplerden ötürü değer veriyordu. Her zamanki gibi bu derin duyguyu bastırdı ve anın gereklerine odaklandı. “Wilson’a iyileştiğinde onu derhal göreceğimi söyle ve ona hmmm... Üzüntülerimi ilet.”

Uşak kusursuz bir kavrayışla başını eğdi. “Ona iletacağım, lordum. Bu sözler üzerine size minnettar olacağını biliyorum.”

Gabriel çantayı yeniden altüst etti. “Kahretsin!”

“Lordum?”

“Fildişi saplı tıraş bıçaklarımı da almışlar.” Kırli sakalla kaplı çenesini ve yanaklarını kaşıdı. Tüm o göçebelikle geçen yıllarında yoksulluğa, hatta bazen vahim olan darboğaza rağmen kişisel temizliğini titizlikle sürdürmüştü. Belki de ona ara sıra, bir zamanlar olduğu kişiyi, kendini hâlâ nasıl addettiğini - bir beyefendi olduğunu - hatırlatan tamamen bu özverisi olmuştu.

Uşak anlayışlı bir ifadeyle ona baktı. “Bu konuda bir şey yapabilirim belki, lordum. Bayan Psyche, babasına ait tıraş bıçağı setini hatıra olarak saklıyor olabilir, bir ihtimal. Kâhya kadına bu konuda yardım edip edemeyeceğini sorarım.”

“Teşekkür ederim,” dedi Gabriel.

Uşak kapıyı arkasından kapatıp odayı terk ettiğinde, Gabriel nemrut bir şekilde gülümsedi. Kayıplarına rağmen hâlâ çok şanslılardı. Boğazı kesilmemiş olduğundan otürü uşağın ne kadar talihli olduğunun farkındaydı. Gabriel haydut çetesinin, çantalar için gelen başka bir adamı saptayacak kadar zeki olacağını hiç ummamıştı.

Diğer taraftan, uşağın üniforması öyle mütevazı bir handa seçilmesine sebep vermiş olabilirdi. Artık hareketlerinden pişmanlık duymak için çok geçti, uşak iyileşecekti ve Gabriel sahip olduğu tüm giysilerde meydana gelen hasarın çaresine bakmak zorundaydı. Harcamak için kalan birkaç değerli bozukluk ancak tek bir vuruş için yeterdi. Kendi sözcük oyunuyla irkildi. Mahvolmuş giysilerini evin dışında yoruma sebep olmadan görünmesine yetecek kadar yerine koyması, kazandığı arazinin unvanının yasal devrini sağlayacak becerikli bir avukat tutması ve neredey-

se boş kalan ceplerini yeniden doldurması gerekiyordu. Ve bunun için, onu öldürmek için kiralanmış çetenin dikkatinden kaçmaya devam ederken, kumarhanelere dönmesi gerekecekti.

“Sanırım,” diyerek kendi kendine mırıldandı. “Bu çok entrikalı bir hafta olacak.”

Kısa süre içinde, uşak oymalı deri bir çanta ve kolunun üzerinde asılı duran brokar bir sabahlık ile geri döndü. “Kâhya kadın bir tıraş bıçağı seti ve bir de sabahlık buldu, lordum. Merhum efendinin size uyacak başka bir giysisi yok. Aynı zamanda hizmetçilere banyo için sıcak su getirmelerini buyurma cüretinde bulundum. Takım elbiseniz az sonra burada olacak ama şey... İç çamaşırlarınız hâlâ ıslak lordum, çamaşırlarla ilgilenen hizmetçiler onları suya bastırmışlar.”

“Yıkanmayı gerçekten çok isterim,” diye cevapladı Gabriel, ses tonunu sakın tutmaya çalışarak. Temiz bir küvette sıcak bir banyo - bu durum ikinci sınıf bir handa değil, yeniden bir evde olduğunu ona şiddetle hatırlattı. Bu cidden lükstü, hayatındaki tekrarlanan teşebbüslerine adeta değerdi. Bu cenneti, ona tüm kaybetmiş olduklarını ve yeniden kazanmanın onun için anlamını hatırlatan bu rahatlama anını ona sunmuş olduğu için Tanrı Psyche’yi kutsasın. Kızın sunuşu biraz gönülsüz olsa bile...

Sırıtarak sabahlığı üzerine geçirdi. H.H. işlemeli tıraş bıçağı setini aldı - onları elinden geldiğince özenli bir şekilde kullanacaktı. Sonra uşağı, suyun hoş sıcaklık dalgaları yaydığı, yeni sabunların ve temiz havluların beklediği geniş bir banyoya dek takip etti.

“Sizi tıraş etmemi ister misiniz, efendim?” diye sordu uşak, gözleri parlıyordu. Bir oda hizmetçisi olmak için

hevesli miydi? Bu onun için bir basamak çıkmak olurdu, daha fazla para ve daha yüksek bir konum. Gabriel'in eşyalarını geri almak için göndermiş olduğu zavallı yardımcılardan daha zeki görünüyordu bu adam - ayrıca Gabriel'in da kendine ait bir adamı yoktu. Bu hiç de kötü bir fikir değil, diye düşündü.

"Hazır olduğumda seni çağırırım," dedi yüksek sesle. "Adın nedir?"

Adam başını hafifçe eğdi, uzun ince bir çenesi ve uysal bakan kahverengi gözleri vardı. "Brickson, lordum." Gabriel'in yanından ayrıldı ve kapıyı arkasından çekti.

Gabriel kalın sabahlığı üzerinden çıkardı ve küvetin içine girerken derin bir iç çekti. Dereye çabuk bir dalış veya çatlak bir küvette hızlı bir yıkanma yerine düzgün bir banyo yapalı gerçekten uzun zaman olmuştu. Oturdu ve su onu yıllar önce kaybetmiş olduğu güvenlik, hiç ilgilenmediğine yemin edeceği istikrar gibi sardı.

Bakır küvetin kıvrımlı kenarına başını yaslayarak tamamen gevşeyebileceğini keşfetti. Bir handa veya iyi niyetli bir fahişenin yatak odasında asla yapamayacağı gibi kalkarını indirebileceğini. Bu evde, kendini yuvasında hissediyordu.

Bu çok gülünç, diyerek kendine sertçe hatırlattı. Savunmasının düşmesine izin vermemeliydi. Evin dışında tehlikeli düşmanları vardı ve içinde de güzel ama keskin zekâlı bir muhalifi. Psyche yapabildiği kadar çabuk onu bu evden dışarı atacaktı.

Fakat Gabriel henüz gitme eğiliminde değildi. Bir an için suyun nazik sıcaklığında gevşedi, ardından sabuna uzandı.

Psyche çabuk ama kibar ret cevapları yazarak bir saat

geçirdi ve mektup yığınının büyük bir kısmını gözden geçirdi. Zihninde ansızın beliren bir düşünce, masa çekmesindeki küçük takvime uzanmasına neden oldu ve telaşlı bir korkuyla tarihlere göz attı.

Ah, hayır! Nasıl unutmuş olabilirdi? Bir özür notu gönderecekti - hayır, bu işe yaramazdı. Dalgın bir şekilde tırnağının kenarını çiğneyerek bir parmağını dudaklarına götürdü, sonra ne yapıyor olduğunu - çocukça bir numara - hatırlayınca elini ağzından çekti. Aman Tanrım! Aktörle yeniden konuşmalıydı. Belki bu kez, en azından giysileri üzerinde olurdu!

Misafir odasına gitti ama aktörden hiçbir iz yoktu. Kaşlarını çatarak zilin ipini çekti ve Jowers'ın ortaya çıkmasını bekledi. "O... Nişanlım nerede, biliyor musun?"

Yavaş bir yürüyüşü ve görünüşe göre yavaş işleyen bir aklı olmasına rağmen, Jowers her nasılsa evin içinde olan her şeyden daima haberdardı. "Sanırım, yukarıdaki çocuk odasında Bayan Circe ile birlikte."

Psyche derin bir nefes aldı. Tanrı aşkına! "Teşekkür ederim, Jowers."

Kâhya başıyla selam verip çekildi ve Psyche merdivenlere doğru neredeyse koşmaya başladı. Hakkında hiçbir şey bilmediği - küstahlığı ve patronuna saygısızlıkta sınır tanımadığı dışında hiçbir şey - bir adamı masum kız kardeşiyle yalnız bırakmak mı? Bunun olmasına asla izin veremezdi.

Gabriel sakın bir şekilde banyo yaptıktan sonra takımını giydi. Bahsi geçen iç çamaşırları dışında elbette ki bu onun için bir ilk değildi. Yatak odasını aceleyle terk ettiği leydiyi hatırladı, ancak kıyafetlerini üzerine geçirecek zamanı

bulabilmişti - hatırladığı kadarıyla, leydinin kocası içeride bulunan yabancı her kimse, afiyeti üzerine şiddetli tehditler savurarak kilitli kapıyı yumrukluyordu. Hiç olmazsa ceket ve pantolonu fırçalanıp ütülenmiş, üzerlerindeki çamur lekeleri giderilmişti. Banyo yapıp tıraş olduktan sonra kendini de daha iyi hissediyordu. Nemli saçlarını düzelterek taradı ve sokağa çıkmaya teşebbüs etmeden önce ne yapacağını düşündü. Şimdi uşak güvendeydi, Gabriel'in acelesi yoktu; ayak işlerini birkaç saat ertelerse kılığı da bir miktar daha az tuhaf görünecekti. Ve istenilmeyen dikkati çekmemek, hayati önem taşıyordu.

Odasından çıkıp merdivenlerin bulunduğu tarafa yöneldi ve - çeşitli kapıları açma gibi kestirme bir yolla - çocuk odasını bulana dek bir üst kata çıktı. 'Patronunun' küçük kız kardeşi odanın en sonunda bir ressam sehпасının karşısında oturuyordu. Sehpa, yüksek bir pencerenin altına, ışığın resimle temas edebileceği bir yere yerleştirilmişti. Bu görüntü Gabriel'i meraklandırdı. Küçük kız fırça işiyle fazlasıyla meşgul görüldüğünden Gabriel onu iürkütmeğ istemiyordu.

Yavaşça ortaya çıkarak, "Yeniden merhaba," dedi.

Circe kafasını kaldırıp ona baktı, sonra fırçasını bıraktı ve boya lekeli bir kumaşı altındaki tabloyu saklaması için aşağı çekti.

Gabriel küçük kızın çalışmasını merak ediyordu ama bu sessiz paylamayı başını eğerek kabul etmek zorunda kaldı.

"Merhaba," dedi Circe. "Psyche'yi mi arıyorsun? Burada değil."

"Hayır," dedi Gabriel ve karşısındaki bir yetişkinmiş gibi bir baş selamı verdi. "Seninle uygun biçimde tanışmak için geldim."

Circe karşılık olarak reverans yaptıktan sonra, “Bunu neden yapasın ki?” diye sordu. İri yeşil gözlerini kırıştırmadan onun bakışlarıyla buluştu. Yaşıtı olan pek çok çocuktan beklenen hantallık veya utangaçlığı sergilemedi.

Gabriel bu alışılmadık genç bayana karşı heyecanlı bir ilgi hissetti. “Gelecekteki enişten olarak seninle usulünce konuşarak yalnızca kibar davranmış olurum.”

Circe birdenbire gülümsedi ve yüz ifadesi tamamen değişti. Çoğunlukla takındığı fazla ciddi ifadesi bir an için kayboldu ve Gabriel onun başka bir yönünü gördü: Şakacı ve özgür... Tıpkı ablası gibi bu çocukta da görüldüğünden fazlası vardı.

Alçak bir sesle, “Ah ama bunun bir dolap olduğunu biliyorum, yani nişanın,” dedi. Gabriel, odanın uzak bir köşesinde oturan, kucak dolusu bir örgü işinin üzerinden baş selamı veren yaşlı kadını fark etti.

“Fakat bu, kaba olmam gerektiği anlamına gelmiyor,” diye karşılık verdi alaycı bir ses tonuyla. “Vaziyete ayak uydurmamız gerek, biliyorsun, replikleri unutmamalıyız.”

“Oyunlarından biri gibi mi?”

“Aynen öyle,” diye onunla hemfikir oldu Gabriel. “Ve bunun yanında, sen oldukça sıra dışı bir genç bayansın. Seni daha iyi tanımak isterim.”

Circe bir an için bu sözleri değerlendirdi, sonra açık bir onaylamayla başını salladı. “Biraz çay ister misin? Hizmetçi bunu bana bir süre önce getirdi, fakat ışık çok iyi olduğu için durmayı göze alamadım.”

Gabriel ona en iyi gülümsemelerinden birini bahşederek, “Çalışmanı böldüğüm için özür dilerim,” dedi. Kızdan klasik kibar itirazlar veya çekingen bir flört sergilemesini bekledi. Varlığının aptal bir resimden çok daha önemli

olduğunun dile getirmesi konusunda hazırlıklıydı. Fakat kız, bir sufleyi dilimlere bölen keskin bir bıçak gibi onun bu aşırı şişkin egosunu yerle bir etti.

Gabriel'in çekiciliğini olağan kabul etmiş görünen Circe omuz silkerek, "Sorun değil," dedi. "Işık şu anda pek de iyi değil zaten."

Uygun bir dille azarlanmış olan Gabriel, yıpranmış yuvarlak masaya bir sandalye çekip çayı servis eden Circe'ı izledi. Kızın karşısına oturdu ve bir fincan aldı. Çay ılıktı ama ortalama bir genç bayandan epey farklı olan bu çocuğa ilgiyle bakarak çayını nazikçe yudumladı. Moda, alışveriş ve romantik özlemler yerine bu kız sadece sanatla ilgili görünüyordu.

"Neyi resmediyorsun?" diye sordu Gabriel nazik bir ses tonuyla.

Circe çay fincanının üzerinden ona gözlerini kısarak baktı.

"Yani bunun hakkında konuşmak istersen..." dedi Gabriel ve kızın yeniden sessizliğe gömüleceğinden korktu.

"Gerçekten ilgiliysen..." Duraksadı, adamın yüz ifadesini inceledi, sonra tatmin olmuş görünerek sözlerine devam etti. "Geçen sene Psyche ve Sophie Hala ile Avrupa'yı ziyaret ettiğimde Fransız köyleri hakkında bir araştırma yaptım. Gezimiz çok kısa sürdü ama birkaç suluboya çalışması yapmış olmaktan ötürü mutluyum ve başka görüntü taslakları da çıkardım."

"Onları görmeyi çok isterdim."

Circe cevap vermedi. "Makaron ister misin?" Tabakı ona doğru uzattı.

Gabriel bu aşışlayıcı durumu kabullendi ve tabaktan

bir makaron aldı. Kızı izleyerek hafif ve tatlı olan makaronu küçük ısırıklarla yedi. “Yani, suluboyadan hoşlanıyosun?”

Circe içini çekti. “Evet ama yağlı boya yapmayı gerçekten denemek istiyorum, fakat onu tek başına öğrenmesi çok daha zorlu ve doğru dürüst bir öğretmen de bulamadık. Genç bayanların suluboyalarla amatör bir şekilde uğraşması bekleniyor anlayacağın, yağlı boyalar önemli sanatçılar için. Yağlı boya, kişinin çalışmasını tamamen dışa vurması için pek çok yol sunuyor. Bay Turner, *Avalanche in the Grisons* adlı çalışmasında boyaları palet bıçağıyla uygulayarak zoru başardı... Bu oldukça büyüleyici değil mi? Ben de yeteneklerimi geliştirmek istiyorum.” Sesi ilk kez üzgün çıkıyordu.

“Bu çok kötü,” diye mırıldandı Gabriel. Küçük kızın belli belirsiz şüphe dolu bakışları üzerine ekledi: “Hayır, gerçekten demek istediğim bu. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyorum.”

Circe’in dar omuzları biraz gevşedi. “Evet, ayrıca portre ya da natürmort yerine manzara resimlerine karşı daha çok ilgiliyim. Buna da bayanlar için bir uğraş gözüyle pek bakılmaz. Sör Joshua Reynolds’ın resim sanatının amacı hakkında ne söylediğini bilirsin.”

Konu hakkında hiçbir fikri olmasa da Gabriel kültürlü havasını bozmamaya çalıştı. “Evet?”

“Resim sanatının doğayı taklit etmemesi ama onu idealleştirmesi gerektiğine inanıyordu. Ve tarihi konular tercih etti, bu sayede gözlemcinin ruhunu geliştirecekti, yine de geçinmek için portre yaptığını da unutmamak gerek. Fakat şahsen sanatsal olarak hoş giden bir perspektifin neden ruhta aynı gelişmeyi yapamadığını anlamıyorum!”

“Kesinlikle katılıyorum,” dedi Gabriel, konudan olmasa bile kızın coşkunluğundan büyülenmişti.

“Gel gör ki durum son derece adaletsiz. Royal Academy’e kabul edilsem bile ki bayan olduğum için edilemem...” İç çekti. “Orada peyzaj boyama öğretilmiyor. Başka bir sanatçının çırağı olmalısın. Yine de bir kızı yanına kabul edecek bir usta... Şey... Bu durum bahsi geçen ustanın moralinin bozulması için oldukça yeterli.”

Gabriel, küçük kızın hislerinin derinliğiyle parıldayan gözlerine dikkatle baktı. “Yine de vazgeçmeyeceksin,” dedi ve onun o bilindik, görünür görünmez yok olan ısl ısl gülümsemesiyle ödüllendirildi.

“Elbette hayır!” Circe aynı fikirdeydi. “Psyche ve ben, Avrupa’da, para kazanmak için bir öğrenciye ihtiyaç duyan - açık fikirli olacak elbette - fakir bir ressam bulacağımızı umuyoruz. Annem her zaman, tıpkı erkekler gibi kadınların da yeteneklerini geliştirmesine izin verilmesi gerektiğini söylerdi. Çoğu insan bu fikri şoke edici bulur.” Adamın tepkisini gözlemlemek için duraksadı.

Gabriel kocaman gülümsedi. “Açık fikirli olacak kadar çok seyahat ettiğimi düşünüyorum. Yetenekli bir kadının dehasını tamamen ifade etmemesi için de hiçbir sebep görmüyorum.”

Circe bir an için başka bir büyüleyici gülümseme sergiledi.

Gabriel bir anda Psyche’nin hayranlık duyulması kardeşi için ne gibi hisler beslediğini kavradı. Küçük kızın inanılmaz hevesini besleyecek veya onu geleneksel bir yaşam biçiminin sınırlarından koruyacak ablasından başka kimse kalmamıştı. Psyche bu sorumluluğun ağırlığını hissediyor olmalıydı; dış görünüşünün böyle soğuk ve koruyucu

kabuğunun bu kadar sert olmasına şaşmamak gerekirdi. Ebeveyn sorumluluğunun ağırlığını çok genç bir yaşta üstlenmişti.

“Bir gün,” diye belirtti Gabriel. “Çalışmanı görmeme izin vereceğini umuyorum. Unutmadan, bu makaronlar harikulade.”

Psyche çocuk odalarına vardığında, aceleyle içeri girdi. Circe’in, Psyche’nin zamanında oyuncak bebekleriyle çay partileri düzenlediği yuvarlak masada oturduğunu görmek rahatlatıcıydı. Aktör onun tam karşısında oturuyordu ve ikisi de çay içip makaron - Circe’in favori ikramı - yiyorlardı.

“Circe, bu, bu adamla ne yapıyorsun?” diye sordu Psyche. Ses tonu keskindi. “Telly nerede?”

“Buradayım, bayan, bana ihtiyacınız mı var?” Mürebbiye, Bayan Tellman hızla ayağa kalktı. Odanın köşesinde duran koltuğunda şekerleme yapmışa benziyordu.

“Hayır, her şey yolunda,” dedi Psyche heyecanı biraz hafiflemiş bir halde. Ama aktöre doğru dönerken, gözleri hâlâ kısıktı. “Ve siz... Ne maksatla buradasınız?”

“Müstakbel baldızıma bir nezaket ziyaretinde bulunmalıyım diye düşündüm,” dedi adam tipik tembel gülüşünü sergileyerek.

Psyche, “Saçma,” diye çıktı, sonra ağzından daha fazlasını kaçırmadan dudaklarını birbirine bastırdı. Planıyla ilgili her şeyi Circe biliyordu ama Telly değil. Ve yaşlı mürebbiye, diğer hizmetlilerle dedikodu yapmayacak diye bir şey yoktu. “Demek istediğim, görgü kurallarına olan hassasiyetinizi takdir ediyorum ama...”

“Nazik bir davranış olduğunu düşündüm,” dedi Circe ve her zaman olduğu gibi dönüp ablasının gözlerinin içi-

ne baktı. “Müstakbel nişanlın, bazı insanların yaptığı gibi henüz takdim edilmediğim veya uzun etekler giymediğim için beni unutmadı ya da görmezden gelmedi.”

“Ah, Circe...” Psyche’nin öfkesi yerini pişmanlığa bıraktı. “Her zaman seni düşündüğümü biliyorsun, hayatım.”

“Ah, hayır, senden bahsetmiyorum,” diye açıkladı Circe. “Percy’yi kastettim... Seninle evlenirse, benim hayatımın da dayanılmaz biçimde değişeceğini hiç düşünmüyor gibi duran Percy’yi. Doğrusunu söylemek gerekirse Percy ve Wilfred Amca’yla yaşamak korkunç olurdu.”

Psyche başını salladı. Evlenirse veya evlenince kız kardeşini asla geri plana atamazdı; Circe’in ona ihtiyacı vardı. Circe öne doğru eğilip, “Bu bir oyun Psyche, rol yapıyoruz, tıpkı bir piyes gibi,” diye fısıldadığında, Psyche kaçınılmaz olana teslim oldu.

Ev sahibesi rolünü kendine güvenle oynayan kız kardeşi ekledi: “Bir fincan çay al, Psyche.”

“Evet, teşekkür ederim,” dedi Psyche uyum sağlamak adına ve bir sandalye çekip masaya yanaştırdı. On iki yaşındaki kız kardeşi bir an korku verecek derecede olgun, bir sonrakinde ise gayet çocuk gibi davranabiliyordu. Psyche, bu düzenbazı merak ettiği için Circe’ı suçlayamazdı, fakat adamın kız kardeşiyle olan arkadaşlığından hoşlanmadı. Neticede, adam ve onun geçmişi hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu.

Circe ise biliyor gibiydi. “Lord Tarrington...” dedi ablasına bir çay fincanı uzatırken. “Kapsamlı bir şekilde seyahat etmiş, Psyche. Bana görmüş olduğu bazı Fransız tablolarından bahsediyordu.”

Psyche şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı. Circe aktörle resim sanatı hakkında konuşmuşsa, adam onun güvenini

kazanmış olmalıydı. Circe her şeyden önce küçük görülmekten nefret ederdi ve resim yapması kesinlikle bir hobi değildi; bununla birlikte ebeveynlerinin ölümünden beri bu genç kızın açığa çıkardığı tutku ve yeteneği anlayan tek kişi Psyche'ydi - ve bir ihtimal Telly. Ve bir çocuk bile olsa, Circe'da insanların karakterlerini değerlendirmek için güçlü bir içgüdü vardı. Percy'den her zaman nefret etmişti mesela.

Psyche çocuk masasında çayını yudumlayarak huzurla oturan aktöre dikkatle baktı; adam onu şaşırtmaya devam ediyordu.

“Ona yağlı boyalara olan ilgimden söz ettim, Psyche,” dedi Circe. “Tıpkı herhangi bir genç ressam gibi yağlı boya kullanımı ve peyzaj boyama konusunda eğitim almam gerektiğini anlıyor.”

Circe'in kısa süre içerisinde aktöre karşı bu kadar açık davranmış olması ise ayrı bir sürprizdi.

Gabriel bir makaron daha almak için tabağa uzanırken, “İspanya'dayken, El Greco'nun bazı önemli tablolarını gördüm,” dedi dalgın bir şekilde. “Toledo çalışması oldukça dikkat çekici. İki yüz yıllık olsa da tablolarında belirgin bir atmosfer var. Peyzaj resimlerinin, topografyanın saf incelemelerinden fazlası olması gerektiği konusunda Circe'a katılıyorum.”

Circe'in yüzü sevinçle aydınlandı ve Psyche'nin gerginliği daha da hafıfledi. Circe'in sanat hakkında tartışacak, sanatı ciddi bir biçimde ele alacak pek kimsesi yoktu. Circe da kendisine sürekli olarak el işini ve piyanoyu ihmal etmemesini tembihleyen yetişkinlerden nefret ederdi zaten. Yine de bu aktör sanat hakkında her şeyi nasıl biliyor olabilirdi? Veya tüm bunlar sadece başka bir yanılsama

mıydı? Circe'in iyiliği için uydurduğu zekice bir kurgu mıydı?

Psyche, kız kardeşinin gözlerindeki ışıltıyı gördüğünden bunu pek de umursamamaya çalışıyordu açıkçası.

Adam aklından geçenleri sezmiş gibiydi. Bakışları iki kardeşin arasında gezinirken, "Kız kardeşinle karşılaştırılınca sanat konusunda bilgisiz olsam da..." dedi. "Hakiki tutkuyu gördüğümde takdir etmesini bilirim."

Psyche aktörün hem tarafsızlığından hem de kız kardeşinin yeteneğini takdir etmedeki dürüstlüğünden ötürü hoşnut olduğunu hissetti yeniden. "Evet, resim yapmaya derinden ilgi duyuyor. Bu yüzden ona doğru öğretmenleri bulmaya çalışıyorum."

Circe gülümsedi ama bu kez kaşları hafifçe çatıktı. "Kendi başıma çalışmaya devam ediyorum ama zor oluyor. Calais'de yaptığım bu liman manzarası çok da kötü değil ama hâlâ bir bulutun arkasındaki ışığın özel niteliğini ortaya koymaya çalışıyorum, bilirsin pek donuk değil ama zayıf bir parıltı..."

Küçük kız kardeşine bakarken Psyche içini kaplayan bir sevgi ve koruma dalgası hissetti. Daha önce birçok kez yapmış olduğu gibi, Circe'in asla boğucu bir kalıba sokulamayacağına, koca bulmak adına sosyetedeki rolüne uymaya zorlanmayacağına dair kendi kendine sessizce söz verdi. Circe'in geliştirilmesi gereken bir yeteneği vardı, yoksa ruhundaki bir şey kuruyup solardı ve Circe de da-ıma bu acıya katlanmak zorunda kalırdı. Zaten yeterince şey kaybetmişti... Hayır, Psyche onu koruyacak ve ihtiyaç duydukları parayı - Tanrı aşkına kendi parasını, bu gibi masraflar için korunan ebeveynlerinin vasiyetini - bula-

caktı. Özgür düşünceli ebeveynleri şimdi burada olsaydı, Wilfred Amca'nın aksine Circe'in özel ihtiyaçlarını anlardı.

“Kız kardeşine çok önem veriyorsun, değil mi?” diye sordu aktör usulca.

Psyche bakışlarını ona çevirdi. “Evet. Oldukça önem veriyorum. Ve kimsenin onu incitmesine izin vermeyeceğim,” diye karşılık verdi adamınki kadar alçak bir ses tonuyla.

Adam gülümsedi. “Sana yemin ederim ki bir çocuğa asla zarar vermem.”

Ama kasten olsun ya da olmasın, çevirdikleri dolap ortaya çıkarsa ona zarar verebilirdi. Psyche'nin korkuları çabucak geri döndü. “Kötü haberlerim var.”

Gabriel kaşlarını kaldırdı ve bekledi, yüz ifadesi sakindi. Psyche zihninin bir köşesinde ondaki bu telaş yoksunluğuna hayran olduğunu düşündü.

“Burada kalacağınızı öğrenmeden önce bu geceki bir parti davetini kabul etmiştim. Yani nişanlığımın hemen Avrupa'ya döneceğini düşünmüştüm.” Mürebbiyenin birkaç adım ötede oturduğunun bilinciyle açıklamaya çalıştı. “Ve şimdi Percy herkese burada kalacağınızı söylemişken, daveti geri çevirirsem bu durum çok şüpheli görünecektir.”

“En azından...” Başını iki yana salladı. “Takım elbisen var! Ama giysi dolabının geri kalanı için bir şey yapmak gerek.” Dudağını ısırdı. Kısa sürede hangi terzi düzgün giysileri temin edebilirdi acaba?

Simone bunu bilirdi. Terzisine hemen bir not yollayacaktı. “Çok gösterişli şeyler olmamalı elbette... Ya da çok pahalı... Tabii bir de çizmecici...”

Psyche aniden kendisine yönelen boş bakışların farkına vardı. Telly'nin yuvarlak yüzünde afallamış, Circe'inkinde ılıpılı, Gabriel'inkinde ise kuşku dolu bir ifade belirmişti.

"Aman Tanrım. Yüksek sesle mi konuşuyordum?"

Circe ciddi bir şekilde başını salladı. "Evet, Psyche."

Gabriel küçük sandalyede rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Benden bahsettiğini varsayıyorum?"

"Hayır, bu diğer çıplak nişanlımdan!" Psyche gözlerini devirdi. "Elbette senden bahsediyordum."

Circe bakışlarını çay fincanına çevirerek kıkırdadı.

Telly'nin soluğu kesildi. "Bayan!"

Psyche kaşlarını çatı. "Giyinmesi gerekiyor Telly. Bunda bu kadar uygunsuz olan nedir?"

"Ama böyle söylememelisiniz - genç hanımlar erkek piyıminden konuşmazlar, Bayan Psyche. Bunu biliyoruz." Yaşlı kadının sesi endişeli geliyordu ve Psyche yumuşadı.

"Üzgünüm, Telly." Açıklamak için aktöre döndü. "Münasebetsiz davrandıysam bu sevgili mürebbiyemizin tarafından aktarılan herhangi bir tecrübe eksikliğinden kesinlikle değil."

Gabriel gülümsedi. "Seni hiç de münasebetsiz bulmuyorum Psyche. Doğrusu seni tam anlamıyla kusursuz buluyorum."

Psyche anın sıcaklığını hissetti, çok geçmeden kendini adamın cazibesine karşı katılaştırdı. Adam bir aktördü, adam bir aktördü. Bu cümleyi bir mendile işlemek ve sürekli olarak görüş alanında tutmak zorunda kalacaktı.

Adamın tatlı sözleriyle gevşemek ve neşelenmek çok kolaydı. Psyche onun samimi olmadığını, bunun tamamen numara olduğunu hatırlamak zorundaydı. Aktörün

tanınmış olmamasının sebebinden artık kuşku duymuyordu; repliklerini sahneden ziyade hanımların yatak odasında tatbik etmiş olduğundan neredeyse emindi. İnanılmaz yakışıklılığıyla bu hususta yeterince fırsat bulmuş olmalıydı...

Ama bu hiçbir şeyi çözüme kavuşturmuyordu. Ebeveynlerinin ölümünden beri Psyche sadece şikâyet etmeyip harekete geçmeyi öğrenmişti. Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı.

Aktör de kibar bir şekilde ayağa kalktı ve Psyche adamın koyu mavi gözlerinde bir an için hayal kırıklığı gördüğünü düşündü. Hayır, muhtemelen bu da bir başka numaraydı.

“Dışarı çıkıyorum,” dedi Psyche. “Kısa süre içinde geri dönerim. Parti için saat sekizde yola çıkacağız, hafif bir yemek yedikten sonra, orada akşam yemeğini geç vereceklerdir.”

Adamın bakışları alaycıydı ama Psyche onun sosyetenin sosyal yaşamı hakkında ne kadarını bildiğinden emin değildi. Tanınmamış bir aktörün katılma fırsatı bulacağı bir olay değildi bu. Ve odada Telly varken bundan daha açık konuşamazdı.

“Hazır olacağım,” dedi adam, kıyafetlerine doğru alaycı bir bakış atarken - ki takım elbisesi parça parça olmayan tek giysisi olduğundan ötürü aktör dışarı çıkmaya kesinlikle hazırды.

Psyche neredeyse bir kahkaha attı, hemen sonra kıkırdamasını bastırdı. Adam onun bu tatsız vaziyetiyle dalga geçtiğini düşünebilirdi ve Psyche eğlenme amacıyla kimsenin duygularını incitmezdi, karşısındaki küstah bir oyuncu bile olsa.

“Psyche.” Circe araya girdi. “Yeni bir blok çizim kâğıdı ıyıme yarardı.”

“Elbette.” Psyche hafif bir baş selamı verdi. “Sonra görüşürüz, hayatım.”

Aktör eğildi, bunun üzerine Psyche de başını eğip arkasını döndü ve hızla dışarı çıktı. Bazen nişanlarının gerçek olmamasına üzüldüğü anlar oluyordu. Adamın ilgisi öyle tereddütsüz, bakışları ise... Hayır, hayır, böyle bir şeyi dikkate bile almamalıydı. Tüm bunlar sadece bir oyun, yapmacık bir rolden ibaretti; Psyche bunu aklından çıkarmamalıydı. Yakında sona erecekti.

Bölüm 6

Başarılı bir alışveriş turundan daha tatmin edici hiçbir şey olamazdı. Psyche oğlak derisi eldivenlerini çekiştirerek uzun adımlarla şehir evinin merdivenlerinden çıkarken ve Jowers'ın onun için tuttuğu kapıya doğru yeni maiyetiy-le birlikte ilerlerken bunu düşünüyordu. Resim kâğıdı ve Circe'in ismarlamış olduğu bazı fırçaları almıştı. Circe'in samur uçlu fırçaları gördüğünde duyacağı memnuniyeti düşündüğünden, kapıdan girerken Jowers'ın yüzündeki tuhaf ifadeyi fark edemedi.

Ayakkabı ve eldiven imalatçısına, tabii bir de Simone'un mağazasına uğramıştı. Simone, Psyche'ye terzinin adını vermekten ötürü çok mutlu olmuştu. Sophie Hala, Circe ve Psyche'ye sezon için gereken yeni elbiseler sayesinde Hill ailesindeki kadınlardan hatırı sayılır bir miktar kazanç elde etmişti Simone.

Psyche pembe renkli bir kanepede otururken çayını yudumlamış ve yeni Fransız kesimleri üzerine değer biçerek içini çekmişti. O musibet Napolyon en azından artık mağlubiyete uğramıştı, ticaret geliyordu ve İngilizler canım Fransız kumaş ve tasarımlarından yeniden yararlana-

bileceklerdi. Bazıları savaş yılları boyunca bunları ülkeye gizlice sokmuştu elbette ama Psyche'nin ailesi bu uygulamaya hiç hoş karşılamamıştı.

Bu gece Forsythlar'ın balosunda giyeceği elbiseyi son prova için üzerine geçirmişti. Bu bir rüya elbisesiydi; ışıltıya göre buz mavisi ve gümüş renginde görünüyordu. Kısa kollarında hassas, zar gibi dantel şeritler vardı ve kare kenarlı hafif dantelli yaka kısmıyla adeta flört ediyordu. Koruyucu bedenini sarıyor, kalçalarının üzerinden yumuşak bir kılde aşağı dökülen eteği ise ince kumaştan bir kuyrukla daha da dikkat çekici görünüyordu. Nasıl görüneceğini gözünde canlandırmak için Psyche ileri geri dönmüş ve aynada kendini seyretmişti. Kumaş, bedeninin her hareketiyle parıltıyordu. Gabriel'in güçlü kollarının bir valsin dönüş ve salınışları boyunca kendisini yönlendirdiğini, sert yamağının kendi yumuşaklığına dokunduğunda bırakacağı hıssı ya da başka bir yasak öpücük için eğildiğinde sıcak nefesini kendi soğuk dudaklarında hayal etmek... Kendisi ne bir anlığına bunun için izin vermiş olsaydı, kimse ah-maklığından haberdar olmazdı, kendinden başka.

Simone yeni elbisenin ölçüsünü kontrol edip kusursuz olduğunu belirttikten sonra Psyche arkasında elbisesini taşıyarak onu takip eden Simpson'la birlikte mağazadan ayrılmıştı. Son ihtiyaçlarını temin etmek için bir etap daha ve eve bir tatmin parıltısıyla dönmüştü. El çantası ve eldivenlerini bir uşağa uzatırken, sonunda zavallı Jowers'ı fark etti. Adamcağızı şimdiye dek hiç bu kadar telaşlı görmemişti.

“Bayan, affedersiniz. Tüm bu adamlar kim ve onlarla ne yapmalıyım?”

“Bana yardım etmek için buradalar, Jowers.”

Psyche oturma odasına yönelirken, Jowers kendini daha da aşağılanmış hissetmemek adına hantal paketleri taşıyan adamlara yardımcı olmaya bir son vermeliydi.

“Bayan, yardım almak için kendinizi başka bir yere gitmek zorunda hissettiyseniz çok özür dilerim, fakat sizi temin ederim ki...”

Bu sözler üzerine sıkıntı duyan Psyche araya girerek, “Ah, hayır, Jowers,” dedi. “Endişelenme. Bu adamlar terzi ve Lord Tarrington’a yeni bir dolap tesis etmek için buradalar. Bildiğin üzere giysileri talihsiz bir kazaya uğradı.”

“Evet, Bayan. Anlıyorum.” Jowers’ın kırıksık yüzünde kararsız bir ifade belirdi. “Peki Lord Tarrington’ın bu gibi bir yardım istediğine emin misiniz? Babanızın ölümünden bu yana uzun zaman geçti, fakat herhalde eşyalar pek değişikliğe uğramamıştır...”

Psyche adamları giriş salonuna yönlendirirken Jowers’ın endişelerine kulak asmamaya çalıştı. “Jowers, Lord Tarrington nerede?”

“Sarı salonda, bayan.”

“Mükemmel!” Psyche döndü ve adamlara koridorun aşağısını işaret etti. “Bu taraftan, beyler. Beni takip edin. Müşteriniz tam olarak bu tarafta.”

Jowers güçsüz bir sesle, “Ama gerçekten kabul edilebilir olanın bu olduğunu hiç sanmıyorum,” dedi.

Psyche coşkulu bir şekilde salonun kapılarını açtı ve nişanlısını, şöminenin üzerinde duran annesinin portesini incelerken buldu. Uçuk yeşil ve krem rengi porselen bir fincandan kahvesini yudumluyordu ama Psyche ve terzileri görünce öylece donup kaldı.

Eli kapının kulpunda kalan Psyche önce duraksadı, sonra küçük bir ordu gibi görünen topluluğu odanın içi-

ne nişanlısına - yönlendirdi. Şık giyimli adam sürüsü Gabriel'in hareketsiz suretine doğru koşturup onun etrafına üşüştü. Kısa boylu ve çevik bir adam yukarı doğru uzanıp Gabriel'in elindeki fincanı alıverdi. Gabriel bu arsızlık karşısında öyle bir afalladı ki normalde bir yabancı kendisine fazla teklifsiz davrandığında yapacağı gibi karşındakini yumruklamadı.

"İşte burada, beyler." Psyche narin kolunu Gabriel'a doğru salladı. "Gündüz giysisine, binici giysisine, evin içinde uygun bir şeye ihtiyacı olacak... Ve Henri..." Gabriel'in bu grubun lideri olarak gördüğü kısa boylu adama seslendi. "Henri, koyu bir kırmızının kendisine inanılmaz derecede yakışacağını düşünüyorum."

Henri yeni velinimetini memnun etmek adına hevesli bir telaşla kadife bir kumaş rulosunu Psyche'ye doğru salladı.

"Ah, evet Henri," dedi Psyche. "Bu gerçekten çok güzel."

"Evet, matmazel. Ve diğer ceket için de gece mavisi," diye önerdi Henri ağır aksanlı İngilizcesiyle.

Psyche gece mavisi kumaşı görebilmek için etrafa baktı ve kumaşın kanepenin üzerine yayılmış olduğunu fark ettiğinde kadınsı bir takdirle iç çekti. "Ah, kesinlikle, Henri. Simone haklıymış, senin fevkalade bir zevkin var."

"Teşekkür ederim, Matmazel Hill. Nişanlınızın rengini göz önünde bulundurarak koyu renkleri kullanacağız."

Kısılmış gözlerle kendisini incelemeye başlayan adamları gören Gabriel, etli butlu bir tavuk pişirecek gibiler diye düşündü.

"Ah, evet, mösyö. Kesinlikle koyu renklere ihtiyacı var."

“Ve en az düzeyde süslemeye. Alışılmış erkek aksesuarlarına ihtiyacı yok.”

“Yine haklısın, Henri.”

“Ve omuzların etrafında takviye olmayacak. Mösyö epey geniş, kaslı omuzlarla kutsanmış.”

Psyche yüzünü yana çevirdi ve dolgun alt dudaklarını ısır-
dı. “Ah, gerçekten mi? Fark etmemiştim.”

Yalancı, diye düşündü Gabriel halinden hoşnut bir şekilde. Yılanın yaklaşmasından önce hipnotize olmuş bir fare gibi korkutucu bir büyülenmeyle, Psyche’nin onayıyla gururdan kabaran Henri’yi izledi. Henri’nin yardımcılarından biri koyu kırmızı ve gece mavisi kumaş rulolarını kesmek üzere açmakla meşguldü, bir diğeri iplik, makas ve diğer araçları düzenliyordu ve üç tanesi de hâlâ Gabriel’in dümdüz etmek istediği sinir bozucu haşereler gibi etrafında vızıldıyordu. Bir mezura boynunun çevresindeydi, bir diğeri göğsünün çevresinde ve bir üçüncüsü... Kahretsin... İç bacağıının üzerinde.

Gabriel öfkelerini kontrol etmekte ciddi anlamda güçlük çekiyordu.

Ve Psyche onun sadece daha da çok öfkelenmesine neden oluyordu.

“Henri, Lord Tarrington’ın şüphesiz kişisel eşyalara da ihtiyacı olacaktır.”

Saygısız kadın! Psyche bu sözleri sarf ederken hemen hemen hiç utanmamıştı.

Henri anlayışla başını salladı. “Evet, matmazel. Sadece bu amaçla kullandığım harika bir pazen kumaşım var.”

Psyche’nin alnı onaylamaz bir tavırla kıvrıldı. “Ah, pazen mi? İnce pamukluyu tercih ederim. Beyaz, olabilir.”

Utanma sırası Henri’deydi. “Tabii, matmazel ince pamukluyu tercih ediyorsa...”

Az önce söylediği şeyin ve bunun neyi ima ettiğinin farkına varmasıyla Psyche'nin soluğu kesildi.

“Ah, hayır. Bir tercihim yok. Ah şu kadarcık bile önemsemiyorum onun iç... Onların neden yapıldığını,” diye mırıldandı tereddütle. “Hiç giymese bile umrumda olmaz... Ah, hayır. Hayır bunu demek istemedim.”

Gabriel kendini bir anda on yedi yaşındaymış gibi hissetti, o zamanlar da bir başka hükmedici güzellik onu giydirmiş ve yönlendirmişti. Gabriel duygusal bir şaşkınlık içinde buna izin vermiş, kadının dile getirdiği iltifatlarla gururdan kabarmıştı. O zamanlar. Fakat Gabriel artık o genç oğlan değildi ve katlanabileceği kadarını tamamen tüketmişti. Kontrol ediliyor olduğu, birinin zevki için Noel ağacı gibi donatıldığı hissi kabararak geri geldi ve uzun zaman önce unuttuğunu düşünmüş olduğu duyguları serbest bıraktı. Gabriel derin bir nefes aldı.

Psyche gafını bertaraf etmek için hâlâ çaresizce debeleniyordu. “Demek istediğim, elbette, umursamıyorum, onun ne giy...”

“Bayan Hill, aklınızı mı kaçırdınız!” Hevesli yardımcıları ve onların çabalarını yok sayan Gabriel bir adımda Psyche ve Henri'nin yanına ulaştı.

Psyche derin bir nefes aldı. “Küçük bir minnettarlık beklerdim.”

“İstediğiniz şey minnettarlık mı? Pekâlâ, size bunu vereceğim.”

Adam daha da yakınında belirince, Psyche omuzlarını dıklaştırdı, ifadesi ise tedbirliydi.

“Teşekkür ederim, Bayan Hill,” diye devam etti adam sözlerine öfkeli bir ses tonuyla. “Yalnızlığımı ihlal etmelerini, iç çamaşırlarımın ne renk ve hangi kumaştan olması ge-

rektiğine karar vermeleri ve iznim olmadan bana dokunmaları için bu adamları davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim!”

Gabriel, Henri'yle yüz yüze gelmek için başını çabucak çevirdi. Adam ürkmüş görünüyordu.

“Yeri gelmişken söyleyeyim, beyaz değil siyah, ince pamuklu istiyorum,” dedi ve Psyche'ye dönerek ekledi: “Pembe seçmediğiniz ve beni zaten yapmış olduğunuzdan daha fazla yumuşatmadığınız için size ayrıca teşekkür etmeliyim.”

Psyche'nin enfes mavi gözleri öfkeyle ve mahcup göz yaşlarıyla parıldadı. Genç kızın bakışları Henri'nin üzerindeydi.

“Yün, Henri. Onları bulabildiğin en ucuz, en sert yünden yap. Ve kırmızıya boya!”

“Kırmızı! Seni terbiyesiz!” Gabriel gülmekten iki büklüm mü olsun, yoksa hâlâ bacaklarını ölçmeye çalışan adamlardan birini dümdüz mü etsin bilemiyordu. Yumruklarını iki yanında sıkarak öfkesini dizginlemenin Herkül'ünki gibi bir güç gerektirdiğini açıkça ortaya koydu ve bir kez daha Henri'ye döndü.

“Kucak köpeklerini durdurmazsan, iğne ve şişlerini çok yaratıcı ve rahatsızlık verici bir şekilde...”

Yüzü solan Fransız hızla başını sallayarak, “Evet, mösyö. Derhal,” diye karşılık verdi.

Henri yardımcılarıyla akıcı bir Fransızcayla konuştu. Gabriel'in kelimelerini yumuşatmadı ve adamlar Gabriel'in vücudundan gülünç denebilecek bir hızla geriye çekildiler. Hatta adamlardan biri odanın diğer ucuna, iğne yığınının doğru uçuştu. Hepsisi şüpheyle gözlerini dikmiş

Gabriel'a, karşılarında deli bir adam varmış da saldırıya geçecekmiş gibi, bakıyordu.

Gabriel ise karşıt yöne doğru hareket etti. Birkaç öfkeli adım attıktan sonra kapıyı savurarak açtı ve adamlara işaret etti. "Artık hizmetlerinize ihtiyaç duyulmadığına göre çekilebilirsiniz. Hemen."

Adamlar gönülsüzce eşyalarını topladılar. Henri, Psyche'ye kuşku dolu bir tereddütle baktı. "Matmazel?"

Gabriel ona kendisiyle çelişmemesi gerektiğini belirten kızgın bir bakış gönderdi.

Lanet adam! Psyche tam bir çıkmazdaydı. Henri onun Gabriel'in nişanlısı olduğunu ve tüm bunların Gabriel'a bir hediye olduğunu düşünüyordu. Psyche sosyetenin geleneklerine açıkça karşı gelmeden ona meydan okuyamazdı. Ve eğer istemiyorsa, onu bir hediyeyi kabul etmeye de zorlayamazdı. Çıkacak olan söylenti sosyeteye birinin oda hizmetçisi veya kostümcüsü tarafından sızdırılırdı nasıl olsa.

Soğukkanlı olmaya çabalayarak Henri'ye gülümsedi. "Lord Tarrington bu sefer sizin yardımınızı istemiyor ama eminim ki sonradan..."

Gabriel'in kalın, kızgın sesi araya girdi. "Karar verdiğinde kendi terzisini bulacak."

Psyche dişlerini sıkarak gülümsedi. "Evet, aynen öyle."

Henri'nin ifadesinden hüsrana uğramış olduğu anlaşıyordu. Psyche, bu büyük vazifenin onun için ne ifade ettiğinin farkındaydı. Bu hevesli adamın böyle kederle yürünyüp gitmesine katlanamazdı. Adamlar tüm eşyaları toplamışlardı ve ön kapıya uzanan koridoru takip ediyorlardı. Psyche, koluna hafifçe dokunarak Henri'yi durdurdu.

“Lord Tarrington’ın hizmetlerinize ihtiyacı olmayabilir ama uşaklarımdan birinin, yeni bir üniformaya feci halde ihtiyacı var.”

Henri’nin yüzü aydınlandı.

Psyche bunun üzerine sözlerine keyifle devam etti. “Doğrusunu söylemek gerekirse, yeni birer üniforma tüm çalışanlarıma işine yarayabilir. Çıkarken bu konuyu Jowers’la görüşün. İyi günler, Henri.”

Henri salondan çıkarken ve koridorda ilerlerken tam anlamıyla etrafına ışık saçıyordu.

Psyche, Gabriel’a sırtı dönük kaldı ve adamların ayrılışını izledi.

Gabriel onunla konuştuğu anda öfkesi yerini şaşkınlığa bıraktı. “Bu çok nazik bir davranıştı.”

Psyche onunla yüz yüze gelene dek yavaşça döndü. Gabriel orada rahat bir şekilde dikiliyor, etrafını çevreleyen zenginliğe sinir bozucu derecede uygun görünüyordu, öyle ki Psyche onun doğuştan asil olmadığına inanmakta zorlanıyordu. Fakat davranışları, davranışları çok küstah, çok mağrur...

Geçen her bir dakikada daha fazla gerçek bir marki gibi davranıyordu.

“Seninki de son derece kabaydı,” diye çıkıştı Psyche. “Henri zevk sahibi beylerin terzisi olarak yer kazanmaya çalışıyor.”

Adamın bu sözler üzerine hararetli bir şekilde savunmaya geçmemesi Psyche’yi şaşırttı. “Evet ama Henri’nin fazla geniş yakası ve göz alıcı yeleği zevkine dair bir ipucu veriyorsa, sahiden başka bir terzi tercih etmeliyim. Bu senin iyi niyetinin, sözünü etmeye değmediği anlamına gelmiyor. Öfkeme hâkim olmalıydım.”

Çocukken gözü kararana kadar kendi etrafında dönüp sonra da düz bir çizgide yürümeyi denediği zamanlar geldi Psyche'nin aklına.

“İnkâr etmeyecek misin?” diye sordu şaşkın bir şekilde.

“Hayır.”

“Büyüklik taslama uğraşları?”

“Sadece düşük seviyede bir oyuncuyken mi?” diye sordu Gabriel kendiyle dalga geçen bir ağırbaşlılıkla.

“Oldukça doğru,” diyerek onu ciddiyetle onayladı Psyche.

Gabriel gülümsemesine engel olamadı, hemen sonra ciddileşti. “Affedilmez biçimde kabaydım, özür dilerim.”

“Ne?” Sesi şaşkınlıktan tiz çıkan Psyche, babasının ölümünden beri, bir erkeğin isteyerek kabahatini kabul ettiğini hiç duymamıştı. Percy'nin tehdit etmesine ve Wilfred Anca'nın despot ultimatolarına öylesine alışmıştı ki bir kadını ciddiye alan, fikirlerini dinleyen bir erkeğin var olabileceğini bile unutmuştu.

“Özür dilerim,” dedi Gabriel bir kez daha.

“Kaba davrandığını kabul mü ediyorsun?”

“Su götürmez bir şekilde.”

Psyche yakınlarda duran aydınlık sarı kumaşla kaplı bir koltuğa çöktü. “Eğlenceli olmaya başlıyor.”

“Ah, hayır, sevgili Psyche'm. Kendini o kadar rahat hissetme. Kendine bunu sakın yapma.” Adamın tam önünde gelip dizlerinin önüne çöküvermesi Psyche'yi şaşırttı.

Psyche bu uyanık koyu mavi gözlere bakmaktan kaçınmak için kafasını çevirdi.

“Saçmalık. Asla böyle gülünç bir şey yapmak zorunda kalmam.”

Gabriel günahkârca gülümsedi. “Dizlerimizin üzerinde durup ne kadar eğlenebileceğimizi sana göstermekten mutluluk duyardım, aşkım.”

Psyche’nin mahcup olması gerekirdi. Mahcup olmuştu ama aynı zamanda meraklanmıştı da. Tanrı aşkına, ne demek istemişti? Kafası karışmış bir halde bakışlarını adamın koyu mavi gözlerinin sıcaklığıyla buluşana kadar çevirdi. Adam onun aklından geçenleri kusursuz bir şekilde okudu ve yeniden gülümsedi. Uzanıp genç kızın çenesini başparmağı ile işaret parmağının arasına aldı. “Affet beni, Psyche...”

Adamın sabit bakışları onun için konuşuyordu.

“Özür dilemen gerekmiyor. Sana yardım etmeye çalışıyordum!”

“Kendimi...” dedi Gabriel yavaşça. “Zavallı, zayıf bir adam gibi hissettim. Kahretsin. Kendimi sahibi için donatılan maaşlı bir metres gibi hissettim.”

“Ama olduğun şey bu,” diye düşünmeden söyleyiverdi Psyche. Adamın yakınlığından dolayı cesareti böyle kırılmamış olsaydı, konuşmadan önce düşünürdü. Ama artık çok geçti; kelimeler dışarı çıkmıştı bir kere.

Aniden, adamın tüm içten sıcaklığı kayboldu. Hareket etmemiş olmasına rağmen genç kız aralarında uçurum gibi açılan ani mesafeyi hissetti.

Ve ne söylemiş olduğunun farkına vardı.

“Elbette zayıf değilsin,” dedi güçsüzce. Tüm o sözleri nasıl telafi edebileceğini merak ediyordu. “Ve bir... Metres değilsin.” Bu nezaketsiz kelimeyi sarf ederken bocaladı. “Fakat bir çalışansın ve burada olduğun sürece seni giydirmek benim vazifem. Tüm hizmetlilerim üniforma alır...” Muhakemesi kendi kulaklarına bile zayıf geldi.

Gabriel hızla ayağa kalktı ve odanın karşı tarafındaki şömineye doğru ilerledi. Şimdiye kadar soğumuş olan kahvesinin kalanını da içti. Yüzündeki ifade Psyche'ye, içtiğinin daha sert bir şey olmasını dilediğini söylüyordu.

O an Psyche'yi utanç kapladı. O kimdi ki nezaketten bahsediyordu? Gabriel az önce bir adama çok daha savunmasız olduğu para konusunda saldırmamış mıydı?

Ayağa kalktı, adama yaklaşıp yaklaşmama konusunda kararsızdı. Ah keşke erkeklerle nasıl geçinildiğini sorabileceği biri olsaydı. Yaşlı, evlenmemiş halasının bir faydası dokunmazdı, Circe ise yalnızca bir çocuktü. Keşke annesi hâlâ hayatta olsaydı...

Psyche annesinin, babası hakkında her zaman ne söylediğini hatırladı: "Tatlım, baban önemli bir adam oldu. Ama onun yanında olmasaydım bunu asla başaramayabilirdi. Arkasında değil yanımdaydım, Psyche. Onun yanımdaydım ve ona inanıyordum." Ve tüm bunlar söylendikten sonra babası her defasında annesinin elini kırılğan bir hassasiyetle usulca öperdi.

Annesi Psyche'nin de böyle bir eş olmasını, yanında durup inanacağı bir eş bulabilmesini istemişti. Psyche nedenini bilmiyordu ama bu adama - bu düzenbaza - kendini affettirmek aniden zorunlu bir hale gelmişti.

İhtiyatla, onun yanında durmak için ilerledi. Adam ona değil, şöminenin içinde keyifle çıtırdayan ateşe bakıyordu.

Psyche söze girmeden önce Gabriel konuşmaya başladı.

"Fakir olduğum, benim olması gereken malların hiçbirine sahip olmadığım doğru." Ona bakmak için döndü, ağzının kenarında Psyche'nin hiç dikkat etmemiş olduğu

derin çizgiler yer etmişti. “Ama gururumu yitirmedim, Psyche. Tüm bu yıllar boyunca buna tutundum ve onun benden alınmasına asla izin vermeyeceğim.”

Psyche karşı çıkmak için ağzını açtı ama adam onu durdurmak üzere bir elini kaldırdı.

“Boş bir erdem gibi görünebilir ama değerli pek az şeyim var. Hiç kimsenin bunu benden çalmasına - hatta senin bunu benden çalmana - izin vermeyeceğim. Kendime sürüklenmek için izin verdiğim bir zaman oldu ama bu tekrarlanmayacak, Psyche. Bunu benden alamazsın; zaten haddinden fazla soyuldum.”

Şömine rafından uzaklaştı ve odadan dışarı çıktı. Psyche onun gidişini izledi, her nedense az önce korkunç bir hata yapmış olduğunu hissediyordu.

Gabriel yukarı, yatak odasına çıktı ve kendini toplarken Brickson’dan ilk olarak bir kadeh şarap istemek için zili çaldı. Psyche’ye bu denli kişisel açıklamalar yapmayı asla istememişti. Psyche onu neden bu kadar kolay sinirlendiriyordu? Soğuk güzelliği, yardım amaçlı fazla kontrollü girişimleri ile Psyche, Gabriel’in yıllar boyunca itinayla omuzlamış olduğu kalkanı sıyrıp ötesine geçmiş gibiydi. Gabriel daha ihtiyatlı olmak zorundaydı.

İngiltere’den ayrıldığından beri hiçbir kadın onu kontrol edememişti. Gabriel bağımsızlığını yırtıcı bir şekilde sakınmış, kontrolünü kaybetmediği için kendiyle gurur duymuştu. Zaman zaman elbette tutkularına teslim olmuştu, fakat asla - Sylvie’den sonra asla - bir kadının zihnini bulandırmasına veya hareketlerini yönetmesine izin vermemişti.

Delikanlılık anıları hâlâ çok acı vericiydi. Hayatının yönetimini ilk sevgilisinin fazlasıyla ele geçirmesine izin

vermişti, muhtemelen bunun sebebi saflığı, aşk meselelerindeki ve salon çevrelerindeki bilgisizlikti.

Brickson şarabı getirdi. Gabriel olağan soğukkanlılığını yeri kazanıyordu. Psyche bir konuda haklıydı; yeni bir gardırop edinmek zorundaydı. Şahsi uşak görevlerini geçici bir süreliğine üstüne alma fırsatı karşısında hâlâ koltukları kaban Brickson ile kısa bir konuşma, Gabriel'a en iyi adedilen terzi ve çizme yapımcılarının isimlerini vermişti. Belli ki Gabriel adamın iktiraslarında yanılmamıştı. Brickson erkek modası hakkında pek çok şey biliyordu.

“Ordudan bazı beyefendiler Shultz’u tercih ediyor, lordum, fakat gece ve gündüz giyimi için Weston en seçiciler tarafından tercih edilir,” diye açıkladı Brickson ciddi bir ses tonuyla. “Ve çizme yapımı için Bond Caddesi’nde bir dükkân var...”

Bunun üzerine Gabriel alt kata indi ve şapkasıyla eldivenlerini taktı. Jowers aceleyle yanına geldi ve “Arabaya ıltıyacınız var mı, lordum?” diye sordu.

Gabriel bir an için düşündü. Yürüyebilirdi ama ikinci vakti için kılığı hâlâ epey aykırıydı ve dikkat çekmeye hiç niyeti yoktu. “Hanımlar için bir sıkıntı yaratır mı?” diye sordu.

Jowers şaşırarak, “Hmmm, hayır, lordum. Hanımlar dışarı çıkmayı planlamıyorlar,” dedi.

“Pekâlâ, o halde, evet,” dedi Gabriel ve Bond Caddesi’ne doğru bir kez daha kalın sedirli, oymalı ahşap döşemeli ve arabasının lüks konforunun tadını çıkararak ilerlemeye koyuldu.

Üzerindeki kıyafetlere meraklı bir bakış atsa da saygılı bir çırak Gabriel’a terzi dükkânına kadar eşlik etti. Gabriel küçük ama mükemmel döşenmiş bir giriş salonunda meşhur terzi gelene dek yalnız başına bekledi.

Terzi, “Lordum,” diyerek yavaşça eğildi. “Mütevazı dükkânımıza hoş geldiniz.”

“Teşekkürler,” dedi Gabriel adamın selamına karşılık vererek. “Bavulum talihsiz bir kazaya uğradı ve giysilerim mahvoldu. Bu yüzden yardımınıza acil olarak ihtiyacım var.”

Adam hafifçe başını salladı. “Elbette, lordum. Aileniz tanıdık gelmediği için üzgünüm. Ama söylemek isterim ki...” Gabriel’in üzerindeki cekete yakından baktı. “Bu giysi Fransız yapımı mı?”

“Evet, öyle.” Sağduyulu ama makul bir soruydu. İngilizler borçlarını ödeyemediğinde veya alacaklılar çok ısrarcı hale geldiğinde Avrupa’da inzivaya çekilirlerdi. “Bir süre yurt dışında yaşadım, fakat unvanımı devraldığım - duyulmamış bir unvan ama yine de yükümlülükleri var - yapılacak en iyi şey geri dönmektir.” Buna ek olarak Psyche’nin hikâyesinden faydalanabileceğini düşündü alaycı bir şekilde. “Ve Bayan Hill’le nişanlandığımdan ötürü sosyal meşguliyetler için uygun bir gardırobum olması gerek.”

“Bayan Psyche Hill ile mi?” diye sordu terzi.

“Elbette,” diyerek onu onayladı Gabriel. “Onun beğenisini kazanmış olduğum için çok şanslıyım.”

“Ah, tebriklerimi sunmama izin verin,” dedi adam içten bir şekilde eğilerek. Yüz ifadesi çok daha yumuşak hale geldi; faturaya yansıyacak bedel düşünülecek olursa Bayan Hill’in nişanlısı olarak Gabriel’in konumu anında yükselmişti. Adam parmaklarını şıklattı ve bir çırak elinde mezurayla dibinde bitti. “Ölçülerinizi almamıza izin verin, lordum.”

Bir süre sonra Gabriel üzerinde kalın kadife bir sabahlıkla kendini daha ayrıcalıklı bir odada dikilirken buldu. Bolca ölçüm, kumaş ve kesimle ilgili konuşmalar yapılmıştı, fakat neyse ki adam Psyche'nin işe almış olduğu terzi gibi teklifsiz değildi. "Fransız tarzını tercih ettiğinizi görüyorum lordum," demişti Weston. "Ama İngiliz kesiminin avantajlarını size belirtmek zorundayım..."

Çok geçmeden Gabriel elinde bir kadeh porto şarabıyla konforlu bir koltukta dinleniyordu. Şarap vasattı ama yeni ve şık bir gardırobun beklentisi memnuniyet vericiydi. Psyche ile olan "nişanı" beklenmedik yararlar geliştirmişti. Gabriel elbette onun masrafları üstlenmesine müsaade etmeyecekti. Adam gibi bir oyun kazanır kazanmaz, boş ceplerini tekrar dolduracak ve faturalarını kendi başına ödeyecekti, ayrıca kendi arazisinin kontrolünü ele aldığı anda, uzun zaman katlanmış olduğu kıt kanaat geçindiği hayatı unutacaktı.

Kapı yeniden açıldığında, Gabriel yardımcıyı beklediğinden etrafına bakma zahmetine girmedi. Ama bunun yerine tanıdık bir ses duydu. "Ama tüm bu... Gabriel, bu gerçekten sen misin?"

Gabriel içgüdüsel bir şekilde kaskatı kesildi. Maskesi şimdi düşerse, yeni giysilerine, zengin genç bir hanımın nişanlısı konumuna elveda derdi ve kendine ait sadece bir takım elbiseyle sokakları boylardı. Yavaşça döndü ve o vakıtlı gülümsedi.

"Freddy!"

"Bu sensin! Weston'a, bana bir çift yeni ceket dikmesi için geldim ve bir hayalet gördüğümü sandığımdan emin olabilirsin!" Önünde duran genç adam, Oxford'da birlikte oldukları günlerden bu yana pek az değişmiş görünüyor-

du. İnce telli sarı saçları, açık mavi gözleri, biraz ahmak görünen yuvarlak yüzü onu yatılı okulda ve sonra da üniversitede akranları arasında alay konusu haline getirmişti.

Bu küçük oğlanı savunan, kabadayılara karşı onun yanında kavgaya eden Gabriel olmuştu. Ama Üçüncü Saygıdeğer Frederick Allen Wyrick'in iyi bir kalbi vardı ve arkadaşlarına çok sadıktı. Ve anlaşılan onları unutmamıştı.

"Seni görmeyeli ne kadar oldu? On küsur yıl mı?" dedi Freddy. Kapı girişinde şaşkınlıkla duraksamıştı. Hemen odaya daldı ve Gabriel'in elini içtenlikle sıkmak üzere kavradı. "Bu o kadınla ilgili fena bir sorun... Ama senin hatan olmadığına eminim."

"Buna inanan tek kişi sensin," dedi Gabriel haşın bir ses tonuyla. "Yine de desteğin için teşekkürler Freddy. Keşke zamanında biliyor olsaydım."

"Bana gelmeliydin, Gabriel," dedi Freddy biraz çekinerek. "Babam kıyameti koparabilirdi ama senin yanında dururdum."

Gabriel'in arkadaşının içtenliğinden etkilenmemesi mümkün değildi. Ağırbaşlı bir şekilde, "Teşekkür ederim," dedi.

"O zamanlar bunu bilmesem bile şimdi öğrenmiş olmaktan ötürü mutluyum."

"Yurt dışına gittin, değil mi?" diyerek devam etti Freddy sözlerine, ifadesi merak doluydu. "Şu veya bu şekilde duyduğum bu. Ve şimdi geri geldin! Seni görmek çok güzel, dostum."

"Seni de öyle." Gabriel cevabında bir hayli dürüsttü. Eski günlerden bir arkadaşla karşılaşmayalı uzun zaman olmuştu; geçmişteki dostlarıyla karşılaşp karşılaşmayacağını ise birçok kez merak etmişti. Ama şu an, iyi bir zamanlama değildi...

Kapı yeniden açıldı ve yardımcı kafasını içeri soktu. Lordum, başka bir müşteri için yapmakta olduğumuz ceket ve pantolon burada, onları sizin ölçülerinize göre ayarladık. Diğer eşyalarınız hazır olana kadar sizi idare edecektir. Sizin giysilerinizi ise Bayan Hill'in evine geri gondereceğiz."

"Teşekkürler." Gabriel göz ucuyla Freddy'nin şaşkınlıkla kaşlarını çatıldığını gördü.

Neyse ki okul arkadaşı sorusunu sormak için adamın gıtmesini bekledi. "Unvana mı sahip oldun, Gabriel? Fakat baban ve ağabeyin..."

"Tarrington," dedi Gabriel. "Yani, unvanım."

"Ne?" Freddy şaşkın görünüyordu. "Ama..."

"Bu unvan bana bir kuzenin ölümü dolayısıyla geçti," dedi çabucak. "Aslında uzak bir bağ."

"Ama ağabeyin, o..."

"İmmmm, normalde evet. Ama büyük annemin ikinci evliliği ile ilgili özel durumlar var ve vekilin yeğeninin rezil ilişkisinden söz etmekten hoşlanmıyoruz, Freddy."

"Tamam." Freddy hemfikir olduğunu belirtti ama belli ki değildi. "Sen bilirsin."

Güvenilir Freddy. Aile ağacına düşen en parlak dal olmayabilirdi ama daima sadıktı. Gabriel içinde kabaran bir şefkat dalgası hissetti. "Akşam yemeği için geri dönmeliyim ama hızlı bir içki için vaktimiz var. Terzinin acınacak biçimde tatsız şarabından biraz al ve eski zamanları yâd edelim."

"Çok isterim," dedi Freddy coşkuyla. "Fakat bu şekilde olmaz... Bak sana ne diyeceğim, hadi kulübüme yürüyelim ve seni orada birkaç arkadaşım ile tanıştırayım."

Gabriel'in aklında olan bu değildi; gözden uzak kalması gerekmektedir. Fakat Freddy'nin güvenilirliğini daha fazla

zorlayamazdı, aksi takdirde foyası ortaya çıkabilirdi. Garip duruma rağmen normal olanı yapmak, bir dümenin üstesinden gelmenin en kesin yoluydu. Bunu geçmiş deneyimlerinden biliyordu.

“Pekâlâ ama uzun süre kalamam. Bu akşamüzeri görmem gereken bir avukat var.”

“Ah, yeni miras.” Freddy anlayışla başını salladı. “Usandırıcı olsa da tüm bunlara değer, öyle değil mi?”

“Kesinlikle öyle olmasını umut ediyorum.” Gabriel bu sözleri gerçekten hissederek dile getirdi. “Sadece bana giyinmem için izin ver.” Aceleyle yeni giysilerine uzandı.

“Hiç de fena sayılmaz.” Freddy sade görünümlü lacivert renkli cekete eleştirel bir gözle baktı. “Tam olarak Weston’ın genel standartlarına uygun değil belki ama zor durumunu dikkate alınca...” Freddy her zaman için tertipli ve aşırı derecede ciddi biri olmuştu ki bu da yalnızca kabadayların ilgisini kışkırtmıştı. Bununla birlikte, kılığına göre değerlendirilecek olursa, mükemmel bir zevki olan bir adama dönüşmüştü - bu aklından geçtiğinde Gabriel sırtışını sakladı.

“Yurtdışında geçirdiğin tüm o yıllara acıyabilirsin eski dostum. Hiçbir şey nezih İngiliz terziciliğinden yoksun kalmaktan kötü değildir...” Dalgın bir biçimde gömleğinin yakasını düzeltti. Eski okul arkadaşının omzunu sıvazlayıp onu kapıya doğru çevirirken sözlerini sürdürdü: “Ama sonunda döndün ve Weston bunu yakında halledecek. İzin ver de sana en iyi ayakkabıcıları tavsiye edeyim ve gömleklerle gelince...”

Bu kez, eski okul arkadaşıyla dışarı çıkarken, Gabriel de gülüyordu.

Bölüm 7

Gabriel şehirdeki eve akşam yemeğinden biraz erken döndü. Jowers, yeni ceket ve pantolonunu onaylarcasına başını eğerek onu kapıda karşıladı. Gabriel şapkasını ve eldivenleriyle birlikte yeni edindiği etkileyici bastonu - varlıklı Bayan Hill ile olan nişanının, sınırsız kredi temin etmenin harika bir yolu olduğunu keşfetmek onu eğlendirmişti - uzattı. Kâhyanın gözlerinde belirgin bir ilgi sezdi.

“Takım elbisemle yeni gömlek ve boyunbağlarım ulaştı mı?” diye sordu.

“Evet, lordum, odanıza çıkartıldılar,” diye temin etti kâhya onu. “Yemekten önce üzerinizi değiştirmek için ancak vaktiniz var, lordum. Hanımlar oturma odasında şerilerini içiyorlar.”

Gabriel kafasını salladı ve yukarı çıkmak üzere merdivenlere doğru ilerledi. Odasına girdiğinde Brickson’la karşılaştı; adam giysilerini değiştirmesinde Gabriel’a yardımcı olmak için bekliyordu. Brickson yardım için hazır beklerken, Gabriel takım elbisesini - terzinin daha fazla mucize gerçekleştirecek vakti olmamıştı ama hazırlanmakta olan yeni bir takım elbisenin yanında gündüz giysileri, binici kıyafetleri, sokak kıyafetleri, gömlekler, hatta iç çamaşırları

ve pijamaları vardı - giydi. Sonra, Gabriel hizmetliden temiz bir boyunbağı aldı ve bunu özensiz bir rahatlıkla kendi imzası olan tarzıyla bağladı. Delikanlılık çağında züppelik hevesleri olmuştu, şimdilerde ise tüm bunları kendi ahmaklığına gülümseyerek hatırlıyordu. Belki de her ikisi de erken gelişmiş gururları ve büyük arzuları olan küçük çocuklarken, Freddy ile uyuşmalarının sebebi buydu.

Gabriel hem kendi hem de Freddy'nin bazı "kostümlerini" hatırladığında korkuyla eğilebilirdi. Aşırı fırfırlı gömlekleri, cafcacflı boyunbağları ve gülünç görünümlü yüksek yakaları ile kendilerini tamamen birinci sınıf addederlerdi. Onu gömlek yakalarına verilen ad olan şu "kulaklardan" sonunda kurtaran, kolalı yakalardan kaynaklanan kaşınmadan mustarip olmuş zavallı Freddy'nin geçirmiş olduğu nahoş göz enfeksiyonu olmuştu. Gabriel hayretle kafasını iki yana salladı. Tüm o yumuşak tüylerin erkeksi veya çekici olduğunu nasıl olmuştu da düşünebilmişti? Tanrı'ya şükür Sylvie vardı. Onu idaresi altına alıp beğenisini sağduyulu bir şekilde yönlendirmemiş olsaydı...

Parmakları bir saniyeliğine boyunbağının katlarında donup kalsa da çok geçmeden alışılmış maharetlerini geri kazandı. Gabriel minnettarlıkla olması bir yana, onu hiç aklına getirmezdi aslında. Alaycı bir biçimde, Sylvie'nin çok yetenekli bir kadın olduğunu düşündü. Gabriel'i hatırlarken bile dehşete düşüren bir ustalıkla kontrolü altına almıştı Sylvie. Önce muhtaç, sonra talepkâr olmuştu, Gabriel'in gençlik tutkularıyla bir kuklacının eğlendirici yeni oyuncakıyla oynadığı gibi oynamıştı. Gabriel ise onun tüm bu yaptıklarının hoş ve kadınsı olduğunu sanmış, ona tüm saf tutkusunu sunmuştu. Karşılığında ise Sylvie onun hayatını mahvetmişti.

Hayır, diye düşündü tiksintiyle. Birbirlerini mahvetmişlerdi.

Kalıcı bir skandal, ardından sürgün, hayatı için kaçması ve kendi yetenekleriyle hayatta kalması... Hayatın, yeleğin rengi veya boyunbağının düzenlemesinden çok daha önemli kararlar vermeyi gerektirdiğini öğretmişti tabii. Fakat çabasının sonuçlarına aynada bir göz atıp onaylar biçimde başını eğerken, hâlâ memnun edici bir şekilde giyinmekten hoşlandığını düşündü. İşini bitirdiğinde Brickson yumuşak bir fırçayla siyah ceketin omuzlarının tozunu aldı ve kenara çekildi, oda hizmetçisinin yüz ifadesi hayranlığını gösteriyordu.

Gabriel adamın gururlanması karşısında gülümsemesini bastırdı ve teşekkürlerini bir baş işareti ile belirtti. “Yatmayıp beni beklemene gerek yok,” dedi. “Partiden sonra hanımlara eve kadar eşlik edip sonrasında yeniden dışarı çıkabilirim... Hmmm... Bir başka eğlence için.”

Adam başını salladı, yüzünde herhangi bir şaşırma ifadesi yoktu. “İyi şanslar, lordum, zar veya kart oyunlarında veya ilgilenebileceğiniz başka şans oyunlarında.”

Gabriel sıırttı. “Fahişeler olmayacak, Brickson, tabii düşündüğün buysa. Bayan Hill ile nişanlı bir adamın, gözlerinin önünde saf altın rüyası varken değersiz şeylerin peşinden koşması için deli olması lazım.”

Brickson gözlerini kırptırdı ve Gabriel hizmetli yeniden uygun bir hissizlik ifadesine bürünene kadar dudaklarında belli belirsiz bir neşe gördü.

Adamı gizlice kıkırdaması için yalnız bırakan Gabriel merdivenlerden aşağı indi. Psyche ve kız kardeşini oturma odasında buldu - konuklar yokken Circe’ın yemeği alt katta, aileyle birlikte yemesine izin verildiğini keşfetmişti.

Bir kadeh koyu renkli şarap içen Sophie Hala da oradaydı. Gabriel sırtışını engellemeye çalışarak sönük renkli şerinin Sophie Hala'ya uygun olmadığını düşündü.

“İyi akşamlar, hanımlar,” dedi. Konumlarına yakışır bir şekilde önce Sophie Hala'yı, ardından sırasıyla Psyche ve Circe'ı selamladı. Bir anda sersemleyen zihni, Psyche'nin görüntüsünü algıladığında, Gabriel kendine viski alma niyetiyle çoktan arkasını dönmüştü bile.

Onunla yüz yüze gelmek için aniden döndü, gözünü dikip kızı seyrediyor olmayı umursamadı bile. Aynı zamanda Sophie Hala'nın kahkahasını ve Circe'in hayretle kocaman açılmış gözlerini arka plana attı. Önünde duran meleksi güzellik dışında her şeyi arka plana attı. Gümüşü mavi elbisesiyle Psyche adeta parılıyordu.

Hayır, diye düşündü, zihninde doğru kelimeyi arayarak. Pırıl pırıldı.

Altın rengi saçları kafasının üzerinde ipeksi bir bukle yığını olarak toplanmıştı. Elbisesinin ipeksi kumaşı dolgun göğüslerine ve ince kollarına sıkıca oturuyor, sonra yuvarlak kalçalarında ve upuzun bacaklarında kayar gibi aşağı dökülüyordu. Kulaklarında, boynunda ve saçında elmaslar ışıldıyordu. Narin bileğini kuşatan daha fazla elmasla birlikte beyaz eldivenler dirseklerinin üzerine kadar kollarını örtüyordu. Böyle meleksi bir kılıfta, hiç böyle sarhoş edici bir güzellik görmemişti Gabriel.

Hayır, melek Psyche için doğru ifade değildi. Bir melek böyle bir hayranlığa soğuk, tedbirli gözlerle veya fazla ciddi, katı bir tavırla karşılık vermezdi. Psyche'si, birinin meleği olmak için fazla mağrurdu, geleneksel maskesinin ardında tutkuyla dolu bir vaat olmasına rağmen.

Ayrıca ne zaman bu inatçı güzelliği kendinin olarak düşünmeye başlamıştı, Tanrı aşkına?

Genç kızın yanına gitti ve eldivenli elini ellerinin arasına alıp - sadece Psyche'nin mesafeli ifadesini silmek için dudaklarını bileğinin iç kısmına bastırdı. Genç kızın dudaklarını aralayıp iç çekişini kendini beğenmiş bir tavırla izledi.

"Yerinde bir isim almışsınız, sevgili Bayan Hill." Ses tonunu kısık ve samimi tutarak, beyaz boynunun çukurunda heyecanla pır pır eden nabızı seçebilecek kadar genç kızın yakınında durdu. "Bir tanrıça olduğunuz muhakkak."

Psyche bu sözler karşısındaki tepkisini gizlemek için uzun altın renkli kirpiklerini düşürdü. Bir cevap vermedi. Gabriel bu yeni oyunu karşısında genç kızın merakını uyandırdığını ancak onu telaşlandırmadığını düşündü. Sırıttı. Buna engel olamazdı. Psyche'yi anlamaya başlıyordu ve yeterince tuhaf bir biçimde bu oldukça hoşuna gidiyordu.

Psyche gelişigüzel bir reverans yaptı ve soğuk bir ifadeyle, "Kendi seçtiğiniz terziyle şansınızın daha iyi gittiğini umuyorum, lordum," dedi.

"Gerçekten daha iyiydi," dedi Gabriel. "Bana yardım etmeye çalışmanız çok kibar bir hareketti ama bir erkek bazı şeyleri gerçekten kendi yapmalı."

Psyche her zamanki soğukkanlılığını geri almış bir halde, "Kendi unvanını edinmek gibi mi?" diye fısıldadı dikkat çekmemek için.

"Aktörler yeni giysiler gibi kolaylıkla yeni isimler denemeye de alışkındırlar," diye karşılık verdi Gabriel alçak bir ses tonuyla. "Bu mükemmel biçimde memnun olduğum bir yetenek."

"Herhalde öyledir!" Gözleri tehlikeli bir şekilde yanıp söndü ve Gabriel onu yeterince kızdırmış olabileceğini

düşündü. Soğuk tavrının altında kaynadığını bildiği tutkuyu böyle boş bir konuşmayla ortaya çıkarmaya gerek yoktu. Psyche'deki kıvılcımı uyandırmak için daha uygun zamanlar olacaktı - ve daha uygun yerler.

Sophie içkisinin geri kalanını büyük bir yudumda mi-deye indirdi ve kristal kadehi yanındaki oymalı küçük ma-saya koydu. Yeğenin imdadına yetişerek, "Psyche," dedi. "Yemek hazırlıklarına bir bak. Yaşlı bir kadın bu evde akşam yemeğini beklerken pörsüyebilir."

Gabriel, halasının buyruğuna uymak için uzaklaşan Psyche'nin bakışlarındaki rahatlamayı gördü. Fakat Jowers'ın gelişi, Gabriel'ı sevindirerek Psyche'nin gidişine engel oldu.

Kâhya kapı girişinden, "Yemek servisi yapıldı," dedi.

Gabriel kolunu takdim etti ve Psyche küçük bir tereddütten sonra elini onun kıvrılmış koluna koydu. Bu, en az tanıdıklara bile teklif edilen, sadece kibar bir hareketti ama Psyche ile bu çok daha fazlasıydı. Böyle yakınında dururken genç kızı fazlasıyla duyumsuyordu Gabriel; teninden yayılan gül yağının belli belirsiz kokusunu, elbisesinden gelen ipeğin zayıf hışırtısını. Tümü, duyularını ateşliyor ve onun tutkuyla genç kızla yalnız olarak geçireceği kısa bir zaman dilimini arzulamasına neden oluyordu.

Yüzeyin altında dönen cereyandan habersiz Circe, "Aşçının tekrar o karamelli pudingden hazırladığını umuyorum," dedi ve kibar bir şekilde Sophie Hala'nın bastonunu almasını bekledi.

Vazifelerini hatırlayan Gabriel diğer kolunu yaşlı kadına sundu, fakat kadın onu bir el işaretiyle reddetti.

"Kendi hızımı ayarlamayı tercih ederim," dedi yaşlı kadın. "Hadi Circe."

“Ve iştahınızı yemeğe saklayın, bayım,” diye fısıldadı Psyche yemek odasına yönelirlerken.

“Elbette, sizi başka türlü düşünmeye sevk eden nedir?” Gabriel arzusuyla başa çıktı, sesi masumdu ama Psyche masadaki yerine otururken ona şüpheyle bakmaya devam etti.

Odada hizmetliler de bulunduğundan, yemek konuşmaları yüzeysel konularla kısıtlı kaldı. Psyche, adama paradede karşılaşabileceği insanlardan söz etti.

“Ve muhtemelen, İkinci Whitkin Kontu’nun oğlu Thomas Atkins ile de tanışacaksın. Karısı siyah saçlı ve...”

“Tanrı aşkına, çocuğum.” Sophie Hala ikinci bir sos servisi için uşağa işaret ederken, başını iki yana salladı. Londra’da halihazırda bulunan sosyetenin tüm mensuplarını saymaya mı niyetlisin? Partiye varamadan hepimizi ıyıtacaksın.”

“Ah, affedersin,” diye mırıldandı Psyche. “Ben sadece, sadece Lord Tarrington’a neyle karşılaşacağı konusunda biraz fikir vermek istedim.”

Gerçek ise Gabriel’in İngiliz seçkin sınıfı karşısına ilk çıkışı yaklaştıkça genç kızın midesinin düğümlendiğiydi. Psyche kendi kendine, adamın akrabalarının karşısındaki kısırsuz oyunculuk performansını hatırlatarak her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu. Neticede, hizmetçisi adama, kimin kim olduğu, kimin neden hoşlandığı ve sakınılacak konular hakkında detaylı bir bilgi vermiş, onu birkaç saat çalıştırmıştı. Fakat Psyche bir aktörün replikleri olmaksızın bir hiç olduğunu duymuştu. Ya Gabriel bütünüyle donakalıp çok patavatsız bir şey söyleyerek yalnızca kendini değil Psyche ve tüm ailesini de rezil ederse?

Psyche ona biraz fikir verebileceğini ummuştu. Ada-

mın koyu mavi gözlerinde daha çok alaycı bir parıltı vardı, bu yüzden terzi olayında olduğu gibi iyi niyetinin farklı algılanması olasıydı. Kaldı ki Sophie Hala bile uyarıda bulunmuştu - çenesini kapalı tutması Psyche için çok daha iyiydi.

Ancak Psyche şarap kadehine uzandığında ellerinin titrediğini gördü; derin bir nefes aldı. Bunun üstesinden geleceklerdi, başaracaklardı, kendi de orada olup adamı yönlendirecekti, açığa çıkmayacak ya da aşağılanmayacaklardı...

Gabriel genç kızın endişe işaretlerini izledi ve gülümsemesini sakladı. Psyche, onun toplum içine ilk çıkışı olduğunu düşünüyor ve bu yüzden endişeleniyordu, öyle değil mi? Asıl Gabriel'in endişelenmek için bir sebebi vardı ama bunu kontrol altında tutuyordu. Beklenen konukların listesini Psyche'den dikkatle dinlemişti. İsimlerin pek azı tanıdık gelmişti, fakat sürgünden önce Londra'da pek zaman geçirmemiş olduğundan, maskesinin düşmesiyle ilgili yakın bir tehlike hissetmemişti. Sosyetenin içinde başka okul arkadaşları olabilirdi ama hepsinde Freddy'ninki kadar keskin bir göz ve hafıza olmayacağı da muhakkaktı.

Çok geçmeden Circe ablasına iyi geceler diledi ve Gabriel'a dikkatle bakarak duraksadı. "Partide iyi eğlenceler ama dikkatli ol."

"Buna ne diye ihtiyaç duysun ki?" diye sordu Sophie Hala gözlerini kısarak.

Circe kızardı; halasının bu sözlerle kulak misafiri olabileceğini düşünmemişti. "Psyche, dedikoduların herhangi bir şüpheli duruma sebebiyet verebileceğini, yani alışılmadık herhangi bir fikrin içinden çıkılmaz bir hale gelebileceğini söylemişti."

“Tarrington’ın zamanı bol bir avuç geveze yaşlı kadından daha tehlikeli fırtınalara göğüs germiş olduğuna eminim.” Halaları burun kıvırdı. “Yatağına git, çocuğum.”

Circe başıyla onayladı ve odadan çıktı. Gabriel, Psyche’nin endişeli bakışlarını üzerinde hissetti. Hafif bir beklenti duyumsadı, fakat öte yandan meydan okumadan her zaman hoşlanırdı. “Gidelim mi, sevgilim?”

Uşak Psyche’ye pelerinini getirdi. Genç kız pelerini omuzuna attı ve yemek yerken çıkarmış olduğu eldivenleri taktı. Gabriel’in henüz bir pelerini yoktu - bu da ısmarlanmıştı - ama gece ılıktı ve bu akşamüzeri şapka ve bir çift eldiven edinmişti. Arabaya binmesi için Sophie Hala’ya yardım eden Gabriel, genç kızın eline uzanmak için döndü.

Psyche elini ona uzatmadan önce bir saniye kadar duraksadı. Gabriel ince eldivenlerden bile parmaklarının sıcaklığını, çok yakın durdukları zaman aralarında yanıp sönen kıvılcımı hissedebiliyordu. Aniden partiye katılmak için can attığını duyumsadı; dans etmek gibi küçük bir yakınlık için bile açlık çekiyordu ve Psyche’yi kollarında tutmak, onu daha da yakınına çekmek...

“Lordum?” dedi Psyche yanakları kızarak.

“Evet.” Gabriel kendini zihinsel olarak topladı ve genç kızın arabaya binmesine yardım edip sonra onun tam karşısına yerleşti. Bu, onun yanında oturmak kadar tatmin edici değildi ama genç kızın en azından loş sokak lambaları ve arabanın dış lambalarının parlaklığıyla gölgelenen cehresine bakabilecekti. Işık yüzünün düzlükleri boyunca, heykel gibi yontulmuş elmacık kemikleri ve katı, inatçı çenesinde oynayıyordu. Genç kız, sabit bakışından haberdar olmuş gibi anlamlı olarak küçük pencere camından dışarı, gece trafiği ile hareketlenmiş sokağa bakıyordu.

“Sally’nin bu parti için daha iyi yiyecekler seçmiş olduğunu umuyorum,” diyordu Sophie Hala. “Hamur işleri rezalet oluyor, aşçısını işten çıkarmalı.” Ender rastlanır bir sevgi gösterisiyle Psyche’nin kolunu nazikçe okşadı. “Her evin senin gibi zarif bir yöneticisi yok, hayatım. Sally sana daha sık kulak verse iyi olur.”

Gabriel, Psyche’nin önce şaşkınlıkla, sonra zevkle yumuşayan yüz ifadesini izledi. Halasının elini kendininkilerin içine aldı ve hafifçe sıktı. “Teşekkür ederim, Sophie Hala.”

Yaşlı kadın tutuşunu gevşetip boğazını temizlemeden önce genç kızın elini son bir kez sıktı. Sesi, anlık duygusallığını telafi edercesine hırçındı. “Ah. Sonunda evlendiğin zaman rahat edeceğim, Psyche... İşte o zaman sosyal bir kelebek gibi orada burada dolaşacağıma evde şöminenin karşısında oturabileceğim.”

Psyche’nin dudakları içten bir gülümsemeyle kıvrıldı. Halasını, tüm bu sözleri üstüne alınmayacak kadar iyi tanıyordu. “Ama sen, Sally ve kocasından hoşlanırsın, hala.”

“Onlardan hava kuruyken ve kemiklerimin ağrısı dinmişken daha çok hoşlanırım,” diyerek cevabı yapıştırdı Sophie Hala.

Ev sahibelerinin yaşadığı sokağa vardıklarında, üstü kapalı at arabaları ve hafif gezinti arabalarının keşmekeşi partinin çok da küçük olmadığı izlenimini uyandırıyordu. Kısa bir bekleyişten sonra arabaları girişe yanaştı ve Gabriel hanımlara yardım etmek için araçtan hemen indi. Bu kez Psyche’nin eline dokunuşu çok daha kısa sürdü ve genç kız da bakışlarının karşılaşmasından kaçındı. Belki de Psyche sadece adımlarına odaklanmıştı zira sokak çamurlu ve pisti.

İçeride, bir araya gelmiş olan konuklar merdivenden çıkıp kabul salonuna girmek için bekliyorlardı. Gabriel konukların çene çalmalarını ve birinin kemanını akort ettiğini duyabiliyordu. Hanımlar üst giyeceklerini çıkardıktan sonra Gabriel şapkasını bıraktı. Merdivenleri çıkmaya koyuldular, Sophie Hala yüzünden oldukça yavaş ilerliyorlardı. Psyche eğilip kulağına fısıldamayı başardı: “İlk başta ev sahibemizi tebrik etmeyi unutmamalısın ve seni elinde uygun bir davetiye olmadan partisine kabul ettiğinden ötürü ona teşekkür etmelisin ve...” Sophie Hala onlara kuşku dolu bir bakış atınca sözlerini tamamlayamadı Psyche.

Psyche onun tam bir ahmak olduğunu mu düşünüyor-du?

Uşak onlara hızlı bir bakış attı ve isimlerini odadakilere anons ederken kalabalık arasında bir anda belirgin bir telaş yaşandı. Ev sahibesi Sophie Hala’yı selamlamak için aceleyle öne çıktı.

“Lanet kalabalık,” dedi yaşlı kadın. “Bana rahat bir koltuk bul Sally, eskisi kadar genç değilim, biliyorsun.”

“Elbette, sevgili Sophie,” dedi Sally Forsyth gülümseyerek. “İşte, hizmetlim sana rahat bir koltuk gösterecek ve bir kadeh de şarap getirecek.”

Sally yaşlı kadınla ilgilendikten sonra Psyche’nin elini tutmak için uzandı. “Psyche, canım, sonunda gizemli nişanlımla tanışacağız! Bunun için sabırsızlanıyorum.”

Psyche yüzüne uygun bir gülümseme kondurmayı başardı ama bu pek de gerekli değildi zira Sally yanında duran adama bakmak için çoktan dönmüştü. “Sevgili, Lord Farrington, hoş geldiniz.”

Gabriel ev sahibesinin elinin üzerine eğildi. “Uygun bir davetiyem olmadan gelmeme izin verdiğiniz için çok

naziksiniz,” diyerek repliğini dile getirdi. Ama Psyche ona böyle gülümsemesi için talimat vermemiştir; mavi gözlerinin haylaz bir ışıltıyla parlaması - sanki o ve Sally birlikte enfes bir tasarıyla meşgullermiş gibi - gerçekten katlanılmazdı.

“Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum,” dedi Sally. Yüzü Gabriel’in çekiciliği ve yakışıklı yüzünün etkisi altında kızarmıştı. “Uygun bir davetiyenizin olmaması sorun değil, sevgili Psyche’nin nişanlısı olarak, onun diğer arkadaşlarıyla tanışma fırsatını kaçırmamanızı istemezdim.”

“Ben de öyle,” diyerek aktör ona gönülden katıldı.

Psyche dişlerini sıktı. Adam gerçekten talimatlara uyuyordu, tavrı da kusursuzdu ama şansı hep böyle yaver gidemezdi. Er ya da geç bir hata yapacaktı, düşük köklerini veya düzme geçmişini açığa çıkaracaktı ve o zaman da Psyche... Ah, keşke Psyche planlamış olduğu gibi adamı yanından uzaklaştırabilseydi.

Yine de etraflarındaki kadınların bakışlarının, gözlerindeki kıskançlık izlerinin farkındaydı ve uzun süre dibinde Percy’yle bulunduktan sonra böyle çekici, yakışıklı, zeki bir adamla görülmenin çok da kötü olmadığını tüm kalbiyle biliyordu.

Korkunç giden bir masaldaki gibi, sanki düşünce yoluyla onu çağırılmışçasına, Percy onlara katılma niyetiyle konukların arasından kendine yol açıyordu. Psyche inlemesini bastırdı. Percy yanlarına gelene dek genç kız yüz ifadesini kontrol altında tuttu.

“İyi akşamlar, Percy,” dedi nazik bir şekilde. “Lord Tarrington’ı hatırlıyorsunuzdur...”

Gabriel başını eğerek kibar bir selam verdi. Ama ilgisi hâlâ ev sahibesi tarafından zapt edilmişti. Sally, Gabriel’la

kolibet etmeye devam etti, yeni gelenleri utanç verici biçimde ihmal ederken yüz ifadesi neşeliydi. Ayrıca adama fazla yakın duruyordu. Psyche, onun neredeyse adamın koluna yaslanmış olduğunu fark etti. Sally sırf ciddi, sıkıcı, kelleşen kocasıyla evli olduğu için tüm görgü kurallarını unutabileceğini mi düşünüyordu? Gerçekten Gabriel'in kadınlar üzerindeki etkisi rezaletti. Psyche ona bu konuda da bir uyarıda bulunmalıydı. Belki de şimdi bunun üzerinden geçmeli ve...

Fakat Percy hâlâ konuşmaya devam ediyordu. Aktöre sadece belirsiz bir baş selamı verdikten sonra, "Onu unutmak zor," dedi. "Çoktandır devam eden aşkımı görmezden gelip kalbimi kırdığında..."

Psyche aniden onu duymuyormuş gibi davranmaya karar verdi. Sophie Hala bunu hep yapardı ve bu gerçekten yatıştırıcı bir etkiye sahipti. "Wilfred Amca nerede? Ona bir mektup yazmıştım, nişan ödemesi hakkında..."

İşe yaradı; Percy'nin aklı karıştı. "Babam evde; gut hastalığı sorun çıkardı. Her halükarda, seninle bu konuda konuşmam gerek."

"Kâhyamın işe yarayacağını umduğum harika bir peltesti var, size tarifi göndermekten memnun olur..." dedi Psyche masum bir sesle.

"Hayır, hayır," diyerek hızla araya girdi Percy. "Gut hakkında değil! Nişanını kastettim, elbette, nişanını. Bir süreliğine kenara çekilelim mi?"

"Amcamın soruları varsa, avukatımla konuşması gerek. Percy, beni rahat bırak. Seninle baş başa kalmak için hiç istek duymuyorum..." Percy'nin kolunu sıkıca tutması ve odanın bir köşesine doğru çekmesi Psyche'yi telaşlandırdı. Yüzündeki terbiyeli ifadeyi korumak için Psyche'nin mü-

cadele etmesi gerekti. Gabriel'ın yakınında durmalıydı; ya berbat bir gaf ederse?

“Senin neyin var?” diye sordu Psyche. “Beni derhal bırak ve o meseleye gelince, müstakbel kocama karşı kaba davranmayı kes.”

Percy hazımsızlık çeken bir domuz gibi homurdandı. “O bir düzenbaz, Psyche.”

“Saçmalama,” diye karşı çıktı Psyche ama içinden bir ürperti geçtiğini hissetti. Çabalama ve ses tonunu normal tutmalıydı. “Sürekli olarak bunu söyleyip duruyorsun, Percy... Sırf Lord Tarrington'ın ailesini tanıımıyorsun diye...”

“Ama kimse tanımıyor,” diye ileri sürdü Percy. Yüzü heyecandan patlayacakmış gibi kıpkırmızı kesilmişti. “Sorduğum kimse Tarringtonlar'ı duymamış. Ve Psyche...” Dramatik bir etki yaratmak için duraksadı ama genç kız işbirliği yapmayı reddetti.

“Sanırım bir limonataya ihtiyacım var, Percy. Kibar olup bana...”

“Tanıdığım herkesi soruşturdum ve kimse, hiç kimse, Psyche, sözüm ona unvanını duymamış!” dedi Percy gözleri kocaman açılarak.

Fakat Psyche bunun için hazırlıklıydı. “Ah, bu çok saçma, Percy. Ailesi tanınmamış diye bunca şey zırvalaman gerçekten benim için hiçbir anlam ifade etmiyor.”

Percy'nin yüzü hüsrarla daha da kırmızı hale geldi. “Evet, şey, yine de Psyche yeniden düşünmeni rica ediyorum. Adam yalnızca paranın peşinde.”

“Ama Percy, beni güzel bulduğunu sanıyordum?” dedi Psyche gözlerini kuzenine dikerek.

Percy hemen telaşa kapıldı. “Elbette, öyle, şüphesiz öyle, fakat...”

“Ve tatlı, kadınsı, tamamen erdemli? Bana birçok kez bunları söylemedin mi?”

“Tabii ama...”

“Öyleyse, Lord Tarrington’ın beni ben olduğum için arı veceğinden neden şüphe ediyorsun? Ne de olsa benim peşimde olduğunda, seni harekete geçiren sadece servetim değildi, öyle değil mi?”

“Ah, hayır, hayır,” dedi Percy. Allak bullak olduğu yüzünden anlaşılıyordu. Taktikte yenilmişti ve bunun nasıl olduğunu anlamışa benzemiyordu.

“Yani sen beni bu şekilde sevebildiysen, başka bir erkeğin de yapabileceğine eminim. Bize mutluluk dilemeye hazır olacağını biliyorum, tıpkı nihayetinde amcamın da yapacağı gibi,” dedi Psyche soğukkanlılıkla.

“İ hayır, hayır, Psyche, beni yanlış anladın.”

Psyche kolunun altından sıyrılmak için bu andan yararlandı ve aceleyle partinin merkezine geri döndü.

“Psyche, bekle!”

Kuzeninin yakarışına aldırmayan Psyche sağa sola baktı. Sally oradaydı; sonunda aktörü bırakmıştı ve yaşlıca tı kadınla konuşuyordu. Nişanlısı şimdi neredeydi? Bocalarsa ona yol göstermek için onun yakınında olmalıydı. Psyche sinirli bir şekilde onu başka bir hoş kadınla sohbet ederken bulacağını düşündü. Sahiden, adamın hiç utanması yoktu.

Her nasılsa, Gabriel’in yerini belirlediğinde, onu elinde bir kadeh şarapla bir köşe masasının yanında Mavis Hala ve kuzen Matilda’yla samimi bir tavırla konuşurken buldu.

Kuzen Matilda sevinçten kızarmış görünüyordu ve Mavis Hala bile Gabriel'in erkeksi cazibesi karşısında çözülmüştü; halasının tipik somurtması yerini hafif şaşkın bir ifadeye bırakmıştı, sanki gülmek istiyor ama bir budala gibi görünmekten korkuyordu.

Psyche onlara yaklaşırken, "Ah, işte buradasın, sevgilim," dedi Gabriel. "Ben de Kuzen Matilda ve Mavis Hala'ya beni nasıl acımasızca terk ettiğini anlatıyordum."

"Seni terk mi ettim? Ev sahibesine neredeyse yapışmıştın," diye çıkıştı Psyche. "Siz ikinizi ayıracak bir balta bulmaya mutfağa gitmiştim."

Matilda endişelenmiş görünürken, Mavis Hala çarpık bir şekilde gülümsedi. "Şimdiden kavga mı ediyorsunuz?" diye sordu Mavis Hala. "Neredeyse sizin çoktan evlenmiş olduğunuzu düşüneceğim."

Psyche utandı. İsteddiği en son şey kıskanç görünmektir. "Elbette hayır," dedi. "Gabriel'i tekelim altında tutmak istemedim, hepsi bu. Sally tatlı biri ama biraz dedikoducu."

"O senin keskin zekâna sahip biri değil, hayatım," dedi Gabriel. "Ama ev sahibemize minnettarlığımı ifade etmekten geri kalmak istemedim tabii." Gözlerindeki tehlikeli parıltı kulağına çalınanlara uyduğunu ortaya koyuyordu.

"Evet ama onu diğer konuklardan uzak tutmayı da istemezsin, öyle değil mi?" dedi Psyche. Ses tonu hâlâ iğnileyiciydi.

Gabriel pişman olmayan bir ifadeyle, "Kesinlikle hayır," dedi. "Ayrıca burada tanışmam gereken birçok hoş hanım ve bey var... Ve görünüşe göre hepsi sevgili Psyche'min arkadaşları."

Adam açıkça onu tekrar kızdırmaya çalışıyordu. Gabriel'in partide bulunan herkesle konuşma olasılığının

duştıncesi bile Psyche'nin paniğe kapılmasına neden oluyordu.

Psyche, on üç yaşında ahırda oyalandığında seyisleri gizlice dinlerken öğrendiği, halasına baygınlık geçirten bir kelimeyi telaffuz ediyordu içten içe. Zor da olsa yüz ifadesini yumuşattı ve dilini tuttu.

Nezaketi ve tükenmez edep duyusuyla gurur duyan Psyche'yi bu kadar kolayca allak bullak etmeyi başardığı için ona lanet olsun!

Kızgınlığını kontrol etmeye çalıştı. Aktörü bir kenara çekmeli ve ona diğer konukların arasına nasıl karışacağı, özellikle de kadınlarla fazla uzun sohbetleri nasıl engelleyeceği konusunda bir ders vermeliydi. Psyche ne küçük bir skandala ne de "nişanlısının" ahlaksız bir çapkınlığı görünmesine ihtiyaç duyuyordu. Bu bir tek Wilfred Amca'nın kızgınlığını körüklemeye yarardı. Fakat aktörü yalnızken yakalamalıydı; yetişkin bir adamla toplum içinde nasıl davranacağına dair konuşması kuzeni ve halasını kuşkulandırabilirdi.

Müziyenler enstrümanlarını akort ediyorlardı; çok geçmeden ilk dans başlayacaktı. Kafasını kaldırdığında Gabriel'in onu izlediğini gördü, adam aklından geçen karmaşık duyguların karmaşasını tamamen anlıyor gibiydi. Psyche dudaklarını birbirine bastırdı. Adam onu kışkırtmazdı, Psyche buna izin vermeyecekti. Bu gece birinin, sağduyusunu koruması gerekiyordu!

"İlk dansı yapmalıyız, sevgili..."

Ama Psyche onunla hemen konuşmalıydı. "Ah, hayır, neden bir köşede oturup biraz konuş..."

"İlk dansın bizden beklendiğini sanıyorum," dedi Gabriel. "Yani yeni nişanlı aşk kuşlarından, bilirsin işte."

Psyche çenesini zor da olsa tuttu. Adam resmen onunla alay ediyordu. Ama sözlerinde haklılık payı da yok değildi. Psyche koruma kalkanını gevşetmeliydi.

Gabriel diğer hanımlara başıyla selam verdi. “Daha sonra, halka danslarından birinde sana eşlik etme zevkini bana bahşetmeni rica edeceğim, Matilda.”

Sevinçten yüzü kızaran Matilda kafasını salladı. Gabriel Psyche’nin elini kavradı ve onu kalabalığın arasından büyük odanın dans edenler için ayrılan kısmına götürdü.

Psyche ona hızlı, endişeli bir bakış attı.

Genç kız ona yeni endişesini ifade edemeden, “Evet, nasıl dans edileceğini biliyorum,” dedi Gabriel ciddiyetle. Psyche bir an için rahatladı, ta ki aklına birdenbire yeni bir düşünce gelene kadar.

Dans alanında yerlerini aldıkları sırada, “Artık bunu yapmak zorundasın, biliyorsun,” diye fısıldadı Psyche.

“Neyi?” Gabriel ona baş selamını verdi ve ilk seri adımları uygulamaya başladı.

“Matilda’yla dans etmek!” diye yeniden fısıldadı Psyche.

“Elbette. Böyle bir şeyi söyleyip sonra kasten sözümünden dönmemi mi beklerdin?” Genç kıza bakışı sorgulayıcı ve biraz kırgındı.

Psyche utandı, kendini suçlu hissetti ki bunun sebebin-den gerçekten emin değildi. Sadece kendine olduğu kadar ona da yardım etmeye çalışıyordu, hepsi bu. Sosyetenin davranış kurallarını veya en azından duruşunu korumaya yetecek kadarını adamın anlayıp anlamadığını bilmesinin başka bir yolu yoktu. Geçen geceki aile yemeğinde adamın tavırları yeterince düzgün görünmüştü ama Gabriel farz edilen kimliğinin gerektirdiği incelikleri ancak kavraya-

lılıyordu. Bir aktör olabilirdi ama yüksek sınıfları böyle yakından inceleme fırsatını nasıl bulabilmişti?

Başka bir çiftin etrafından döndüler ve Psyche kendini toparladığında, “Öyle demek istemedim, yani, ben,” diye mırıldandı.

Fakat dans onları tekrar ayırdı, adam ona gülünç bir şekilde rahat bir gülümsemeyle baktı. Psyche’nin aklından geçenleri önemsemiyordu; neden önemseyecekti ki? Bu bütününü katıksız bir oyunculuk işiydi, adamın açgözlülüğü, daha ağır bir para kesesine olan arzusu nedeniyle de uzamıştı. Bir an için koyu mavi gözlerinin derinliklerinde gördüğünü sandığı sızı ise... Fazla hayalperest olmaya başlıyorum, dedi Psyche kendi kendine.

Onunla konuşmaya çalışmayı bıraktı ve dansa odaklandı. Adam zarıftı - bir kılıç ustasının kontrollü zarafetine sahipti. Shakespeare trajedilerinde oynamak için eskrim öğrenmişti kuşkusuz; Makbet veya Hamlet olabilir, diye düşündü Psyche. Gabriel hakkında aklından geçen her bir düşünce diğerine yol açıyordu. Kusursuz yüzüyle, eski giysilere bürünmüş bir halde ve kaslı kalçalarına yapışan Elizabeth dönemine ait bir pantolonla... Ve sonra tüm bu düşünceler karşısında utandı.

Tanrı aşkına, ona neler oluyordu böyle? Kuşkusuz sağduyulu görünen kadınlar, Gabriel onlara gülümsediğinde her bir sağduyu zerresini kaybediyorlardı. Psyche artık Sally’ye kızgın değildi. Hiçbir erkeğin böyle yakışıklı bir yüze, böyle erkeksi bir güzelliğe sahip olmaya hakkı yoktu. Ve geniş omuzlara, biçimli kol ve bacaklara, koyu mavi gözlere, bu gözlerde oynayan bastırılmayan espritüelliğe, keskin zekâya... Buna rağmen tam bir düzenbaz olmaya. Bu gerçekten çok kötüydü.

Evrenin adaletsizliklerine üzgün bir şekilde kafa yoran Psyche dansı sessizlik içinde bitirdi. Müzik sona erdiğinde, partnerine reverans yaptı ve adam elini bırakmadan önce gereğinden fazla bir süre tuttu.

“Seni hayal kırıklığına mı uğrattım, tatlı Psyche’m?” diye mırıldandı. “Aniden çok sessizleştin.”

Psyche iç geçirdi. “Elbette hayır. Sadece biraz endişeliyim. Hadi, bir çift koltuk bulalım, böylece seni bilgilendirebilirim...”

Fakat bir kez daha engellendiler. Sally onlara doğru yürüyordu. Psyche kelimelerini geri yuttu ve omuzlarını dikleştirdi. Bir yalanı yaşama işi düpedüz yorucuydu; biri durmaksızın tetikte olmalıydı.

Sally ıslıl ıslıl bir biçimde, “Sophie seni çağırıyor, Psyche,” dedi. “Ve nişanlıyla tanışmayı arzu eden birçok kişi var.”

Psyche, tüm kadınlar şüphesiz, demek istedi ama diline hâkim oldu. Kaliteli ceketine yapışıp Gabriel’ı yanında tutmak istiyordu. Bunun yerine ona uyaran bir bakış atmakla yetindi, ardından odanın yan tarafına yöneldi. Sophie Hala’yı arkası yüksek bir koltukta bir kraliçe gibi otururken buldu, birkaç yaşlı hanımla sohbet ediyordu. “Sonunda geldin, çocuğum,” dedi halası. “Birkaç eski arkadaşımın selamlaşmanı istedim.”

Psyche yüzüne ilgili bir ifade yerleştirdi; aktör ve onun bu rolü ne kadar sürdürebileceği üzerine olan endişeleri yüzünden terbiyesini unutamazdı.

Huysuz akrabası, “Ayrıca,” diye ekledi. “Yüzü ne kadar güzel, vücudu ne kadar hoş olursa olsun, senin bu genç adama kara sevdalı bir geri zekâlı gibi yapışman uygun olmaz.”

Yaşlı kadının keskin bakışlarıyla karşılaşan Psyche kas-

katı kesildi. Hayır, kendini gülünç duruma düşüremez ya da kaçınmaya çalıştığı şüpheyi körükleyemezdi. Bu yüzden bu pek üstü kapalı olmayan teşvikle, halasının arkadaşlarıyla sohbet etmek için dikkatini partiden ayırdı.

İzin isteyip misafir kalabalığına dönmenin doğal görünmesi için on beş dakika kadar oyalandı. Gabriel nelerdeydi? Onu bir genç kız sürüsünün ortasında buldu, yüzleri kızarmış kızların hepsi kahkaha atıp sözüm ona nişanlısına gülümsüyor ve kirpiklerini titretiyorlardı.

İstemese de sinirlerine hâkim olamayan Psyche, onlara mani olabilir miyim, mani olursam da çok sivri görünür müydü acaba, diye düşündü. Tereddüt ederken kendini bu genç kızlardan birinin annesinin yanında buldu. Bayan Monnat şarabını yudumlarken, “Sonunda bunu yapmış olmana hayran kaldım, Psyche,” dedi.

“Ne?” Psyche kaşlarını çatı. “Bir koca bulma umudum olmayacak kadar yaşımın geçtiğini mi düşünüyordunuz?”

“Hiç de değil, çocuğum,” dedi kadın gülümseyerek. “Sendeki servetle, her zaman bir eş bulabilirsin. Ama şu iğrenç kuzeninden, kendine uygun bir beyle bir bağ kuracak kadar uzun süre kurtulamayacağını düşünüyordum.”

“Ah.” Psyche rahatladı. “Kolay olmadı.”

“Ayrıca böyle çekici bir genç adam bulduğuna göre... Diğer tüm bekâr hanımlar seni kıskanacak. Sefil kuzeninden çok daha fazla alımlı...”

“Sizin Lucille’iniz de böyle düşünüyor olmalı,” dedi Psyche alaycı bir şekilde.

Lucille’in annesi gülümsedi, ses tonu gerçekçiydi. “Nişanlı bir beye kapılmayacak kadar sağduyu sahibidir ve nişanlın becerikli bir flört uzmanı, pratik kızıma iyi gelecektir. Hâlâ biraz utangaç, toplum içinde pek rahat değil ve

daha tecrübeli adamları cezbedecek seninki gibi bir çeyizi yok. Bir marki peşinde değiliz, elbette, fakat onun mutlu bir şekilde evlendiğini görmek isterim.”

Psyche kendinden biraz utandığını hissetti. “Lucille çok hoş bir kız ve onu hak eden birini bulacağına eminim.”

“Teşekkür ederim, hayatım, umarım,” dedi Bayan Monnet.

Grubu birlikte seyrettiler. Müzisyenler başka bir ezgiye başlarken, Psyche Gabriel’in etrafına toplanmış hanımlardan izin istediğini gördü. Gabriel odanın diğer ucuna yürüdü, Matilda’yı yaşlı kadınlardan oluşan bir gruptan kurtardı ve onu dans alanına götürdü. Matilda mutluluktan ışıldıyordu ve Psyche beklenmedik bir gurur dalgasının kabardığını hissetti içinde. Gabriel unutmamıştı; Psyche hem onun - şimdiye dek - uygun davranmış olduğu için rahatladı hem de balık etli, yumuşak tabiatlı kuzeni adına memnun oldu.

Sally ipek eteklerini fırıl fırıl döndürerek onlara katıldı. Yarı ciddi bir sesle, “Tanrım, Psyche, o şahane biri! Seni öyle kıskanıyorum ki!” dedi.

Psyche yeniden gülümsedi ama bu kez gerilim nüksettiğinden ötürü dudaklarının iyice genişlediğini hissetti. Endişenin getirdiği titremeyi bastırmaya çalıştı. Gerçeği bilselerdi, kimse kıskanmazdı, aksine Psyche sosyetenin alay konusu olurdu. Ve Percy’nin sıkı boyunduruğu altına girerdi. Gabriel’a ve onun dans esnasındaki hareketinin zarafetine bir bakış atarken, lütfen diye düşündü, lütfen bizi ele verme!

Ev sahibesine, “Bunun küçük bir davet olacağını sanıyordum,” dedi. Sesi hemen hemen suçlayıcıydı.

“Ah, öyleydi, fakat bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin,”

alıyca yanıtladı. “Kuzen Georgia’yı davet edersin ve sonra onun iğrenç oğlunu davet etmek zorunda kalırsın ve sonra onun müstakbel karısını ve sonra kızın ailesini ve...”

Psyche dans sona erene dek Sally’nin gevezeliğini dinledi, sonra Gabriel’in Matilda’ya dans alanından geçip gençlerden oluşan bir grubun yanına kadar eşlik ettiğini gördü. Gabriel bir veya iki dakika içinde Matilda’yı boyunbağı çenesini adeta gizleyen deneyimsiz bir gençle bıraktı. Psyche, utangaç Matilda’nın bir köşede yaşlı kadınlarla takılıp kalmak yerine kendi yaşında bir beyle sohbet etmesini Gabriel’in nasıl sağladığını bilmiyordu ama adama bunun için hayran kalmıştı.

Gabriel şimdi küçük gruplarına yaklaşıyordu. Sonunda Psyche onu bir kenara çekebilecek ve daha fazla davranış dersi verebilecekti. Gabriel onu ve diğer hanımları başıyla selamladı. “Müsaadenizle, hanımlar,” dedi. “Nişanlım bu dans için bana söz verdi.”

Böyle bir şey yapmamıştı. “Hayır, hayır,” dedi Psyche. “Gıdip sessiz bir yer bulalım. Söyleyecek çok şeyim var ve...”

“Sohbet bekleyebilir,” dedi Gabriel. Diğerlerine gülümsüyordu ama sesi beklenmedik biçimde katıydı. “Bu kez, beni dinlemek zorundasın, sevgili Psyche.”

Her nasılsa, Psyche kendini bir kez daha dans alanına götürülürken buldu ve bu kez Gabriel elini beline koyuyor ve onu yakınına doğru çekiyordu...

Genç kız nefes almakta zorlandı. “Ben söz verme... Yani benim iznim...”

“Bu vals için iznin var, önceden Sophie Hala’ya sormuştum,” dedi Gabriel onun bahane bulma çabasını yarıda keserek. “İlk sezonundaki utangaç bir acemi değil, dans

alanında tam anlamıyla rahat olacak kadar görmüş geçir-miş bir kızsın. Ve rica ederim, bu akşam için yeterince iza-hat aldım.”

“Ben sadece sana yardımcı olmaya çalışıyordum,” dedi Psyche, hemen ardından kelimelerini geri alabilmeyi dile-di. Aslında kendini düşünüyordu. Ama muhakkak adam da başarısız olmak istemezdi.

Oysa o an sosyal incelikler Gabriel’in aklındaki en son şeydi sanki. Tutuşu çok sıkı, kolu çok güçlüydü, Psyche için dans pistinde dönerlerken ayaklarının yerden kesil-mesine izin vermekten başka yapacak bir şey yoktu.

Bu Psyche için çok tuhaf bir histi. Tabii şimdiye dek birçok kez, tökezleyen Percy dahil, pek çok partnerle vals yapmıştı. Fakat başka kimse ona bu hissi vermemişti. Kontrolün artık kendisinde olmadığı, özenle yönlendiri-liyor olma hissini. Bu his, bağımsız ve güçlü iradeli Bayan Hill’i rahatsız etmiş olmalıydı. Psyche kendi kendini buna inandırmaya çalıştı; gerçekten çok rahatsız edilmişti.

Yine de bu adeta beklenmedik bir duygu değişikliği ya-ratmıştı... Bir an için rahatlamak, kontrolü kısacık bir süre için başka birine bırakmak...

Hayır, bunu nasıl düşünebilirdi ki? Bu, aktörün, ken-dine sokulan tüm kadınlar üzerindeki etkisiydi sadece ve Psyche onlardan biri olmayı reddediyordu. Sağlam dur-mak zorundaydı.

Yine de adam onu böyle deneyimli bir rahatlıkla döndü-rürken, böyle yakınında dururken sağlam durmak zordu. Psyche şimdiye dek hiçbir partnerine karşı böyle bir şey hissetmemişti. Fakat Gabriel küstah yakışıklılığı, zeki bakışları, derinliklerinde her zaman için için yanan bir tutku izlenimi uyandıran koyu mavi gözleriyle o kadar çok...

Psyche düşüncelerinden sıyrıldı. Bu, terbiyeli genç bir bayanın düşünmesi gereken bir durum değildi. Onun bü-yüsüne kapılmayı reddetti. Adam sadece bir aktör değildi, aynı zamanda bir büyücüydü sanki. Psyche büyük bir gay-rette bakışlarını onun yüzünden çekip düzgün bağlanmış boyunbağında yöneltti.

“Buna Sinclair diyorum,” dedi Gabriel alaycı bir ses tonuyla. “Bunu Oxford’da keyfim yerindeyken ve züppe, burnu havada biri olmaya heves ederken icat ettim.”

“Ne?” Psyche bir kez daha onun bakışlarıyla karşılaş-maktan ötürü tedirgin olmuştu. Bu bir taktik hatasıydı; bu kez zeki mavi gözler onu berrak derinliklerinde hapsedmiş gibiydi ve Psyche başka yöne bakamıyordu. Boğazının ku-ruduğunu hissetti. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Boyunbağımın düzenlemesinden. Erkek modasına ye-minen ilgi duyduğunu sanıyorum?” Ses tonu hafifçe alay-cıydı ama genç kız önceki kavgalarının hatırlatılmasından dolayı cidden utandığını hissetti.

“Yalnızca yardım etmeye çalışıyordum,” dedi Psyche ağırbaşlı bir şekilde. “Tıpkı sosyal meselelerle ilgili tavsi-yemde olduğu gibi...”

“Bunu biliyorum, öfkeme hâkim olmalıydım,” diye ka-bul etti Gabriel.

“Bana bu yüzden mi vals teklifinde bulundun,” diye sordu Psyche ve kendini aniden aşırı derecede hassas his-setti. “Böylece bana bu gibi hatırlatmalarla eziyet edebilir-din?”

“Hayır, hayatım.” Onu biraz yakınına çekerek döndür-dü. “Sana dans teklifinde bulundum çünkü balo için yola düştüğümüzden beri bir vals için yakarıyordum.”

“Gerçekten...” Psyche tereddüt etti. “Sen çok...”

“Çünkü seni kollarıma almak için yanıp tutuşuyordum,” diye bitirdi Gabriel sözlerini, sesi sevecendi. “Ve sevgilin rolünü oynayacaksam, sana bir sevgili gibi özen göstermeme izin vermelisin.”

Psyche tek kelime edemedi. Adam onunla yeniden dalga geçiyordu, ama yine de bakışları çok sıcak, ifadesi çok yoğun. Ve müzik onları kalabalık salondan uzağa - bes-tenin ince melodileriyle yarışan konuşmaların uğultusundan uzağa - taşıyarak etraflarında güney denizinin yumuşak dalgaları gibi fırıl fırıl dönüyordu. Psyche’nin zihninin uzak bir kısmı muhtemelen onu uyarmaya çalışıyordu: Adam bir oyuncu, bu yüzden söylediği tek bir kelimeye bile inanamazsın.

Fakat kolonya ve sıcak teninin erkeksiliğine karışan temiz gömleğinin kokusunu duyabildiği bu yakınlık, hareket ettikleri bu şiirsel an, Psyche’nin olağan iradesini kaybetmesine neden olmuştu. Daha da tuhaf olanı, genç kızın koruma kalkanını indirmiş olmasıydı. Psyche kendini adamın elinin emin idaresine bıraktı, elini tutuşundaki basıncı hissetti ve bu anlık sihrin dışındaki her şeyi unuttu. Evet, adam gerçekten bir büyücü olmalıydı.

Müzik durduğunda, gerçekliğe dönmek oldukça güç oldu. Melodi sona ererken, bir an hareketsiz kaldılar ve Psyche tuhaf bir biçimde onun kollarından ayrılmakta zorlandı. Gabriel başını eğip ona baktı, yüz ifadesini okumak güçtü. Psyche ne kadar sersemlemiş olduğunun, kendisine bakan o derin mavi gözler tarafından fark edilmediğini umdu.

Sonunda, “Vals için teşekkür ederim,” dedi Psyche, sesi boğuktu. “Sen, sen oldukça iyi dans ediyorsun.” Ve şim-

diye dek şüphelenmiş olduğumdan bile daha iyi rol yapıyorsun, diye düşündü.

“Bana ilham veriyorsun,” dedi Gabriel usulca.

Kalbi yerinden çıkacak gibi hızla çarpan Psyche tüm bunların palavradan başka bir şey olmadığını biliyordu. Gabriel, Matilda’yla da incelikle dans etmiş ve onu da aynı şekilde etkilemişti. Psyche aniden ona inanmayı, Gabriel’in ilgisinde samimi olmasını diledi. Keşke...

Psyche katı gerçeklik için bir hatırlatıcıya ihtiyaç duymuş olsaydı, beklemesine hiç gerek kalmazdı.

Biri bağırdı. “Bu adam bir sahtekâr!”

Bölüm 8

Psyche, Gabriel'ın kaskatı kesildiğini hissetti. Tüm partinin önünde böyle bir suçlama yapmaya cüret edenin kim olduğunu görmek için hızla döndü.

Percy'ydi, elbette.

"Bu saçma gönül işini tekrar düşünmelisin, sevgili kuzenim," dedi sesini belli belirsiz alçaltırken. Ama herkes onları izliyordu ve odanın dört bir yanında meraklı konuşmaların vızıltısı dolaşıyordu.

"Percy, bunu nasıl yaparsın!" Percy'nin teşhiri ve daha da kötüsü açığa çıkabilecek olmaları Psyche'yi dehşete düşürdü. Psyche hemen Gabriel'ın koluna yapıştı ve soğukkanlılığını azami bir çabayla korudu. Midesinin sıkıştığını hissetti ve konuklar onlara bakmak için döndükçe boğazı kurudu. Odanın geri kalanındaki gevezelik, insanların onları iştirmeye çalışmaları sonucu giderek zayıflıyordu ve müzisyenler bile daha hafiften çalışıyorlardı sanki.

Şaşı gözleri azimli bir hevesle parlayan Percy, ona sert bir şekilde bakıyordu. "Bu düzenbaz tarafından kandırılmana izin veremem," diye tekrarladı. Sesini öyle yükseltti ki odanın köşesinde duran meraklı anneler ve şişman bey-

ler bu eli kulağında skandalın ağız sulandırıcı bir parçasını bile kaçırmayacaklardı. “Tüm arkadaşlarımla konuştum...”

“Uzun sürmemiş olmalı,” dedi Gabriel kibarca.

Percy şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ama sözlerine devam etti. “Ve kimse bu adamı veya sözde unvanını duymamış. Burnuma kötü kokular geliyor ve sevgili kuzenimi bu şehvet düşkünü asalaktan kurtarmak zorundayım.”

Psyche boğazına yükselen kızgın safrayı zorlukla yuttu. Tam burada hastalanabilirdi ve durumun tam bir felaket halini alması için tek gereken buydu.

“Kimliğimden şüphe mi duyuyorsunuz, bayım?” Gabriel Percy’nin yüzüne bakarak doğrudan sordu. Ses tonu Percy’nin hiç kullanamayacağı kadar soğuktu. Psyche onun katılığına takdir etmek zorundaydı.

Rengi biraz solan Percy ifadesini korudu. “Evet.”

“Belki siz ve ben dışarı çıkmalı ve bunu özel olarak konuşmalıyız,” diye önerdi Gabriel. Gülümsemedi ve Psyche’nin aklına o an sivri dişlerini gösteren bir kurt geldi. Bu umutsuz duruma rağmen bir an için kuzenine neredeyse - neredeyse - üzüldü. Sonra sağduyusu kendini yeniden kanıtladı ve hayır diye düşündü, kuzeni için hiç de üzgün değildi, aksine onun küçük parçalara ayrıldığını görmek istiyordu.

Ama Percy başını olumsuz anlamda sallıyordu. “Hayır, hayır,” dedi. “Senin gibi bir adam tarafından hırpalanmaya hiç niyetim yok.”

Etraflarındaki kalabalığın mırıltıları daha da yükseldi. Gabriel’in gülümsemesi soldu ve ifadesi daha da korkutucu görüldü.

“Aklımda başka seçenekler var,” dedi usulca.

Percy tekrar başını salladı. “Hayır, hayır, bir beyefendi olsaydın beni dışarı çağıramazdın, kendi sınıfımdan olmayan birine cevap verme gibi bir zorunluluğum yok. Ayırtca...”

“Sizin gibi acınası küçük bir korkak olmak ve boyunuzdan kaparak canınızı dışarı silkelemek benim için gerekli mi?” diye sordu Gabriel, sesini yükseltmemesine rağmen net ve tesirliydi. Bir adım ilerledi ve Percy geriye çekildi.

Percy kızardı, dengesini sonunda kaybediyordu. “Yalnızca, bariz olanı belirtiyorum, bayım... Veya her kimseniz. Lordum demeyi kabul etmiyorum çünkü...”

“Adım Gabriel Sinclair, son zamanlarda da Tarrington Markisi. Ve itibarımdan, şerefimden şüphe eden varsa, benimle yüzleşmeye ve suçlamalarına kanıt sunmaya hazırlanmalı.”

“A - ama kimse seni duymamış,” diye kekeledi Percy. “Ve, ve...”

Bir ses, “Gabriel, burada neler oluyor, dostum?” diye seslendi. “Bu küçük böcek seni neden suçluyor?”

Kapı girişinde biri belirdi; yeni gelmiş olmalıydı. Balo salonunda artan gerilim göz önünde bulundurulacak olursa, akli karışmış uşak ilan etmeyi atlamamış olsa bile Psyche gelen kişinin anonsunu kaçırmıştı. Gelen kişi açık renk saçlı, yuvarlak yüzlü, şık bir takım elbise giymiş genç bir adamdı; ayrıca gerçekliğin somutlaşmış mutlak bir haliydi.

“Bu ahmak söylediğim kişi olmadığımı düşünüyor,” dedi Gabriel. Aksi bir ses tonuyla ifade etmişti bu sözleri ama Psyche gerilimin adamın omuzlarını terk etmiş olduğunu görebiliyordu.

“Ne demeye öyle düşünsün ki?” diye sordu yeni gelen. Doğal hayatın düşük bir türüymüş gibi Percy’ye dikkatle bakmak için döndü. “Üniversiteyi birlikte bitirdik, anlıyor musun? Bundan önce onu Eton’da tanıdım... İkimiz de o zamanlar küçük ve pis okul çocuklarıydık.”

Bu zarif genç züppe hayatı boyunca kirlenmemiştir, diye düşündü Psyche. Ama şu anda hem yoğun bir rahatlama hem de neredeyse aynı oranda bir kafa karışıklığı hissediyordu. Eton mı? Hiçbir aktör oraya gidemezdi... Acaba Gabriel başka bir aktör mü kiralamıştı - hayır, hayır bu hiç de mantıklı değildi. İsmine referans olacak birine ne zaman ihtiyaç olacağını nasıl bilebilirdi ki? Ve Psyche, şu veya bu şekilde bu genç adamın yüzüne aşınaydı. Onu daha önce kesinlikle görmüştü. Frederick bir şey ama ne?

“Freddy, sen iyi bir dostsun,” dedi Gabriel şefkatle. Bir kolunu arkadaşına doladı ve onu daha fazla münakaşaya değmezmişçesine Percy’den uzaklaştırdı. “Gel ve benim sevgili müstakbel eşimle tanış.”

Psyche, Freddy’yi selamlarken, Percy’nin ümitsizce konuştuğunu güç bela duyabildi. “Hayır, hayır. O, o da bir düzenbaz olmalı...”

“Ah, Percy.” Sally kaşlarını çatarak onun yanına yaklaştı. “Freddy Wyrick’i bebekliğinden beri tanırım. İki yüzyıldır ailesinin arazisi bizimkiyle yan yanadır. Şimdi nazıkçe gidip punç kâsesinde kaybol ve partimi mahvetmeye çalışmaktan vazgeç!”

Gabriel var olmayan eski hayatından bir arkadaşı nasıl çağırabilmişti? Psyche, Freddy Wyrick’i alımlı bir gülümsemeyle selamladı ama zihni hâlâ dörtlüyle koşuyordu. Bunun basit bir açıklaması olduğuna emindi. Bu esnada yeni gelene öyle sıcak bir şekilde gülümsedi ki genç adam kızardı.

“Gabriel, sen her zaman şanslı bir adamdın.”

Sonra Freddy duraksadı ve iki adam arasında fazla söz geçmiş gibi bir bakış geçti. Gabriel’in yüzünde kısa süreli beliren acı dolu ifadeye sebep olan neydi? Psyche parçaları eksik bir bulmaca çözüyormuş gibi hissetti kendini; tamamını çözmek için hiç umudu yoktu.

Etraflarındaki konuşma uğultusu yeniden başlamıştı ve yeniden dans ediliyordu. Psyche daha fazla eğlence için hevesinin kalmadığını fark etti. Percy’nin suçlamalarının yarattığı stresten midesi bulanıyordu. Odanın köşesinden Sophie Hala’nın ona işaret ettiğini görünce iki adamdan izin istedi ve hızla halasının yanına gitti.

Sophie Hala, “Percy babasından bile daha budala,” dedi kızgın bir şekilde. “Bizi sosyetenin alay konusu haline getirecek. Eve gitmek istiyorum. Bir gece için bu kadar saçmalık yetti.”

Psyche onunla bundan daha fazla hemfikir olamazdı. “Hizmetliye pelerinlerimizi alıp getirmesini söyleyeceğim.” Öyle de yaptı ve ev sahibesiyle vedalaşmak üzere ilerledi.

“Bu kadar erken ayrılmanıza üzülüyorum,” dedi Sally. “Ve Percy’nin böyle sefil bir mağlup olmasına inanamıyorum... Yani seni kaybetmesini kastettim. Hepimizin aile ağacında bir yerde böyle sersemeler var, güya sağlam ağaçlar olsa da. Zamanla atlatacaktır. Tüm eğlencenizi bozmasına izin vermeyin. Lord Tarrington çok...”

Psyche arkadaşının yanağına küçük bir öpücük kondururken, “Biliyorum, harika biri,” dedi. “Ama şimdi, Percy’nin hazımsızlığının acısını hâlâ çekiyorum.”

Gabriel’in ortadan kaybolmuş olması ise can sıkıcıydı. Sonunda onu, Freddy’yle oyun odasında buldu. Bir grup

leyle sohbet ediyordu ve görünüşe bakılırsa keyfi epey yerindeydi.

Psyche ona, “Sophie Hala yoruldu. Ayrılmak için hazırlanıyoruz,” derken herkese gülümsedi, sonra koridora çıktı ve Gabriel’in kendisine katılmasını bekledi. Kapı girişinden onun veda etme konusunda aceleci davranmadığını gördü. Gabriel son olarak Freddy’nin omzuna vurdu ve dışarı çıktı.

Sophie Hala onları giriş salonunda beklerken, bir hizmetçi de pelerinini düzeltiyordu. Tiz bir sesle, “Nihayet,” dedi. Bastonuna yapıştı ve bu kez Gabriel’in koluna girmeyi kabul etti.

Arabaya bindiklerinde Psyche yaşlı kadının bitkinliğini ve yüzünün her zamankinden buruşuk görüldüğünü fark etti. Percy’nin yarattığı sahne, sinirlerini kötü etkilemişti, bunu asla kabul etmeyecek olsa bile. Psyche bir suçluluk dalgası hissetti. İmkânsız dolabını kurarken ailesini içine sokacağını idrak etmemiş olması affedilmezdi. Bu riskli plana başlamada bencil ve dar görüşlü davranmıştı. Ve şimdi, en azından sahte lordu sessizce ortadan kaybolmaya ikna edene kadar eli kolu bağlıydı.

Araba, sokağın pürüzlü taşları üzerinde sarsılarak ilerliyordu. Psyche usulca, “Üzgünüm, hala,” dedi.

“Ne için?” dedi halası. “Percy’yi sen aptallaştırmadın, değil mi?”

Psyche’nin dudakları gülümsemesini bastırırken gerildi.

“Bunun için suçlamamız gereken babası ve annesi... Zavallı utangaç şey. Dışa vurduğu öfke nöbeti konuşmalara neden olacaktır, muhakkak. Bir dahaki sefer, gizli bir nişana kalkıştığında, bu gerçeği göz önünde bulundurabilirsin, küçük hanım.”

Psyche halasının iğneleyici ses tonunun altında yaşlı kadının onlara kuşkulu bir onaya yakın bir şekilde baktığını gördü. “Yine de ikiniz dans pistinde hoş bir çift oluşturdunuz, gerçek bir tablo gibi.”

Karşılarında oturan adam iltifatı kabul eden bir baş işareti yaptı ve Psyche kızardığını hissetti. Ama halası sözlerini bitirmemişti.

Gabriel’a, “Muhtemelen gösterişsiz bir İrlanda unvanı olduğunu söylüyorlardır,” dedi. “Kimse bilmediğine göre. Sefil bir uydurma ama hakkında söyledikleri en kötü şey buysa - mantıklı insanları kastediyorum, sabit fikirli Percy’yi değil - üstesinden gelirsin.”

“Teşekkür ederim, hanımefendi,” dedi Gabriel. “Öyle olur umarım.”

Psyche derin bir nefes aldı ve halası, yaşlılarından duymuş olduğu çeşitli skandal hikâyelerini anlatırken uygun yerlerde gülmeyi ve soluğunu tutmayı hatırlayarak rahatlamaya çalıştı.

Gabriel’la konuşmak için eve varmayı ve Sophie Hala’nın merdivenlerden çıkmasını bekledi.

“Benim de seni takdir etmem gerekiyor.”

“Dans pistinde hoş bir tablo oluşturduğum için mi?” Ses tonundaki bir şey erkeksi güzelliğinin hatırlatılmasıyla ilgilenmediğini belirtiyordu.

“Hayır, elbette hayır. Böyle güç bir durumda kendine hâkim olduğun için.”

“Daha kötüsünü de gördüm.”

Genç kızın ona olumlu bir söz söylemesine izin vermemi reddediyor gibiydi ve Psyche ona önceden etmiş olduğu tüm dikkatsiz hakaretlerden sonra adil olmaya kararlıydı. “Ve sandığımdan daha iyi bir aktör olduğun için...”

“Diğer insanların unvanlarına bürünmek, hayatlarını oynamak kolaydır,” dedi Gabriel. Sesi aniden alaycı bir hal aldı. “İnsanların yüzüne bakmak ve yalan söylemek kolaydır. Aktörler bunu her zaman yaparlar.”

“Ah, anlıyorum,” dedi Psyche.

“Elbette bu...” dedi Gabriel. “Sadece tam bir ahlaki duygu eksikliği gerektiriyor. Ve bu eksikliğe yeterince aşınayım.”

Psyche hayal kırıklığıyla ellerini havaya kaldırdı. “Bu gerçekten çok fazla! Sen...”

“Bir düzenbaz, bir alçak, ilkeleri olmayan bir adam mı?” Sesi alaycı çıkıyordu ama gözleri birden parladı ve dudakları... Dudakları aralıktı ve...

Psyche’nin söylemeyi planladığı her ne ise Gabriel’in dudaklarının sert hatlarında kayboldu. Gabriel, rahat bir beceriyle onu kendine doğru çekti ve kolunu sıkıca genç kızın beline doladı. Adamın göğsünün cephesi ona öyle bir baskı yapıyordu ki Psyche ceket düğmelerinin işlemini hissedebiliyordu. Bir an için karşı koydu ama ona karşı mücadele ederken dudakları yumuşadı ve öpücük pişmanlıkla daha şefkatli bir hale geldiğinde kendini kaybetti. Adamın talep ettiği üzere dudaklarını dudaklarından tam ayıracakken, Gabriel ondan hızla uzaklaştı. Dudaklarını elinin tersiyle ovalarken alaycı bir tavırla gülümsedi.

“Durmayın, bu öpücük için on paund kesin. Ve ayakta kalıp beni beklemeyin Bayan Hill,” dedi. “Geç dönerim.”

Partideki yüzleşme, ardından gelen Gabriel’in kırıcı sözleri - sırf on paundu kesip kesmediğini görmek içindi! - ve kısa ama sarsıcı öpücükten sonra Psyche yatağına başı inanılmaz derecede ağrıyarak uzandı. Sağladığı dinlenme

fırsatına karşın yatak taşlarla doldurulmuş gibi geldi, bu yüzden Psyche'nin uykuya dalması saatler aldı. Percy'nin kulak tırmalayıcı suçlamaları kafasının içinde tekrar tekrar yankılanırken, Sophie Hala'nın gergin ifadesi zihninden silinemedi.

Nasıl olmuştu da Psyche bu çılgın planı kıvrılabileceğini düşünmüştü? Şimdiye kadar onları yalnız aktörün becerisi kurtarmıştı. Ona karşı gerçekten bir minnet duygusu hissediyordu Psyche - ya da adam ona bu plana çok farklı ve daha alçak sebeplerden karışmış olduğunu hatırlatana kadar öyle hissetmişti. Yine de dans ettikleri zaman ona oldukça farklı görünmüştü...

Gözleri nihayet kapandığında neredeyse şafak vaktiydi ve pencerenin dışında bir kuş şakıyordu.

Sabah geç saatte uyandı, önceki gece hizmetçisine onu uyandırmamasını söylemişti. Ve gözlerini açtığında perdelerden süzülen ışığın altın rengine göre vaktin neredeyse öğlen olduğunu söyleyebilirdi.

Esneyerek kahvaltı için zili çaldı ve bir kez daha önceki geceki korkunç sahneyi gözden geçirdi. Sahte nişanlıyla her gezinti böyle olacaksa - ah, lanet Percy - ailesi ve tanıdıklarının kalanı sözde gizli nişan ve Gabriel'in aniden ortaya çıkışı hakkında şüphelenebilir, arkalarından konuşabilirlerdi. Ve Gabriel'in onunla parası için evlendiğinden şüphelenmeleri kaçınılmaz olurdu. Bu da Wilfred Amca'nın yumruklarını sıkmasına neden olabilirdi. Yine de Wilfred Amca ve her zaman her yerde hazır bulunan Percy dışında kimse Psyche'yi sorgulamaya cesaret etmezdi. Percy'nin Psyche'nin servetini kendisi için edinme umudundan henüz vazgeçmediği belliydi. Kuzeni çok aptal, çok dik kafalıydı ve...

Percy'yi yerden yere vurmanın sağladığı tatmin edici his fazla uzun sürmedi, çok geçmeden Simpson elinde bir tepsiyle ortaya çıktı ve Psyche iç çekerek düşüncelerim daha yararlı meselelere yönlendirdi. "Aktör, kalktı mı?" diye sordu.

"Ben görmedim, bayan. Fakat Jowers onun yukarıda, çocuk odasında Circe ve Tellman ile çay içtiğini söyledi," dedi. Tepsiyi dikkatle yatağa yerleştirdi, Psyche'nin arkasındaki yastıkları kabarttı, sonra da kalın perdeleri açmaya çıktı.

Aktör ve kız kardeşi arasındaki beklenmedik arkadaşlık şaşırtıcıydı. Circe genelde biraz utangaçtı ve yeni tanıdığı insanlarla yakınlaşmazdı. Psyche dehşetle ilk izleniminin doğru olduğunu düşündü; aktörün gerçekten hiç ahlakı yoktu. Yine de Circe onu neden onaylasın ki? Büyük olasılıkla kardeşi, bir ahlaksızı tanımak için çok genç ve deneyimsizdi.

Psyche giyinip üst kata çıkmalıydı. Circe'ı bu ilkesiz adamla vakit geçirmekten caydırmayı denemeliydi. Ona basitçe bunu yasaklayabilirdi tabii, fakat Circe'in kendi aklı vardı ve ablasıyla hiç kavga etmemesine rağmen kendisine doğru gelen yol her ne ise sonuçları düşünmeden bunda ısrar ederlerdi. Psyche iç çekerek, belki de bu ailevi bir özelliktir diye düşündü.

Simpson bahar dalı desenli muslin bir gündüz elbisesi mavi rötuşlu beyaz bir elbise - çıkardı ve karmaşık bukelleri yüzünden geride tutmak için Psyche'nin altın renkli saçlarının arasından mavi bir kurdele geçirdi. Bu, topuzdan ziyade klasik yüz hatlarımı epey yumuşattı, diye düşündü Psyche. Nasıl olsa dışarı çıkmayı düşünmüyordu

ve kimsenin ziyaretine gelmesini de ummuyordu. Sadece katıksız huzur dolu bir gün istiyordu.

Hazırlanıp koridora çıktı ve üst katlara yöneldi ama çocuk odasına varamadan ön kapının çaldığını, ardından eve giren konukların seslerini işitti.

Ah, kahretsin, diye düşündü. Gelen Percy ise...

Evde olmadığını söyletmeyi aklına koymuştu, fakat kuzenini biraz olsun tanıyorsa Percy kesin üst kata çıkar ve onu arayıp bulurdu. Ve Psyche'nin, kız kardeşinin önünde yaşanacak başka bir kavgaya hiç niyeti yoktu. Gönülsüzce aşağı, gündüz salonuna - sıklıkla aileden konuklar için kullanılan küçük ve samimi odaya - indi.

Ama ipek kaplı kanepede Percy yerine Kuzen Matilda ve Mavis Hala'yı otururken buldu.

Mavis Hala, "Tünaydın, Psyche," dedi. "Dün geceki nahoş olayı atlatmış olduğuna inanıyorum. Jowers, Sophie'nin bugünü odasında dinlenerek geçirmek istediğini söyledi."

Sophie Hala gibi kurnaz bir kadının ziyaretçilerden sakınmak istemesi çok daha olasıydı. "Evet, teşekkür ederim, Mavis Hala."

Halasının sesi olağan dışı bir şekilde yumuşaktı. Dedi-kodu yapmaya ve Psyche'nin kuzeninin suçlamalarına nasıl direndiğini görmek için gelmiş olmalıydı. Ve gözlemlerini kesinlikle yarım düzine yakın arkadaşla paylaşacaktı. Psyche kızgınlığını dışa vuramazdı.

"Hoş bir baloydu," dedi hemen. "Çoğunlukla ahmak kuzenimle alakalı bir iki ufak sıkıntı dışında."

Matilda kıkırdadı. "Percy bazen oldukça çekilmez olabiliyor."

"Keçi gibi inatçı, bir öküz kadar yavaş..." Psyche hay-

anlar alemini hızla gözden geçirdi. “Ah, hadi daha güzel konulardan bahsedelim. Sally’nin balosundan keyif aldın mı, Matilda?”

Kuzeninin yuvarlak yanakları hafifçe kızardı. “Ah, evet. Dans teklifi almak çok hoştu. Nişanlın çok nazik biri, Psyche. Benimle dans ettikten sonra beni Bay Stilton’la tanıştırdı, o da bana sıradaki dans için teklifte bulundu, ne kadar büyüleyici! Harikulade bir geceydi. Mükemmel görünüşü altında, Lord Tarrington’ın nazik bir kalbi var.”

Kusursuz cazibesine aldanmış başka bir masum daha, diye düşündü Psyche iç çekişini bastırarak. Matilda olgun yaşına rağmen dünyayı Circe’den daha iyi tanııyordu. Psyche onun gözünü açmaya çalışmayacaktı ama...

“Yakışıklı yüzüyle ona pek ihtiyacı yok,” diye ekledi Mavis Hala iğneleyici bir ses tonuyla. “Bununla birlikte, evliliğinizi kolaylaştıracaktır, Psyche. Talihin varsa, diğer zaferlerini burnunun dibinde sergilemez.”

“Pardon?” Psyche hayretle halasına baktı.

“Onun gibi görünen bir adamın sadakatli olmasını beklemiyorsun, değil mi?” Mavis sakın bir şekilde Psyche’nin bakışlarına karşılık verdi.

“Anne!” diye karşı çıktı Matilda kızarak.

“Çok insafsızsın.” Psyche sahte nişanlısını savunmadan edemedi. “Onun sadakatsiz bir koca olacağından emin olamazsın.”

“Saf olma, çoğu öyle.” Yaşlı kadın burun kıvırdı ve görünmez bir gri saç tutamını geriye doğru itti.

Psyche halasının alaycı ses tonunun altında aniden bir üzüntü belirtisi sezince kızgın karşı çıkışını bastırdı. Kocasının ölümünden önce Mavis’in evliliği nasıldı acaba? Sıvri dilli halasına bir an için şefkat duydu. “Bazı koca-

lar sadık olabilir,” dedi usulca. “Babamın öyle olduğuna inanıyorum. Kocamın da öyle olacağını ummaya devam edeceğim.”

Mavis kaşlarını kaldırdı. “Diğer türlü de olsa bunun için yakınma, yararı olmaz. Benim tavsiyem fark etmemiş gibi yapmandır.”

Psyche huysuz halasının çarpık bir yoldan faydalı bir tavsiyede bulunmak istediğini düşündü. Kâhyanın dönüşüyle bir cevap bulmaktan kurtuldu. Jowers çöreklerle dolu bir tabakla birlikte çay tepsisini getirmişti. Psyche tüm hanımlar için detaylı çay servisi ritüelini yerine getirdi ve halasının içeceğinden bir yudum almasını bekledi. Neyse ki ondan sonra konuşma daha az tesirli konularda gezindi.

Ama sadece bir süreliğine. Bayan Lelleman’ın soluk portakal renkli balo giysisinin acıklı sarı dantellerini tartışıyorlardı ki anons edilmeden odaya paldır küldür yeni bir konuk girdi.

“Percy!” Psyche hüsrana kapılmış bir halde homurdandı. “Burada ne arıyorsunuz?”

Psyche’nin elini sıkmak için ilerlerken, “Sevgilimin iyi olup olmadığını kontrol etmek için bir davet mi almam gerekiyor?” diye sordu eldivenlerini çekştirerek.

Psyche önündeki küçük masadan çay fincanını kaparak onu savuşturdu. Hedefinden mahrum kalan Percy, genç kızın önünde kolunu uzatmış hantalca duruyordu. Matilda kıkırdamasına hâkim olamamıştı. Percy’ye kızgınlıkla bakmadan önce Psyche ona uyarıcı bir bakış attı.

“Senin sevgilin değilim ve yeterince soruna neden olmadın mı? Dün geceki sahne affedilmezdi!” dedi öfkeyle. “Göklere çıkardığın aile onurunla sen Percy, beni, hepimi-

“Evet, tüm aileyi böyle bir dedikoduya maruz bırakmaya nasıl cüret edersin?”

“Geceyi berbat ettin, Percy,” dedi Mavis Hala.

“Senin mutluluğunu ailenin kutsallığının üzerine koydum, Kuzen Psyche,” dedi Percy ciddiyetle. Teşekkür bekler gibi ona resmi bir gülümseme sundu. “Bu bağlılığının kanıtı değil mi?”

Psyche’nin içinde kabaran duygu minnet değildi. Genç kız, Percy’nin boğazını bir kesim hayvanınkiymiş gibi koparmak istiyordu. Aslında, oldukça parlak mor ceket ve altın desenli yeleğiyle etine dolgun bir tavus kuşuna epey benziyordu Percy. Masadaki sıradan bir yemekmiş gibi onun doldurulmuş ve kızarmış olarak servis edilebilmesini dilerdi Psyche.

“Çeneni kapalı tutmanı tercih ederdim,” dedi.

“Şimdi gerçekten, Psyche...”

“Aşk hayatımı idame ettirmek için ne tavsiyene ne de yardımına ihtiyacım var. Bunu daha açık nasıl belirtebilirim, bilmiyorum.” Psyche onun gücenmiş bakışlarına buz gibi bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Şimdi, şimdi...” Percy burnunu çekerek sözlerine devam etti. “Almayı bekleyebileceğim tüm teşekkür buy-sa...”

“Öyle,” dedi Psyche keskin bir ses tonuyla.

“O halde, varlığımla canını sıkmayacağım...”

“İyi, yani iyi günler, Percy. Kapının yolunu biliyorsun.”

“Ama o sahte markiyile bir kez daha konuşana kadar olmaz,” dedi Percy. “Adama Jowers’la benimle buluşmasını teklif eden bir not gönderdim. Onu kütüphanede bekleyeceğim ve orada özel bir konuşma - belki de yüzleşme

- yapacağız. Hanımlar bulunmayacağı için zorlayıcı olacağım.” Percy erkeksi bir kibirle kabardı.

“Dün gece olduğun gibi mi?” diye sordu Psyche. “Percy, nişanlımı rahatsız etmeyeceksin, bunu yasaklıyorum!”

Percy ona aldırmadı ve ağırbaşlı bir geri çekilme sergiledi. Cidden kütüphaneye gidip Gabriel’ı orada bekleyeceğinden Psyche’nin şüphesi yoktu. Bu noktada Psyche sadece aktörün zorlu bir toplantının daha üstesinden gelebileceğini umabilirdi. Percy’nin vicdanının bir kadının sinirsel zayıflığı karşısında üstelemeye el vermeyeceğinden ötürü Psyche orada olabilmeyi gerçekten isterdi. Keşke diğer konukları ayrılıyor olsaydı...

Mavis Hala ve Kuzen Matilda’ya geri döndü. Kuzeni endişeli görünüyordu ama Mavis’in eğlenmiş gibi bir hali vardı.

Mavis Hala kuş üzümlü bir çöreğe uzanırken, sakın bir şekilde, “Percy’nin bir ahmak olduğunu hep söyledim,” dedi. “Bunun için, annesinin ona hamileyken gördüğü siyah kediye suçluyorum. Bilirsin kötü şanstın asla kurtulamazsın.”

Matilda pek de utanmış görünmüyordu.

“Percy’nin tuhaflikları için bir kediye suçlayabileceğimizi sanmıyorum,” dedi Psyche. Bu esnada kulak kesilmişti. Bu bir kapı kapanma sesi miydi? Neler oluyordu? Erkekleri kontrol etmek için akrabalarına gitmeleri gerektiğini nasıl ima edebilirdi? “Babasına çok benziyor ve benim mutluluğumla ilgilendiğini söylemesine rağmen bildiğiniz gibi servetimle ilgili daha çok endişeli.”

Mavis, “Doğru,” dedi kucağındaki bir kırıntıyı silkeleyerek. “Kimsenin bu serveti çarçur etmesini istemiyor, kendisi dışında kimsenin.”

Matilda bir kahkaha daha attı ve Psyche koridora çıkıp açıkça olup biteni dinlememek için kendini zor tuttu. Söylenenleri çıkaramasa da yükselen bir erkek sesini ayırt edebiliyordu. İki adam fiilen yumruklaşmaya mı başlamıştı yoksa?

Kapı açıldı ama içeri göz atan Jowers'tı. "Bayan, bir şey söyleyebilir miyim?"

"Elbette," dedi Psyche, odadan ayrılmak için bir bahanesi olduğu için memnundu. "Hala, Matilda, bir dakika ızın verir misiniz, lütfen?"

Halası sinirli bir şekilde, "Psyche, hizmetlilerini daha iyi eğitmelisin, gerçekten," dedi ama Psyche çoktan kapıya yönelmişti bile. Psyche kapıyı arkasından sıkı sıkı kapattı ve koridorda kâhyayla yüz yüze geldi.

Jowers, "Sorun yaratan bir kişi var, bayan," dedi. "Ve onunla ne yapmam gerektiğini tam olarak bilmiyorum."

"Nasıl biri?" Kafası karışmış bir halde adamın tuhaf ifadesine baktı Psyche.

Kâhya biraz öfkeliydi, yanakları kızarmıştı. "Diğer nişanlınız, bayan."

Bölüm 9

Psyche kelimeleri doğru duyamadığını düşündü. “Ne?”

“Hımmm, söylediği bu. Belli ki delinin teki, bayan. Kovarken bana yardım etmeleri için uşakları çağırdım...” Kâhya kendi fiziksel zayıflığını kabul etmek zorunda olmaktan gücenmiş görünüyordu. “Ama biri ayak işleri için dışarıda, biri de diş ağrısından ötürü yatakta, geriye kalan Wilson ise bir hayli ufak tefek. Ve adam öyle ısrarcı ki...”

“Tanrı aşkına,” diyen Psyche boş boş etrafına baktı, bu adamın kim olduğunu hayal dahi edemiyordu; Percy ile ilgili bir sorun çıktığını düşünmüştü.

“Onu yalnız bırakmasak daha iyi olur, bayan. Tanrı bilir, bütün ev halkını öldürmeye kalkabilir.”

“Haklısın!” Psyche kâhyanın arkasından hızla koridora ve ana girişe çıktığında zayıf, dar omuzlu, ucuz görünüm-lü bir gündüz takımı giyen bir adamla karşılaştı. Wilson, bu hafta başı bir kez belaya girmiş olan uşak, volta atan adamı gergin bir şekilde izliyordu.

“T-tebrikler, Bayan Hill,” diye kekeledi adam.

“Adımı nereden biliyorsun?” diye sordu Psyche, bir yabancı tarafından tebrik edilmekten ötürü şaşkındı.

“Bana çok ya-yakın ve ca-candan olan birinin adını elbette bi-bileceğim.”

Psyche başının döndüğünü hissetti. Adam gerçekten tam bir deliydi; Jowers yanılmamıştı. Onunla ne yapabilirdi? Sanrısına ayak mı uydurmalıydı? Delilikle başa çıkmanın en güvenli yolunun bu olduğunu duymuştu.

“Ah, anlıyorum,” diye mırıldandı. “Bilirsin tabii. Adını hemen hatırlayamadığım için üzgünüm, beni affet.”

Psyche kafasını kâhyaya çevirerek fısıldadı: “Markiyi getir, Jowers, o bize yardım eder. Wilson, git ve diğer uşağı yatağından çıkar, diş ağrısı olup olmamasını boş ver!”

Jowers merdivenlere yöneldi. Wilson tehlike potansiyeli bulunan bu durumun dışında bulunmaktan memnun olmuş gibi hızla yürüyerek evin arka kısmındaki hizmetli merdivenlerine doğru kaçtı. Psyche böylelikle deliyle yalnız kaldı, fakat adam heykel gibi hareketsizdi. Kalbi sıkışsa da Psyche yüz ifadesini sakın tuttu. Adam şimdiye kadar tehdit edici hiçbir harekette bulunmamıştı.

Aslında, adam tam olarak şu anda biraz fazla eğilerek ona resmi bir reverans yapıyordu. “B-ben Tarrington M-Markisi’yim, hanımefendi.”

“Demek öyle.” Psyche dehşete kapılmış bir şekilde düşünmeye başladı. Bir düzenbazın nasıl bir sahtesi olurdu? Tüm dünya aklını mı oynatmıştı? Bu, tüm adap kurallarına baş kaldırdığı için onun cezasıydı; evren onun aleyhine dönmüştü.

“Ni-nişan yemeğini kaçırdığım için özür dilemek zorundayım,” diye devam etti adam kekeleyerek sözlerine. “Ama ben... Hmmm a-aniden hastalandım ve...”

Psyche bir kapı kulpunun dönüş sesiyle telaşa kapıldı; kafasını çevirdiğinde kütüphane kapısının açılmakta olduğunu gördü. Ah, hayır, Percy olmaz, şimdi olmaz!

Psyche ileri atıldı ve adamın elini yakalayarak onu kütüphanenin yanında bulunan küçük kitap odasına çekti. Adam zayıftı, bu yüzden soluklanana dek Psyche onu içeri itmeyi başardı.

“Burada kal ve sakın ses çıkarma!” diye fısıldadı ve kapıyı adamın şaşkın bakışlarının üzerine kapattı.

Arkasını döndüğünde, Percy koridordaydı. “Markinin gelişinin haber verildiğini duydum sanırım, nerede o?”

“Henüz burada değil, Percy. Yanıldın. Lütfen kütüphanede bekle,” dedi. Soğukkanlılığını elinden geldiği kadar korumaya çalışıyordu. “Aşağı indiğinde seni haberdar ederim.”

“Acele etmesini söyle,” diye homurdandı Percy ve kütüphaneye döndü. Psyche ağır meşe kapının kapandığını görünce rahat bir nefes aldı. Bu çıkmazı derhal aydınlatmalıydı...

Kitaplığın kapısı açıldı ve küçük adam kafasını çıkardı. “Bayan Hill, nişan şartlarımız hakkında konuşmalıyız...”

Ama şimdi başka bir kapı açılıyordu. Psyche ellerini adama doğru salladı. “Şimdi olmaz, kapıyı kapat!”

Neyse ki adam denileni yerine getirdi. Şimdi Matilda, gündüz odasının kapısından dışarı bakıyordu. “Affedersin Psyche ama annem daha uzayacak mı diye soruyor, çünkü seninle konuşacak başka şeyleri de varmış...”

Psyche kuzeniyle sessizce konuşmak için antreyi hızla geçti. “Bir sorunum var Matilda, açıklayacak zaman yok. Ama lütfen, lütfen anneni odanın içinde tut ve kapı da kapalı kalsın.”

Matilda’nın gözleri kocaman açıldı. “Tabii, Psyche, istediğin buysa, fakat...”

Psyche onu içeri doğru itti. “Halama bir bahane uydur ve kapıyı kapat.”

Kuzeni gözden kayboldu ve Psyche kitaplığa geri döndü. Percy’nin daha fazla şüphesini çekmeden ve durumunu olduğundan daha da tehlikeli bir hale sokmadan evvel bu şarlatanı evden çıkarmalıydı.

Arkasında birinin olduğunu duyduğunda antrenin ortasına varmıştı. Artık bir kâğıt kadar incelmış olan sinirleri, büyük telaşa düşmesine sebep oldu, Psyche hızla döndüğüne gelen sadece hizmetçisi Simpson’dı.

“Bayan, her şey yolunda mı? Jowers yanımdan telaşa geçti ve hepimizin kendi evimizde öldürülebileceğimize dair bir şeyler mırıldandı.”

Kitaplığın kapısı yeniden açılmıştı ve ufak adam dışarı bakıyordu. “Bayan Hill?”

“Kapıyı kapat!” Psyche adama neredeyse haykırdı. Adam bir kez daha gözden kayboldu ama yanında duran Simpson’ın nefesi kesildi.

“Bayan, açgözlülüğüne, rol için daha fazla para istemesine ne kadar kızmış olursanız olun ona böyle davranamazsınız. İnsanlar fark ederler ve...”

“Şimdi olmaz.” Psyche’nin bu tuhaf uyarının anlamını çözmek için vakti yoktu, tüm kapıları göz hapsinde tutmaya çalışıyordu. “Bizi, Tarrington Markisi olduğunu iddia eden bu deliden kurtarması için aktörü bekliyorum. Percy onu görmemeli.”

“Ama Bayan, Tarrington Markisi zaten o.”

“Ne?” Psyche bir kez daha odanın etrafında döndüğünü hissetti ve hizmetçisi titremesini durdurmak için ona uzandı. “Sen neden bahsediyorsun?”

Simpson ateşinin çıkmış olmasından veya sanrı gör-

düğünden şüphelenir gibi hanımının başına dokunarak durumu açıkladı: “Nişanlınız rolünü oynaması için tuttuğum aktör bu, bayan.”

“Olamaz,” dedi. Psyche güçsüz bir sesle. “Görmedin mi...”

Hayır, son iki günde hizmetçisinin sahte lordla aynı odada olmak için bir sebebi olmamıştı. Ama kitap odasındaki adam Simpson’ın tuttuğuysa...

Arkalarındaki merdivenlerden Gabriel Sinclair’in gelişini anons edilirken Psyche hizmetçisine doğru fısıldadı: “O kim peki?” Hizmetli sorarcasına Psyche’ye bakıyordu.

“Bana ihtiyacın mı var?” diye sordu Gabriel. “Kâhyanın söyledikleri pek tutarsız, zavallı adam. Evin bir deli tarafından istila edildiği hakkında bir şey söyledi ama herhalde doğru değildir?”

Simpson gözlerini önündeki uzun boylu adama dikmişti. “Hiçbir fikrim yok, bayan.”

“Aman Tanrım.” Psyche nefesinin daraldığını hissetti. “Sanırım, aklını kaybeden benim.” Oturmak istedi ama buna zaman yoktu.

Kapılar yeniden açıldı. Mavis Hala gündüz odasından dışarı baktı, sadece bir an için omzunun üzerinden geriye bakmak için döndü. “Sessiz ol Matilda, hemen dönerim.” Psyche’ye döndü. “Ev halkının işleyişi çok yetersiz; hizmetlilerinin idaresini ele almalısın, canım. Zili üç kez çaldım. Matilda bayıldı ve nişadıra ihtiyacım var. Yanından ayrılmamı istemedi ama...”

Gündüz odasının derinliklerinden gelen küçük bir feriyat araya girdi.

Yüce Tanrım, o deli Matilda’ya saldırmış mıydı? Ama

hayır, o görmeden geçip gitmiş olamazdı, diye düşündü Psyche çılginca.

“Fare mi?” Mavis irkildi. “Kanepe minderinin altında bir fare mi gördün?” Kızını vahşi yaratıktan korumak için telaşla içeri girdi.

“Mutfak kedisini getirmeli miyim?” diye sordu Simpson.

“Sanmıyorum...”

“Kediyi delinin üzerine mi salacaksınız?” diye sordu Gabriel bu konuşmanın bir anlamı varmış gibi.

Şimdi iki kapı da aynı anda açıktı. Ucuz kılıklı ufak adam inatçı bir şekilde kitaplıktan dışarı bakıyordu, Percy de kütüphaneden çıkıvermişti.

“İşte buradasınız,” dedi Percy. “Sizinle tartışmak niyetindeyim, bayım.”

Ama Gabriel şaşkınlıkla şarlatana bakıyordu. “Sen?”

Psyche Gabriel’a dönerek, “Sen kimsin?” diye sordu. “Bana dediğin...”

Fakat sönük cesaretini desteklemek ister gibi biraz fazla yüksek bir sesle bu soruyu yanıtlayan yabancı oldu. “B-ben l’-Tarrington Markisi’yim.”

Buz kesmiş bir sessizlik anından sonra herkes aynı anda konuştu.

“Bu benim hesabıma bir şaka mı?” diye haykırdı Percy. “Kim bu adam?”

“Ne demek istiyor, Psyche?” Görünüşe göre Mavis Hala hayali fareyi korkutup kaçırmış ve yeniden antreye çıkmıştı.

Ufak adam telaşlı görünüyordu ve Psyche şoktan uyuşmuştu. Bu adam, bu adam hizmetçisinin görüştüğü, nişanlı rolünü oynaması için tuttuğu aktör müydü? Bu kötü

kesim bir ceket giymiş, bir deri bir kemik, dar omuzlu adam sözüm ona unvanını bile yüksek sesle dile getirmekten acizdi – bu adam Psyche’nin akrabalarının tenkitlerine asla dayanamazdı, ne Percy’ye karşı direnebilir ne de uydurma planı uygulayabilirdi. Bu çekingen, kekeme aktör yanında olsa nişan partisinde olacak felaketi düşününce Psyche ürperdi.

Fakat öte yandan, Gabriel Sinclair nereden çıkmıştı?

Herkes Psyche’nin konuşmasını bekliyordu ama cevap veren Gabriel oldu, sesi sakindi.

“Demek istediği Tarrington Markisi’nin...” Gabriel sinmiş ufak adama bir bakış attı. “Sekreteri olduğu. Ama zavallı adam biraz utangaçtır ve kolayca şaşırır. Küçük bir konuşma engeli var. Fakat mektuplarımla falan ilgilenmede çok iyidir.”

“Zavallı adam,” dedi Matilda. Belli ki baygınlığını atlatmıştı ve antredeki kargaşayı gözetleme arzusuna karşı koyamamıştı.

Psyche derin bir nefes aldı. Percy omuz silkti; sıradan ev çalışanlarından daha saygın bir konumda bile olsa bir hizmetliyi dikkate almaya değer bulmadığı açıktı. “Bunun bir önemi yok; sizinle konuşmak istiyorum Lord Tarrington.”

Ufak adam ağzını açtı ama Gabriel’in attığı bakışın altında ezildi. “Hemen yanına geleceğim, Hill. Ama önce sekreterimle konuşup ona vermem gereken talimatları vermeliyim.”

“Çabuk olun, o halde,” diye söylendi Percy, ardından hızla kütüphaneye girip kapıyı ardından kapadı.

Gabriel elini ufak adamın omzuna koydu ve onu yeniden kitaplığa yöneltti.

Mavis kızına, “Sakinleştğini görüyorum,” dedi. Matilda annesinin kelimeleri karşısında biraz kızardı. “Sanırım, gitsen iyi olacak, Psyche. Matilda’nın şifalı bir çaya ve uzun sessiz bir dinlenmeye ihtiyacı var.”

Psyche kuzenine içten minnetini göstererek sarılmak için koridorun diğer tarafına geçti. Kulağına, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı, sonra onu bırakarak ekledi: “Çabuk atlatmanı umarım, kuzen.”

“Öyle olacağına eminim,” dedi Matilda, gözleri kurnazlığının başarısıyla ve Psyche’nin onayından aldığı zevkle parlıyordu.

Psyche onları kapıya kadar geçirdi, Matilda’nın yutmak zorunda olduğu karışımın tadının çok fena olmamasını umdu. Ama aklında daha esaslı meseleler vardı. Hızla yaklaşan Jowers’a gülümsemeyi başardı.

“Her şey yoluna,” dedi. “Deli değilmiş, sadece bazen anlaşılmasını zorlaştıran hafif bir kekemeliği varmış. Tarlington Markisi’nin sekreteriymiş.”

İfadesi yumuşayan Jowers, “Ah,” dedi. “Sizi boş yere telaşlandırdığım için özür dilerim, bayan.”

“Senin suçun değildi,” dedi Psyche teskin edici bir şekilde. Kâhya uzaklaştı ve Psyche hizmetçisine eliyle işaret etti. Birlikte kitaplığa girdiklerinde iki adamın birbirlerini tartar gibi belli bir mesafede durduğunu gördüler.

Psyche, “Şimdi,” dedi buz gibi bir sesle. “Bunun tam olarak nasıl meydana geldiğini öğrenmek istiyorum ve her şeyi bilmek istiyorum!”

İki adam birbirini gözlerken bir duraksama anı yaşandı, sonra ufak adam daha anlayışlı bir dinleyici olmasını umarcasına Psyche’yle yüz yüze gelmek için döndü.

“O...” Simpson’ı işaret etti. “Beni özel bir davette rol yapmam için tuttu. Bana beş sterlin vaat etti.”

“Evet ama rolünü üstlenmek için gelmedin, değil mi?”
Psyche sakın bir şekilde belirtti, sesi soğuktu. “Dolayısıyla, neden sana boş yere para ödeyeyim?”

Adam soluk ela renkli gözlerini kırıştırdı. Yüz hatları düzgündü ama cildi talihsiz bir şekilde lekeliydi. “Ah, hmmm, yani...”

Simpson, “Neden gelmedin?” diye sordu, hemen sonra kızardı. “Affedersiniz, bayan, ama söz vermişti!”

“Cesaretini kaybetti,” diyerek araya girdi Gabriel. “Onunla tesadüfen tiyatronun arkasında karşılaştım ve araban yanaştığında, sürücüye benim Tarrington Markisi olduğumu söyledi.”

Bunun anlamı, bu adamın Gabriel’in bir düzenbaz olduğunu bildiği idi, Psyche titremesini bastırdı. Yeterince zeki olsaydı, bu bilgiyle onları Demokles’in kılıcı gibi tehdit edebilirdi. Çok dikkatli olmaları gerekiyordu.

Gabriel bakışlarına kısaca karşılık verdi. Tehlikenin o da farkındaydı; gözlerinin belli belirsiz kısılmasına dayanarak bunu söyleyebilirdi Psyche.

“Biraz tedirgindim,” dedi adam. “Tiyatroda sonraki oyunda Iago ya da en azından lordlardan birini oynamayı planlıyordum... Ama tüm rolleri ba-başka aktörlere verdiler.”

Psyche buna şaşırmadı. “Sorduğum için bağışlayın ama sahnede çok deneyiminiz oldu mu Bay...”

“Green, Thomas Green hizmetinizde.” Green ona bir baş selamı verdi. “Yarım düzineden fazla rolde oynadım, bayan. Macb, İskoç oyununda ikinci katili ve bir komedide uşağı oynadım. Aslında çok daha fazlasını yapardım ama tedirgin olduğumda kekeleme sorunun baş gösteriyor.”

“Ve sahneye çıkmadan önce tedirgin oluyorsun?”
Psyche kendine hâkim olamadı.

“Her zaman,” dedi adam üzüntüyle. “Bu yüzden küçük roller alabiliyorum ve son dönemlerde bunlardan da pek yok. Yine de her nasılsa bana cazip bir meblağ vaat ettiniz ki kiramı çıkıştıramadığım için ev sahibim beni sokağa atmakla tehdit ediyordu. Bu nedenle şimdi buradayım ve rolümü oynamak istiyorum.”

Psyche dudaklarını ısırdı ve cevap veren Gabriel oldu.

“Korkarım sana artık bu rol için ihtiyacımız yok,” dedi Gabriel. “Görevine sahip çıkmadığında ben müdahale etmek durumunda kaldım.”

Green gözlerini kırıştırdı. Hayal kırıklığının içine biraz saldırganlık karışmış gibiydi. “A-ama...”

“Ancak sana başka bir rol teklif edebiliriz,” diye çabucak ekledi Gabriel.

Adam canlandı. “Nasıl yani?”

“Benim sekreterim olacaksın,” diye açıkladı Gabriel. “Bir papazın oğlusun, bu göreve yakın zamanda başladın ve hayatın boyunca hiç sahnede bulunmadın. Tarrington Markisi’ne, yani bana kusursuz bir biçimde sadıksın. Bunu yapabilir misin?”

Adam göğsünü kabartarak, “Elbette,” dedi. “Kusursuz bir sekreter olacağım lordum. Kimse farkı anlamayacak.”

Psyche zorlukla yutkundu. Bu adamı gözlerinin önünde tutmaları belki de daha iyiydi, fakat basit ve hatasız görünmüş olan esas planı gittikçe dallanıp budaklanıyordu. Ardından kim çıkagelecekti? Altı beyaz at ve iyilik perisi mi?

“İlk anlaşmaya göre parayı alacaksın ve sana yapılacak bir iş vereceğim... Yani, okuma yazman var değil mi?” Gabriel bilgi almak için duraksadı.

“Elbette!” Green kırılmış görünüyordu. “Repliklerimi nasıl öğrendiğimi sanıyorsunuz?”

“Evet, tabii.” Gabriel bundan çok da etkilenmemişti. “Burada bulunduğun sürece görevin ağzını mümkün olduğu kadar kapalı tutmak; hizmetlilerle konuşma, iyi bir ailenin sekreteri olarak onlardan sınıfça üstünsün unutmama, gevezelik ederek kendini alçaltma.”

Omzunun üzerinden bir bakış attı ve burnundan soluyan Simpson’a göz kırptı. Sekretere dönüşen bir aktör öyle mi? Psyche kıkırdamamak için kendini zor tutuyordu.

“Peki, görevim nedir?” diye sordu adam elinde tutmakta olduğu pejmürde şapkasını çekştirerek.

Gabriel kitap raflarına doğru yürüdü. Kütüphanenin ağzına kadar dolu raflarından taştan - Psyche’nin ebeveynleri harika okuyuculardı - daha az değerli kitaplar bu küçük odaya konulmuştu. Rengi atmış bir cilt seçti ve parmağının ucuyla hızla bir sayfa açtı.

“Bu konforlu, sıcak odada oturabilirsin.” Başıyla şöminedeki ateşi işaret etti. “Jowers sana yemeklerini - aşçı harikadır - getirir ve tüm yapman gereken benim için bunu kopyalamak.”

Yemek ve rahat ortam fikriyle adamın yüzü ışıldadı, fakat Gabriel’in tuttuğu sayfaya kaşlarını çatarak baktı. “Ama bu bir vaaz derlemesi.”

“Evet bu rolü bıraktıktan sonra kilisede bir uğraş düşünüyorum.” Gabriel’in sesi kusursuz bir ciddiyete sahipti.

Psyche büyük bir zorlukla kıkırdamasını bir öksürüğe çevirdi. Din adamı olmaya daha az uyan biri varsa o da...

Simpson gözlerini devirdi ama her zamanki ağırbaşlı sessizliğini korudu.

Green kitabı, kalem ve mürekkebi, Gabriel’in küçük masa çekmecesinden yeni çıkarmış olduğu kâğıdı inceledi.

“Sanırım, bunu yapabilirim. Ancak bilmelisiniz ki be-ben çok hızlı yazamam, lordum.”

Gabriel, “Sorun değil, acelemiz yok,” diye adamı rahatlattı. “Rahatlamana ve role bürünmene yardımcı olması için Jowers’ın sana bir kadeh şarap getirmesini söyleyeceğim.”

Green’in yüzünde tam bir mutluluk ifadesi vardı.

“Seni bunu yapman için yalnız bırakıyoruz,” dedi Gabriel. Kapıyı açık tuttu ve iki kadına geçmelerini işaret etti. Dışarı çıktıklarında yakınlarda gezinip duran uşağa işaret etti. “Sekreterime bir kadeh porto şarabı götürmeni rica ediyorum.”

“Ama yalnız bir kadeh,” diye ekledi Psyche. “El altında sarhoş bir... Hmmm... Sekretere ihtiyacımız yok.”

Uşak başıyla onayladı ve şarabı getirmek için çekildi.

“Evet, bu geri tepirdi,” diyerek ona katıldı Gabriel. “Ağzını kapalı tutmak istiyoruz, açmak değil.”

Psyche adamın gülümsemesine karşılık vermedi. Hâlâ aşılması gereken yanlış anlaşılmış büyük bir boşluk vardı.

“Simpson, bizi yalnız bırakabilirsin,” dedi.

Hizmetçi başını salladı. “Evet, bayan,” dedi. Gabriel’a bakışları hem şüpheli hem de merhametliydi. Bu ruh halindeyken kimse Bayan Hill’le karşı karşıya kalmak istemezdi.

Simpson çekildi, uşak gözden kayboldu. Bir an için antrede yalnız kaldılar.

“Şimdi,” dedi Psyche, sesi katıydı. “Sen...”

Kütüphanenin kapısı açıldı. Psyche, Percy’yi unutmuştu.

Kuzeni tipik kendini beğenmiş tarzıyla, “Lord Farrington’la konuşmayı talep ediyorum,” dedi. “Yeterince bekledim...”

“Ben de öyle, kendi evimde biraz huzur için yeterince bekledim!” diyerek ona çıkıştı Psyche. “Lord Tarrington’a söyleyecek bir şeyin yok, Percy. Kendi meselelerimi halledebilirim.”

“Fakat, Psyche...”

“Bizi yalnız bırak. Derhal!”

“Kapıya kadar eşlik edilmek istersen, yolu bulmana yardımcı olmaktan mutlu olurum,” diye önerdi Gabriel, mavi gözleri haylaz bir beklentiyle parlıyordu.

Percy telaşla Gabriel’in kaslı bedenini inceledi. “Hayır, hayır, kendimi alçaltmayacağım...” Hakarete uğramış gibi bakarak kaşlarını çatı. “Evet, şey, hükmünün yanlışlığını anladığında, kuzen, yardıma ihtiyacın olduğunda bu servet avcısı hovarda...”

“Dışarı!” Psyche sabrının son kalıntısını da kaybederek haykırdı.

Percy burnunu çekti ve şapkasıyla eldivenlerini almak için duraksayarak kapıya yöneldi. Her zamanki gibi son sözü söylemeye kararlı bir tavırla, “Pişman olacaksın,” diye mırıldandı.

Psyche ona aldırmadı. Bir an sonra ön kapı kapandı ve biraz güçlkle de olsa Psyche derin bir nefes aldı. “Kütüphaneye gidelim.”

Gabriel antrenin diğer tarafına yürüdü ve genç kıza içeri girmesi için işaret edip - Percy kapıyı aralık bırakmıştı - sonra onu takip etti.

Psyche kütüphanenin içinde ilerledi, babasının kendi için seçmiş olduğu konforlu koltuklardan birine göz attı, sonra bunun yerine volta atmayı seçti zira oturamayacak kadar tedirgindi.

Gabriel, kapıyı arkalarından kapattı. Sessizlik teselli

ediciydi. Sadece Percy'nin evden çıkması bile havayı hafifletmiş gibiydi. Psyche derin bir nefes aldı ve her nasılsa masum - şey, neredeyse masum - planına böylesine karışmış bu gizemli adamla yüz yüze gelmek için dönüverdi.

“Sen kimsin?”

Gabriel'in dudakları kımıldadı ama gözleri genç kızın çözemediği duygularla gölgelenmişti - Psyche gerçek bir dehşet anı yaşadı. Habersizce hayatına sokmuş olduğu ne tür bir adamdı?

“Bu, kime sorduğuna bağlı,” dedi Gabriel sakın bir ses tonuyla.

“Daha fazla gizemle vaktimi harcama,” diyerek kelimelerini savuşturdu Psyche. “Ne diye benim nişanlım rolüne büründün? Sen de bir aktör müsün yoksa?” Cevabını duymaktan neredeyse korkuyordu.

“Birçok şey yaptım,” dedi Gabriel.

Psyche bir kez daha sabrını yitirmek üzereydi. Ellerini yumruk biçiminde sıkıştırdığını fark etti. “Bana doğruyu söyle!”

“Son on yılda hayatımı şans oyunlarında kazandım,” diye açıkladı Gabriel. Bakışları tuhaf bir şekilde mesafeli, sesi gerçekçiydi.

Psyche adama dehşetle baktı. “Bir kumarbaz mısın?”

Gabriel genç kızın bakışlarına doğrudan karşılık verdi. “Evet.”

Ve Psyche bu adamı ailesine tanıtmış, onun kız kardeşiyle tanışmasına izin vermişti! “Bir dolandırıcı, bir sahtekâr...”

“Asla hile yapmam!” diye hemen araya girdi Gabriel. Görünüşe bakılırsa Psyche onun yapay sükûnetini sonunda delmişti. “Yani, karşı taraf hile yapmadıkça.”

“Ve bir dahaki oyuna girmek için birkaç paunda mı ihtiyacın var?” Taşlar yerine oturmaya başlamıştı. “Sahne korkusu olan bir aktörle karşılaştığın için ne kadar şanslısın.” Psyche şaşkınlıkla başını sallarken, hayır, diye düşündü. Hâlâ yerine oturmayan parçalar vardı. “Peki ya Freddie Wayrick? Eski okul arkadaşınmış gibi yapması için onu nasıl ikna ettin?”

Gabriel ona sabit bir şekilde bakıyor, yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Psyche birdenbire bacaklarının güçsüzleştiğini hissetti. Arkasındaki koltuğa çöktü. “Rol değildi, değil mi? Freddie, senin okul arkadaşındı.” Gabriel’in görüntüleri - kusursuz tavırları, mükemmel konuşması, zarif dansı ve sosyalleşmesi - bir piyesin sahneleri gibi aklından geçti. Ve korkutucu bir eminlikle iddia ettiği üzere onun alt tabakadan bir kumarbaz olmadığını biliyordu.

“Üst sınıf bir aileden geliyorsun, değil mi?” diye sordu neredeyse fısıldayarak.

“Alt tabakadan bir oyuncu olmadığım için hayal kırıklığına mı uğradın? Soylu bir aileden gelmek üstün kimseleri taklit etmekten daha mı kötü?” diye sordu Gabriel. Sesi yumuşacıktı ama gözleri Psyche’nin okuyamadığı duygularla gölgelenmişti.

Psyche bir nefret bulantısının yüzünü çarpıttığını hissetti. “Daha kötü olan şu ki...” dedi ve allak bullak olmuş düşüncelerini yüksek sesle bir araya getirerek açıkladı: “Kumar tutkun mirasını kaybetmene sebep olacak kadar aşırıymış...”

“Hayır, hayattaki konumumu kumarda kaybetmedim. Sadece hayatta kalmak için kumar oynuyorum,” dedi Gab-

riel, sükûneti bir şekilde ikna ediciydi. “Bunun heyecanı için değil.”

“O halde... Düşüşüne sebep olan büyük kayıplar değilse... Feci bir skandal yaşanmış olmalı...”

Gabriel’in yüzündeki ifade onu durdurdu. Yüce Tanrım, bu da neydi? Neye rast gelmişti?

“Yeterince günah işledim, Bayan Hill,” dedi Gabriel, kelimeleri ancak duyuluyordu. “Sizin teftişiniz için onları ortaya dökmeye niyetim yok. Rolü sizin yararınıza olduğu kadar aynı zamanda kendi yararına oynayacağım, sonra da bu evden mümkün olan en kısa zamanda ayrılacağım. Ve beni bir daha görmeniz gerekmeyecek.”

Döndü ve uzun adımlarla odayı terk etti.

Psyche titreyen elleriyle alnını ovdu; zihni yeni çıkarımlarım etkisiyle baş gösteren anormal bir baş ağrısıyla dönüyordu.

Bölüm 10

Psyche şakaklarını ovuşturdu ve ağı karşılarında yüzünü buruşturdu. Derin bir nefes aldı, adamın sesinin tonu, bakışları hâlâ kanını donduruyordu. Gabriel ne yapmıştı? Bu adamın evine girmesine izin verip, küçük kız kardeşine ve yaşlı halasına yaklaştırarak kendisi ne yapmıştı? Aman Tanrım. Aman Tanrım. Circe'la zaman geçirmesini engellemek için bir yol bulmak zorundaydı - ancak bunu mürebbiyeye nasıl açıklayacaktı? Peki ya Circe'a! Ona gelince küçük kardeşi çok dik başlı olabiliyordu.

Ayağa kalktı, dizleri hâlâ tutmuyor olsa da merdivenlere doğru ilerledi. İki kat çıktı, yatağına uzanıp örtüleri kafasının üzerine çekme arzusuna rağmen kendini bir kat daha çıkmaya ve kız kardeşini kontrol etmeye zorladı. Dersliğe göz attı ve kız kardeşi ile mürebbiyenin Fransızca dersine gömülmüş olduğunu gördü. Circe Fransızca bir şiir okuyordu ama yüz ifadesinden düşünceleri başka bir yerdeymiş gibi dalgın olduğu belliydi.

Rahatlayan Psyche gülümsedi - sabahın iyi ışığı zayıflamış ve Circe bir süreliğine fırça ve tuvalini bırakmayı kabul etmişti kuşkusuz. Sessizce dışarı çıktı ve onları rahatsız

etmedi. Bir alt kata indi ve odasına çekildi; kısa süreliğine ızanacak ve gözlerini kapatacaktı. Belki de uyandığında tüm bunlar sadece bir kâbus olacaktı...

Psyche öğleden sonranın geri kalanını odasında geçirdi. Her nasılsa Gabriel'in da inzivada olduğunu ve mülkünün sınırlarını zorlamayacağını biliyordu. Son konuşmalarını kafasında tekrarlardı ve adamın içinde, kalbinde saklı bir yeri incitmiş olduğunu düşündü. Koyu mavi gözlerinde beliren o bakışı anlamak için yakından bakmak gerekiyordu. Kayıtsız tavrını oyun masasında kusursuzlaştırmıştı - ne de olsa Psyche'nin asla hayal edemeyeceği kadar büyük oynamış olmalıydı. Yani Psyche muhtemelen yanılıyordu, o kimdi ki bu hilekâr, bu düzenbaz, bu usta yalancının içini görecekti?

İlk başta düşünmüş olduğu gibi olmalıydı; adam sadece paranın, bedava elbiselerin peşindeydi - ama hayır, terziyi getirip ona yeni kıyafetler edinmesi imkânını sunduğunda, geri çevirmişti. O halde... Belki de saygın bir evde kısa süreli bir tatilden zevk alacağını düşünmüştü, bu esnada Psyche'nin amcasının servetin yarısını tahliye etmesini bekleyecekti, böylece Simpson'ın söz vermiş olduğu ilk miktardan fazlasını alabilirdi. Hayır, hayır, Simpson bu parayı şu anda kitaplıkta işine odaklanmış olan aktöre vaat etmişti. Bunun hiçbir anlamı yoktu, bunların hiçbiri mantıklı değildi.

Ah, Tanrım, bu ne karışıklık. Psyche gözlerini tekrar kapattı ve başka zamanları düşünmeye çalıştı. Ailesi ölmenden önceki güzel zamanları. Mirasının amcası tarafından kontrol edilmediği ve Percy'nin övünç kaynağı olmayan kurlarının hedefi haline gelmemiş olduğu zamanları. Güzel bir hatıra aradı ve zihninde bir sahne belirdi. Sayfiye

evlerinin yanındaki bahçede hep birlikte çayır bowlingi oynuyorlardı, annesi kahkaha atıyordu, babasının gözleri zafer kazanmışçasına parlaktı ve Circe onun topu yuvarlayışına meydan okuyordu. Psyche rahatladı ve uykunun içine çekildi. Ama sonra resim değişti, babasının son oyuncağını - tamamlama sürecinde olduğu yeni vanalı sıcak hava balonunu - denediği durgun güne ve geniş çayırlığa döndü. Babası nasıl yaptıysa son anda karısını da balona binmeye razı etmişti.

Yukarı süzölmüşlerdi, ağaçların tam yukarısına ve sonra aniden balon çok fazla eğilmiş - babası kumandada sorun yaşıyor gibiydi - sonra kuvvetli bir rüzgâr uzun meşe ağacına doğru sendelemesine sebep olmuştu. Annesinin yüzü solgundu - o mesafeden bile Psyche annesinin ne kadar solgun görüldüğünü fark etmişti. Psyche'ye bakmak için dönmüştü, yüz ifadesi endişeliydi ve dudaklarından Psyche'nin duyamadığı kelimeler çıkmıştı...

Psyche bu görüntülere tutunmaya çalışsa da derin bir uykuya daldı ve o korkunç günden beri uykusunda ona üzüntü vermiş olan görüntülerin belirmesini engelleyemedi. Babasının bağırışı, balonun aniden kendi içine çökmüş görüntüsü, annesinin çılgılığı, arkasındaki Circe'in feryadı. Psyche bağırmak, konuşmak veya hareket etmekten aciz kalmıştı; taşa dönmüş gibi durmuş ve balonun toprağa düşüşünü, sepetin yanlamasına çöküşünü ve içindeki uzuvları zedelenen iki siluetin bez bebekler gibi sürüklenip sert zemine saplanmasını izlemişti.

Herkes koşmuştu... Psyche, Circe, Tellman ve diğer hizmetliler çılgına dönmüş bir halde koşmuşlardı. Psyche annesini kucaklamak, babasının örselenmiş bedenini sabitleştirmek için uzandığında dizlerinin üzerine düşmüştü.

O'na ulaştıklarında babası oktan ölmüştü, boynu kırılmış-
tı; annesi ertesini güne kadar hayatta kalmıştı ama gözlerini
hiç amamış, bir daha da kızlarıyla konuşmamıştı.

Ve sonra yalnızca Psyche ve Circe vardı.

Ve anlayışlı akraba sürüsü.

Ve babasının vasiyetinin şoku.

Psyche kendini uyanmak için zorladı ve kalkmak için
mücadele ederken - anılardan kaçmak için çok geçti - ya-
naklarının gözyaşlarıyla ıslanmış olduğunu fark etti. Ebe-
veynlerini çok özlemişti. Yalnız devam etmek çok zordu,
tüm sorumluluklara tek başına katlanmak. Belki de bu,
ev halkının, herkesin davranışlarının, kendi davranışları-
nın üzerindeki kontrolünü sürdürmek için böylesine uç-
raşmış olmasının sebeplerinden biriydi. Devamlı düzgün
davranır, risk almazsa belki de tehlike damdan düşer gibi
saldırmaz ve hayatını yeni baştan yerle bir etmezdi.

Kâbus gören yalnızca o değildi, bazen Circe'in da gece
yarısı çığlık atarak uyandığını biliyordu ve kk kardeşi
artık gizlice resim yapmak için çatı katına çıkmıyordu. En
yüksek pencerenin manzarasının midesini sıkıştırdığını
söylemiş ve boylarıyla tuvallerini dersliğe geri indirmişti.
Hepsi felaketten kalan yara izleriydi.

İ çekerek suratını yıkamaya gitti ve bir fincan çay için
zili çaldı. Kederli bir görüntüyle yemeğe inemezdi; kız
kardeşine en azından huzurlu numarasını sürdürmeyi
borçluydu. Bununla birlikte, kendine buyurmuş oldu-
ėu öz denetimin bir kılıf, daha fazla incinmeye karşı bir
bariyer olduğunu zihninin uzak bir köşesinde biliyordu.
Kimse bu doğruluk duvarını kıramazdı, kimse. Psyche bir
daha böyle incinmeye dayanamazdı. Ne de Circe'in kalbi-
nin bir daha kırılmasına izin verirdi. Kız kardeşini gölgeli

bir geçmişi olan bu adamın tüm etkileşiminden koruyacaktır. Bir şekilde o ve Circe bu karanlıktan çıkıp bir gün yeniden bütün olacaklardı. Circe'in uygun bir ğretmen ile resim yaptığını görmek ve Percy'nin hilelerinden kurtulup tüm endişelerinden sıyrılmak için... Psyche derin bir nefes aldı ve düzensiz hislerini sakinleştirdi. Durumun komutasını elinde tutacaktı; amcasına karşı galip gelecekti. zgrlk arayışının geldiğı hal ne kadar karışık görünürse görünsün, pes etmeyecekti.

Simpson ay servisini yaptığında, Psyche ayını yavaşça içti ve yemek için üzerini değıştirmeye karar verdi.

"ocuk odalarına uğradın mı Simpson?" Hizmetçisi bu arada gece elbisesini hazırlıyordu.

"Bayan Circe iyi, hanımefendi," dedi. "Tellman, adamın tüm gün yukarı çıkmadığını söyledi. Aslında Bayan Circe onu soruyormuş ama Tellman kız kardeşinizin fiil çekimleriyle uğraşmasını sağlamış ve Bayan Circe da bir daha onu sormamış."

Psyche başını onaylar biçimde salladı, rahatladığı her halden anlaşılıyor olmalıydı ki Simpson ekledi: "Endişelenmeyin, bayan. Gözümüz o adamın üzerinde olacak; masum bir çocukla çok sıkı fıki olmasına izin vermeyeceğiz."

Psyche gözlerinin minnetle nemlendiğini hissetti, rüya yüzünden olmalıydı, tüm o kâbus sağlam kurulmuş savunmasını zayıflatmıştı. Genel sakin duruşuna dönmeye kararlı bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. "Teşekkür ederim, Simpson. Ama diğer hizmetlilere, dolabı açığa vuracak bir şey sylememen gerekir."

"Ah, hayır, bayan." Simpson incinmiş görünüyordu. "Diğer hizmetliler benim ona henüz gvenmediğimi bildiklerinden tetikteler. Yani beni bu konuda örnek alacaklardır."

Psyche başını salladı. Simpson, gösterişsiz yakasında ve şeffaf dirsek kısmında gül goncası şeklinde işlemeleri olan pembe renkli ipek bir elbise çıkardı. Elbiseyi Psyche'nin saçlarını bozmadan kafasından geçirirken bir süre ikisi de sessiz kaldı, sonra Simpson korsajın sırt kısmındaki minik düğme sırasını ilikledi. Psyche aynadaki aksine göz attı. Bu gece, başının arkasında topladığı tipik sade, ciddi topuzuna geri dönmüştü - mantıkdışı bir şekilde yakışıklı bir erkeğin sömürmeyi deneyebileceği kadınsal zayıflığı akla getiren yüzünün etrafındaki uçarı bukleler olmaksızın.

“Endişelenmeyin, bayan,” dedi Simpson. “Tetikte olacağız, kesinlikle.”

Kıdemli hizmetçisinin bağlılığı, tekrar Psyche'nin boğazının düğümlemesine neden oldu ve genç kız başını salladı. “Teşekkür ederim.”

Yemeğe indiğinde herkesi çok durgun buldu. O, kız kardeşi, halası ve masanın diğer tarafında kibar bir yalnızlıkla oturan Gabriel neredeyse sessiz bir yemeği paylaşıyordu.

“Bu gece tiyatroya gideceğinizi düşünüyordum, Psyche?” diye sordu halası kaplumbağa çorbasına kaşığına dikkatle daldırırken.

“Leydi Carre’a rahatsız olduğumu söyleyen bir not yolladım,” dedi Psyche, Gabriel’in bakışlarından kaçınarak. “Çorba nasıl?”

“Bence biraz daha karabibere ihtiyacı var,” dedi halası ve yeğeninin geceki planlarını neden iptal etmiş olduğunu sorgulamaksızın yeni bir doldurulmuş yabani tavşan tarifinin olası yararlarını şevkle anlatmaya koyuldu.

Yemekten sonra Gabriel halasıyla misafir odasında oturdu ve yaşlı kadının hoşuna gidecek bir şekilde davra-

narak ona Solitaire'in yeni bir Fransız uyarlamasını gösterdi. Sophie Hala onun nezaketinden keyif alıyor gibiydi, bu yüzden Psyche kendi kendine adamın istenmeyen ilgisiyle uğraşmak zorunda kalmadığı için memnun olması gerektiğini söyledi. Circe ile oyun oynadı ve kız kardeşi yemekten kısa bir süre sonra yatmaya gitti. Psyche bir kitap alıp oturdu, ara sıra da göz ucuyla ikiliye usulca baktı.

Adam şimdi neyin peşindeydi? Psyche bu yeni, ciddi evcimenlik havasına güvenmiyordu. Adam ondan kasten mi uzak duruyordu yoksa kendi şeytani planları için halasının gözüne girmeye mi çalışıyordu? Psyche yabancıнын ne yapacağını tahmin etmeye çalışmaktan usandığını hissetti, Percy ve amcasının niyetlerinden kuşkulananmak zorunda olmak yeterince kötüydü zaten. Göründükleri gibi olmayan insanlardan yorulmuştu!

Düşüncelerinin yönünü değiştirmeye çalışarak hızla sayfayı çevirdi, fakat okudukları hakkında hiçbir fikri yoktu. Jowers'ın çay tepsisini getirmesine memnun oldu. Herkese servis yaptı, çaylar içildiğinde halası ve Gabriel'a iyi geceler dileyebilirdi.

Gabriel başını eğdi. "İkinize de iyi geceler dilerim."

"Kemiklerim bu şekilde ağrırken pek olası değil, bu bahar fazla rutubetli geçiyor," diye homurdandı yaşlı kadın. Ve bu sözler, Psyche'nin adama hiçbir karşılık vermemiş olduğu gerçeğini örtbas etti.

Belki de etmedi. Aktör - hayır, kumarbaz - pek az şeyi gözünden kaçırıyor gibiydi.

Ertesi gün pazardı ve üç kadın her zamanki gibi kiliseye gitti. Gabriel kıyafetlerinin yetersizliği nedeniyle onlardan izin istedi.

Circe, “Ama...” diye karşı çıktı. “Tanrı yeni ceketinin üzerinde olup olmadığını kesinlikle önemsemeyecektir.” Gabriel’in onlara eşlik etmeyeceğini anlayınca yüzü düşmüştü.

“Tanrı önemsemez, hayatım,” diye açıkladı. Gabriel ona ağırbaşlı bir şekilde. “Ama komşularınız sıkıntılı durum hakkında tahmin yürütebilir ve dedikodu yaparlar. Ablanın itibarına gölge düşürmek istemem.”

Onaylar biçimde başını sallayan Sophie, “Tamamen haklısın,” dedi. “Her zaman, sabahını sessizce tefekkür ve duayla geçirebilirsin.”

Kaşları kalkıp dudakları yukarı doğru kıvrılan Gabriel ifadesini hemen kontrol altına aldı. “Elbette.”

Psyche ona kaşlarını çatarak baktı, adamın hiç utanması yoktu. “Geç kalacağız,” dedi. “Hadi. Circe dua kitabını buldun mu?”

Aceleyle dışarı çıktılar. İbadetten sonra öğle vakti, pazar yemeği için eve döndüler, sonra Sophie Hala klasik akşamüzeri istirahati için odasına çekildi. Psyche ise kız kardeşini bir park gezintisi için dışarı çıkardı, onun düzenbazla gereğinden fazla vakit geçirmesine izin vermemeye kararlıydı.

Çocuk kaygı dolu berrak yeşil gözlerini ablasına çevirerek, “Gabriel’dan bizimle gelmesini istemeyecek misin?” diye sordu.

“Hmmm, hayır.” Psyche kız kardeşinin bakışlarından sakınarak eldivenlerini çekti. “Böyle bir gezintiyi çok sıkıcı bulacağından eminim.”

“Ama güzel bir gün,” dedi. “Ona sorabilirsin...”

“Acele etmeliyiz,” dedi Psyche. “Nergisleri berrak ışıktaki görmek isteyeceğine eminim; hava bulutlanabilir.”

Circe'in içindeki sanatçı diğer tüm endişeleri bir kenara itti. "Evet, haklısın," dedi ve kapının' dışına doğru yol aldılar.

O akşam, Gabriel yemekten hemen sonra dışarı çıktı ve hanımlar yatmaya gidene kadarda dönmedi. Nereye kaybolmuştu? Psyche, Simpson'ın yakınmalarından onun sabahın ilk saatlerine kadar dışarıda kaldığını biliyordu. Ama nerede? Cesaretini yitirip hayatından çıkacağını düşünmek fazla bir umuttu. Hararetli bir şekilde, çok şanslı olmam gerekir, diye düşündü Psyche. Hayır, Gabriel asla cesaretini kaybetmezdi, bundan emindi. Kuşkusuz, soylu beylerin sıklıkla uğradığı, servetlerin sıradan bir biçimde kazanılıp kaybedildiği kumar salonlarından birine gitmişti. İnsanlar onu böyle mekânlardan birinde görseler "nişanlısı" hakkında ne düşünürlerdi?

Sophie Hala Psyche'nin kesinlikle çok bağınaz düşündüğünü söyleyecekti; bir dolu hakiki soylu ve yüksek zümreden erkek kart oyunları ve zar atma bağımlısıydı. Psyche de bunu biliyordu. Ama yine de Gabriel'in onları çıkmaza sürükleyebileceğini düşünmek bazen yatakta dönmesine neden oluyordu. Zihninin bir köşesindeki mantıklı bir ses, ona bu dolabı akıl edenin esasen kendisi olduğunu hatırlatsa bile, buna kulak vermeyi reddediyordu Psyche. Bu planı tasarladığında kafasında, ne derse onu yapan bir aktör canlandırmıştı - her zaman beklenmedik bir şey yapan sinir bozucu bir şekilde bağımsız Gabriel değil.

Pazar günü kendine izin vermiş olan kekeme aktör, pazartesi olduğunda kitaplıktaki sandalyesine ve Gabriel'in seçmiş olduğu vaazları yavaşça kopyalama işine geri döndü. Bu sayede Simpson'ın saptadığı kadarıyla hizmetliler adamdan hiç kuşulanmıyorlardı.

Ama pazartesi günü Gabriel evden erken ayrıldı ve Psyche kendini yeniden endişelenirken buldu. Öğle yemeği vakti henüz geçmişti ki Gabriel döndüğünde üzerinde muhteşem kesimli lacivert renkli yeni bir ceket, kusursuz görünen yeni bir beyaz gömlek ve muhteşem gözüken bir boyunbağı vardı. Taba rengi pantolonu epey kaslı kalçalarını sarıyordu. Psyche onun terziye tekrar uğramış olduğunu görebiliyordu; yeni giysiler edinmiş gibiydi. Aynı zamanda kolunun altında bir kâğıt tomarı taşıyordu. Yoksa...

“Neredeydin?” diye sordu.

Gabriel bir kaşını kaldırdı. “Arkadaşılığımдан yoksun kaldığınızı mı hissettiniz, Bayan Hill? Aksine yokluğumu etkin şekilde arzuladığınızı düşünmüştüm.”

Psyche dudağını ısırды; adamın gülünç iddiaları karşısında kızarmayacaktı. Başıyla, taşıdığı kâğıtları işaret etti. “Sadece düşündüm ki...”

“İşlerim vardı, Bayan Hill, terzimle ve de bir avukatla. Onunla tartışılacak acil iş meselelerim vardı.”

“Üstlenilecek başka bir unvan mı?” diye belirtti Psyche buz gibi bir ses tonuyla. Adamın saklayacak bir şeyi olduğunu bildiğinden sözlerine inanmak mümkün değildi. Aklına daha kötüsü geldi ve gözleri kocaman açıldı. “Yetkililer tarafından aranıyor musun?”

Gabriel’in gülümsemesi soldu. “Her zamankinden fazla değil.”

Psyche’nin nefesi kesildi. Adamın hakikaten başının dertte olduğunu düşündü.

“Ben ne yaptım böyle?”

“Komik küçük bir çocuksun.” Gabriel iç çekti. “Bana eziyet etmeyi bırak ve zarif aklını kullan.” Usanarak

kâğıtlarını masanın üzerine fırlattı ve uzun adımlarla Psyche'nin durduğu yere yürüdü. Kıvırdığı parmağıyla genç kızın çenesini kaldırdı ve isyankâr mavi gözlerine baktı.

“Bir kaçak değilim; avukata sıradan yasal bir mesele için danışmıştım.” Bu tamamen doğru değildi ama bu mavi gözlerdeki aşağılamaya dayanmak kolay değildi. Bazen onu öpmek istiyordu, altında yattığını bildiği tutkuyu gizleyen soğuk kabuğun içine sızmak... Bazen de onu sarsmak ve ona uygunsuz bir şekilde ortaya çıkmış bir aile sırıymış gibi davranılacak bir günahkâr olmadığını anlatmak istiyordu. “Mahkemeler tarafından aranıyor olsaydım, İngiltere'ye geri döner miydim?”

“Anlıyorum.” Nefesini yatıştırdı. “Aslında bir erdem örneğisin?”

“Tam olarak değil ama sözümü tutarım, Bayan Hill ve anlaşmamıza saygı göstereceğim...”

Adam çok yakınındaydı. “Bir anlaşmamız yok.”

“Elbette var; kuzenin ve amcanın pençelerinden kurtulmana yetecek kadar nişanlın olarak kalacağım.”

“Ve çabaların için cömert bir miktar kazanacaksın?”

“Diğer şeylerle birlikte, evet.”

Psyche onu doğru duymuş olduğundan emin değildi. Başka ne isteyebilirdi? Bunun üzerine adamın, kolunun altına sıkıştırmış olduğu kitaba gözlerini diktiğini gördü.

“Neden çocuk masalları kitabı taşıyorsun?”

Psyche kızardı. “Bu...”

“Bana Circe için olduğunu söyleme; o böyle bir okuma kitabının çok ötesinde. Şimdi neyin peşindesin, Psyche, aşkım?”

“Bir şeyin peşinde değilim, beni öyle çağırma, ah, git

başından,” dedi Psyche. Karmakarışık olmuş bir şekilde geri çekildi - ve bunun farkına varmış olmaktan rahatsızdı. En azından adam onun peşinden gitmedi. Psyche yarım saat sonra hizmetli salonunda etrafında üç hizmetçiyle birlikte otururken kafasını kaldırıp Gabriel’in kapı girişinden onları seyrettiğini görünce kendini yenilmiş hissetti.

Psyche kızardı ama yeni geleni fark etmemiş görünen hizmetçileri utandırmamak için hemen aşağı baktı. “Devam et Lily, çok iyi gidiyoruz.”

“Ve sonra iyi Kral Henry evlendi, bir İs...” Kız kelimeyi tamamlamaya çalışarak dudaklarını ısırdı.

“İspanyol.”

“İspanyol pre-prensesle. K-K-”

“Katherine.” Psyche onu teşvik etti.

“Ar-ar-”

Psyche nazıkçe, “Aragonlu,” deyip okuma ve tarih dersine devam etti. Neyse ki Gabriel gelmiş olduğu gibi sessizce uzaklaştı. Ama günlük dersi bitirip üst kata döndüğünde, misafir odasında önünde çay tepsisiyle onu bekliyordu.

“Tüm bunlar da neyin nesi?” diye sordu.

“Annem, aslında annem de babam da, kadınların eğitilmeleri gerektiğine inanırdı,” dedi. Tuhaf alışkanlıklarının keşfedilmesinden dolayı utanmış olmayı kabul etmiyordu. “Sadece bu ilkeleri faaliyete geçiriyorum, küçük bir surette.”

“Hizmetçilerine okumayı öğreterek mi?”

Psyche başını salladı, bu konu hakkında ciddiydi. “Böylece bir gün hizmetçi olmak zorunda kalmazlar belki veya en azından mutfak kaplarını ovmaktan ve külleri temizlemekten daha yüksek bir konuma talip olabilirler.”

Adam ona bakıyordu ama Psyche onun ne düşünüyor olduğuna karar veremedi. “Revaçta olan bir uğraş değil.”

“Hayır.” Demliğe uzanarak kontrolü bir kez daha eline aldı. “Çay, Lord Tarrington?”

Koridorun cilalı zeminine vuran bir baston tıkırtısı duyuldu, ardından Sophie Hala kapının girişinde belirdi. Odaya girerken bir uşak kapıyı onun için tuttu. Hizmetçilerle olan - dilerlerse uşaklar da istedikleri zaman katılabilirlerdi - ve geleneklere uymayan bu dersleri halası biliyor olsa bile Psyche, ebeveynleri gibi ileri görüşlü olmayan halasıyla bu konuda pek konuşmazdı.

Evde sessiz bir gece daha geçiriyorlardı. Gabriel bu kez onlarla oturdu ve Psyche onu yatağa gönderene kadar Circe’la saçma bir kart oyunu oynadı, el çabukluğu ile yaptıklarıyla küçük kızı kahkahalara boğdu.

Çocuk, “Birkaç dakika daha?” diye rica etti.

“Sabahın ilk ışıklarıyla resim yapmak için çok yorgun olacaksın,” dedi Psyche, Circe’in aniden değişen ifadesine gülmemeye çalışarak.

“Haklısın,” diyen Circe durumu ciddi bir biçimde kabul etti. “Ama Gab-Lord Tarrington çok eğlenceli biri.”

Gabriel ona bir baş selamı verdi; ona hep yetişkin biriymiş gibi davranıyordu. İçinde kötülük barındıran bir adam - öyle olmalıydı, bunu kendi söylemişti - nasıl olur da bir çocuğa ve yaşlı bir kadına böyle anlayışlı davranabilirdi?

Sophie Hala da yatmaya hazırdı. Gabriel yaşlı kadına iyi geceler diledi ve koridora giderken onu izlediler.

Sophie merdivenlerden yavaşça çıkarken, Gabriel kafasını kaldırdığında Psyche’nin üzerindeki bakışını yakaladı ve koyu kaşlarını kaldırdı.

“Aileme karşı neden böyle kibar olduğunu merak edi-

yordum,” dedi Psyche. “Circe’a ve Sophie Hala’ya karşı bu kadar nazik olmak zorunda değilsin.”

“Muhtemelen onlardan hoşlandığım içindir,” dedi Gabriel. “Veya alçak sebeplerim var – aslında düşündüğün bu, değil mi, Bayan Hill?”

Adam ona yaklaşıncı, Psyche kendini hazırladı; onun birçok erdemli - veya pek de erdemli olmayan - kadını silahsız bırakan çekiciliğine boyun eğmeyecekti. Geçmiş zaferlerini sorması gerekmiyordu; çok sayıda oldukları adamın doğaçlama cazibesinden, kadınların en ufak bir bakışı karşısında eriyeceğine dair söze dökülmemiş iddiasından okunuyordu. Sırf bu koyu mavi gözler midelerini güçsüzleştiren bir parıltıya sahip diye...

Psyche modern bir kadındı; annesi her zaman akıl ve sağduyunun salt erkek özelliği olmadığını, kadınların da tıpkı erkekler gibi eğitim alabileceği ve mantıklı olabileceklerini belirtmişti. Derin bir nefes aldı, hemen sonra yapmamış olmayı diledi. Onun yeni giysilerinin ve sabununun cezbedici kokusunu duyabiliyordu, gömleğinin altındaki bronz, sıcak tenin erkeksi kokusunu...

Bu düşüncelerinden sıyrılmak için zorladı kendini. Akıl ve sağduyu, bunları hatırlamalıydı, akıl ve sağduyu... İki-si de, konumunu adı anılmayan bir skandalda kaybetmiş olan bu ahlaksızla ilişkisini kesmesini buyuruyordu. Ve utanmaz bir adamı ne utandırabilirdi? Hakaret çok alçakça olmak zorundaydı ve Psyche’nin ne yazık ki mesafeli olması gerekiyordu.

Belki de sadece iyi bir oyuncuydu, neticede şahsına özgü bir düzenbazdı. Kuşkusuz, güvenilebileceği bir adam değildi ve yine de şimdi tüm umutlarının gerçekleşmesinin anahtarı haline gelmişti. Bu tehlikeli planı hiç üst-

lenmemiş olmalıydı, fakat bu aşamada seçme şansı yoktu; zorluklarına rağmen bu işi tamamlamak zorundaydı. Ancak ihtiyatlı olacak ve uygun davranacaktı, nezaket kurallarından bir kez daha sapmayı göze alamazdı.

Zihninin bir parçası bunun gülünç olduğunu biliyordu; nişanlı kılığına girmesi için bir adam tutmak, birinin ulaşabileceği en uygunsuz noktaydı. Buna rağmen Psyche edep duygusuna, boğulan bir denizciye atılan bir cankurtaran halatıymış gibi yapıştı. Hepsinden önemlisi, Gabriel'in onda uyandırabildiği dizlerini güçsüzleştiren ve nefesini hızlandıran hislere boyun eğmeyecekti, asla, asla. Bu durumla başa çıkacaktı, kendi mantıksız çekimiyle başa çıkacaktı, onunla başa çıkacaktı.

Gabriel'in dudakları endişe verici bir gülümsemeyle kıvrıldı, sanki Psyche'nin aklından geçenleri okuyabiliyordu. Adam orada Psyche'nin kendiyle mücadele etmesini izleyerek duruyordu ve mum ışığı koyu gözlerinin ışıltımasına neden oluyordu.

“Tüm kartlara sahip olduğundan...” dedi Gabriel usulca. “O kadar emin olma, sevgili Bayan Hill. Elimde hâlâ bir koz olabilir.”

Bölüm 11

Pazartesi günü akşam yemeğinden sonra Gabriel her zamanki gibi kiralık bir at arabasıyla - Psyche'nin arabalarını bu tarz bir bölgeye götürmeyecekti - dışarı çıktı ve şehrin doğu yakasına doğru yol aldı. Sürücüye ödeme yapıp araçtan indiğinde, Brickson'ın Londra'nın en kötü şöhretli kumarhanesi olduğuna temin ettiği mekânın alçak kapı girişinden başını eğerek geçti ve oldukça dar olan ön odaya girdi. Kalın duman tabakası, neredeyse anında, teninin üzerinde elle tutulur derecede tiksindirici bir his bıraktı. Ter kokan oda hem ümitsiz hem de muzaffer bir hava yüklüydü. Dayanıklı ve ekşi bir şeyi andırıyordu. Ama Gabriel başka bir şeyin daha kokusunu alabiliyordu - birden fazla ülkede, birden fazla kıtada tanınmış olduğu aşinalık hissi. Muhitlerin en aykırısı olan bu yerde kendini rahat hissediyordu. Kapının karşısında lekeli bir ayna asılıydı; ağırlaşmış havada dişlerinin kırık beyaz renkte olduğunu gördü. Londra'ya döndüğünden beri kendini bu denli evinde hissetmemişti.

“Size bir kadeh viski ikram edeyim mi, lordum?”

Gabriel kendisine yaslanmış olan kadına baktı. Kadın

sert bakışlarını vurgulayan kirpiklerini kırıştırtıyordu. Bir eli yarısı boşalmış bir şişenin ucunu tutuyor, diğeri eliyle de kalçalarını okşuyordu. Kadında cin, ucuz parfüm ve yıkanmamış vücut kokusu vardı. Manidar bir şekilde dolgun göğüslerinin arasına gömülü purolara bir bakış attı.

“Veya sizin gibi zevk sahibi bir bey puro mu tercih ederdi?”

Gabriel sırttı. “Bilinen her kötü alışkanlığı sağlayabileceğine varıma yoğuma bahse girerim.”

“Ve birkaç tane bilinmeyen, lordum.”

Kadının dudakları ahlaksız bir gülümsemeyle kıvrıldı. Elinin daha arsız hale gelmesiyle Gabriel hafif bir tiksinti hissetti. Kadının kıvrılarak üzerinde gezinen elini yumuşakça yakaladı ve yukarı, dudaklarına götürdü.

Kadının sert bakışları bu alışılmadık centilmenlik karşısında buğulandı.

“Ah,” dedi Gabriel reddedişini yumuşatmak için dudaklarını kadının çatlak parmak boğumları üzerinde gezdirirken. “Tecrübe ve güzellik. Bezgin bir maceraperest için çok fazla.”

Becerikli bir hareketle puroyu konforlu vitrininden çekti ve muntazam dişlerinin arasına sıkıştırdı. Yerine de son kalan altınlarından birini bıraktı. Tenine değen sıcak para karşısında omuzları eğilen kadın, bahşişi görünce güçlkle soludu.

“Bana seni sadece inceleme ve beklentinin tadına varma ayrıcalığını ver.”

Kadın iç geçirdi.

“Ah, evet lordum. Nasıl isterseniz.”

Gabriel kumarhanenin iç taraflarına yönelmek üzereyken, kadın arkasından seslendi.

“Bir şeye ihtiyacınız olursa, Annie’yi sorun, lordum. Ne olursa,” dedi cilveli bir cdayla.

Ama Gabriel daha şimdiden unutmuştu. Deneyimli bir bakışla, birbirine karışan küçük odaların işleyişini gözlemledi. Faro, E.O. ve zar oyunu, hepsi değişken coşkunculuk dereceleriyle oynanıyordu. Fakat arka odada kendi oyununu buldu - vist. Sağduyudan çok parası olan birkaç genç, aptal aristokrat masalarda şevkle oturuyordu. Sınıfın dışında olmaktan ötürü hoşnut yüzleri, her bir kozu sanki ellerini masanın üzerine açmışlarcasına net sergiliyordu. Ciddi oyuncular her bir hileye ancak bir merakmış gibi bakarak, çeşitli bıkkın üstünlüklerle sandalyelere yayılmışlardı. Ancak gözleri asla bir şey kaçırmıyordu - ihtimalleri her zaman tartıyor, hesaplıyordu. Tüm bunların hepsi ahmakların servetlerinin yükünü dindirmek içindi.

Bu gece, Gabriel de benzer hırslar taşıyordu. Avı için duyabileceği utanç sancısı uzun zaman önce, hayatta kalma ihtiyacı ile hafıflemişti. Bunun gibi bir mekâna giren bir adam sonuçlarıyla yüzleşmeyi hak ediyordu. Gabriel vicdan nöbetini atlatalı çok olmuştu.

Veya atlattığını düşünüyordu.

“Şuna bak, bir kaltağın piçi yüzünden lanetleneceğim. Bu Sinclair!”

Gabriel bu taşkın sarhoşun sesini tanıyarak irkildi. Ve bu taşkın sarhoşta hiç incelik yoktu.

İşitmemiş gibi yaparak döndü ve başka bir odada başka bir oyun için zikzak çizerek yürümeye başladı. Ama bir el kolundan tuttu ve onu çevirmek için baskı uyguladı. Gabriel iç çekerek kaçınılmaz olanla yüzleşmek için döndü.

“Vay canına bu sensin, seni alçak herif!”

Yakışıklı genç adam Gabriel’in karşısında pahalı çizme-

leri üzerinde sallanıyordu, yüzünde yalnız çok sarhoş birinin taşıyabileceği türden geniş bir gülümseme vardı.

Eski bir tanıdığı fark etmiş olmaktan ötürü Amerika'yı yeniden keşfetmişçesine hoşnut görünüyordu.

Gabriel bir anlık sevinç hissetti, sakınma ihtiyacıyla aniden kolundaki eli silkeledi ve hafifçe başını eğdi.

“David.”

“Piç kurusu, seni gördüğüme sevindim.” David Lydford, Westbury Kontu'nun toprakları Gabriel'in bir zamanlar evi olan yerin yanındaydı. David ondan on yaş küçüktü ama bir delikanlı olarak kendinden daha olgun genç adamlara ciddi anlamda hayranlık duyma durumu vardı. Kuş avladıklarında ve alabalık yakalamaya çalışırken soğuk ırmakların içinden geçtiklerinde çiftlik evi tarlaları boyunca Gabriel'in peşini bırakmamıştı. Ve Gabriel ona olta atmayı öğretirken, bir atı nasıl yatıştıracağını gösterirken çoğunlukla sabırlı olmuştu. İkisinin de sevecen babaları yoktu ve teselliyi birbirlerinin arkadaşlığında bulmuşlardı. David, o nereye sürüklese yavru bir köpek gibi onu takip ederdi. Gabriel sürgünü boyunca, delikanlıya ne olduğunu merak ederek, onu arada sırada düşünmüştü. Babası bir akciğer hastalığına yakalanıp ölünce David afili unvanına erken yaşta sahip olmak zorunda kalmıştı. Bir keresinde ona babası olacak herifin, hastalığa nasıl yakalandığının sırrını açmıştı. Yaşlı zampara metresiyle bahçe fiskeyesi altında seviştikten sonra hastalanmıştı.

Görünüşe bakılırsa David çocukluk arkadaşlıklarını unutmamıştı, fakat tanışıklıklarını dünyaya ilan etmek için bundan daha kötü bir zaman seçemezdi. İnsanlar gözlerini üzerlerine dikmeye başlıyorlardı.

Gabriel iç çekti. David'i yok sayamazdı. Oğlan büyümüş,

kestane kahvesi saçları ve mavi-gri gözleriyle Gabriel'dan yalnız bir karış kısa prestijli bir adam olmuştu.

“David, ayık olsaydın seni görmekten ötürü çok daha mutlu olabilirdim.”

David kahkahalara boğuldu ve sert bir kucaklamayla Gabriel'in omuzlarına yapıştı. “Bana kahrolası bir bağnaza dönüştüğünü söyleme, seni aşağılık yaşlı piç. Buna inanmam,” dedi ve oradan geçmekte olan umursamaz bir adama dönerek ekledi: “Bildğim her şeyi bu adamdan öğrendim.”

Gabriel belli belirsiz sırttı ve David'den gelen viski kokusundan kaçınmaya çalıştı.

“Hiç bu kadar gururlanmamıştım,” dedi ilgisizce. “Ve David, meşruluğum bir kumar salonunda ortaya atılacak bir konu değil. Lütfen kendine hâkim ol.”

David'in sırtıp ona yeniden sarılışı Gabriel'ı daha da çok rahatsız etti. Gabriel yakalarını düzeltti.

“Tamam, hadi!” David aklına bir fikir gelmiş gibi abartılı bir şekilde duraksadı.

Gabriel, alkolün bulandırdığı gözlerin parlamışını dikkatle izledi.

“Sana ihtiyacım var!”

“Ve benim de bir oyun bulmaya ihtiyacım var, David. Bu yüzden, izinle.” Gabriel arkadaşının tutuşunu gevşetmeyi denedi ama David kavrayışını sıkılaştırdı. “Ve David. Ağzını kapalı tutmaya çalış. An itibarı ile dönüşümü ilan etmeye henüz hazır değilim.”

“Ama sana bu yüzden ihtiyacım var, Gabe.” Gabriel'in arkasındaki masayı işaret etti. “Partnerimi kaybettim ve bana katılmazsan donuma kadar kaybedeceğim.”

David kahkaha atarken kayıplarına tamamen kayıtsız görünüyordu.

Gabriel omzunun üzerinden David'in işaret etmiş olduğu masaya doğru baktı. Şaşkınlık ve şok aynı anda benliğini sardı.

Masada oturan ve aylakça önündeki kart yığınınına dokunan adam, Gabriel'in en son görmek isteyeceği kişiydi - Gabriel'in bir hilebaz, bir hırsız ve şu sıralar olası bir katil olarak tanıdığı adam. Arazisini Gabriel'a kaybetmiş olan adamdı - Nathaniel Barrett.

Barrett ve yandaşlarından biri köhne masada oturuyorlardı. Barrett'in nasıl iş gördüğünü bilen Gabriel etrafa bakındı ve David'in arkasında iki başka hevesli yardımcı daha gördü. Lanet olsun, kendini Barrett'in kirli ellerine adeta teslim etmişti. Aynı zamanda kanlı bir hediye paketi gibi görünüyor da olabilirdi.

"Bak sen, Sinclair, Londra'daki tüm kumarhanelerin içinde benimkine girdin."

Bu şanssız haberi olağan soğukkanlılığıyla kabullenen Gabriel masaya ve en büyük düşmanına yaklaştı. Yeni oda hizmetçisine, en umut verici kumarhanelerin sadece yerlerini değil sahiplerini de sormuş olmalıydı. Brickson'ın bunu bileceğinden değil tabii. Aldırmaz bir tavırla Gabriel masanın üzerindeki kart destesinde parmaklarını gezdirdi ve ince kâğıtları karıştırmaya koyuldu.

"Ah, hayır, Barrett. Burası artık *benim* şahsi kumarhanem."

Barrett'in yüz ifadesi bundan daha çirkin olamazdı.

"Kibar olsan iyi edersin, delikanlı. Adamlarımın seni arka sokağa atmalarını ve buna ek olarak da boğazını kesmelerini sağlayabilirim."

"Seni temin ederim ki buna gerek yok. Buradaki dö-küntüyü tercih ederim."

Barrett'in adamı sandalyesinden yükseldi ama patronunun tek bir hareketi onun yerine geri oturmasına neden oldu.

"İnandığımdan daha zekisin, öyle değil mi?"

"Evet, evet. Ne güzel hepimiz tanışıyoruz." David mutlu bir şekilde sallanıyordu ve oradan geçen bir bayan barmenden kapmış olduğu başka bir içkiyi ses çıkararak içiyordu. "Gabriel otur ve özsaygımı geri kazanmama yardımcı et."

"Diğer şeylerle birlikte," dedi Barrett, gözleri kötülükle parıldıyordu.

Aniden gelen kavrayışla, Gabriel'in midesi iğrenç bir şekilde altüst oldu.

Kısa ve net olarak, "Diğer şeyler?" diye sordu.

"Yalnız on, on beş..." Gözleri kararsızlıkla kısılan David'in sesi canlılığını yitirdi.

Barrett, "Elli," dedi keskin bir ses tonuyla.

"Elli bin paund," diyerek araya girdi David.

Gabriel, David'i yakasından aniden çekti ve onu öfkeyle sarstı.

"Seni sarhoş ahmak! Bu tiplerle o kadar ciddi mi oynuyordun?"

David geri çekilmeye çalıştı ve gücenmiş bir ifade takınmayı denedi. "Sana ne oldu Sinclair? Sıklıkla bu kadar ciddi oynarım. Seni bundan daha ciddi oynarken de görmüştüm."

Gabriel David'i sarsmaya devam etmeyi o denli istiyordu ki kendini tutmak için yumruklarını sıkmak zorunda kaldı. "Evet ama böyle bir adamla değil. Ve hasta bir anne ile mahvoluş arasında duran tek şey ben iken değil."

David'in yüzündeki gücenmişlik ifadesi kayboldu.

Genç, gururlu yüz hatları öfke ve acı dolu bir ifadeyle sertleşti. Sorumlulukları hatırlamak, bir kefen kadar ağır çektiğini hissettirmiş görünüyordu.

“Seni arkadaşım addederken benimle böyle konuşsun, ha!”

“Yaralı duygusallıklarını sonraya sakla, seni genç buda-la.” Bir elini omzuna yerleştirerek onu sandalyeye doğru itti. “An itibariyle sahip olduğun en iyi arkadaş benim.”

Amansız bir kararlılıkla Gabriel bir sandalye çekti ve David’in karşısına oturdu.

“Oynuyor muyuz?”

Barrett krallara yakışır bir şekilde başını salladı. “Hay hay. Daha önce ihtiyatsızca kaybettiğimi geri almak gecemi kusursuz bir biçimde sonlandıracak.”

Ve işte böylece, Gabriel hâlâ içinde olduğundan emin olmadığı lanet onur kırıntıları yüzünden gelecek için tek şansını tehlikeye atıyordu. David’e bakmak için döndü. *Buna layık olsan iyi edersin*, diye düşündü.

David yanından geçen garsondan bir kadeh içki daha aldı.

“Hayır, yapma.” Gabriel kadehi David’in elinden aldı ve sonra kendi içti.

“Ne halt ediyorsun!” diye haykırdı David buna inanamayarak.

“Senin için yalnızca çay, dostum. Tehlikeli olacak kadar sarhoşsun.”

David öfkeden tükürükler saçarak bir şeyler söyledi ancak Gabriel ona aldırmadı ve güçlü rakibiyle yüzleşmek için döndü.

Barrett ikilinin arasındaki karşılıklı etkileşimi yakından izlerken sandalyesine rahatça yayıldı. Etli dudakları bir gü-

lümsemeyle kıvrıldı. “Kader başka bir oyun daha oynamamıza karar vermiş gibi görünüyor, Sinclair.”

Gabriel adamın bakışlarına doğrudan karşılık verdi. “Kader değil, Barrett. Aksine sen... Sunduğun bulaşık suyu yerine süt içmesi gereken bir okul çocuğundan faydalanan sen.”

Barrett kâğıt destesini topladı ve parmaklarının arasında savurdu. “Kendi iradesiyle içeri girdi ve kendi başına kafayı çekti. O Westbury Kontu ve yanında dadısı yok.”

Büyüleyici bir şekilde yanından büyük bir hızla geçen kartları incelemekte olan David kafasını kaldırdı ve gururla konuştu. “Kahretsin hayır! Onlardan kurtuldum. Çok kurnazcaydı, bilirsin.”

“Kimden kurtuldun?” diye sordu Gabriel sabırlı bir şekilde.

“Peşimdeki sinir bozucu yabancılerden kurtuldum. Etrafımda uğursuzca dolaşmalarına ihtiyacım yok. Ben kendine yeten bir erkeğim.”

David’in annesinin tek oğlu için koruma tutmuş olması Gabriel’i hiç şaşırtmadı. Ve elbette, bu durum onu yalnızca daha fazla taşkınlık için hırslandırmıştı.

Barrett, “Evet, gerçekten, Westbury...” dedi teskin edercesine. “Yetişkin erkekler onları takip eden ve ne yapacaklarını söyleyen dadılara ihtiyaç duymazlar. Doku-nulmamış viski kadehini David’e doğru itti. David kadehe şevkle uzandı ama Gabriel kadehi bir kenara itti.

“Bu doğru, *kontların* dadıya ihtiyacı yoktur, Sinclair.” David ona surat astı. “Biliyor musun, senden niçin hoşlanmış olduğumu unutmaya başlıyorum.”

“Çünkü umutsuz bir vakaya asla karşı koyamıyorum,” dedi Gabriel sözcükleri uzatarak. “Şanslısın.”

Barrett gözlerini devirerek, “Tüm bunlar çok eğlencili,” dedi. “Ama meşru olarak benim olanı geri alacak mıyım yoksa almayacak mıyım? Bu oyundan başka, David’in kayıpları - ve benim kazançlarım - ile eşleşmeye yetecek kör nokta olduğundan şüpheliyim.”

“Görünüşe bakılırsa burada eski dostumla oynamam gerek. Ama sadece bir oyun, kazanan hepsini alır. Ve sen benim olanı asla geri alamayacaksın.” Yavaşça ve gönülsüzce iç cebine uzanıp Barrett’in haftalar önce kaybetmiş olduğu tapuyu çıkardı. Bunu yanından hiç ayırmamıştı. Boğazındaki yumruyu yutarak bunu masanın üzerine bıraktı.

Barrett ve yardımcısı birbirlerine bakıp gülümsediler. Bu görüntü Gabriel’in bedeninden soğuk bir ürperti geçmesine neden oldu. Barrett her oyuncuya on üç kart dağıttı ve sonuncusunu koz için açtı.

Barrett, yardımcısı ve David kartlarını kaldırdılar. Sadece Gabriel sandalyesinde geriye yaslanarak elini kaldırmak için bir hareket yapmadı.

Barrett kızgın bir şekilde tek kaşını kaldırdı. “Bize katılmayı planlıyor musun, Sinclair?”

Gabriel kapı girişine doğru bir parmağını kaldırdı. Annie kısa eteğiyle salınarak Gabriel’in yanına geldi.

“Evet, lordum?” diye sordu nefese nefese.

“Ateş lütfen, Annie.” Annie puroyu hızla yaktı. Gabriel hoşnut bir şekilde purodan derin bir nefes çekti.

“Ah, bir kadının elleri. Çok rahatlatıcı, çok becerikli, çok... Kıvrak.” Puronun mavi dumanının ardından kadına sırtıttı. Annie çürük dişlerini ortaya çıkararak ona gülümsedi.

“Annie!” diye bağırdı Barrett. “Bana bir kadeh içki ve puro getir.”

Annie kafasını çevirmeksizin özlemle Gabriel'a bakmayı sürdürdü. "Git kendin al."

Barrett elini kaldırdı ama Gabriel'ın usulca söylediği kelimeler karşısında hareketsiz kaldı.

"Benim önümde bir hanıma vurmadan önce iyi düşün."

"Buna gerek yok. Değil mi, Annie?" Barrett elini yağlı saçlarının arasında gezdirdi, sonra yumruk yaparak masaya indirdi.

Annie kararsızca Barrett'a döndü.

"Annie yaşlı büyükannesi ile ilgilenmesi için imkânları kimin sağladığını iyi bilir, değil mi, tatlım?" diye devam etti sözlerine. "Ve bu imkânları kimin kesebileceğini de çok iyi bilir."

Kısa bir süre içinde Annie'nin bakışları donuklaştı. Kadının alelacele adamın istediklerini getirdi, sonra kuytu gölgelerde gözden kayboldu.

Barrett purosunu yaktı ve değer biçercesine içine çekti. "Şimdi, oyunumuza geri dönelim."

Gabriel, "Buna tamamen uyarım," diye söze başladı. Barrett homurdanarak başını salladı. "İşaretlenmemiş bir deste kullanmamız koşuluyla."

Barrett ellerinin üzerinden ona kızgınlıkla baktı. Ama kartların işaretlenmiş olduğunu inkâr etmedi. Parmaklarını şıklatmasıyla birlikte masaya yeni bir deste getirildi. Adam küstah bir tavırla mührü kırdı. Purodan derin bir nefes çekti ve dumanı Gabriel'ın yüzüne bıraktı. "Mutlu musun?"

"Hemen hemen."

"Şimdi ne var?" diye patladı.

“Adamların.” Purosunu sallayarak onun ve David’in arkasında yerlerini almış olsan adamları işaret etti.

“Onlara ne olmuş?” Barrett sıkmakta olduğu sarı dişlerinin arasından sordu.

Gabriel kelimeleri kırparak net konuştu. “Yolla onları.”

Barrett’in başının ani bir hareketi iri adamları masadan uzaklaştırdı.

Gabriel, “Gitmeden önce...” diye ekledi. “Aynayı da yanlarına alabilirler.”

Barrett kısa ve öz bir şekilde başını salladı. Adamlar arkalarında asılı duran geniş aynayı kaldırdılar.

“Başka bir şey?” diye sordu Barrett nefretle ağırlaşmış sesiyle.

Gabriel onu alay eden bir şaşkınlıkla paylarken başını iki yana salladı. “Sahi, Barrett. Daha yaratıcı bir çaban yok mu? Bu numaralar tam olarak çaylaklar için.”

Barrett ona sabit bir şekilde baktı. Bir ter damlası kalın kaşı tarafından emilemeden solgun alnından aşağı süzül-
dü. Pek az şeyi ifşa eden koyu kahverengi gözleri ise kapalıydı. Ama Gabriel, Barrett’in zihninde şiddetli bir ölüm tasarladığını biliyordu. “Başlayalım.” Barrett’in etli ellerinin sahip çıkmasına izin vermeyen Gabriel desteyi hızla kapı. “Kusura bakmazsan, ben dağıtacağım.”

Gabriel uzun, esmer parmaklarıyla deneyimin verdiği rahatlıkla her oyuncuya yeni bir el dağıttı. Son kartı ters çevirdi. Maça ikilisiydi.

“Koz,” dedi Gabriel bunu eline eklerken. “Maça serisi.”

Kartlarını kaldırdı ve sıra ile ona ve kartlarına sertçe bakan Barrett’a göz attı. Ölümü gittikçe şiddet kazanıyordu.

Kartlarını değerlendirdi ve kozu göz önünde bulun-

durdu. Maça serisi. Maçalar kazmak için kullanılırdı. Mezar kazmak için. Gabriel, Barrett'ın kötü bakışlarıyla karşılaştı.

Ne kadar da uygun.

Sağındaki iri adam ortaya bir kupa kızı koydu. David bir vale attı. Tanrım, resmen kafayı bulmuştu.

Gabriel, “Resimli kâğıtlarını boşa harcama,” diye çıkıştı ona.

David bunun üzerine sadece gözlerini kırptırdı.

Barrett bir üçlü attı, Gabriel kupa altılısı ilave etti ve Barrett'ın adamı eli topladı.

Adam iki el daha oyuna hâkim olmaya devam etti. David artık kaşlarını çatıyordu ama Gabriel'in ifadesi sakin-di. David sarhoşluğundan ötürü vistte ilk altı elin alınmış olmasının hiç puan değeri olmadığını, Gabriel'in yedinci elde endişeleneceğini unutmuş olabilirdi.

On beşinci elde, haydut bir sinek altılısı attı, David ya koz elde etmeyi denemek için çok sarhoştur ya da berbat bir eli vardı, bir dörtlü koydu. Yüzünde bir zafer ifadesi olan Barrett masaya bir sinek kralı bıraktı. Gabriel bir beşli öne sürdü ve ifadesini korudu.

Barrett, “Kartlar sana çalışmıyor sanırım, Sinclair?” diye sataştı.

“Oyun henüz bitmedi,” diye karşılık verdi Gabriel nazik bir sesle. “David dikkatini vermeyi dene.”

David esnedi ve Barrett sonraki kozu aldığı anda ancak farkına varmış göründü.

“Yetenek konuşacak,” diye belirtti Barrett kibirli bir ses tonuyla.

“Yetenek konuştu, oynadığımız son oyunda,” diye hatırlattı Gabriel ama içinde bir soğukluk hissetti; David

partnerine yardım edecek durumda değildi ve Gabriel başından geçmiş onca şeyden sonra araziye Barrett'a geri kaybederse - hayır, yenilgiyi düşünmeyi kabul etmiyordu. Oyun henüz sona ermemişti ve her şeyi geriye döndürmek için henüz çok geç değildi.

Eline baktı ve daha önce ona birçok kez gülümsemiş olan kaypak şans tanrıçasına dua etti. Ve zihninde çoktan oynanmış kartları dikkatle saymaya devam etti, aynı anda oyunun şeklinden diğer oyuncuların tuttuğu muhtemel kartları çözmeye çalıştı. Gabriel asla, ayna hilelerine ve Barrett'la adamının gizlice ileri geri gönderdiklerinden emin olduğu işaretlere saplanmazdı. Keskin hafızasına, strateji bilgisine ve rakiplerini kavrayışına güvenirdi.

Barrett'ı oldukça iyi tanıyordu. Ayrıca oyun metodunu da biliyordu - ve hileye ne kadar bel bağladığını. Bu yüzden Barrett'ın yardımcısı bir dahaki sefer kulağını, burnunu veya çenesini kaşımak için uzandığında Gabriel kadehini azıcık fazla hızlı kaldırdı ve şarabı adama sıçrattı.

"Hey, dikkat etsene," diye homurdandı adam ama işaretini veremedi. Barrett'ın sırasıydı ve adam ciddi anlamda tereddütteydi ama partneri kirli bir mendille yüzünü siliyordu ve patronuna uygun kartı açması için işaret vermeyi unutmuş görünüyordu.

Barrett hoşnutsuzlukla kartlarına göz gezdirdi ve sonunda kupa onlusunu masaya bıraktı. Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeden, bu destedeki tüm yüksek kartların oynanmış olduğuna güvendiği belliydi. Gabriel son kupasından kurtuldu ve sağındaki adam bunun üzerine bir sekizli ilave ederken nefesini tuttu. Fakat David şaşırtıcı bir şekilde doğru bir hareket edecek gibiydi; bir sinek beşlisi attı. Koz. David kozu alırken, Barrett'ın yüzünde oluşan öfke

ifadesine gülmemeye çalıştı. Gabriel ve partneri için başka bir puan daha.

“Hiç kupan kalmadı mı?” diye sordu Barrett. “Yoksa ne yaptığını bilemeyecek kadar sarhoş musun!”

“I-ıh,” dedi neşeyle David. “Kalpsizim, diyebilirsin.” Kendi şakasına kendi güldü.

Gabriel kendine engel olamadı ve gözlerini devirdi.

Barrett’ın kızgın bakışlarının baskısı altında partneri suçlu göründü. İşleri ters gitmişti. Ve sonraki el bundan daha iyi değildi; sağındaki adam yine işareti vermek için davrandığında Gabriel tesadüfî bir kayıtsızlıkla adamın ayağına bastı.

“Ahh!” dedi adam ve elindeki sinek valesini bıraktı.

“Benim dikkatsizliğim, üzgünüm,” dedi Gabriel. Barrett hiddetlendi, David sinek kızını atacak kadar canlandı ki Gabriel bunun elinde olduğuna iddiaya girebilirdi. Bir kozu daha aldılar.

David sinek onlusuyla atağa geçti ve Gabriel’da bir as vardı. Oyunun kontrolü onlardaydı.

Derin bir nefes alan Gabriel, Barrett’ın ekşimiş yüzüne nazikçe gülümsedi. Kartlarını göğsüne yakın tuttu ve mükemmel bir hünerle oynadı... Hem David’in serveti hem de kendi geleceği için.

Gabriel’in veya David’in payına daha fazla koz düştü. Ama skorlar birbirine çok yakındı; başka bir kozu kaybetmeyi karşılayamazlardı. En son turda, Gabriel birinin elinde gizlenmiş vefasız bir karo kızı olduğunu biliyordu. Barrett’ın oyununa dayanarak yargıya varınca, Gabriel bunun hasmında olduğunu düşündü.

Odanın geri kalanı çok sessizdi; Barrett’ın yüzü gerginlikle asılmıştı ve yardımcısı bir öksürükle bile olsa onun

dikkatini dağıtmaktan korkuyor gibiydi. Gerilim kirli bir duvardan diğerine hissedilebiliyormuş gibi içerideki du-manlı hava bile çok daha fazla yoğundu.

David son kartını masaya koydu, karo onlusu ve evet, Barrett pişmiş kelle gibi sırtarak damı oynadı. Oysa Gabriel bir karo ası saklamıştı. Karo asını yavaşça masaya bıraktı ve Barrett'ın nefesini tuttuğunu duydu.

Sıra Barrett'ın adamındaydı; acaba bir karosu kalmış mıydı, yoksa elindeki kozu çıkaracak ve her şeyi kazanacak mıydı?

Gabriel'in deste hesabına ve oynanan kartlara göre dışarıda bir karo daha kalmış olmalıydı. Oda daha da sessizleşti. Gabriel tüm gece kimsenin kart değiştirmedeğinden emin olmak için etrafına dikkat kesilmişti ve şimdi adamın yüzünden çok ellerini izleyerek gözlerini kısıtı.

İfadesi gerilen adam son kartı öyle sıkı tutuyordu ki kart neredeyse elinde uflanacaktı.

“Oyna şunu, seni ahmak,” diye bağırdı Barrett.

Gözünün ucuyla patronuna bakan adam kartını masaya koydu - karo valesi. Barrett küfretti, sesi öfke doluydu.

“Evet!” dedi Gabriel ve David sevinçle bağırdı. Oyun onlarındı.

Gabriel karşıya uzandı ve hayati önem taşıyan tapuyu alıp ceketinin iç cebine soktu. Hemen ardından, üzerinde David'in imzası olan buruşuk senedi aldı ve yanında duran bozuk para yığınına topladıktan sonra bunu ufak parçalara ayırdı.

Barrett'ın gözleri inanılmaz bir öfkeyle parlıyordu.

Gabriel, “Hile rafa kaldırıldığında, hüner kazanır,” dedi ona. “Yine kazandım.”

“Ölü adamlar kazançlarını toplayamazlar.” Barrett çe-

nesini kımıldatmakta sorun yaşıyormuş gibi yavaşça konuştu. Öfkeden kaskatı kesilmiş görünüyordu.

Gabriel bu sorunu da hesaba katmıştı. David sarhoştu ve yardımda bulunması pek olası değildi. Acil çıkışları kontrol ederek odanın çevresinde göz gezdirdi, loş dumanlı hava her bir kolay cevabı belirsizleştiriyordu.

“David,” dedi. “Gidiyoruz. Ayağa kalk.”

David sallanarak ayağa dikildi. “He-hemen mi? Ama kazandık. Harika bir oyundu. Başka bir el oynamak istemez misin?”

“Hayır, tadına bakman gereken çok kaliteli bir brendim var,” diye açıkladı Gabriel. “Gitme zamanı.”

“Ah, tamam.” David bir adım attı ve yine sendeledi.

Gabriel durumu kavrayınca kaskatı kesildi; buradan ka-tiyen sağ çıkamayacaklardı. Ve bu kalles Barrett’a kazanma zevkini vermek, ne pahasına olursa olsun...

Diğer odadan seslerin yükseldiği işitildi, sonra üç iri adam, kirli üniformalı bir hizmetliyi iterek yollarından uzaklaştırdılar.

“Baker, burada, burada ne arıyorsun?” David mutsuz görünüyordu.

Gabriel ise mutsuz değildi; derin bir nefes aldı ve omuzlarının rahatladığını hissetti.

“Lordum, bizi atlatmamanız gerekirdi.” Adam, arkasında diğer iki sağlam yapılı hizmetliyle birlikte masalarına yaklaştı. “Anneniz endişelenecek. Bu gece sizi bulmak için Londra’daki tüm kumarhaneleri aradık.”

Gabriel duvara dayanmış olup biteni izleyen Annie’yi gördü. Bir süredir odada olmayan fahişenin gözleri tuhaf bir zafer parıltısı yüklüydü. David’in bekçi köpekleri onun sayesinde mi yardımlarına koşmuşlardı?

Gabriel kadına hızlı bir teşekkür gülümsemesi gönderdi, bunun üzerine Annie başını sallayıp Barrett müdahalesini anlayamadan odadan sıvıştı.

Birinci Westbury korumasına, “Zamanlamanız harika,” diye mırıldandı. “Biz de tam ayrılmak üzereydik.”

Hizmetli Gabriel’a değer biçen kısa bir bakış attıktan sonra, “Evet, efendim,” dedi.

“Eski dostum Gabriel.” David kolunu Gabriel’in omzuna atarken neşeli görünüyordu. “Değer biçmem için bana biraz viski ver yoksa brendi miydi? Ah, viski *ve* brendiyi deneyeceğim. İyi bir damak zevkim vardır, bilirsin.”

“Evet, cidden, şimdi gidiyoruz.” Gabriel, Barrett’ın adamlarıyla bakışan iri kıyım hizmetlilere işaret etti. Haydutlardan ikisi oturdukları yerden kalkmıştı ve patronlarının emir vermesini bekliyor gibilerdi.

Ama Barrett yeri geldiğinde kaybedilmiş bir davayı tanırdı. Korumalardan ikisi kalın sopalar taşıyordu ve üçüncüsünün cebinde kolayca tanımlanan bir tabanca çıkıntısı vardı. “Böylece, bu gece kazandın, Sinclair,” dedi. “Ama dediğimi hatırla; hâlâ kazandıklarının tadını çıkartmak için hayatta kalmak zorundasın.” Ses tonu, sırtından aşağı bir ürperme gönderse de Gabriel yüz ifadesini sakın tuttu.

“Planım bu yönde,” dedi.

Yanında sarsak yürüyen David ve arkalarını kollayan adamlar ile Gabriel kumar salonunu terk edip uzun adımlarla karanlığa doğru ilerledi. Fakat gecenin en dip noktası çoktan geçmişti. Doğu yakasında yer alan bu dar sokağa sıralanmış alçak kaba binaların ötesinde zayıf bir parıltı henüz görünür olmuştu. Rahatlayan Gabriel açık kanalizasyona bağlı kanallarının bile her zamankinden daha az kötü koktuğunu düşündü.

Genç arkadaşına, “David, şehrin bu bölgesine tekrar gelmeyeceğine dair bana söz ver,” dedi.

“Ne?” David tökezledi ve adamlardan biri dirseğine yapıştı. David onu kızgınlıkla kendinden uzaklaştırdı. Sonraki sendeleyişinde, Gabriel hizmetkârı durdurmak için ona elini uzattı ve David’in ileriye doğru devrilişini izledi.

Soğuk bir sesle, “Bırakın çamura düşün,” dedi hizmetlilere. “Bu ona bir dahaki sefer biraz düşünmeyi öğretebilir.”

Genç adamı ayağa kaldırmak için uzandı; David yere yapıştığında burnunu çarpmıştı, kan çamur kaplı takım elbisesine damlıyordu.

“Lanet olsun,” dedi David. Damlaları silmeye çalıştı ama yalnızca çamuru daha fazla bulaştırdı.

“Bir dahaki sefer şehrin bu yakasında bu kadar çok ıçme,” dedi Gabriel. David sözlerine aldırmış etmedi ama bu kez ayağını bastığı yere dikkat etti. Gabriel düşüncelerini kendine sakladı.

Azarlar, David içkinin etkisinden kurtulana kadar beklemek zorundaydı. An itibariyle, Barrett çetesinin geri kalanını çağırmadan önce bu muhitten çıkmaları gerekiyordu. Bu nedenle adımlarını hızlandırdılar ve gölgeleri gözetlediler.

David düşe kalka yürürken ve hizmetkârlar aralarında fısıldaşırken Gabriel sessizce yürüdü, neyi riske attığını ve kaybetmeye ne kadar yaklaştığını düşününce iliklerine kadar buz kesti. Bir daha asla. Tüm kumar zevkini süratle kaybettiğini düşündü. Hayır, sadece yeni arazisine sahip çıkmak ve onu düzgünce idare etmeyi öğrenmek istiyordu. Barrett daha iyi bir toprak beyi olduğunu gösterecek,

babasına ise işe yaramaz bir serseri olmadığını, gerçekte hangi kumaştan biçildiğini kanıtlayacaktı.

Belki de bunu aynı zamanda kendisi için yapacaktı.

Yürüdükçe çöplerle daha az kirlenmiş geniş sokaklar belirdi önlerinde. Arkalarında bıraktıkları soluk ıslık giderek belirginleşti ve sonunda güneş altın başını Londra'nın doğu yakasının üzerine kaldırdı. Tıpkı Gabriel'in hayatında olduğu gibi, bir başka gün ve bir başka başlangıç doğmuştu.

Ve Gabriel'in bunu boşa harcamaya hiç niyeti yoktu.

Bölüm 12

Kumarhaneden güç bela ayrılışından sonra Gabriel mümkün olduğu kadar evde, Barrett ve çetesinin görüş alanının dışında kalması gerektiğini hatırladı. Ama Psyche ve ailesinden de uzak durmaya çalıştığından ötürü canı çok sıkıldı. Ertesi gün kendini, kalemini bırakmaktan mutlulardan da öte görünen yeteneksiz aktör Green ile sohbet etmek için kitaplığa inmiş bir halde buldu.

Ufak adam, “Bu bilekler için oldukça zorlayıcı bir iş, lordum,” dedi, bu esnada kollarını ovalamak adına yıpranmış ve biraz da kirli olan gömlek kollarını sıyırdı. “Şu karalamacılar bunu günlerce nasıl yapıyor anlamıyorum.”

“Biraz ara ver,” diye önerdi Gabriel. Zili çaldı ve bir uşak kapı girişinde belirince, “Bize iki kadeh şarap getir, lütfen,” dedi.

Uşak tekrar uzaklaşırken Green canlandı. “Teşekkürler lo-lordum.”

Gabriel adamın sahnede başarıyı yakalayamamış olmasına şaşırmadı. “Rolünü yaşamalısın,” diye tavsiye etti. “Günün her dakikası bir sekreter ol ve bir sekreter gibi düşün.”

Adam ona bakakaldı. “Alim biri gibi konuşuyorsunuz. Hayli rol yaptınız, değil mi?”

“Bir anlamda,” diye kabul etti Gabriel. Bazen yıllardır numara yapıyormuş gibi hissediyordu kendini... Günah keçisini, serseriye, haini oynamıştı. Gerçekten böyle biri miydi? Bildiğinden emin değildi. Gözden düşmüş olarak uzaklaştırıldığında bir delikanlıdan fazlası değildi ve o zamandan beri numara yapma bir hayatta kalma meselesi haline gelmişti.

Uşak gümüş bir tepside iki kadeh porto şarabıyla geri döndü. Gabriel hizmetkârın sunduğu kadehi aldı ve yudumladı. Green de diğer kadehi şevkle kavradı ve uşak selam verip kapıyı arkasından kapatarak odadan ayrıldı.

Green, “Daha önce hiç sahne dışında oynamadım,” diye devam etti sözlerine. “Sanırım hanımefendinin kendi gerekçeleri var.”

“Bunları sorgulamazsak iyi ederiz,” dedi Gabriel katı bir şekilde ve başıyla dar masanın önüne yerleştirilmiş olan konforlu koltukları, şöminede çıtırdayan ateşi işaret etti. Kadehini kaldırdı; şarap mükemmeldi. “Nihayetinde, bu alışılmadık oyun sahnesinin avantajları da var.”

“Evet, lordum,” dedi adam.

Gabriel kadehini bıraktı. “Seni çalışman için yalnız bırakıyorum.”

“Öyle diyorsanız, lordum.” Green iç çekip parmaklarını esnetti, sonra da kalemini bir kez daha eline aldı.

Burada oyalanmak işe yaramayacaktı; aktör dedikoduya fazlasıyla meyilliydi. Gabriel odadan ayrıldı ve koridorda kararsız kaldı, nereye gideceğinden emin değildi. Kendi kendine ona sadece haşaratsız yatak ve sıcak banyo lüksü sunan - ki tüm bunlara uzun zamandır nail olamamıştı

- bu sığınakla ilgilendiğini anlatmayı denedi. Fakat kendi iradesiyle kendini aileden uzak tuttuğundan beri çok daha değerli bir şeyin tadını çıkarıyor olduğunu fark etmişti. Bu ne kadar mantıklıydı?

Psyche'nin eşliğinin keyfi ve daimi çekiciliğinin büyü-
sü, zeki ve sıra dışı bir çocuğun açık onayı, hatta Sophie'nin
onu kıkır kıkır güldüren iğneleyici gözlemleri... Aileden
biri olduğu illüzyonuna inanmasına neden olmuştu. Bu
gerçekten güzel bir hayaldi ve Gabriel bundan çok hoş-
lanmıştı.

Fakat yalnızca bir aktör değil, geçmişinde gerçek bir
günahkâr - ki Gabriel onun bunu hiç öğrenmeyeceğini
ummuştu - olduğunu fark ettiğinde Psyche'nin gözlerin-
deki şok ve tiksintiyi görmüştü. Genç kızın dürüst mavi
gözlerinde bir an için beliren iğrenme ifadesi Gabriel'ın
donup kalmasına neden olmuş ve onu incitmişti. İşte bu
yüzden Gabriel onlardan uzak kalmayı seçmişti, bundan
sonra güzel patronunu endişelendirmeyecek ve onun yü-
zünde o tiksinti ifadesinin yeniden belirmesine sebep ol-
mayacaktı.

Ama onları özlemişti. Gecelerini bir dizi kumarhane-
de zaman öldürüp ceplerini doldurarak geçirebilirdi ama
gündüzleri Barrett'ın çetesinin taramasından kaçmak
için evde kalması gerektiğinde - geçmek bilmiyordu.

Gündüz odasına girdi ve dantel perdeli pencereden dı-
şarı baktı. Güneş ışığı altın rengindeydi, sokak da at araba-
ları ve satıcıların el arabalarıyla oldukça işlekti. Beyaz uçlu
çizme giymiş bir züppe boynu azıcık fazla kısa olan zarif
bir doru ata biniyordu, muhtemelen hanımları biniciliği-
le etkilemek için Hyde Park yolundaydı.

Kahverengi ceketli bir adam yandaki evin önünde du-

ruyordu, uygunsuz görünüyordu ve Gabriel'in bakışları ona odaklandı. Neden...

Birinin kendine seslendiğini duydu. Açık kapıya doğru baktı ama kapı girişi boştu. Sesin yukarıdan geldiğini anladı. Odayı hızla geçti ve koridora, merdiven boşluğuna ilerleyip yukarıya göz attı; iki kat yukarıda Circe maun renkli korkuluklara abanmıştı.

"Yukarı gel, konuşalım," diye önerdi.

Teklif cazipti ama Gabriel başını iki yana salladı. "Şey, sekreterimle konuşuyorum," dedi kıza.

"O halde, ben aşağı gelirim."

İki düzenbazın yanına...

"Hayır," dedi Gabriel. "Talimatlarımı verdim." Sadece kısa bir ziyaret olacağını düşünerek merdivenleri hızlı adımlarla çıktı.

Çocuk odası bölümünde Circe'ı otururken buldu. "Dersliğe gel," dedi kız. "Orada oturabiliriz."

Erken gelişmiş duruşu Gabriel'in gülümsemesini bastırmasına neden oldu, fakat küçük kız teklif edince hırpanmış yuvarlak masaya bir sandalye çekti.

"Tellman nerede?" diye sordu Gabriel, omzunun üzerinde mürebbiyeye bakınıyordu.

"Bana şifalı çay hazırlamak için aşağı indi. Ona başımın ağrıdığını söyledim."

Gabriel kaşlarını çattı. Kız kardeşiyle özel bir sohbet yapıyor olması Psyche'nin hoşuna gitmeyecekti. "Belki de ben..."

"Hayır," dedi Circe onun karşısına bir sandalye çekerek. "Bahane arama; onu bu yüzden yolladım. Seninle konuşmak istiyorum. Aslında başım ağrımıyor."

"Ağrımıyor mu?" Gabriel gülmemeye çalıştı. Konu ent-

rikaya gelince herkese karşı Circe'a arka çıkardı. "O halde bu numaranın sebebi nedir?"

"Benden neden kaçtığını öğrenmek istedim. Bana kızgın mısın?" Berrak yeşil gözlerini onun yüzüne dikti.

Gabriel iç çekti. "Elbette hayır."

"Peki neden beni görmeye gelmedin? Konuşmalarımız hoşuma gidiyordu."

"Benim de," diyerek ona katıldı Gabriel. Psyche'nin neye izni olduğunun önemi yoktu, bu konuda yalan söylemeyecekti.

"O zaman?"

"Ablan sana uygun bir arkadaş olduğumu düşünmüyor," dedi açık ve samimi bir şekilde. "Ve haklı."

"Neden?"

Gabriel bu çocuğun açık sözlü sorgusunu bir yargıcın-
kinden zor cevaplanır buluyordu ki bu muhterem kişilerle
de bazı tecrübeleri olmuştu.

"Çünkü geçmişte beni mükemmellikten uzaklaştıracak bazı tecrübelerim oldu."

"Bunu biliyorum," diyerek sessizce kabul etti Circe.

"Biliyor musun? Nasıl?" diye soracak kadar şaşırdı Gabriel.

Circe onun yüzüne dokunmak için ileri uzandı, dokunuşu oldukça hafifti. "Gözlerinin etrafındaki bu çizgiler... Üst kat hizmetçisi Jane'de de aynılarından var. Ve huzurun kaçtığında dişlerini kenetleme şeklin..."

"Çizgiler yaşla birlikte gelir hayatım," diyerek ona karşı çıktı Gabriel. "Bu Jane ve benim senden yaşlı olduğumuz anlamına gelir, hepsi bu."

Circe başını olumsuz anlamda salladı. "Sadece yaşla

değil,” dedi. “Jane yıllar önce kocasını kızıl hastalığından kaybetti. Bu yüzden hizmete girdi, geçinmek için. Burada çoğunlukla mutlu ama kederini hâlâ üzerinde taşıyor. Ve senin de üzücü hatıralar taşıdığını düşünüyorum. Seninle bunun hakkında konuşmak isterim, bir gün.”

Gabriel tüm bunlar üzerine söyleyecek söz bulamadı.

“Çamaşırhane hizmetçilerimizden biri olan Lily, Jane ile aynı yaşta, fakat sekiz tane erkek ve kız kardeşi var, ebeveynlerinin ikisi de hayatta.” Duraksadı, Lily’nin iyi talihi-ne özlem duyuyor gibiydi. “İzin günlerinde onları ziyaret eder. Babası bir fırıncı, onunla keyifli vakit geçirir ve bana taze tatlı çörekler getirir. Ve işinde mutlu, parmakları her zaman çamaşır teknesinden dolayı buruşuk olsa bile. Temiz çamaşır kokusunu sevdiğini söylüyor ve sıkı çalışmaya aldırış etmiyor, kolları seninkiler gibi biçimli. ”

Gabriel birinin umabileceğinden çok daha fazlasını gören bu olağanüstü çocuğa bakakaldı. “Yüz yıl öncesinde, ciddi bir tehlikenin içinde olurdun. Cadılar sıklıkla en yakın göle atılırlardı.”

Circe kısa bir an için geniş gülümsemesini sergiledi. “Ama bende siyah kazan ve büyü kitapları yok,” diye belirtti.

Tellman’ın bir çay tepsisi ve ıhlamurla görevine dönüşüyle Gabriel cevap vermekten kurtuldu. Mürebbiye onu görünce kaşlarını çattı ama Circe, kadın her ne için fırça çekmeye hazırlanıyorsa buna engel oldu.

“Bunu bir dakika içinde içerim, Tellman, teşekkür ederim.” Mürebbiyenin çatık kaşlarının hedefi olan Gabriel’a göz attı. Gabriel, Psyche’nin de arzu ettiği gibi Circe’dan uzak durmalıydı. Ama Circe da en az ablası kadar kararlı görünüyordu.

“Ona en son yaptığım suluboya resmimi göstereceğim,” diye devam etti sözlerine Circe.

Gabriel kaşlarının yükseldiğini biliyordu. Tellman’ın da yüz ifadesi değişti. Kadın küçük kıza şaşkınlıkla baktı. “Ama Bayan Circe...”

“Hemen şimdi biraz çay içeceğiz,” dedi sakın bir ses tonuyla Circe. Sonra Gabriel’a döndü. “Resmimi görmek ister misin?”

Gabriel başını salladı. “Elbette.”

Küçük kızın ona bu kadar güvenmesine neden olan neydi? Gabriel bundan emin değildi ama ayağa kalktı ve kızı büyük pencerenin altında duran resim sehpasına dek takip etti. Pencereden arka avluda yer alan seyislerin kaldığı ev, ahırlar ve iki büyük meşe ağacı görülüyordu. Suluboya resmin üzeri bir kumaşla örtülüydü. Circe örtüyü kaldırdı ve Gabriel’ın resmi incelemesi için sessizce bekledi.

Gabriel azimli ve umutlu herhangi bir sanat öğrencisine verilebilecek övgü ve teşvik kelimelerine tedarikliydi, fakat resmi gördüğünde hazır tümceler zihninden siliniverdi.

Arka planda ağaçlı bir park ve tomurcuklanan dalların ötesinde göze ilişen atlar vardı. İlk çiğdemler çimlerin arasından başlarını çıkarmıştı, bu tam anlamıyla yeşilliği canlandıran sarı ve beyazın görüntüsüydü. Gökyüzü, düzensiz bulutlarla yol yol boyanmış yumuşak bir maviydi. Yalın bir sahneydi ama ışık kâğıttan fırlıyor gibiydi ve ağaçların yapraklarını oynatan, çimenleri eğen rüzgârın hareketi neredeyse hissedebiliyordu.

Bir okul kızının tipik çocuksu çiziminden çok ama çok uzaktı. Gabriel’ın bir zamanlar sıkça uğradığı büyük evlerin duvarlarında görmüş olduğu çerçeveli, uzun dakikalarca sessizlik içinde gözünü diktiği birçok manzara resminden bile çok fazlasıydı.

Önce Circe konuştu, sesi çekingendi. “Beğenmedin mi?”

“Bence fevkalade,” dedi Gabriel tam bir dürüstlikle. “Circe, eşsiz bir doğal yeteneğin var.” Psyche’nin kardeşine vasıflı hocalar tutmak istemesi boşuna değildi. Bu tür bir yetenek yardım ve teşvik edilmeyi gerektirirdi. Gabriel küçük kızın bir mücadele vermeden sanatından vazgeçeceğinden kuşkuluydu, fakat duyarsız Percy çocuğun vasisi olursa, Psyche’nin direncini kırıp onu evliliği kabul etmeye zorlarsa - hayır, bu asla olmayacaktı. Sadece Psyche’nin iyiliği için değil, Circe’inki için de bu evlilik önlenmek zorundaydı. Gabriel, Percy’nin iki hayatı mahvetmesini önlemek için elinden gelen her şeyi yapmaya kararlıydı.

“Bu görüntüye bakıyorum ve baharın gelişini hissediyorum,” dedi yavaşça resme doğru bakarken. “Resmin tamamı bir uyanıştan, çiçeklerin açışı ve ağaçların tomurcuklanmasından, canlanan göklerden bahsediyor ve en çok da umudun geri dönüşünden.”

Circe’in sevinçten yanakları pembeleşti. “Evet,” dedi ciddiyetle. “Gerçekten bununla ilgili. Anlıyorsun. Belki bittiği zaman duvarına asman için sana veririm.”

Gabriel bu öneriden beklenmedik bir şekilde etkilendi. “Buna büyük değer veririm, elbette,” dedi. “Ancak bunu asmak için bir duvarımın olacağından şüpheliyim, en azından bir süreliğine.”

“Sen ve Psyche evlendiğinizde...” diye söze başladı Circe, sonra duraksadı ve odanın diğer köşesinde her zaman ki yerini almış olan Tellman’a bir bakış attı. Sesini alçalttı. “Bunun bazen bir oyun olduğunu adeta unutuyorum.”

“Evet,” dedi Gabriel ifadesini korumaya çalışarak. Bu hayale kolayca kapıldığını ve bunun baştan sona çok fazla hoşuna gittiğini küçük kızın görmesine izin vermemeliydi.

Kapı tekrar açıldı ve Psyche odayı yokladı. Gabriel'ı görünce yüz ifadesi hemen değişti.

Gabriel ifadesini kayıtsız tutarak suçunu dışa vurmaya çalıştı.

Psyche kendine hâkim olmayı deneyerek. "Ah, buradasınız," dedi. "Sizinle konuşmak istiyorum Lord Tarrington, özel olarak."

"Elbette," diyerek ayağa kalktı Gabriel ve Circe'a bir baş selamı verdi. "Sohbetimizden keyif aldım, Circe. Bana suluboya resmini gösterdiğin için teşekkür ederim."

Psyche'nin şaşkınlıkla yüzünü buruşturduğunu görmek hoşuna gitti - genç kızın yüz ifadesini çabucak denetim altına almış olmasına karşın. Odadan çıkarken onu takip etti.

"Çalışmasını göstermesi için Circe'ı zorlamadın mı?" diye sordu Psyche, endişeli görünüyordu. "Resimlerini kimin göreceği konusunda çok seçicidir."

"O teklif etti," diye cevap verdi Gabriel. "Kız kardeşinizi taciz etmedim, sevgili Bayan Hill ve bu anlamda bir tehdit olarak addedilmekten de hiç hoşlanmam."

Genç kız kızarma lütfunu gösterdi. "Affedersin. Öyle demek istememiştim..."

"Kız kardeşinin olağanüstü bir yeteneği var," diyerek sözlerine devam etti Gabriel. "Şimdi ona neden becerilerinin gerektirdiği bir hoca bulmakta böyle gayretli olduğunu anlıyorum."

Psyche başıyla onayladı, sonra koridorda bir an kararsız kaldı. "Benimle gel," dedi. "Onun son çalışmasını gördüyün, sanırım daha fazlasını da görmelisin."

Bu ani fikir değişikliğinin nedeninden emin olmayan Gabriel, Psyche'yi evin en üst katına dek takip etti. Aklı

karışmıştı, Psyche'yi dar bir tavan arası odasına girerken izledi ve genç kız ona el işareti yaptığında peşi sıra içeri girdi. Psyche bir masaya doğru gitti, bir kâğıt ve kutu yığınının arasından bir dosya çekti ve dosyanın kurdelesini gözdü.

“Bu resimler ebeveynlerimin bir uçan balon kazasında ölümünden sonrasına ait.” Sesi kontrollüydü ama Gabriel onun bunun için çabaladığını dudaklarının gerginliğinden anlayabiliyordu.

Görmek için yaklaştı ve tavan arasının ucundaki küçük pencereden gelen loş ışıktaki bile bu resimlerin hem renk hem de tarz olarak derslikte görmüş olduğundan daha karanlık olduğunu fark etti. İlkini kaldırdı ve sonrakine göz attı ve sonrakine. Bu tablolar çorak tepelerin ve boş ovaların ümitsiz kasvetli manzarasında asılı duran alçak siyah bulutları gösteriyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra, “Anlıyorum,” dedi. “Büyük mesafe kat etmiş.”

“Ve ben onun yeniden incindiğini görmek istemiyorum...”

“Ablasından daha çok belki de,” diye bitirdi cümleyi Gabriel.

Konu tekrarlamayı tasarladığı ikazlardan başka yöne çevrilince, Psyche ona hoşnutsuzlukla baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim, senin de içinde aynı öfke ve sızı var, ama bu zehirlerden kurtulmak için bir yöntemin yok. Kız kardeşinin en azından resimleri var. Senin elinde ise yalnızca kız kardeşine göz kulak olma sorumluluğu ve şu zararlı Percy'yi savuşturmak adına bezdirici bir görev.”

Genç kızın yüz ifadesinin değiştiğini, sonra da gözlerinde beliren yaş parıltısını gördü.

“Sen... Sen bir kumarbaza göre çok anlayışlısın,” dedi Psyche gözyaşlarını bastırmaya çalışarak. “Sanırım bu rakiplerini okumandan kaynaklanıyor... Bir oyun masasında, rakiplerinin ruh hallerini ve zayıflıklarını belirlemeye çalışarak onları yenebiliyorsun.”

Genç kızın ses tonu adeta aşağılayıcıydı ama Gabriel buna aldırmadı. Bu kez dikkati başka yöne çekilmeyecekti. “Seni anlayan kimse yok mu, sevgili Bayan Hill?” diye sordu, biraz çabayla sesini umursamaz tuttu. “Bu kadar yalnız olduğun için gerçekten çok üzgünüm.”

Psyche dudağını ısırdı ve Gabriel bu hareket karşısında istemsizce ileri uzandı. Ellerini genç kızın omuzlarına koydu, yalnızca destek olmak için yalnızca kardeşçe bir destek olmak adına - kahretsin, neden kendine yalan söylüyordu ki? Onun durumuna olan şefkati ne kadar samimi olursa olsun, bu soğuk güzelliğe karşı en ufak bir kardeşçe hissi yoktu.

Ve Psyche bunu biliyordu. Başını kaldırıp ona baktı, mavi gözleri kocaman açılmıştı. “Seni bu gözden uzak odaya getirme sebebim bu değil... Yani gerekçelerimi tersinden anlama...”

“Ah, gerekçelerin yeterince temiz,” dedi Gabriel. “Ve tutkunu bu buz kütesinin altında derine saklamışsın. Dünyanın geri kalanının kafasını karıştırabilir ama ben bunun altındakini görüyorum, sevgili Bayan Hill.”

“Bana bu şekilde hitap etmeye bir son verecek misin?”

Ama Psyche bu kez geriye çekilmedi. Aralarında yalnızca birkaç santim vardı ve Gabriel onun göğüslerinin - alışkanlıkla giydiği fazla kuralcı tarzda elbiselerin altında gizlenen - iniş kalkışını ve altında atan nabzı hissedebiliyordu.

“Seni nasıl çağıracağım, o halde?” diye sataştı. “Psyche, hayatım, sevgilim?”

“Rolünü böyle uç noktaya taşımana gerek yok,” diye itiraz etti Psyche ama sesi titriyordu.

“Rol değil ve hayatımda ilk kez numara yapmıyorum.” İleri eğildi. Dudakları buluştuğunda Gabriel tüm bedeninin ürperdiğini hissetti.

Genç kızın dudakları yumuşak ve çok lezzetliydi. Gözlerini kapatan Psyche bir anlığına hareketsiz kaldı. Sonra öpücüğünün sert, emin baskısı altında dudaklarını araladı ve Gabriel ona bir öpücüğün nasıl olması gerektiğini öğretirken ağzının tatlılığını, dilinin yumuşaklığını tadabilirdi.

Gabriel da gözlerini kapattı ve etraflarını saran tozlu tavan arasını, Londra’nın karanlık sokaklarında bir yerde onu bekleyen katilleri unuttu. Neredeyse her şeyi unuttu, kolları arasındaki genç kızın geri çekilmeyen varlığı dışında.

Psyche en sonunda onu ittiğinde titriyordu. “Ben, ben, gönül eğlendirdiğiniz hafif kadınlardan biri değilim bayım!”

Ama Gabriel kadınları okumayı uzun zaman önce öğrenmişti ve genç kızın bakışlarındaki kararsızlığı gördü.

Ona gülümsedi. “Hafif kadınlardan usandım, güzel Bayan Hill’im. Yüksek ve düşük sınıftan kadınlarla, tropik sahillerde kucaklayışından mutlu olan bronzlaşmış kadınlarla birlikte oldum. Hayatım boyunca bir kadını hiç zorlamadım ve bunu şimdi de yapmam. Fakat tam olarak şu anda resmiyetinin altında ateş olan bir Buz Prensesi’ne açlık duyduğumu anladım. O bu ateşi tüm dünyadan saklayabilir, hatta kendinden bile, fakat benden saklayamaz. Şimdi kim, güzel Psyche’m numara yapıyor?”

Psyche'nin geri çekilmesi ve bu kibirli çapkına haddini bildirmesi gerekiyordu. Adam birçok kadını sevmiş, büyük olasılıkla onları baştan çıkarmış olduğunu az önce itiraf etmemiş miydi - hayır, dürüst olmak gerekirse hayır. An itibariyle hissettiği üzere adamın kıskırttığı tuhaf özlemlerle, bu kadınlar muhtemelen kendilerini onun ayağına atmış, öpücükleri için yalvarmışlardı.

Psyche utanmaz biri olsaydı, aynısını yapmış olurdu. Adamın ağzının kenarındaki ufak yara izi, gözlerini kısıtığında kaşlarının kırıma şekli, ruhuna bakıyor gibi görünen keskin koyu mavi gözleri, öpücüklerine karşı koymayı imkânsız kılan... Genç kız karnının alt kısmında daha önce varlığından habersiz olduğu eritici bir sızı hissetti.

Sadece bir an için sorumluluk ve görgü kurallarının tüm ağırlığını bir kenara bırakmak - tuhaf, daha önce adap duygusunu bir külfet olarak değerlendirmemişti hiç - her şeyden kaçmak ve onun kollarında rahatlamak istedi. Eğer böyle öpüyorsa, daha ileri okşayışları neye benziyordu acaba? Aklından geçenler karşısında şoke olan Psyche derin bir nefes aldı. Ama Gabriel ona yeniden düşünecek zamanı vermedi.

Öpüşmeleri bu kez daha uzun sürdü ve Psyche'nin kalp atışlarını - dört kat merdiven çıkmışçasına - daha da hızlandırdı. Gabriel onu kolları arasına çekince, Psyche yumuşak bedenine baskı yapan sert kasları hissetti - daha önce bir erkekle hiç bu kadar yakın olmamıştı. Bir dansta bile, eşler arasında uygun bir mesafe olurdu.

Tıpkı bir gerdek yatağında olacağı gibi, eğer düzmece nişanları gerçek olsaydı, adamın gömleğinin ince kumaşı veya bedenine yapışan moda pantolonu bile onları ayırmayacaktı. Yalnızca sıcak tene değen sıcak ten olacaktı ve içindeki bu duygu karmaşası yeni ve baş döndürücü do-

rukla tırmanırken Psyche adamın ellerinin bedeninde nasıl hareket edeceğini öğrenecekti.

Aşağıdan gelen bir tıkırtı - hizmetkârlardan biri kova mı düşürmüştü? - onu bu yasak hayalden çekip çıkardı. Psyche ürktü, sonra kendini geri adım atmaya zorladı.

“Ya-yapamam, yapmamam ge-gerek,” diye kekeledi, sonra kapıya doğru döndü. “Alt katlarda bana ihtiyaç vardır.”

Korktuğu üzere Gabriel onu durdurmadı ya da itiraz etmedi ama koyu mavi gözleri Psyche’nin kızarmasına neden olan kurnaz bir bakış attı. Gabriel onun bu zayıf bahanelerinin arkasında tam olarak ne olduğunu biliyordu. Kolayca kandırılabilir bir adam değildi.

Psyche tavan arasından aceleyle dışarı çıktı. Alt kattaki sahanlıkta, yere dökülmüş çayı silen ve porselen kırıklarını toplayan kırmızı yüzlü bir hizmetçiyi görmezden geldi. Kendi yatak odasına varana dek durmadı. Odasına girdiğinde kapıyı kapatıp arkasına yaslandı. Hâlâ hızla nefes alıp verdiğini fark etti.

Bu adam neden üzerinde böyle bir etki yaratıyordu? Daha önce de iyi görünüşlü adamlarla karşılaşmıştı, çekici, düzgün konuşan adamlarla. Psyche sosyetenin en usta flört numaralarına aşinaydı. Ama şimdiye dek kimse onu böyle etkilememişti, ıssız odasının emniyetinde kederli bir şekilde bunu kabul etti. *Hiç kimse.*

Koyu mavi gözlerindeki günahkâr parıltı, biçimli dudaklarının kenarlarının bütünüyle kıvrılmasına izin vermediği sırıtışı, koyu renk kaşlarının belli belirsiz kavisini, onu nazikçe tutmuş sert kaslı kolları - ah Tanrı aşkına! Onu *düşünmeyecekti.*

Odanın karşısındaki küçük masaya yürüdü ve ev idaresine ait hesap defterini çıkarttı. Belki alınması gereken bir

kumaş listesi ya da satıcıya iletilecek son çay kutusunun kalitesi ile ilgili bir Őikâyetle karŐılaŐabilirdi... Mümkün olduğu kadar sıkıcı ve sıradan herhangi bir Şeyle... Düşüncelerini bu çekici, günahkâr adamdan başka bir yöne çevirecek herhangi bir Şeyle...

Fakat hizmetlilerin üç aylık maaşlarını hesaplarken bile hafifçe bir melodi mırıldandığını fark ettiğinde dudağını ısırdı. Onu hayatından Şöyle dursun düşüncelerinden bile defedemiyorsa, cazibesinin gücünden nasıl kaçabilirdi ki! Tavan arasındaki yüzleŐmede cesareti çok kırılmıştı, öğleden sonraya kadar odasında kaldı, sonra kâhya bir ziyaretçinin geldiğini bildirmek için ğradı.

“Kim geldi, Jowers?” diye sordu gelen kişinin sinir bozucu kuzeni olmadığını umarak. Gelen Percy ise onu evden kovacaktı!

“Madam Forsyth, bayan,” dedi hizmetkâr. “Küçük konuk odasında bekliyor. Bayan Sophie  ziyaretçiyle, Bayan Baldwin ve kızlarıyla birlikte büyük konuk odasında.”

“Haber verdiğin için teşekkürler. Pekâlâ, hemen aşağı inerim,” dedi Psyche. Hesap defterini bir kenara koydu ve saçlarını gözden geçirmek için aynaya bakıp - kimse tavan arasındaki kaçamağı ğrenmemeli ya da birkaç dakikalığına tüm görgü kurallarını unutmuş olduğunu sezmeme-liydi - merdivenlere yöneldi. AŞağı indiğinde, ipek yeşil izgili Şık bir elbise giymiş olan arkadaşını bir koltuğun kenarına ilişmiş halde, duvardaki bir resme kaşlarını çatarak bakarken buldu.

Psyche odaya girince, “Yani, lm dŐėine düşmüş değilsin!” diye haykırdı Sally.

Klasik karŐılama sözcükleri dudaklarında söndü. “Efendim?” Psyche Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Biri hasta olduğumu mu söyledi?”

“Hayır ama ben tüm olağan aktivitelerinden el ayak çekmenin tek açıklamasının bu olacağına karar verdim. Ya bu ya da daha yeminler bile edilmemişken enfes nişanlıyla tutkulu bir sevişme için bir odaya kapanmış olduğuna. Aklıma gelmişken yeminleri ne zaman edeceksiniz, Psyche?”

Psyche kızarmadığını umdu. “Yakında ve lütfen saçmalama.”

“Sophie Hala’nın gerçek bir sevişmeye müsaade etmeyeceğini biliyorum, maalesef.” Sally’nin dudakları abartılı bir somurtmayla kıvrıldı. “Ama kesinlikle bir eve kapanma durumu var; son üç günde dört sosyal aktiviteyi geri çevirdin ve bunlar sadece benim bildiklerim!”

Psyche, “Bilmediğin var mı ki?” diye cevabı yapıştırdı. “Sosyetedeki her şeyden haberin var.”

Sally makul bir şekilde, “Peki, o halde,” dedi. “Kendi evinde, kendini neden bir mahkûm gibi kilitli tuttuğunu anlat.”

“Ben, hmmm...” Psyche ikna edici bir yanıt bulmaya çalışırken Sally başını iki yana salladı.

“Ne kadar cesaretli olduğunu bilmesem, arkadaşım, can sıkıcı kuzeninden saklandığını söyledim.”

“Ben saklanmıyorum.”

“Percy’nin seni korkutmasına izin vermeyeceksin, biliyorum, buna izin vermeyeceksin.” Sally gözlerini, sonunda iyi huylu tıknaz vücutlu kocasını seçmeden önce birçok talibi büyülemiş olan tarzda kırıştırdı. Kocasını Sally’den on dört yaş büyüktü ama genç karısının üzerine titrerdi ve Sally seçiminden memnun görünüyordu.

Psyche bu kez suratının kızardığını biliyordu. “Percy’nin zavallı nişanlımı bir düzenbaz olmakla suçlamasından ötü-

rü çok üzgünüm; Percy'nin Lord Tarrington'ı bu şekilde rahatsız etmesine nasıl izin verebilirim?"

"Percy'nin seni saklanmaya sevk etmesine nasıl izin verirsin? Sende bundan daha fazla cesaret var, Psyche, bunu biliyorum. Sezonun geri kalanında saklanacak mısın?"

"Ama kendim kadar müstakbel kocamı da düşünmek zorundayım," diyerek itiraz etmeyi denedi Psyche ve arkadaşının suçlayan bakışlarına karşılık vermedi. "Sersem akrabalarımın Lord Tarrington'ı kınamasına izin vermem adil olmaz."

"Lord Tarrington'ın yarım akıllı kuzeninden korkmadığına bahse girerim," diye karşı çıktı Sally. Sonra çay tepsi-sini getiren uşağa dönerek, "Ah, teşekkür ederim," dedi.

Psyche ikisine de birer fincan çay doldurdu. Sally narin fincanı aldı ve Psyche'ye düşüncelerini toparlaması için birkaç dakika izin vererek çayını yudumladı.

"Ayrıca, Psyche..." Sally hizmetkâr odadan ayrılınca sözlerine devam etti. "İnsanların Percy'nin çılgın suçla-malarına inanmalarını istiyorsan..."

"Elbette hayır!" dedi Psyche sertçe.

"O halde saklanmaya yönelmemeli ve..." dedi Sally, gülümseyişi muzafferdi. "Sosyal geymelerine devam et-melisin."

"Ama ya Percy yine bir rezalet çıkarırsa?" Psyche finca-nını kaldırdı ve kahverengi sıvıya geleceğini orada okuya-bilirmiş gibi dikkatle baktı.

"Öyleyse onunla yüzleşmelisin. Ben senin yanında yer alacağım, nişanlın da ona meydan okumaya hazır, buna eminim. Hadi, Psyche. Bu akşam bir opera var..."

"Gitmeye hiç niyetim yok," diye belirtti Psyche. "Ope-ranın en sevdiğim şey olmadığını herkes bilir ve Sophie Hala tüm o haykırıışların onda baş ağrısı yaptığını söyler."

“Yarın, o zaman,” diyerek ısrar etti Sally. “Kontes Sutton’ın arazisinde akşamüzeri için planlanan nefis bir davet var. Oldukça kalabalık olacak ve gelmemen senin için çok kötü olur! Son iki gece davetinde hiç eğlenmedim ve Leydi Kettering’in akşamüzeri kart partisine gelince... Tanrım, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar sıkıcıydı.”

Sally çayını yudumladı ve Psyche gülmemeye çalıştı. Sally hayatı boyunca bir gün bile sıkılmamıştı; her partiyi bulaşıcı neşesi ve yüksek enerjisiyle doldururdu. Ama arkadaşları için olan endişesi açıkça samimiydi ve Psyche bundan etkilendi.

Belki de Sally haklıydı. O ve Gabriel normal sosyal döngüden kaçınarak evde kalmayı sürdürürse insanlar Percy’nin suçlamalarına inanmaya başlayabilirlerdi. Psyche bunu göze alamazdı; bu durum amacını suya düşürür ve almış olduğu tüm risklerin boşa gitmesine neden olurdu.

Hayır, Psyche karar verdi, bu kadar ödlele davranmıyacaktı.

“Çayını içmeyi dene, sana cevap vermeyecek,” dedi Sally iğneleyici bir şekilde. “Ve sen çay yapraklarından geleceği okuyan bir çingene değilsin. Yarın gelecek misin?”

“Geleceğim,” dedi Psyche ve sonra daha kesin bir biçimde tekrar etti. “Geleceğiz.”

Sally tasvip edercesine, “Akıllı kız!” dedi. “Yeni aldığın kırmızı kürklü mantonu giyme, çünkü ben mor giyeceğim, uyumsuz olmak istemeyiz, öyle değil mi?”

Psyche kahkaha atarak arkadaşıyla hemfikir olduğunu belirtti.

Bölüm 13

Ertesi gün hava açık ve ılıktı, yalnız merdivenlerden inerken hafif bir meltem Psyche'nin şapkasının kurdelelerini havalandırıyordu. Üstü açık arabaya çıkarken Gabriel elinden tuttu; Sophie Hala çoktan yerine yerleşmişti. Psyche halasının yanına oturdu, Gabriel ise onların karşı tarafındaki yerini aldı.

Gabriel ilk başta onlarla dışarı çıkma konusunda tuhaf bir biçimde isteksiz davranmıştı. “Sen gitmelisin,” demişti genç kız konuyu açtığı anda. Psyche, sabah onu uzun yemek masasında kahvesini içerken tek başına bulmak için yemek odasına her zamankinden daha erken inmişti. Gabriel ona reverans yapmak için ayağa kalkmış ve genç kızın açıklamasını dinlemişti. Yanıt vermeden önce bir dakika boyunca durumu değerlendirmişti. “Sen gitmelisin, arkadaşlarınla vakit geçirmekten keyif alacağına eminim.”

Psyche gözlerini kırmış, şimdi nasıl bir oyun oynuyor diye geçirmişti içinden.

“Bu, daha fazla arkadaşım ile tanışmaktan keyif almaya-
cağın anlamına mı geliyor?” diye sormuştu buz gibi bir ses tonuyla.

“Toplum içinde gerekenden fazla görünmemi isteme-

diğini sanıyordum?” diye karşılık vermişti Gabriel. “Kuzenin...”

“Sally evde fazla kalırsak yalnızca Percy’nin şüphelerini tetikleyeceğimizi düşünüyor. Ve haklı olduğuna karar verdim.” Psyche biçimli çenesini ona meydan okur gibi kaldırmıştı.

Evden çıkma ve Londra’nın dışında olma, pusuya yatmış gözlerin ve iyi para almış katillerin tehlikesini geride bırakma fikri gerçek olamayacak kadar güzel geliyordu Gabriel’a. Bir şeyler başının etini yiyordu ama kuruntularını hızla savuşturdu. Şimdi fazla temkinli olan kimdi? Masada, meltemin sarmaşığı nasıl oynattığını ve yeşil filizlerini pencere eşiğinin yukarısına nasıl itelediğini camın arkasından izleyerek oturuyordu. Böyle bir günde kolunda bu sarı saçlı güzelle kırsal bölgede olmaktan daha fazla bir şey isteyemezdi.

“Pekâlâ, emrinizdeyim, Bayan Hill.”

Psyche başını sallamış ve ona ne zaman çıkacaklarını söylemişti, sonra da Sophie Hala’nın kahvaltısını yapmış olduğundan ve zamanında giyindiğinden emin olmak için üst kata çıkmıştı.

Psyche sürücüyü, “Devam et,” diye seslendi. Hizmetkâr dizginlerini şaklattı ve eşleşmiş külrengi atlar ağırbaşlı adımlarla harekete geçtiler. Araba kaldırım taşları boyunca pürüzsüzce salınıyordu. Sokak kalabalıktı, bu yüzden isteseler bile daha hızlı gidemezlerdi. Sophie Hala yanlarından geçen eski moda kapalı bir at arabasındaki bir tanıdığa başıyla selam verdi; lüzumsuz hızdan hoşlanmazdı ve seyahatlerinin sükûneti onu memnun ederdi.

Psyche, Gabriel yaşındaki bir adamın bu kadar hantal bir ilerlemeden hoşlanacağını pek sanmıyordu. Muhte-

melen at sürmeyi tercih ederdi. Ona dönerek, “Ahırlarımızda sana uygun bir binek olmadığı için üzgünüm,” diye mırıldandı.

Gabriel’in her zaman haylaz bir düşünce taşıyor gibi görünen dudakları hafifçe kıvrıldı. “Halimden oldukça memnunum.”

Sunduğu güzel görüntüden haberi bile yok, diye düşündü Gabriel. Psyche bugün yeşil bahar dallarıyla süslü muslin bir elbise, üzerine de açık yeşil kısa bir ceket giymişti ve gözlerini tepelerindeki bulutsuz gökyüzü kadar mavi gösteren bir şemsiye taşıyordu. Yanakları heyecanla kızarmıştı ve gözleri parlıyordu.

Gabriel aynı zamanda kendini canlanmış, tecritten kurtulmuş hissediyordu. Londra’nın kokularının - sıcak börek arabasından gelen lezzetli kokunun, önünden geçtikleri parktan yayılan kiraz çiçeklerinin tatlılığının, hatta sokak temizleyicisinin henüz temizlemediği at gübresi yığınının pis kokusunun - tadını çıkararak derin bir nefes aldı. İngiltere’ye en nihayetinde geri dönmüştü, kendi arazisinin sahibi olacaktı ve eski utancı bir kenara bırakılacaktı. Babasına, merhametsizce dışarı atıp kaderine terk ettiği oğlu hakkında yanıldığını ispatlayacaktı. Gabriel aleyhindeki olasılıklara karşın hayatta kalmıştı ve toplumda hakkı olan seviyedeki yeri geri almak için buradaydı. Bunu yaptığında, karşısında oturan kadın kadar güzel bir leydiye kur yapma cesareti gösterebilecek miydi?

Kurgularından bihaber olan Psyche halasına bir şey söyledi. İyi ki haberi yok, diye düşündü Gabriel. Birine evlenme teklif etmeyi değerlendirmeden önce aşması gereken bir sürü engel vardı, üstelik zengin ve büyüleyici Bayan Hill kadar arzu edilen biri...

Hayır, gerçekçi olmak çok daha iyiydi. Ama şimdi buradaydı, günün tadını çıkarabilirdi. Hava sıcacıktı ve meltem onları ferahlatmak için yeterliydi. Omzunun üzerinden arabalarını çeken takıma göz attı, sonra önünde oturan güzelliğin görüntüsünün keyfine varmak için geri döndü. Güzellik, yanlarından geçtikleri atlara bakıyordu, gözlerinde onları gerçekten görmüyor gibi uzak bir bakış vardı. Güzel Psyche ne düşünüyordu acaba? Servetini saymazsak bile güzelliğinden muhakkak etkilenmiş tüm taliplerinin cazibesine nasıl direnebilmişti? Percy ve babası bir yana, Londra'daki erkeklerin ne sorunu vardı ki Bayan Psyche Hill hâlâ evlenmemiştir? Fakat onların her ne rahatsızlıkları varsa, şükürler olsun. Aksi halde bu tesadüfi kılık değiştirmede yer alamaz, asla bir koca olmayacak nişanlı olarak bu acayip rolün tadına varamazdı.

Kendi kendine bu düşüncelerden sıyrılması gerektiğini söyledi ve Londra'yı arkalarında bıraktıkça seyrekleşen evlere bakmak için başını çevirdi. Londralıların çoğu şehirden kaçtığından ötürü yollar hâlâ kalabalıktı. Hafif bir gezinti arabası onları izliyordu, onun arkasında ise bir şekilde uygunsuz görünen küçük bir araba vardı. Çok geçmeden evler geride kaldı ve üzeri açık arabaları ilerledikçe etraflarında açık araziler, yeşil çayırlarda otlanan inek ve koyunlar, çitlerin üzerinden uçan kuşlar belirdi. Atlar artan bir adımlama hızı tutturdular.

İngiltere'nin baharda ne kadar güzel olabileceğini unutmıştu.

Neredeyse şaşkın bir sesle Psyche, "Gülümsüyorsun," dedi.

"Beni gülümserken göremeyeceğin kadar aksi biri miyim?" Ona baktı, koyu kaşları hafifçe kalktı.

Psyche dudağını ısırđı. Dilini tutması gerekirdi; adamın her zaman kuşandığı zırh geri gelmişti. “Elbette hayır,” dedi yavaşça. “Seni birçok kez gülümserken gördüm ama böyle değillerdi. Sen, huzurlu görünüyordun, yakınlarının arasındaymışsın gibi.”

“Neden öyle olmasın ki?” diye sordu Sophie Hala. “Saçma sapan konuşma, çocuğum. Sıcak bastı zaten, hizmetçim lavanta şişesini koymuş mu?”

Psyche lavanta şişesini buluncaya ve halası kolonyayı bir mendile serpip şakaklarını ovalayınca kadar Gabriel’ı fark edilmeden gözlemleme şansını kaçırdı. Araba gezisinin geri kalanında Gabriel sayfiyenin sükûneti hakkında yorum yaptı ve nazikçe Sophie Hala’nın çocukluk hikâyelerini ve kardeşleriyle, ailesiyle paylaştığı sayfiye evi anılarını dinledi, fakat o korumasız gülümseme geri gelmedi.

Psyche bir kez daha onu ailesinden uzaklaştıranın ne olduğunu merak etti. Kumar değilse, hangi skandal, hangi günah onu kendi evinden, ana vatanından sökebilirdi ki?

En basit yöntem gidip ona sormaktı ama geçmiş, özellikle İngiliz tanıdıkları hakkında dolaylı yoldan bile sorguladığında Gabriel’daki ihtiyatın derinleştğini görmüştü. Gabriel günahlarını kendi isteğiyle açığa vurmuyacaktı, Psyche bundan emindi. Ama tehlikeli bir adamın kız kardeşi ile düzenli olarak sohbet etmesine izin verme fikri onu hâlâ rahatsız ediyordu. Kendine gelince, bu başka bir meseleydi. Kendi başının çaresine kesinlikle bakabilirdi. Nişanlısı rolünü üstlenmek için Gabriel tam zamanında imdadına yetişmişti, Psyche kendini bunun yalnızca bir iş anlaşması olduğuna ikna etti. Mirasını devraldığında, ona cömert bir ödeme yapacaktı ve yolları ayrılacaktı.

Amcasının kontrolünden ve kuzeninin sıkıcı kurlarından kurtulmayı özlemle hayal ettiğinde, nedense bu düşünce artık onu eskiden olduğu gibi avutmuyordu. İç çekerek harika bir şekilde özgür ve kısıtlanmamış görünen bir çayır kuşunun gökyüzüne havalanışını izledi. Bir gün kendini yeniden bu şekilde hissedecekti ve bu da skandalın tüm zorluk ve risklerine değecekti.

Belki de, diye düşündü, halasının bir ikazına dalgınca başını sallarken, Gabriel'in skandalı kendi göze aldığından daha büyük değildi. Hayır, bu olamazdı. Sahte bir nişan kotarmaya ihtiyacı olmayacağı gerçeği bir kenara, erkekler sosyal bir rezaletle kadınlardan daha kolay yüzleşebilirlerdi; annesi bunun korkunç bir şekilde adaletsiz olduğunu söylemişti ama durum böyleydi. Psyche kadınların kendilerinden bekleneni nazıkçe yerine getirmek zorunda olduğunu çok iyi biliyordu; kendi annesi hakkında, Psyche'nin tanıdığı en dürüst ve onurlu insan hakkında, sırf kadınların eğitim ve hakları hakkındaki pek alışılmadık görüşleri yüzünden tiksindirici bir şekilde dedikodu yapılmamış mıydı?

Duygularını kontrol altına aldı ve kafasını kaldırıp halasının asık yüzüne baktı. "Haklıydım, öyleyse," dedi yaşlı kadın. "Bu eşarp yüzüme göre fazla parlak. Çok mu solgun görünüyorum?"

"Hayır, hayır, lavanta rengi epey hoş," diyen Psyche onu temin etti. Zihnini daha dünyevi konulara dönmeye zorladı ve Sutton Kontesi'nin arazisine varana kadar halasıyla moda hakkında tartıştı. Arabaları uzun bir araç yoluna saptı ve eve doğru ilerledi, burada başka birçok araç da yolcularını indiriyordu.

Gabriel hızla arabadan indi ve hanımların araçtan çık-

masına yardım etti. Sophie Hala hemen bir arkadaşını gördü, Psyche halasını takip etmek ve kibar konuşmalar yapmak zorunda kalmadan önce Gabriel'a teşekkürlerini belirten bir gülümseme yollamaya ancak vakit buldu.

Bir uşak tarafından eve yönlendirildiler ve tekrar dışarı, evin yan tarafındaki bahçeye çıkmadan önce hanımlar ay-nada görüntülerini kontrol etmek için duraksadılar.

Psyche topuzundan dışarı fırlamış kaçak bir bukle keş-fetti ve onu hemen yerine sokuşturdu.

Sophie Hala ev sahibeleriyle konuştu, Psyche ise ko-lundaki adamı açık bir zevkle gözetleyen altı gürültücü çocuğun annesi olan oldukça şişman kontese Gabriel'ı ta-nıştırırken kızarmamaya çalıştı.

Her zamanki sivri tavrından yoksun ev sahibesi, "İyi bir iş çıkarmışsın, hayatım," diye belirtti. "Korkak kuzenin-den çok daha fazla tercih edilesi. Aferin!"

Psyche yanaklarının alevlendiğinin farkındaydı. "Te-sekkür ederim, Leydi Sutton," diye mırıldandı.

Gabriel'a damızlık bir aygırmış gibi bakan diğer kadın, "Çocuklarınız çok güzel olacaktır," dedi.

Psyche, Gabriel'ın kolundaki elinin hafifçe titrediğini hissetti. Adamın yüksek sesle gülüp utanç duymasına ne-den olmamasını umarak elinden geldiğince aceleci davran-dı ve düzgün çimenliğe yerleştirilmiş masa ve sandalyelere doğru hızla ilerlediler.

Psyche elini çekmeye çalıştı ama Gabriel onu bırakmadı. "Böyle soğuk davranma sevgili Bayan Hill'im," diye mırıl-dandı. "Sonuçta, yerine getirmemiz gereken bir vazifemiz var, o güzel bebekleri yapmaya derhal başlamalıyız."

"Sanmıyorum," dedi Psyche, sesi buz gibiydi.

Bir uşak gümüş bir tepsi uzatarak ince kristal kadeh-

lerdeki açık renkli sıvıyı tercihlerine sunduğunda Psyche elini kurtardı. “Bir kadeh şampanya alayım.”

Neşelenmek için köpüklü şaraba ihtiyacı olduğundan değil, diye düşündü Psyche aksi bir şekilde. Her nedense, Gabriel çok neşeli görünüyordu. “Hadi,” dedi şarabını içerken. “Gidip nergislere hayranlıkla bakalım.”

Psyche kalın bahçe duvarından çiçekliklere kadar onun eşliğini kabul etti ama durup gördüğü herkesi selamladığından emin oldu, insanların nişanlısıyla birlikte dışarıda olduğunu öğrenmesinde kararlıydı.

Ama yanında Gabriel ile gezinmek tasarlamış olduğu gibi basit bir iş değildi. Evli veya bekâr tüm kadınlar görünüşünden ve cazibesinden büyülenmişti ve etrafına üşüşme eğilimindeydiler.

Psyche’nin güç bela tanıdığı bir kadın, “Bayan Hill, sizi dışarıda gördüğümüze sevindik,” dedi. “Pazartesi gecesi sizi tiyatroda göremedim.”

“Rahatsızdım,” dedi genç kız ve kadın Gabriel’a aptal aptal sırtırken sesini sakın tutmaya çalıştı. “Misafir salonunda eğitilmiş bir maymunum var,” deseydi bile kuşkusuz kadın bunun farkına zorlukla varacaktı.

Bayan Cunningham, evlenecek yaşta ve maalesef hafifçe şaşa olan iki kızıyla birlikte onlara katıldı. Yaşlıca kadın, “Bayan Hill, sizi görmek ne kadar hoş,” diye abartılı bir şekilde belirtti. “Bizi yakışıklı nişanlınızla tanıştırın.”

“Lord Tarrington, Madam Cunningham ve kızları Bayan Cunningham ve Bayan Lavidia Cunningham,” dedi uysalca.

Gabriel üç kadına da reverans yaptı. Yanakları kızaran kızlar kirpiklerini titreştirdiler, anneleri ise sevinçle ışıldadı. Nişanlı bir adama kur yapmaya ne hakları vardı? Psyche

yine sinirlenmişti. En azından, bildikleri kadarıyla Gabriel başkasına aitti.

Şimdiye dek üçlü bir grup hanım daha onlara katılmıştı; komik görüneceklerini düşündü Psyche. Ve bu kadınların nasıl böyle az bir sağduyuları olabilirdi? Sırf hayret verici bir yakışıklılığı var diyeydi, karakteri veya vicdanı hakkında hiçbir fikirleri yoktu! Eğer bilselerdi...

Biri koluna hafifçe vurunca Psyche kaşlarını çatarak etrafına bakındı. Gelen, Sally Forsyth'tı.

Psyche, "Sen de çekici nişanlıma tanıtılmak mı istiyorsun?" diye sordu ve Sally'nin kahkahası karşısında istemsizce sırıttı. Arkadaşıyla konuşmak için gruptan ayrıldı ve kadın sürüsüne, tüm ilgiyi acınacak bir sakinlikle kabul eden Gabriel'in daha yakınına toplaşmaları için olanak sağladı.

Sally neşeyle, "En yakın arkadaşım olmasaydın seni gölgede bırakmayı kesinlikle denerdim," diye kabul etti.

Psyche kuru bir şekilde, "Kocanın da buna rıza göstereceğine eminim," dedi.

"Benim tatlı Andrew'um asla farkına varmazdı," dedi sefkatle. "Orada bir meşe ağacının gölgesinde arkasına yaslanmış oturuyor. Onun için güneşin altında dolaşmak çok yorucu, bu yüzden şu ya da bu şekilde dilediğimi yapma izin veriyor."

"Zaten evlilik teklifini bu yüzden kabul ettin, şüphesiz," diye belirtti Psyche.

Sally dudaklarını oyuncu bir darılmayla büzdü. "Ah, o nasıl söz, seni canavar. Sırf hemen hemen doğru diye. Bana kur yapılmasından hoşlandığımı ve bundan vazgeçme fikrinden nefret ettiğimi biliyorsun. Ve sosyetenin en romantik aşk maceralarının evlendikten sonra cereyan ettiğini anladığımı da."

Psyche irkildi. “Sally bunu yapmayacaksın, değil mi?”

“Elbette hayır, Andrew’uma çok düşkünüm. Elbise harçlığımda çok cömert. Ama bu biriyle flört edemeyeceğim anlamına gelmez. Ve yoldan sapmaya karar verirsem, müstakbel kocanın listemin en üst sıralarında yer alacağını söyleyebilirim.”

“Görünüşe bakılırsa, senin ve iki adımlık mesafedeki diğer tüm kadınlarınkininde,” dedi Psyche, etrafı kadınlarla çevrili Gabriel’a göz atarken ses tonu kasvetliydi. “Sanırım, bir canavarı başıboş bıraktım.”

Sally hafif bir kahkaha attı. “Gel, onlardan biraz uzaklaşım; yoksa kıskanç olduğunu düşünecekler.”

“Yalnız bırakılacak kadar güvende olduğundan emin değilim,” diye itiraz etti Psyche ama yine de arkadaşını takip etti ve göz alıcı çiçekleri hayranlıkla seyrediyormuş gibi yaptı.

Sally modaya uygun geniş kenarlı devekuşu tüyü süslemeli şapkasının altından berrak gökyüzüne bakarak, “Eşsiz bir gün,” dedi. “Ah, Tanrım, Bayan Tweaton’ın kafasındaki renkli kumaşa baksana, aşırı olgun bir buğday sapı gibi görünüyor.”

“Şşşş, seni duyacak,” diye kınadı onu Psyche ama istemeyerek güldü. Sally oldukça haklıydı. Yeşil elbisesi ve kafasındaki altın renkli kumaşla bu zayıf kadın kolayca bir buğday tarlasına karışabilirdi.

“Seni rahatlamış görmekten mutluluk duyuyorum,” dedi Sally. “Ebeveynlerinin ölümünden beri fazla resmi ve ağırbaşlıydın.”

Psyche kaşlarını çattı ve şapkasının yüzünü gizlemesini sağlayarak aşağı baktı.

Sally’nin sesi yumuşaktı. “Bunun sert bir darbe olduğunu biliyorum, canım. Ama hayattan yeniden keyif almayı

öğrenirsen, bu yeni keşfine çok minnettar olurum.” Gü-lümsedi ve muzip sesi geri döndü. “Buna ek olarak, sosyal manzarayı aydınlatacak günahkâr bir şekilde muhteşem bir adam çıkardın karşımıza.”

“Seni yaramaz,” dedi Psyche ve ebeveynlerinin ölümü-ne yapılan göndermeyi yok saydı. Bunun hakkında konuş-mak hâlâ acı vericiydi ve Sally bunu biliyordu, bu yüzden konu incir çekirdeğini doldurmayacak şeylere geri döndü. Sally’nin son flörtü olduğunu varsaydığı genç soylu bir delikanlı onlara katılınca, Psyche ikisinin konuşmasına ses çıkarmadı ve düşüncelere dalıp gitti.

Gerçekten Sally’nin söylediği gibi çok ciddi, çok ted-birli miydi? Gabriel’in ağırbaşlılığına dikkat çekmiş oldu-ğunu hatırladı. Bakışlarını gizlice kendi modaya uygun muslin elbisesinden Sally’ninkine çevirdi. Sally’nin yakası belki biraz daha alçak kesimliydi, korsajı da azıcık daha sı-kıydı. Gabriel onu gerçekten sıkıcı ve temkinli olarak mı görüyordu? Bu canını sıkmamalıydı, kendini azarladı ama fikir hoşuna gitmedi.

Sally’dan gelen bir soruya cevap vermek için aklından geçenleri savuşturdu.

“Sen ne olacaksın, Psyche? Bay Denver bir haydut ola-rak gelecek.” Sally genç adama en iyi gülümsemelerinden birini bahşetti. “Tabii onu farklı bir şeye ikna etmezsem.”

“Hımm, henüz karar vermedim,” dedi Psyche sohbe-te dönüş yolunu bulmaya çalışırken. Sally neden bahsed-iyordu ki?

Arkadaşı kafa karışıklığını sezmiş gibiydi. “Maskeli ba-lodan bahsediyorum seni sersem. Çalışanlarımın hepsi heyecan içinde. Haftalardır deli gibi farklı fikirler üzerinde çalışıyorum.”

“Yani ev idarecin, kâhyân ve hizmetkârlarının kalanı haftalardır deli gibi çalışıyor,” diye düzeltti Psyche, arkadaşları surat asınca da gülümsedi.

“Hayır, hayır, konuk listesini kendim yazdım ve son derece yorucuydu!”

Sally’nin sevimli somurtuşuna aşırı hassas bir şekilde bakan Bay Denver, “Seni zavallı şey,” dedi.

Sally ona çapkın bir gülümseme sunduktan sonra Psyche’ye geri döndü. “Ama sen ne olacaksın, hayatım? Benim kostümüm bir sır, sormamalısın. Fakat fikrimi yeniden gözden geçireceğim. Persephone olarak giyinebilirim, belki de Lord Tarrington da yeraltı tanrısı Hades olarak gelir.”

Psyche, “Sana bunu söyleten nedir?” diye sordu, ses tonu biraz sertti.

Sally şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Çünkü tehlikeli bir görünüşü var, farkında değil misin? Endişelenme, bu onu yalnızca daha çekici kılıyor.”

Psyche, Gabriel’in biçimli vücudunu gizleyen kadın kalabalığına baktı; tüylü ve yüksek süslemeli şapkaların arasında genç adamın yalnızca kafasının üst kısmı seçilebiliyordu.

“Bundan şüphem yok,” diye kabul etti Psyche, sesi içineleyiciydi. “Ama biri Persephone olacaksa, bence bu ben olmalıyım, Sally.”

“Oyunbozan.” İçini çekti. “Onu tamamen kendine saklamaya kararlısın, nasıl olduğunu anlıyorum. Sadece evlenmek için o adamla nişanlandın diye... Ah, Bay Denver bozuk moralime avuntu olmak zorundasınız.”

Genç adam, “Denemeye dünden ra-razıyım, Bayan Forsyth,” diye karşılık verdi.

Sally bu sönük delikanlıyı eğlenceli buluyor olabilirdi ama Psyche çoktan ondan sıkılmıştı. Tekrar Gabriel'a döndü; bu kadarı da fazlaydı. Sally ve genç adama, "Affedersiniz," dedi.

Güneş sıcaktı; şemsiyesini açtı ve Gabriel'ı çevreleyen kadınların yanına yaklaştı.

"Ah, Lord Tarrington," diyen genç bir kadının aptal sırtışını fark etti. "Çok espritüelsiniz."

Psyche sesini biraz yükselterek, "Gerçekten öyle," diyerek araya girdi. "Aynı zamanda çok da anlayışlı. Kalan çiçek tarhları arasında bir gezinti hoşunuza gider belki, Lord Tarrington?"

Gabriel derhal ona dönüp gülümsedi - Psyche bunun içten bir gülümseme olduğuna yemin edebilirdi. Sonra elbiselerin oluşturduğu gökkuşağına doğru başını eğerek, "Benim için zevkti, hanımlar," dedi. "Ama bana izin vermelisiniz; nişanlığımın bahçelerde bensiz dolaşarak kendini yormasına izin veremem." Hayal kırıklığı yaşayan kalabalığın arasından rahatça sıyrılarak genç kızın yanına gitti.

"Kadınsal zayıflığıma merhamet ettiğin için teşekkürler," dedi Psyche, sesi soğuktu.

"Gezintiye bensiz gideceğini düşünmüştüm," dedi tatlılıkla. "Ama titreşen kirpiklerin fırtınasında daha fazla sağ kalamazdım; bütünüyle havaya uçma tehlikesi içindeydim."

Kulağa alaycı geliyordu, kibirli değil, bu yüzden Psyche ona şaşkınlıkla baktı. Fevkalade iyi görünüşünün üzeri ne çektiği aşırı övgüden gerçekten hoşlanmıyor muydu? "Kendimi tutmayı denerim, o zaman," dedi.

Gabriel sırttı ve yeniden çok içten göründü; bu iki arkadaş arasında paylaşılan samimi bir an gibiydi. Ama

Psyche yine kendi algılayışından şüphe etti: Gabriel anlaşılması mümkün olmayan bir şekilde fazlasıyla sakindi. Hayır, Psyche onun yatağına çektiği kadınlardan biri olmayacaktı.

“Labirente girer miyiz? Oldukça meşhur olduğunu duydum,” dedi Gabriel.

“Ve kaç hanım sana orada eşlik etmeyi teklif etti?” diye karşılık verdi Psyche ve ona inik kirpiklerinin arkasından bir bakış attı. Sutton Labirenti çalıntı öpücükleri ve kısa, yasak kaçamakları için meşhur bir yerdi. “Hayır, teşekkürler. Çiçeklerle yetinmemiz gerektiğine inanıyorum.”

Bahçenin uzak ucundaki çiçek yataklarına doğru yavaş yavaş yürüdüler, yan yana ama elleri birbirine değmeden. Psyche unutmak için çaba harcamış olduğu tavan arasındaki öpüşmeyi hatırlayarak biraz içine kapanık hissetti kendini. Muhtemelen Gabriel da hatırlıyordu.

“Toplum içinde kendimi kaybetmem, sevgili Bayan Hill,” dedi, sesi yumuşaktı ama lacivert gözlerinde alaycı bir ifade hâkimdi.

“Buna güveniyorum,” diye karşılık verdi Psyche, şemsiyesini iki eliyle sıkıca kavramıştı, böylece adamın elini tutmak için bir bahanesi kalmıyordu. Kendini çiçeklerin düşüncesine kaptırmış gibi davrandı.

Geniş lale sıraları önünde dururken, Gabriel’in, “Hollanda’da daha da fazlası var. Bir gün, belki onları sana gösteririm,” dediğini duydu.

Kafasını kaldırıp ona şaşkınlıkla baktı ve adam bir anlığına ne yapacağını bilmez göründü.

“Sadece oyunumuzu sürdürüyorum,” dedi.

Psyche etrafa göz atarak, “Ama burada duyacak kimse yok,” diye belirtti.

Gabriel ona bir adım yaklaşıarak, “İyi bir aktör her zaman rolüne uygun davranır,” diye onu temin etti.

Genç kız derhal uzaklaştı ve adam sessizliğe gömüldü. Ama insan bir çiçek yatağına ne kadar uzun süre gözlerini dikebilirdi? Kırmızı lale sıralarına layıkıyla hayranlık gösterdikten sonra bahçeyi turlamayı bitirmiş olduklarını anladı. Geri dönüp de Gabriel’in hayran kalabalığıyla çevrelenmek istemediğinden Psyche başıyla öteki kapı girişini işaret etti.

“Meyve ağaçlarının arasında yürüyelim mi?”

Gabriel gülümsedi ve bahçe kapısını açık tuttu; bahçeyi kuşatan kalın taş duvarın diğer tarafına geçtiler ve çiçeklenen elma ağacı sıralarının bulunduğu meyve bahçesine doğru yol aldılar. Psyche şemsiyesini indirdi. Ağaç çiçekleri üstlerinde beyaz bir kubbe oluşturunuyordu ve koku sarhoş ediciydi.

Psyche özlem dolu hissetti kendini. Romantik düşüncelere vesile olan bir dekordu bu. Nişanı bir oyun olmasaydı, aralarındaki çekim hayali olmasaydı, burada tüm adap duygusunu kaybedebilirdi; mis kokulu çiçeklenen ağaç bulutlarının altında bir öpücüğe karşı koymak imkânsız olurdu. Nişan bir oyun olabilirdi, fakat kendine yalan söyleyemezdi; aralarındaki çekim kesinlikle sahte değildi. Ayartıcı şeyi yok saymaya çalıştı ama sakın bir şekilde yan yana yürümek bile aralarındaki kıvılcımı hissettiriyordu.

Peki ya çiçek bezeli ağaçları incelerken veya inceler gibi yaparken bakışlarını titizlikle başka yöne çevrili tutan Gabriel, bunu o da hissettiriyordu?

Belki de insanların onları el ele tutuşurken görmelerine izin vermeliydiler. Bu çok da kötü bir şey değildi. İzin vermemesi gereken bir öpüçüktü; asıl bu uygun olmazdı.

“Nişanlı bir çift gibi görünmeliyiz,” diye belirtti Psyche ve sesini yakışık alır bir sakinlikte tutmaya çalıştı.

“Gerçekten mi?” Hâlâ ağaç dallarını inceliyordu.

“Partinin geri kalan kısmının yararına,” diye açıkladı genç kız. Gerçek şu ki partinin geri kalanını biraz önce arkalarında, duvarla çevrili bahçede bırakmışlardı.

“Ah, bence de.” Yüzüne bakmak için döndü ve Psyche onun en fena hareketlerinden önce gelen o korkunç haylaz bakışlarıyla karşılaştı.

Gabriel ellerini uzattı ve genç kızın iki kolunu da kavradı, Psyche başını iki yana salladı. “El ele tutuşma yeterli, bence.”

“Öyle mi? Ben onu kendim için yeterli bulmuyorum, sevgili Bayan Hill.”

Onu nazikçe kendine doğru çekti ve genç kız kendini onun yalnız birkaç karış uzağında buldu. Ellerini adamın kaliteli ceketinin üzerine koydu ve onu belirli bir mesafede tuttu. Ona, arka sokakta sevgilisini öpen bir hizmetçi kız gibi yaslanamazdı. Uygun olanın ne olduğu duyusundan henüz kurtulmamıştı. Ama adam başını eğince ihtiyatının eridiğini hissetti. Belki, sadece bir öpücük...

Ama Gabriel durdu ve başını başka tarafa çevirdi. Psyche onun kaskatı kesildiğini hissetti.

Genç kız aralarına daha çok mesafe koyarak doğruldu. “Biri mi geliyor?” diye sordu teşhir riski karşısında kızarak, az kalsın dedikodulara bizzat sebep olacaktı.

Gabriel cevap vermedi ama Psyche adamın omuzlarının gerildiğini fark etti.

“Ne var?” diye sesini alçak tutarak tekrarladı.

“Hiçbir şey, sanırım.” Ama genç kızın kolunu tuttu ve diğer konukların eşliğine geri dönmeyi arzularcasına adımlarını hızlandırdı.

Psyche o vakit arkalarında bir hareketlenme fark etti ve omzunun üzerinden bir bakış attı. “Duvarın köşesinden etrafa dikkatle bakan bir adam var,” dedi şaşkınlıkla. “Bir hizmetkâr değil ve kuşkusuz bir konuk da değil, iyi giyimli birine benzemiyor. Kalitesiz kumaştan kahverengi bir ceket ve kalın bir pantolonu var.”

“Evet, haklısın. Dün sokağınızda gördüğümle aynı adam olmasından korkuyorum,” dedi Gabriel, sesi sertti. “Bizi takip ediyor olmalı.”

“Senin bir arkadaşın mı?” diye sordu Psyche kalbi ağır-laşırken. Gabriel’in ne tür bayağı insanlarla ilişkisi vardı? Bu bilinmedik geçmiş ikisine dadanmak için mi geri geliyordu?

“Hiç de değil. Tam aksi aslında. Onlardan kaçtığımı düşünmüştüm ama yanılmışım gibi görünüyor.”

“Kimlerden?” diye sordu Psyche. “Kimlerden kaçtın?”

“Daha hızlı yürü, Bayan Hill, seni tehlikeye atmaya niyetim yok.” Bu onun tek ve pek teselli edici olmayan cevabıydı.

Adımlarını hızlandırdılar ve Gabriel onu kendi tarafına yakın tutarken Psyche elini güvenli bir şekilde onun kolunun kıvrımına sıkıştırdı. Psyche onun, bedenini kendisi ve yabancının arasında tutarak, bahçe ve diğer konukların belli belirsiz görüş açısına doğru yürüdüğünü fark etti. Ve ciddi anlamda telaşlanmaya başladı.

“Ne istiyor? Eğer paramızın peşindeyse...”

“Korkarım bundan daha fazlasını istiyor,” dedi Gabriel. “Konuşma; acele etmeliyiz.”

Neredeyse koşuyorlardı zaten. Ama arkalarındaki adam da numarayı sürdürmeye gerek duymadan peşlerinden koşuyordu. Psyche çakıl patıkada aceleci ayak seslerinin yaklaştığını duyuyordu.

“Gabriel?”

“Elimi tut; koşarak kaçacağız,” dedi. Sesi ümitsizdi ve dudakları ince bir çizgi halini almıştı.

Psyche korkmuştu ama yine de yanında Gabriel olduğundan aslında durumun gerektirdiği gibi bir dehşete kapılmamıştı. Bu acayip haydut kimdi ve ne istiyordu?

Gabriel’in ona anlattığından fazlasını bildiğini düşündü. Güvenli bir şekilde bu işgalciyi teklifsizce araziden atabilecek hizmetkârlar ve erkeklerin olduğu kalabalığın arasına döner dönmez Gabriel’den saklamaya çalıştıklarını öğrenecekti.

“Koş!”

Adamla aralarındaki mesafeyi açtılar, fakat Psyche duvarlı bahçenin güvenliğine kavuştuklarından emin olduğu anda, duvarın gölgesinden başka bir adam çıktı.

Gabriel bir küfür savurdu. Adımlarını ansızın yavaşlatırlarken, Psyche şokla titredi. Şimdi kendilerini iki yabancı arasında bulmuşlardı. Önlerindeki adam ilkenden bile daha kaba saba görünüyordu; giysileri pisti ve gözleri dar kesikler gibiydi. Ağzı eski bir yara izi ile çarpıtılmıştı. Psyche zorlukla yutkundu.

“Ne yapacağız?” diye fısıldadı kaşları çatılırken. “Çıglık atarsam...”

“Seni duyamayabilirler,” diye karşılık verdi Gabriel. Psyche bunun doğru olduğunu biliyordu; bulundukları noktadan bile misafir kalabalığının tiz sesli gevezeliği işitiliyordu.

“Ama ikimiz birlikte bağırırsak,” diye ısrar etti Psyche, omurgasından aşağı inen bir ürperme hissediyordu. Adamlar yaklaşıyorlardı ve duvardaki en yakın kapıya giden yolu tıkamışlardı.

Fakat tam o an bir gaydanın bir ölüm perisinin inlemesi gibi keskin ezgisi duyuldu. Partinin eğlencesi ve ev sahiplerinin davetiyelerde ima etmiş olduğu özel sürpriz.

“Lanet olsun,” dedi Gabriel kızgınlıkla. Yanında duruyor olsa da Psyche kelimeleri ancak çıkartabildi.

Dehşet hissi irkilmesine neden oldu. Kaybetmişlerdi.

Ansızın, Gabriel’in elini hızla çektiğini hissetti. “Bu taraftan,” diye ağzını kımıldattı Gabriel. Yeniden koşuyorlardı ama bu kez tüm yardım umutlarını arkada bırakarak sığınak taş duvarlardan uzağa doğru.

“Nereye gidiyoruz?” demeye çalıştı Psyche ama kelimeler ağzından çıkamadan onları geri yuttu. Nefesine derince kaçışları için ihtiyacı vardı ve her nasılsa istikametlerini anlamıştı.

Labirente yönelmişlerdi.

Etkileyici bir yapıydı, iki buçuk metre yüksekliğinde kalın yeşillikten duvarları kıvrım ve sapaklarıyla karmaşık bir labirente dönüştürülmüştü. Bulmacanın kalbini bulana kadar direnenlerin ferahlaması için merkezinde güzel bir çeşme ve banklar vardı, fakat buraya ulaşmak için sadece tek bir doğru yol mevcuttu.

Gabriel onu stratejisinin mantığını sorgulamaksızın içeri çekti. Kalın çalı çitler etraflarında yükseliyor ve görülmelerini engelliyordu. Neredeyse hemen yandaki bir dönemeçten içeri girdiler, birkaç metre koştular ve tekrar döndüler.

Beklenmedik bir mola yerine vardıklarında Gabriel ona sessiz olmasını işaret etti. Buna gerek yoktu zira Psyche başının döndüğünü ve dilinin tutulduğunu hissediyordu. Tiz sesli müzik durmuştu ve birdenbire kelimelerin anlamını çıkaramasa da doğu Londra şivesinde boğuk bir küfür duyuldu.

Gabriel başını kaldırmış, dinliyordu.

Adamların dikenli çalılığın dirençli duvarlarına aban-dıklarını ve arasından geçemeyeceklerini, diğer herkes gibi dönemeç ve sapaklarını izlemek zorunda olduklarını anlayınca yeniden küfrettiklerini işitti. Neyse ki onları geçmişlerdi.

Çalılıklar bereket ve yeşillik kokuyordu, gölgelik ise delice koşuşlarından sonra hoş a gidiciydi ama Psyche din-lenme anlarının rahatına varamadı. Kalbi hızla atıyor ve nefesi kesiliyordu.

Gabriel ağzını kımıldatarak bir şey söylüyordu, ancak Psyche kelimeleri ayırt edemedi. Bunun üzerine kulağını neredeyse adamın ağzına dayayarak ona daha da yaklaştı.

“Giriş yolunu biliyor musun?” diye soruyordu Gabriel. “Başka bir çıkış var mı?”

Psyche başını iki kez olumsuz anlamda salladı. Gabriel’in ifadesi daha fazla katılaştı ve neredeyse siyah görünen koyu mavi gözlerinde sert bir bakış belirdi.

Takipçilerinden hiç ses yoktu. Neredelerdi acaba? “Burada yalnızca iki kez bulundum,” dedi Psyche. “Ve bulma-canın sırrını hatırlamıyorum; aslında hiç çözemedim.”

Gabriel başını salladı ve sessizce durmaya devam ettiler. Sessizlik, sonra tiz iniltiye yeniden yükseldi.

Gabriel gelmiş oldukları yere doğru hareket etmeye başladı. Takipçileri labirentte ileri gitmişlerse, belki girişten güvenli bir şekilde dışarı sıvışabilirlerdi.

Gabriel’in önderliğinde seri ama mümkün olduğu kadar sessizce yürüdüler. Gabriel geri dönüş yolunu hatırlıyor gibiydi ve Psyche buna minnettardı; o çoktan yönünü şaşırmıştı ve kendine kalsa yanlış sapağı izleyeceğinden emindi.

Uzun çalı çitleri etraflarında yükseliyordu ve berrak mavi gökyüzünde onları yönlendirecek bir şey yoktu. Yaprakların arasında bir arı vızıldıyordu ve kalın çalılıkların boğduğu gayda iniltisinden başka bir şey duyulmuyordu.

Gabriel karşılarına çıkan geçitlerin bağlantı noktasında durdu ve genç kıza geride kalmasını işaret etti. Psyche anladığını başını eğerek ifade etti. Gabriel hafifçe eğildi ve çalı çitinin çevresine dikkatle baktı ve yeniden hızla koşmaya başladılar.

Arka planda bangır bangır çalan gayda sesini kesen bir bağırış duyduklarında ancak birkaç metre gitmişlerdi. Görülmüşlerdi! Ama hâlâ yabancıyı atlatabilirlerdi...

Hayır, adamlardan biri labirente girmiş oldukları alanda duruyordu. Gabriel sövdü ve Psyche inlemesini bastırdı. Genç kız, kaba görünümlü adamların bölünecek kadar zeki olmadıklarını ummuştı; muhtemelen takip etmede düşündüğünden çok daha tecrübeliydiler.

Psyche istemsizce, "Ah, hayır!" diye haykırdı; işte bu kez çıkmaza girmişlerdi. Takip edilmişlerse kaçmaları mümkün olmayabilirdi.

Gabriel bir silah arar gibi etrafına bakındı. Ama çalılığın ince dallarının bir savunma oluşturması mümkün değildi, oluştursa bile yeşil dalların kırılması zordu ve yanlarında bıçak dahi yoktu.

Psyche sakın kalmayı deneyerek derin bir nefes aldı. Gabriel paniğe kapılmamıştı, Psyche de telaşlanmayacaktı. Annesinin bayılan, feryat eden kadınlara tahammülü yoktu, Psyche'nin de öyle.

"Ne yapacağız?" diye fısıldadı.

"Şimdilik bekleyeceğiz," diye fısıldadı Gabriel yakını-

na eğilerek. “Ve bizi burada bulmamalarını umut edeceğiz. Sizi bu çıkmaza soktuğum için çok üzgünüm, Bayan Hill.”

Genç kız kaşlarını kaldırdı. “Şans dönemdir, en tecrübeli kumarbaz için bile,” diye mırıldandı ve akıl almaz biçimde, bu tehlike anında adamın gülümsediğini gördü.

“Mizah anlayışını seviyorum,” dedi Gabriel yüzünü onunkine yaklaştırırken.

Yorumu öyle beklenmedikti ki Psyche öpücüğünü başından savmayı denemedi bile. Adamın dudakları her zamanki gibi kararlıydı ve kaçışlarından sonra zorlukla soluyor gibi durmuyordu. Kucaklayışı Psyche’yi avuttu, belki de bunu amaçlamıştı; adamın öpücüklerinin zevkiyle Psyche’nin nabızı yatıştı. Gabriel bu kez talepkâr değil, nazik ve yatıştırıcıydı. “Korkma, seninleyim,” der gibiydi Gabriel. Psyche dünyadaki tehlikelerle tek başına yüzleşmek zorunda değildi. Bir anlığına Psyche endişesini unuttu; kollarını Gabriel’a doladı ve onu daha da yakına çekti. Burada sonsuz dek kalabilseydi...

Ama kalamazdı. Amaçlarını yalnız tahmin edebildiği iki tehlikeli adam şöyle dursun, herkes onları bekliyordu. Adamın sarılışından uzaklaştı ve gaydanın iniltisini bastırmak adına sesini hafifçe yükselterek, “Bence deneyebiliriz...” dedi ve donup kaldı, çünkü müzik bir anda sona ermişti. Sesi duyulmuş muydu acaba? Saklanma yerleri ortaya çıkmış mıydı?

Gabriel ona sessiz olmasını işaret etti ve zorlukla soluyarak yan yana durdular. Sonra onları bu çıkmaza getirmiş olan geçidi işaret etti ve genç kız parmak ucunda onu izledi. Geçidin sonuna yaklaştıklarında Gabriel sonraki ko-

rıdoru kavşagını kontrol etmek için adımlarını yavaşlattı, Psyche tam arkasında kıpırtısız kaldı.

Gabriel çitin köşesinden etrafa bakmak için eğildi, bu esnada Psyche ses çıkarmamaya çalışıyordu.

Bir bıçak yanlarındaki çalılığı yırtarak geçti.

Bölüm 14

Psyche çılgılık attı ama sesi müzisyenin başka bir ezgiye başlamasıyla gaydanın gürültüsünde kayboldu.

Bıçağın boğazına gelmesine ramak kalmıştı. Geniş, kabaca yapılmış bir silahtı ve kalın çalı çiti böyle deldiğine göre büyük gaddarlıkla hedef almış olmalıydı. Ne tür bir adamla karşı karşıyalardı? Bir an korkudan donup kaldığını hissetti. Büyülenmiş gibi bıçağa bakakaldı.

Gabriel doğruldu ve omuzlarını kavrayıp onu gözdağı verici sivri kenardan uzaklaştırdı. “Arkamda kal,” diye buyurdu, sesi öyle sertti ki genç kız tanımakta güçlük çekti. Sonra Gabriel başka tarafa döndü, Psyche bu bariz tavrın nedenini anladı.

Adamlardan biri labirentin köşe başında belirmişti. Gerilemeleri için hiçbir yer yoktu, arkalarındaki çıkmaz geçişlerini engelliyordu ve bıçağını kalın çalılıktan çeken, ortasına katılmak için etrafındaki yolu bulmaya çalışan ikinci haydudun küfürlerini duyabiliyorlardı.

Diğer adam daha küçük bir bıçak tutuyordu, daha küçük ama yine de öldürücü. İfadesi sabit ve gözleri normal insani duygulardan yoksundu. Öldürmeye hazırlanan bir

adamin yüzü, diye düşündü Psyche, iliklerine kadar ürpertiğini hissetti.

“Gabriel...” diye fısıldadı ama sonra dikkatini dağıtmak istemediğinden devamını getirmedi. Onun arkasındaydı ve omuzlarındaki gerginliği görebiliyordu, fakat haydudu izlerken başının arkası bile tetikte ve hazır oluşunu açığa vuruyordu.

Her nasılsa, Psyche daha az korktuğunu hissetti. Saldırmanın sonraki hareketini beklerken duruşunu düzeltti. Çığlık atarak, bayılarak veya bir budala gibi davranarak Gabriel’in dikkatini dağıtmayacaktı.

Adam ileri sıçradı. Gabriel genç kızı açığa çıkarmamak için kenara çekilemediğinden, darbeyi savuşturmak için fişek gibi hareket etti. Ama Psyche onun hırıltısını duydu ve bıçağın tenle birleşmiş olabileceğinden korktu.

Evet, çok geçmeden çakıllı patikaya düşen kan damllarını gördü. Gabriel yaralanmıştı!

Sözde nişanlısı ne yapmış olursa olsun, böyle yaralanmayı, birkaç adsız adam tarafından öldürülmeyi hak etmiyordu. Özellikle de başkasını korumaya çalışırken ve kendini doğru düzgün savunamıyorken. Psyche’nin aklının uzak bir köşesi annesinin, “Neden erkekler her zaman kadınların çok savunmasız olduğunu hissederler?” diyen buz gibi sesini duydu.

Ama ne yapabilirdi? Psyche şemsiyesini hâlâ sıkıca tutuyor olduğunu fark etti; dayanıksız ve hafıftı, çok iyi bir silah değildi. Ama yine de beklenmedik bir şekilde ürkütebilir ya da dikkat dağıtabilirdi.

Gabriel’in koruyucu bedeninin dışına kaydı. Gabriel bu hareketi göz ucuyla seçmiş olmalıydı - onu şaşırtmaktan asla geri kalmıyordu - çünkü, “Arkamda kal, Psyche,” diye homurdandı.

Psyche bu sözleri kulak arkası etti. Bıçağı olan pis adamın bakışları sadece Gabriel'a odaklanmıştı ve az zamanları vardı; adamın ortağı her an karmaşık geçitlerden yolunu bulup yanlarına gelebilirdi. Psyche haydudu dikkatli bir şekilde izledi ve kolunu yeniden kaldırdığında kapalı şemsiye ile üzerine atıldı.

Saldırgan küfretti ve narin şemsiyeyi bir kenara itti. Psyche bunun etkili bir silah olacağını beklememişti ama hiç olmazsa Gabriel'a bir şans tanımıştı. Gabriel ileriye sıçradı ve sağ eliyle bıçağı tutan kolu uzaklaştırdı, sonra diğer eliyle haydudun çenesine sıkı bir yumruk indirdi. Adam hızla yere devrildi.

Psyche yerdeki bedene baktı; Gabriel gerçekten temiz bir iş çıkarmıştı. Böylesine çevik bir hareket - erkeklerin boks karşılaşmaları izlemeye neden gittiğine kuşku yoktu...

Yerdeki adam inledi ve ayağa kalkmaya çalıştı. Gabriel onu karnından tekmeledi ve adam tekrar kendinden geçti.

Gabriel, "Hadi," diye buyurdu. Ellerini genç kızın beline doladı ve onu çakıllı patikayı tıkayan haydudun üzerinden geçirdi. "Koşarak kaçmak zorundayız."

Öyle de yaptılar, ayakları yolları döverek koştular. Psyche bu arada dönemeç ve sapaklarda diğer adamla karşılaşmamayı ve giriş yolunu yeniden bulabilmeyi umdu.

Gabriel labirentin ağzına kılavuzluk etti, ardından tekrar nefes nefese dışarıda, çimenlikteydiler ama soluklanmak için vakit yoktu. Bahçenin taş duvarına ulaşana dek boş çayır boyunca koştular ve Psyche ancak ondan sonra konuşmayı başardı. "Dur."

Gabriel duvara dayanarak aniden durdu. “Efendim? Onlar labirentten kurtulmadan, kalabalığa karışmalıyız.”

“Evet, ama içeri böyle giremeyiz.” Psyche saçlarına dokunarak çılgın koşuşlarında Fransız topuzundan çıkmış olan saç tutamlarını içeri sokmaya çalıştı. “Ve sen kanıyorsun!”

Gabriel başını eğerek koluna ve gömleğinin beyaz manşetlerini işaretlemiş olan kırmızı lekeye baktı. “Önemli değil, sadece gömleğim biraz lekelenmiş.”

Bu önemli değilse, neyi ciddi bir saldırı olarak değerlendireceğini merak etti Psyche. Yeniden sertçe, “Konuşmamız gerekiyor,” dedi. “Bilmek istiyorum...”

“Daha sonra,” dedi Gabriel. “Konukların arasında kendimizi kaybettirmeliyiz.” Konuşurken temiz keten bir mendil çıkardı. Kolunu ceketten dışarı kaydırды ve gömlek kollarını yukarı itti. “Yardımcı olursan?”

Pürüzlü kesigi görünce Psyche yüzünü buruşturarak kumaşı onun koluna sardı. “Bunun temizlenmesi gerekiyor,” dedi endişeyle.

“Daha sonra,” diye söz verdi Gabriel mendili titiz bir şekilde bağlayan Psyche’yi seyrederken. Gömlek kolunu aşağı indirdi ve lekeli manşeti yukarı çekip ceketin altına sakladı. “Hadi.”

Eteğindeki yaprakları silkelerken, “Hâlâ keyifsiz görünüyorum,” diye itiraz etti Psyche ve yanağına sürtünen bir saç buklesi keşfetti.

“Sadece labirentte gizlice öpüştüğümüzü düşüneceklerdir,” dedi Gabriel ve genç kızın elini tutarak onu sertçe bahçenin içine çekti.

On adım ilerideki herkes onlara dik dik bakmak için döndüğünde, Psyche bu meraklı bakışlarla bir anda yüz-

leşmek zorunda kaldı. Kızarmamayı deneyerek bu küçük serüven hakkında bolca dedikodu yapacaklarını düşündü. Ama dedikoducular asla ıskaladıkları büyük aşağılamayı öğrenmeyecekti - en azından Psyche böyle umuyordu. Bıçaklı haydutlar...

Gabriel'a fısıldadı. "O adamları yakalamaları için birkaç kişi yollamamız gerekmez mi? Ya eve saldırırlarsa?"

"El altında çok fazla hizmetkâr var, bu riski göze alamazlar," diye güvence verdi Gabriel. "Ayrıca biz tehlikeyi bildiremeden tabanları yağlamış ve gözden kaybolmuş olacaklarına eminim."

Dürüst olmak gerekirse, nişanlısını sinsice izleyen adi, kılıksız adamlar olduğunu ev sahibelerine söyleme fikri Psyche'yi zaten fazlasıyla endişelendirmişti. Bunu nasıl açıklardı ki? Ama bu korkunç saldırıya *sebebi olanı* öğrenmek zorundaydı.

Gabriel'a, "Konuşmamız gerekiyor! Hemen!" diye fısıldadı.

Gabriel başıyla onayladı ama iki kadın yanlarına gelmek için çoktan çimenlerin öbür tarafına geçiyordu bile. Bunlar Mavis Hala ve Matilda'ydı. Psyche dost yüzler görmekten memnundu. Şey, aslında sadece bir tane dost yüzü, çünkü Matilda mahcup biçimde gülümsüyordu ama Mavis'in kaşları çatıktı.

"Sağını yerine sokuştur, Psyche," dedi Mavis. "Sosyetenin ağzına sakız olmak mı istiyorsun?"

Gabriel, "Hadi ama, hala, sana böyle hitap edebilirsem," dedi en iyi gülümsemesiyle. "Tabii ki genç âşıklar arada bir öpüşeceklet. İlk flört edişinin nasıl olduğunu hatırladığına eminim?"

Asık suratlı halasının bir zamanlar genç ve havai olduğu

düşüncesi Psyche'nin aklını karıştırdı. Ama onu hayrete düşüren Mavis'in ifadesinin dalgalanması ve yanaklarının, pembenin soluk bir tonunu alması oldu.

“Şey...”

“Bak, senin de ilk aşkın çılgınlığından haberdar olduğundan emindim. Karşı koyması imkânsız genç bir hanım olduğuna şüphem yok.”

Mavis alay ettiğinden şüphelenir gibi kaşlarını çattı ve Psyche nefesini tuttu. Gabriel çok mu ileri gitmişti?

Gabriel, “Bir kraliçenin duruşuna sahipsin,” dedi baston yutmuş gibi olan halasına gülümseyerek. “Ve şu güzel kavisli kaşlardaki ifade.” Koyu renk kaşları biraz kalktı ve yaşlı kadına gülümsedi.

Bunu nasıl yapmıştı? Her zaman en hoş giden özelliği buluyordu - eriyerek genç kız sersemliğine geri dönen Mavis'i izlerken bu bir taktikse, kesinlikle işe yaradı diye düşündü Psyche. Ve bu sadece bir salon numarası değilse, bu adamın içinde biraz iyilik bulunuyor olmalıydı, çekicilik ve inanılmaz yakışıklılık yüzeyinin altında. Ama geçmişteki skandal neyle ilgiliydi? Buna ek olarak o adamlar neden peşlerindeydi? Hâlâ ortaya çıkarılması gereken çok şey vardı.

Her zaman yardımcı olmaya çalışan Matilda, “Ah, anne, bu doğru,” dedi. “Harika kaşların var; babaminkiler yerine seninkileri miras almış olmayı isterdim.”

Mavis savaşı kaybetmiş olduğunu biliyordu; müşfik bir ifade takınmayı becerdi. “Sanırım, hatırlıyorum,” diye kabullendi. “Ama Psyche, yine de o saç tutamını yerine geri sok. İhtiyat bir erdemdir.”

“İhtiyat bir zorunluluktur,” diyerek ona katıldı Gabriel. “Çekimser kalmak ise değildir.”

“Lord Tarrington!” Matilda iç çekerek karşı geldi. “Hiç utanmanız yok.”

Gabriel, “Biliyorum,” diye kabul etti, dudaklarının kenarı haylazlıkla kıvrıldı. “Beni çekici yapan şeylerden biri de bu.”

Psyche çapkın nişanlısının bu tehlikeli yolda ilerlemesine mani olarak, “Hadi,” dedi. “Gidip ev sahibemizle konuşalım. Ayrıca Sophie Hala’yı da kontrol etmeliyim.”

Hep birlikte çimenlerin üzerine masa ve sandalyelerin yerleştirildiği bahçenin tepesine geri yürüdüler. Sophie Hala’yı birçok yaşlı hanımla gevezelik ederken buldular.

“Ah, işte buradasın,” dedi. “Psyche, hizmetliler öğle yemeğini servis etmek üzereler; oturacak bir yer bulun. Sürekli gözden kayboluyorsunuz ve bu dedikodulara sebep olacak.”

“Evet, hala,” diye uzlaştı onunla Psyche. Kalabalığın arasında oturmaktan ve dondurma, kremalı pasta ve kontesin bahçe yemeği için hazırlattığı diğer hafif yiyeceklerin tadını çıkarmaktan çok memnundu. Kontesin Fransız aşçısının, az sonra keşfedecekleri gibi, hak edilmiş bir ünü vardı.

Fakat mantarlı börekleri ve kontesin camlı seralarından gelen çileklerle süslü donmuş kremayla servis edilen krepleri hapır hupur yerken bile, Psyche’nin hoşnut ifadesini sürdürmesi için bunu hatırlaması gerekiyordu. Düşünceleri, damağını ayartan şekerlemeler kadar tatlı değildi.

Gabriel neden sinsice takip ediliyordu?

Bunu ona sormıyor olması Psyche’nin sinirlerini bozuyordu. Partinin kalan süresi boyunca güvenli bir şekilde kalabalığın arasında kaldılar. Öğle yemeği kaldırılıp götürülünce, konuklar yavaş yavaş dağılmaya başladı ve Psyche

arabalarını çağırdı. Eve çıkmaksızın hareket zamanı gelene dek araba yolunda ev sahibeleriyle sohbet ederek beklemeyi tercih etti. Daha sonra o ve Sophie Hala arabaya çıktılar ve Gabriel karşılarındaki yerini aldı ve araba hızlı bir tempoyla ilerlemeye başladı. Psyche zihninde yatan ciddi meseleleri hâlâ konuşamazdı; partide istiflemiş olduğu dedikodular hakkında gevezelik eden halasını dinlemek zorundaydı.

Gabriel'in, Londra'ya dönüş boyunca arkalarında kalan yolu izlediğini biliyordu, fakat saldırganlar vazgeçmiş görünüyorlardı. Onlardan bir iz yoktu ve Psyche şehir evlerine doğru yol alırlarken rahat bir nefes aldı.

Halasının inmesine yardım ettiler ve güvenle eve girdiğini gördüler, sonra Psyche Gabriel'a döndü. "Seninle konuşmak istiyorum," dedi. "Kütüphanede. Derhal!"

"Psyche, gelmiyor musunuz?" Halası kapı aralığından seslendi.

"Hemen geliyoruz, hala," diye yanıtladı Psyche ama ifadesi temkinli olan Gabriel'a karanlık bir bakış fırlattı. Bu kez gerçeği öğrenecekti.

Sophie Hala yorulmuştu; Psyche birinci kata kadar koluna girerek halasına eşlik etti, sonra halasını hizmetçisinin refakatine teslim etti.

Patronunun yüzündeki yorgunluk çizgilerine endişeyle bakan hizmetçi, "Biraz dinlenmelisiniz, Bayan Sophie," dedi.

"Boş laf, nefesim hemen hemen hiç kesilmedi. Sadece yatağıma uzanıp bir anlığına gözlerimi kapatacağım, hepsi o kadar," dedi yaşlı kadın.

"Evet, hanımefendi." Hizmetçi ve Psyche kurnazca

birbirlerine baktılar. Beş dakika içinde Sophie mışıl mışıl uyuyor olacaktı.

Psyche halasının yanağını öpmek için eğildi. “Tabii ki,” dedi ve Sophie yatak odasında kaybolunca sonunda dönüp merdivenlerden inmek için özgürdü. Yalnız şapkası, eldivenleri ve açık arabada üşümek için giymiş olduğu kısa ceketini çıkarmak için duraksadı ve aceleyle kütüphaneye gitti.

Odanın boş olması canını sıktı. Zili çaldı ve bir dakika içinde Jowers çıkageldi.

“Lord Tarrington’ı gördün mü?” Sesini ölçülü tutmayı denedi.

“Odasında olduğunu sanıyorum, bayan,” dedi kâhya, yüz ifadesi ağırbaşlıydı.

“Ah.” Büyük olasılıkla kan lekeli gömleğini değiştirmeye gitmiştir, diye düşündü Psyche. Bu durumda...

Kâhya, “Eşyalarını topluyor,” diye ekledi.

Psyche bir şey söyleyecek oldu, sonra kendini hemen toparladı. “Anlıyorum,” demeyi başardı. “Teşekkürler.”

Hizmetkâr gözlerini kırıştırdı; şu vakitte Psyche hiçbir sorusunun cevaplanmayacağını anladı. Adam odadan ayrılır ayrılmaz, Psyche aynı yoldan geri gitti ve merdivenleri neredeyse koşarak çıktı. Koridorda hızla en iyi konuk odasına doğru ilerledi ve kapıya hafifçe vurduktan sonra kulpu çevirip içeri girdi.

Doğruydu, Gabriel yeni gömleklerini katlıyor ve onları özenle, dolabının önünde duran bir taburenin üzerindeki yıpranmış bir heybeye yerleştiriyordu. Onun oda hizmetçisi olarak hizmet veren uşakda ona yardım ediyordu, ifadesi üzgündü.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Psyche.

Gabriel kafasını kaldırdı, karşılaştıklarında her zaman yaptığı gibi gülümsemedi. Bunun yerine hizmetkâra göz attı. “Teşekkür ederim, kendim hallederim.”

Adam eğildi ve kapıyı arkasından dikkatle kapatarak giyinme odasında gözden kayboldu. Koridora çıkan kapı aralıktı. Psyche o tarafa göz attı, uygunsuz davranıyor hissi vermek istemezdi ama yine de kimsenin bu konuşmaya kulak misafiri olmasına da müsaade edemezdi. İç çekerek odanın diğer tarafına geçti ve kapıyı kapattı.

Gabriel onu izledi, sesinde tipik haylazlığının izi vardı. “Hoşça kal demek için özel bir an diliyorsan...”

“Boş laflar için havamda değilim,” diye çıkıştı Psyche, konunun dağılmamasında kararlıydı. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Ayrılıyorum, sevgili Bayan Hill. Seni utandırmak ve kesinlikle fiziksel bir tehlikeye sokmak istemem. Bu yüzden sessizce gidiyorum, uygun ve güvenli mevcudiyetini sürdürebilirsin.”

Bu Psyche’nin ona tam olarak buyurmak istediği şeydi, fakat nedense adamın öylece çekip gidecek olması karşısında yakıcı bir kızgınlık hissetti.

“Ayrılmaya hakkın yok!” dedi öfkeyle.

Adam o zarif koyu kaşlarını kaldırdı. “Affedersin?” Şaşırmış gibiydi.

Psyche de ağzından çıkanlar karşısında şaşkındı ama ileri atıldı. “Bana bir söz verdin ve amcamdan parayı hâlâ alamadım; yakında bunu bana bırakmak zorunda. Böyle yapana kadar ve ben hizmetinin artık gerekli olmadığına karar verene kadar burada kalmak zorundasın.”

Gabriel elindeki keten gömleği bıraktı ve ona tüm dikkatini verdi. “Ama...”

“Bu... Neler olup bittiğini öğrenmeyi talep etmediğim anlamına gelmiyor. Neden o adamlar seni, bizi takip ediyordu? Sana neden zarar vermek istiyorlar?”

Gabriel kaşlarını çatı.

“Gerçeği istiyorum, hayal ürünü bir hikâye değil,” diyerek adamı uyardı Psyche.

“Pekâlâ ama açıklamak biraz zaman alacak. Burasının doğru yer olduğundan emin değilim.” Yatağa kısa bir bakış attı. “Hizmetçilerin dedikodu etmelerini umursamıyorsan ben de umursamam ama...”

Psyche kızardı. Bu tam bir değişimdi. Görgü kurallarını düşünen oydu ve kendi ise doğru yoldan sapan olmuştu. Tüm dünya aklını mı kaçıırıyordu?

“Kütüphanede olacağım,” dedi ciddiyetini korumaya çalışarak. “Kısa süre içinde orada olmanı bekliyorum.”

Ve sessizce çekip gitmeye kalkarsan, diye düşündü, *seni asla-asla-asla bağışlamam!* Döndü ve adam hislerini sezinlemeden önce hızla odayı terk etti. Dışarıda, koridorda durdu ve kendini toparlamaya çalıştı. Günlerce onun gitmesini dilemişti; ayrılmasına izin vermeliydi.

Ama ailesi, amcası, güvenceye almaya çalıştığı miras - hayır, ona ihtiyacı vardı, en azından bir süreliğine... Psyche kendi parasının sahibi oluncaya, Circe düzgün bir şekilde özel dersler alabilinceye ve seyahat etmek için paraları oluncaya kadar...

Fakat Psyche bunu şimdi düşünmek istemiyordu. Merdivenlere gitti ve hâlâ boş olan kütüphaneye doğru ilerledi. Zili çaldı ve Jowers çıkageldiğinde, ona, “Lütfen bir çay tepsisi getir,” dedi.

Jowers eğilerek odadan ayrıldı ve Psyche adamın ağırbaşlı yüz ifadesinin arkasındaki tahmini görebildi. Hiz-

metliler muhtemelen ikisinin münakaşa edip etmediğini ve aralarının sonra yeniden düzelip düzelmediğini merak ediyorlardı. Peki öyle olsun. Psyche onların düşüncelerini kontrol edemezdi ve sadakati birçok kez kanıtlanmış Simpson dışındaki ev çalışanları şimdiye kadar zararlı bir şey öğrenememişti.

Gabriel, Jowers çay tepsisini getirdiğinde kapıda belirdi. Odaya girdi, Psyche'ye bir baş selamı verdi ve hizmetlinin tepsiyi bırakmasını beklerken şöminenin önünde dikildi.

Psyche, "Ben servis ederim, teşekkürler," dedi adama ve Jowers kapıyı arkasından kapadığı zaman çay tepsisine aldırmaksızın gözlerini Gabriel'a dikti.

Gabriel genç kızın bakışlarını üzerinde hissetmiş olmalı ki yüzünü ona çevirdi. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

Psyche sinirli bir şekilde, "Ne mi öğrenmek istiyorum?" dedi. "Neden bıçaklı adamların seni takip ettiğini, ikimize de saldırdıklarını öğrenmek istiyorum! Ahmak numarası yapma, bana ne tür bir batağa bulaştığını anlat."

Gabriel bir defalığına savunmaya geçmiş görünerek kollarını kavuşturdu. "Bir kart oyunuyla başladı," dedi.

Psyche başını iki yana salladı. Kabul görmüş bir kumarbazdan başka ne beklenirdi ki? "Ve?"

"Bir arazi kazandım," dedi Gabriel sözünü esirgemedi.

Psyche daha önce acayip bahisler duymuştu, kâğıt çekerek veya zar atarak kazanılan ve kaybedilen devasa miktarlar. Bilinmedik bir kavram değildi ama yine de bu itiraf karşısında şaşkındı. "Bir arazi mi?" Sesi şüpheciydi. "Bu başka bir usturuplu..."

"Senin icat ettiğin markilik gibi mi? Hayır, sevgili Bayan Hill'im. Arazi epey gerçek ve benim ya da yakında benim olacak."

Psyche başını iki yana salladı. “Hangi deli, bir şans oyununda tüm arazisinin üzerine bahse girer?”

“Benden daha iyi bir oyuncu olduğunu düşünen biri ve yanıldı,” diye belirtti Gabriel, sesi Psyche’ninki kadar soğuktu.

“Çılgın bahisler hakkında pek çok şey duymuştum ama... Bu, bu, bunu almaya niyetli misin?”

“Elbette bunu almaya niyetliyim; bir adamın kumar borcu namus borcudur, sevgili Psyche... Bununla birlikte, kaybeden, Barrett, işi ağırdan alıyor... Araziyi teslim etmek istemiyor.”

“Yani bazı borçlar diğerlerinden daha mı az şerefli?” diye ileri sürdü Psyche.

“Veya bazı adamlar,” diyerek karşı çıktı Gabriel.

Psyche fikrin bütününe inanmaya çalışıyormuş gibi ona gözlerini dikti. Onu şimdi farklı mı görüyordu? Mülkiyeti olan bir adam itibar gören bir adamdır, diye düşündü Gabriel. Paris’te dumanlı bir kumarhanede, o olaylı gecede Barrett’ı yenilgiye uğrattığı zaman aklından geçenleri anımsadı.

“İngiltere’nin güneyinde yer alan küçük bir araziymiş, adam öyle söyledi,” dedi Gabriel. “Yüz yıllık bir malikâne ve tüm olağan ek binalar da bu araziye dahilmiş. Güzel bir ahır ve kiracıları olan çeşitli tarlalar.”

Psyche, “Bir beyefendi için bir arazi,” dedi görünmeye başlayanı kavrayarak. “Bu senin vatanına dönüş aracın.”

Gabriel başını olumlu anlamda salladı ve bakışları Psyche’nin anlayışı karşısında takdir içeriyordu. “Evet, doğumla kazandığım hakkı geri almayı umduğumu söyleyebiliriz. Ve hâlâ bunu yapmayı planlıyorum.”

“Ama bunun labirentteki adamlarla ne ilgisi var?”

“Ah, evet, şey...” İlk kez başını başka yöne çevirdi. “Barrett bir haydut çetesi tutmuşa benziyor.”

“Ne yapmak için?” diye sordu Psyche ve tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Gabriel’in vereceği cevaptan korkuyordu.

“Beni öldürmek için... Barrett bu sayede anlaşılmayı geçersiz kılmayı umuyor.”

Psyche ürperdi, sonra mantıklı olmaya çalıştı. “Ama bu anlamsız,” diye itiraz etti. “Arazi yine de senin vârislerine geçecektir.”

Gabriel’in dudaklarında beliren gülümseme tatsızdı. “Hiç vârisim yok.”

Psyche şaşkınlığını belli edercesine, “Hiçbir aile üyesi yok mu?” diye sordu.

“Bana sahip çıkacak kimse yok,” dedi kısaca Gabriel, sesi sakindi. Ama Psyche, adamın korumaya uğraştığı maskenin altındaki acıyı bir an için gördü ve ona karşı açığa vurmaya cesaret edemeyeceği bir merhamet titreşimi hissetti. Gabriel ifadesini saklamak istercesine başını biraz çevirdi ve gözlerini şöminenin korlaşmış ateşine dikti.

Çok yalnız görünüyordu.

Psyche yalnız olmanın ne demek olduğunu bilirdi, bir müttefik olmadan hayatla tek başına mücadele etmeyi. Hal böyleyken, ebeveynleri öldüğü zaman desteğinden yararlanabileceği amcalar, halalar ve kuzenlerden oluşan - gerçi bazıları yardımdan çok ayak bağı olmuştu - geniş bir aileye sahipti. Böylece deneyimi tam olarak onunkine benzemiyordu. Neden İngiltere’den ayrılmak zorunda kalmıştı? Burada hâlâ muammalar vardı ve hâlâ büyük bir günah işlemiş olması mümkündü. Belki de gerçeği öğrenmek Psyche’yi o kadar dehşete düşürecek ki genç kız bir daha

Gabriel'a gülümseyemeyecekti, belki de Gabriel'in sessiz kalışı da bu yüzdendi.

Ama şu anda Psyche'nin tüm düşünebildiği onda hissettiği acıydı - cazibesinin ve başıboş kayıtsızlığının altına, derine itilmiş bir acı. Gabriel yalnızdı ve o da öyle. Ve bunu kabul etse de etmese de adamın bir arkadaşına ihtiyacı vardı.

Elini ona doğru uzatarak, "Gidemezsin," dedi. "Şerefi olmayan zavallı bir kaybeden ve onun kiralık yandaşları tarafından yenilgiye uğratılmayacağım."

Gabriel başını kaldırıp Psyche'ye şaşkınlıkla baktı ve gözlerinin derinliklerinde parlayan ışık genç kızın bakışlarını kaçırmamasına neden oldu. Gabriel'in yanlış düşünmesini istemezdi...

"Bu benim yararım," diye aceleyle ekledi Psyche ve hareketinin yanlış anlaşılmasına izin vermeksizin elini çabucak indirdi. "Yani, sana burada, nişan numarasını sürdürmek için ihtiyacım var. Mirasımı veya bunun iyi bir kısmını yakında alacağım ve o zamana dek belki arazinin tapusunu edinmiş olursun. Böylece bu ikimizin de yararına olur. Ama kalmak zorundasın."

Gabriel ifadesini kayıtsız tutmayı denedi. Psyche korsajının dantel süslemesiyle oynadı ve bakışlarını ondan kaçırdı. Psyche bunu kastetmiş olamazdı - hayır, bu kazanç içindi, ikisinin de finansal açıdan yararınaydı.

Ama gitmesine izin vermeyi reddettiğinde Gabriel'i basan sıcaklık - uzun zamandır birlikte yaşadığı ve daima bir parçası olacağını zannettiği, içinde bir yerlerdeki soğuk boşluğu doldurmuştu.

Eski sızının küçük bir parçası yatışmıştı. Hâlâ her zaman taşıyacağı reddedilmenin ve kaybın büyük uçuşunu

duruyordu, fakat buna ormanlık bir gölete düşen tatlı kokulu bir çiçek gibi bir şey eklenmişti.

Bir şey Psyche'nin ona elini uzatmasına neden olmuştu ve ona attığı bakış dostça olanlardan biriydi, Gabriel bundan emindi. Bu bir patronun, rolünü oynaması için tuttuğu adama attığı bir bakış değildi. Fiziksel güzelliği ya da erkeksi gücü için atılan arzulu bir kadın bakışı da değildi, Gabriel bunlardan yeterince görmüştü ve bu gibi bakışların hiçbir duyguyu barındırmadığını biliyordu.

Psyche'nin bakışları asla öyle olamazdı. Psyche'den daha fazlasını istiyordu ki bu fark ediş Gabriel'i hayrete düşürdü. Psyche'nin, içinde ne arzular, ne ihtiyaçlar uyardığı hakkında hiçbir fikri yoktu ve Gabriel onun bunu anlamasına izin veremezdi.

Bu maskaralık bittiğinde Gabriel ondan ayrılmak zorunda kalacaktı; böyle hoş bir kadına sahip olmaya, böyle lekesiz bir ruha bağlanmaya hakkı yoktu. Başka bir güzel kadını mahvedişinin suçlu hatırasını taşıyorken bu ımkânsızdı. Gabriel benliğinde sonsuza dek derin etki bırakan kendi günahları tarafından lanetlenmişti ve bunlara tek başına katlanmak zorundaydı.

Psyche onu izliyordu.

"Pekâlâ," dedi Gabriel ve sesinin boğuk çıktığını fark etti. Boğazını temizledi ve ona her zamanki rahat gülümsemesini bahşetti. "Bana ihtiyacın olduğu müddetçe, kalacağım."

Bölüm 15

Gabriel'in peşinde kiralık katillerin olduğu bilgisi öylece yok sayılamazdı. O akşamüzeri Psyche fazladan uşak tutma konusunu Jowers'la konuştu.

"İri adamlar, tercihen," dedi. "Aynı zamanda dış kapıları kilitli tutmanı ve evle yakından ilgili görünen yabancılara karşı tetikte olmanı istiyorum."

Kâhya ona anlaşılması güç bir ifadeyle baktı ama cevabı sakindi. "Tam olarak dediğiniz gibi, bayan."

Psyche ve Gabriel nihayet çaylarını yudumluyorlardı, bu aynı zamanda Gabriel'in evde kalmasını - gözden uzakta ve emniyette - sağlamış olan inandırıcı bir bahaneydi.

"Kendi başınayken tehlikede olacağını düşünmüyorum," dedi Gabriel ona. "Aradıkları benim nihayetinde."

Psyche başını olumlu anlamda salladı. "Tüm davetleri geri çevirirsem, Sally yaygara koparır. Ve bunun dedikoduya neden olacağı da bir gerçek."

Böylece ertesi gün Psyche ve Sophie Hala, bir erkeğin eşliği olmadan tiyatroya gittiler. Ve ilk perdeden sonra hayal kırıklığına uğramış bir kadın kalabalığı, Lord Tarrington'ın neden onlarla olmadığını sormak için localarına geldiğinde, Psyche'nin cevabı hazırды.

“Maalesef, kendisi dün kontesin bahçesindeki yürüyüşte bir çakıl taşına takıldı ve ayak bileği korkunç bir biçimde şişti.” Psyche nazikçe gülümsedi.

Genç bir hanım, “Ama ayrılırken gayet iyi yürüyordu,” diye dikkat çekti. “Onu özellikle izledim.” Sonra bu itirafı üzerine kızardı.

“Buna eminim,” dedi Psyche, sesi soğuktu. “Hayır, ilk başta belli olmuyordu ama eve vardığımız zaman ayağının morardığını fark ettik. Hekimim tarafından üzerine basmaması ve bileğini yüksekte tutması tavsiye edildi.”

“Bayan Forsyth’ın balosu da yakın zamanda,” diye başka bir genç hanım feryat etti. “Hepsini kaçıracak.”

Psyche, “Onun da bu duruma şiddetle hayıflandığına eminim,” diye kabul etti.

Sophie Hala fildişi saplı yelpazesini katladı. “Bahse girerim, sosyetedeki kadınlar kadar çok değildir.”

Etraflarındaki genç hanımlar bakışlarını kaçırıp kızarırlar ve perdelerin sonraki oyun için kalkacak olması nedeniyle yerlerine geçmek için harekete geçtiler.

“Onları defetmen için bastonumu ödünç verebilirim,” dedi yaşlı kadın. “O haylazla evlenmek senin için çok yorucu olabilir, çocuğum.”

Psyche sırtıttı. “Sence onu okyanusa geri atmalı ve daha iyi bir kısmet mi beklemeliyim?”

Sophie homurdandı ve incelikten yoksun bir sesle, “Lord Tarrington’dan daha iyi bir kısmet yakalayacağından kuşkuluyum,” dedi bakışlarını sahneye çevirirken. “Otuz yaş genç olsaydım onu ilk ben kapmaya çalışırdım.”

Bu sözler üzerine şaşırان Psyche halasına gözlerini dikti; Sophie’nin böylesine yakışıklı bir çapkına bağışıklığı olduğunu düşünmüştü. Ama Gabriel bundan fazlasıydı

ve cazibesi harikulade güzelliğinden bile fazlaydı. Gülen mavi gözlerinin altında parlayan zekâsıyla, nadiren de olsa sergilediği şefkatli tavırlarıyla, gönüllü olarak bir çocuk veya yaşlı bir kadınla vakit geçirmesiyle...

Hayır, bu işe yaramazdı. Gabriel'in olumlu özelliklerini sıralamanın yararı neydi? O hayatının kalıcı bir parçası değildi; yalnızca ikisi de işlerini yoluna koyana dek geçici olarak bir aradaydılar. Psyche bunu hatırlamak zorundaydı. O sadece hâlâ her gün çalışmak için kitaplığa gelen, Gabriel'in sekreterini oynayan dar omuzlu Bay Green'den biraz daha fazlaydı Psyche için, hepsi bu.

Gabriel da kendi tarzında bir aktördü ve Psyche onun hakkında bildiğini düşündüklerine güvenemezdi. Halası düşüncelerinin yönünü takip edebiliyormuşçasına yeğenine doğu kısa bir bakış attı ve kaşları hafifçe kalktı.

Psyche sesini kısık tutarak, "Sinclairler hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordu. "Yani unvanı almalarından, almasından öncesini?"

Sophie dudaklarını büzdü. "Hakkında konuşacak kadar değil; soruşturabilirim."

"Sessizce, lütfen," diye önerdi Psyche. Sophie'nin dostları olan olağanüstü hafızalara sahip yaşlı hanımlar, uzun süreli hatıralara ve hem eskinin hem de şimdinin dedikodusuna eşit derecede düşkünlerdi. Psyche işleri daha da karışık hale getirmek istemiyordu, fakat Gabriel hakkında bilmesi gereken bir şey varsa - ve adam geçmişten bir sır saklıyordu, çok utanç duyduğu bir şeyi - yakında ayrılacak bile olsa, Psyche gerçeği öğrenmek istiyordu. En azından gerçeği öğrenmek istediğini düşünüyordu.

Oyunun geri kalanında, Psyche sahnedeki aktörleri dinlemek için uğraştı, fakat sahnelenen drama kendi ha-

yatındakiyle karşılaştırılınca çok sönüktü, süslü konuşmalar ilgisini canlı tutmuyordu. Düşünceleri hep Gabriel'a, evindeki gayrı resmi mahkûma kayıyordu ve evde, gözden uzak kalmak zorunda oluşunun onu nasıl incittiğine.

Oyundan sonra sahnede gürültülü ve yer yer komik olan bir fars canlandırılmaya başlandı. Sally onunla konuşmak için yanına geldi. Sophie'yi selamladıktan sonra fısıldamak için Psyche'ye döndü. "Hanımlar meyve bahçesindeki gezintinin dedikodusunu yapıyorlar. Ve şimdi bu burkulmuş bilek... Hayatım, gizli bir öpüşme ayrı bir mesele ama adama saldırmak zorunda mıydın?"

Psyche'nin ağzı açık kaldı. "Sally!"

"Sadece takılıyorum." Sally kıkırdadı. "Bu kadar uygunsuz bir şey yapmayacağını biliyorum. Yapsaydın, hayatın daha eğlenceli olabilirdi. Senin Lord Tarrington'ınla gözetlenmeksizin yürüyen ben olsaydım, başka bir hikâye olabilirdi."

Psyche iğneleyici bir şekilde, "Böyle şeyler söylemeye bir son vermezsen, hiç saygınlığın kalmayacak," dedi. "Bunu sadece arkadaşın olarak söylüyorum, elbette."

"Elbette." Sally kabul etti ama gülümsemesi biraz söndü. "Arkadaşlarının dile getirebildiği kırıcı şeyler bazen şaşırtıcı olabiliyor."

Psyche kendinden adamakıllı utandı. "Bunu kastetmedim, Sally. Özür dilerim. Seni tanıyan hiç kimse hakkında kötü düşünmez, sadece ciddi meselelerle dalga geçmeye bir meylin var..."

Sally yelpazesini bıkkınlıkla salladı. "Tanrım, Psyche, Percy kadar kötü bir etki bırakıyorsun! Vaaz verme."

"Laubaliliğin yanlış anlaşılabilir, hepsi bu." Psyche açıklamaya çalıştı.

“Senin abartılı adap duyun gibi mi?” Sally ona baktı, yüz ifadesi bu sefer ciddiye. “Sen çok katı değildin, Psyche. İlk sezonumuzda, ikimiz de korkunç haylazdık ve sen de benim kadar saygısızdın. Ne var ki ebeveynlerinin ölümünden beri...”

Psyche bu sözlere aldırış etmedi. Acı veren bir konu hakkında konuşmak istemiyordu. “Yalnızca yardım etmeye çalışıyorum.”

“Bu tarz bir yardım olmadan idare edebilirim,” diye çıkıştı Sally. “Bende bir dolu teyze ve kuzen var zaten, kutsal kayıinvalidemden bahsetmiyorum bile! Senin arkadaşım olman lazım.”

“Arkadaşınım ve özür dilerim,” dedi Psyche. “Seni yargılamayacağım, Sally, lütfen beni affet.”

“Ancak gülümsemeye ve böyle korkunç bir şekilde ciddi olmamaya söz verirsen. Alnında vaktinden önce epey çizgi oluşacak,” diye uyardı onu, sesi ciddiydi.

Bu sözler Psyche’yi gülümsetti ve aralarındaki gerilim unutulup gitti. Sally’nin maskeli balosu için devam eden hazırlıklardan, bunun için yaptıracığı kostümden ve terzi- de gözüne ilişmiş olan yeni elbiseden bahsettiler.

Psyche ona dikkatini vermeye, düşüncelerini düzenli tutmaya çalıştı ama yine de aklı sözde nişanlısındaydı.

Şu an ne yapıyordu? Belki de kütüphane şöminesinin karşısında rahatça oturuyor ve elinde bir kadeh brendi ile titreşen alevleri izliyordu. Psyche hevesli bir şekilde, bu kalabalık tiyatrodan ayrılabilmeyi ve hemen eve gidip sessizce odaya girmeyi, onun yanına yanaşmayı ve elini tutmayı diledi. Ve Gabriel şaşkınlıkla ona bakacaktı, o haylaz parıltısıyla gülümseyecek, kadehini bırakacak ve onu daha da yakınına çekecekti. Ve sonra... Düşünceleri fırtınalı bir şekilde yön değiştirdi.

Hayır, hayır, böyle düşünmemek zorundaydı. Tiyatro sınırsız hayallerin mekânıydı ama bu hayal gerçek anlamda çok tehlikeliydi. Kaşlarını çatarak bir aktörün kollarını salladığı ve fazla alçağa eğildiği için şapkasını düşürdüğü sahneye zorla gözlerini dikti. Alt kattaki kalabalık kahkaha atıyor ve dalga geçiyordu.

Sally onu hafifçe dürttü. “Komik olmaya çalışıyor, seni ahmak; neden zavallı adama böyle bakıyorsun?”

“Ben, ah, fars hakkında düşünüyordum; baş aktör biraz düş kırıklığına uğrattı,” dedi Psyche sesinin ikna edici çıkmasına çalışarak.

“Elbette düşünüyorsun. Yeni elbisem hakkında söylediğim bir kelimeyi bile duymadın.”

“Yakasının etrafında gümüş dantelli bağcığı var,” diye öne sürdü Psyche.

Sally, “Altın,” diye karşılık verdi. “Gördün mü? Ve aktörü izlemiyordun. Bir milyon mil uzaktaydın. Tabii, yakışıklı nişanlıni özlüyorsan, o başka?” Sally yelpazesini zarifçe katladı.

“Şşşş... Oyuncuyu duyamıyorum.” Psyche arkadaşının dolduruşuna gelmeyi reddetti. “Bu aktör gerçekten çok komik.”

“Az önce bana, ne kadar kötü oynadığını söyledin, yani ne önemi var?” diyerek itiraz etti Sally ve kendi locasına dönmek için ayaklandı. “Beni aptal yerine koymayı deneme; tüm bu numaraları bizzat denemiştım, ayrıca senin dürüst ruhun bunu beceremiyor. Bu beklenmedik nişana karar vermek için gerekçelerin ne olursa olsun, kalbini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğundan eminim.”

İrkilen Psyche arkadaşına bakmak için döndü ama Sally localarının arkasındaki koridora çıkmak için elbisesinin

uzun kuyruğunu kaldırmıştı ve bakışlarına karşılık vermedi. Bu yalnızca önemsiz bir hareket, Sally'nin tipik nüktelerinden biri olmalıydı; en yakın arkadaşı ciddi olamazdı kuşkusuz.

Birkaç laf dinlemez düşünceye rağmen Psyche hor gördüğü - bir düzenbaz, bir kumarbaz, geçmişinde utanç verici sırları olan bir adam - bir adama âşık olma niyetinde değildi. Bir bakıma, daha da kötüsü, görgü kurallarına uygun davranmaya bağlı kalabilecek bir adam değildi o. Ve ebeveynleri öldüğünde, dedikoduya sebebiyet vermeyecek bir yaşam tarzının herkes için daha kolay olacağına ve daha az acıya neden olacağına inanmaya başlayan Psyche değil miydi?

Psyche bu zor kazanılmış güvenceyi aklından çıkarmamalıydı.

Gabriel sahiden kütüphanedeydi, fakat şöminenin karşısında dinlenmek yerine şöminede oynayan alevlerin önünde volta atıyordu. Şöminenin karşısındaki koltuk takımı rahattı, deri döşemesi zamanla yumuşamıştı; masanın üzerindeki mumlar sabit şekilde yanıyordu, ışıkları kitaplıkların cam levhalarının yüzeyinde parlıyordu. Koltuğunun yanında duran kadehteki şarap yıllanmıştı ve tadı yoğundu, koyu yakut rengi göze hoş geliyordu; yine de Gabriel tüm bunlar karşısında kendini iyi hissedemiyordu. Psyche'nin konforlu şehir evinin lüks sığınağı daha çok hapisane gibi gelmeye başlamıştı. Bu saçmaydı; kesinlikle bir geceliğine evde kalabilirdi? Buna rağmen...

Evde, mağarasındaki yaralı bir tilki gibi gizleniyordu, hepsi dönek Barrett yüzündendi. Gabriel Barrett'ı düelloya davet edebilmeyi dilerdi ama adamda hiç onur yok-

tu - kumar borcunu ele alış biçimi bunun kâfi kanıtıydı. Bir beyefendi asla kumar borcunu ödemeyi reddetmezdi! Ama, hayır, Barrett şerefsizin tekiydi!

Gabriel araziyi dürtüst bir şekilde kazanmıştı, karttaki yeteneği ve biraz da adaletli şansıyla. Yine de şimdi Barrett kaybettiği serveti yerine koymaya çalışarak Londra'nın façalı kumarhanelerinin pisliğinde kulaçlarken, yuvasına zincirlenmiş olan Gabriel'di.

Elbette, Psyche evde olsaydı Gabriel halinden bu kadar hoşnutsuz olmayabilirdi de - hayır, bunu düşünmenin bir yararı yoktu. Psyche'ye evde, gözden uzak duracağına, korunaklı kalacağına söz vermişti. Gabriel son on beş yılı istikrarsız, tehlikeli, heyecan verici bir hayat yaşayarak geçirmişti ve aniden risk almaktan kaçınmaya başlamanın kolay olmadığını anlıyordu. Sıkıcıydı. Aynı zamanda nedense bu durum gururuna da dokunuyordu. Korkması gereken biri varsa bu Barrett'tı, kiralık haydutlarının arkasına saklanan sefil, küçük korkak.

Bunun hakkında düşündükçe - Gabriel porto şarabından bir yudum aldı - tüm bu düzenleme karşısında daha çok hakarete uğramış hissediyordu kendini. Hayır, Tanrı aşkına, bir daha yapmayacaktı. On altı yaşındayken kendine ne söylenmişse onu yapmıştı, bir kadının onu kendi arzularına göre şekillendirmesine, tüm kararları almasına izin vermişti. Ama aynı zamanda bunun bir daha asla olmayacağına yemin etmişti!

Hayır, bu olmayacaktı. Psyche, bir erkeğin katlanamayacağı dayatmalar olduğunu anlamak zorunda kalacaktı. Gabriel iki uzun adım attı ve zili çaldı.

Çok geçmeden Jowers kapıda belirdi. "Evet, lordum?"
"Şapkamı getir, Jowers, dışarı çıkacağım."

Kâhya, neredeyse duyumsanamaz bir anlık tereddütten sonra yanıt verdi. “Tabii, lordum.”

Jowers gözden kayboldu ve Gabriel anlık bir suçluluk zerresini benliğinden geri itti. Sadece temiz gerekçeleri olduğunu bildiği Psyche’ye söz vermişti - ama riske attığı kendi güvenliğiydi, onunki değil ve eğer seçimi bu yöndeysen kendi boynunu riske atmasına izin verilmeliydi. Önemli olan seçimi yapanın o olmasıydı, kendi istediğini yapacaktı.

Hizmetkâr döndüğünde, Gabriel şapkasını taktı ve kapıya yönelmişken omzunun üzerinden arkaya baktı. “Bayan Hill benden önce dönerse, ona de ki...”

“Evet, lordum?” Kâhyanın duygusuz ifadesindeki bir titreşme Gabriel’in yüzünü buruşturmasına neden oldu.

“Aslında, dışarı çıkmış olduğumdan ona bahsetmene gerek yok.”

“Evet, lordum.” Ciddi çehresinin arkasından anlık bir eğlenme parıltısı geçti.

“Önemsediğimden değil...” diye söze başladı Gabriel, sonra kendini bir hizmetliye açıklamanın asil olmadığını farkına vardı. Ah, boş ver, dedi kendine.

Ancak, uşak büyük ön kapıyı açık tutarken, Gabriel ön basamaklarda bir saniyelğine kararsız kaldı. Meşalenin ışık çemberinin ötesinde, sokak çok karanlık görünüyordu. Gelen geçen bir araba yoktu; dışarı çıkmak için geç, eve geri dönmek içinse erken bir saatti.

Aptalca mı davranıyordu?

Gabriel bu düşünce karşısında sırtıttı. Ama şans perisini şimdi duramayacak kadar çok defalar kıskırtmıştı. Gizlenmiş haydutlardan hiçbir iz yoktu, bu yüzden kararlı bir yürüyüşle merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Yine de

gölgelerin içinde oyalanacak kadar aptal değildi; sokağın ucuna doğru yürüdü ve evlerin kenarlarındaki karanlıklarından, ara sokaklara çıkan derin siyah boşluklardan sakındı.

Bir yerde, at toynaklarının uzaktan *tak-tak* edişini ve tekerlekleri taş döşemelerde ilerleyen bir arabanın gürültüsünü duydu. Sonra yeniden sessizlik hâkim oldu ve Gabriel birkaç metre arkasında yalnız bir yayanın sessiz adımlarını duyduğuna yemin edebilirdi.

Gabriel ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti ama bakmak için arkasına dönmedi. Kendinden emin, sabit bir tempoda yürümeye devam etti, fakat kulakları arkasındaki seslere uyum sağlamıştı ve kendini karanlığın içinden görmeye çalışan, adımların bir saldırı alameti olacak acelesini dinlemeye çalışan bir kedi gibi hissetti.

O an gelip çattığında, acı bir şekilde sayıca üstün olacaktı, bunu neden yapmıştı ki? Kişinin özgürlüğünü elinde tutması hayatı üzerine risk alacak kadar önemli miydi? Bu sadece idare edilmekten hoşlanmadığı için yaptığı bir şeydi. Hayatı başkaları tarafından yönetilmeyecekti, özellikle Barrett gibi aşağılık bir herif tarafından.

Birinin düşmüş bir yaprağa basması gibi bir çatırtı duyduğunda elleri yumruk şeklini aldı; bu görünmeyen takipçi yakına geliyordu. Yanına bir yürüyüş bastonu ya da silah olarak kullanılabilecek herhangi bir şey almış olmalıydı.

Ses tekrardan geldi ama Gabriel'in adımlaması hız kaybetmedi; artık bir sonraki sokağın kavşağına yaklaşıyordu ve arkasındaki adama odaklanması az daha hayatına mal oluyordu. Güç bela arkasındaki sesi dinliyordu ama saldırı geldiğinde, tamamen başka bir yöndendi.

İki kaba giyimli adam aniden tam önündeki gölgeden

dışarı çıktı. Ellerinde sopalar vardı ve Gabriel geri vuracak bir şeyinin olmasını dileyerek yumruklarını bir kez daha sıktı.

Kalbi şimdi hızla çarpıyordu. Başına hücum eden kanı ve ölümle yüzleşirken karşılaşılan her anın tekinsiz farkındalığını hissetti. Psyche tek başına dışarı çıktığı için aptalca davrandığını söylerdi ve haklıydı. Ama bu kendi seçimiydi, başka kimsenin değil. En azından tüm çete orada değildi.

Gabriel güldü. “Neyi bekliyorsunuz?” diye sordu.

İlk haydut şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve sopasını kaldırdı.

“Paramı isteme numarası bile yapmayacak mısınız?” Sesi rahattı. “Bu işte yenisiniz, değil mi?”

Kiralık haydut duraksadı, belli ki dehşet içinde tabanları yağlamayan, eğleniyor görünen ve karşılıklı sohbet havasında konuşan bir kurban aklını karıştırmıştı. “Hmmm,” diye mırıldandı. “Öyleyse, ceplerini boşalt.”

“Hayır, seni sersem.” Diğer adam ortağını dürttü. “Adam hiçbir şey için beklemememizi söyledi.”

İlk adam, “Ama ya...” diyecek oldu.

Gabriel hâlâ arkasındaki sesleri dinliyordu, fakat üçüncü saldırgan zamanını bekliyor gibiydi.

“Bu kadar yeter,” diye mırıldandı. İleri, sopayı tutan birinci adama doğru bir adım attı.

Adamlar avlarının beklenmedik hareketi karşısında irkildiler, ortağı ona hareket alanı vermek için geri çekilirken adam sopasını kaldırdı ve savurdu.

Ama Gabriel sopanın yükselen kavisinin içine atladı ve iri adamın karnına sertçe vurdu. Adam öğürerek ileri doğru düştü. Gabriel çoktan silahını kaldıran ikinci adama

dönmüştü bile. Bu saldırgan daha deneyimliydi ve loşlukta renksiz görünen gözlerle Gabriel'ı izleyerek acele etmiyordu.

Arkasından gelen bir ses gafil avlanmayı önlemek için Gabriel'ı döndürdü, fakat Gabriel'ın gördüğü şey öylesine beklenmedikti ki az kalsın ikinci haydut sopasını savururken, hareketini kaçıırıyordu.

“Dikkat et!” Bağırarak David Lydford, Westbury Kontu'ydu.

Gabriel başını eğdi ama gelen darbe onu sol dirseğinden yakaladı. Vuruş anlık olarak işlevsiz bıraktığı koluna ağrı dalgaları yolladı.

David ikinci haydutla boğuşuyordu; birincisi hâlâ yolda kıvrılmış yatıyordu, inleyerek ve boğazını tutarak. David kalın sopayı yakalamayı başardı. Bunu çekip saldırgandan ayırarak bir kenara attı.

Gabriel hafifçe sıçrayarak Londra'nın en iyi boks salonlarının zarif tarzıyla adamın yumruklarını kaldırışını kızgınlıkla izledi.

“Ellerini havaya kaldır, adi köpek,” diye haykırdı David. “Senden üstünlere nasıl saldırman gerektiğini sana öğreteceğim!”

İkinci saldırgan küçümser göründü. Kirli ceketinin iç cebine uzandı ve küçük ama öldürücü görünen bir bıçak çekti.

David tereddüt etti, gözleri büyüdü.

Gabriel uzun bir adım attı, terk edilmiş sopayı kaldırdı ve adama doğru yürüdü ve sopayı sallarsa sallamaz adam yere yığıldı, bıçak da onunla birlikte yere düştü.

Gabriel, “Bir silahı asla elinden çıkarma,” diye çıkıştı. “Hem burada ne halt ediyorsun?”

David incinmiş bir sesle, “Seni gözetiyorum,” dedi. “Bu adamların sana tekrar saldıracaklarını biliyordum.”

“Ve dadıyı mı oynuyorsun?” Gabriel bundan daha gülünç bir şey düşünemezdi.

“Ne var ki bunun adil olduğunu düşündüm. Bana geçen gece yardım ettiğin için sana borçluyum, değil mi? Bunun yanında, biz eski dostuz, sonuçta.”

“Bu kelleni ortaya koymayı haklı çıkarmaz...” diye söze başladı Gabriel, sesi öfkeliydi. “Ve korumaların nerede?”

David’in genç yüzü asıldı. “Mutfak kapısından dışarı sıvıştım.”

“Sıvıştın mı?”

“Mecburdum, anlamıyor musun? O kadar şeyden sonra sana minnettarım.”

Ah, mutlu günler. Gabriel dudaklarının alaycı bir şekilde kıvrılmasına engel oldu. Delikanlı onurunu geri kazanmak zorunda olduğunu düşünüyordu. Bunun ne kadar manasız olduğunu ona söylemek, yalnızca hassasiyetini daha fazla gücendirecek ve delikanlı kendini daha fazla tehlikeye atacaktı. Vicdanının bir de bu çocuğun kanına ihtiyacı yoktu!

İlk öfke dalgasının yerine geçen kalkkaha içinde yükselirken, yine de delikanlıda cesaret noksanlığı yok, diye düşündü Gabriel. Kıs kıs gülme isteğini bastırdı; sırtıtmayı dahi göze alamadı. Tanrı bu genç horozu daha çok gücendirmesine engel oldu.

“Haklısın,” dedi, sesi ciddiye. “Yardımın için teşekkür ederim.”

David hoşnut göründü. “Hiç önemli değil,” dedi ve başını hafifçe eğdi. “İstersen kulübüme geçip birer brendi alabiliriz.”

Gabriel ifadesini korumaya çalışırken başını salladı. “Evet, bu tür bir çaba insanı susatıyor. Üstelik açıkça üzerinde düşünmediğim bir yardım kaynağını aklıma getirdin.”

David kararsız göründü. “Nedir o?”

“Bir boks salonuna üyesin, değil mi?” diye ileri sürdü Gabriel.

Bu kez David’in kaş çatışı alay edilmekten korkar gibi süpheliydi. “Evet, öyle ve eğer zamanımı daha yararlı bir şeyle harcayabileceğimi ima edeceksen...”

“Tanrı aşkına, bunu neden söyleyeyim?” Gabriel kaşlarını kaldırdı.

“Annem sürekli şikâyet eder, ah, boş ver. Aklında ne var?”

“Eğer yarın beni oraya misafirin olarak götürecek kadar nazik olursan, yapmam gereken bazı işler var,” diye açıkladı Gabriel.

David hâlâ şaşkın görünüyordu ama başıyla yavaşça onayladı. “Elbette, seni oradakilerle tanıştırmaktan onur duyarım. Jackson’ın yeri...”

Gabriel genç adamın durmaksızın konuşmasına müsaade etti, fakat dikkatinin sadece bir kısmı bu hevesli söylevdeydi. Etraflarındaki gölgelerden gelebilecek başka tehlikelere karşı hâlâ tetikteydi, David’in kulübünde birer içki içeceklerdi ve Gabriel şhirdeki eve hızla geri dönecekti. Ölçsüz olacak ve özgürlüğünü kanıtlayacak zaman vardı ve ihtiyatlı olacak zamanı da.

Fakat dikkatinin bir kısmıyla bile çocuğun aceleci kelimelerini dinledikçe, bir zamanlar daha genç Gabriel’a dört bir yandan saldıran aynı hastalığın semptomlarının farkına vardı. Bu delikanlı bir erkeğin arkadaşlığına, bir erkeğin

onayına açlık çekiyordu ve bu Gabriel'in sertleşmiş kalbinde bir şeye dokundu. Gabriel tüm bu hislerin geride kaldığına yemin edebilirdi... Babasının hükme bağladığı sürgünün hakkından gelebildiğini ona kanıtlamak için yanan bir arzu, ancak bir zamanlar bildiği hayata başarılı dönüşüyle tamamlanabilecek esas intikam için bir arzu dışında her şeyin.

Ama arta kalan tek duygusu buysa, neden David'in kelimelerinde sezdiği duygulardan böyle kuvvetle etkileniyordu? Gabriel bu düşüncüyü savuşturdu ama artık yanında yürüyen oğlana gülme eğilimi hissetmiyordu.

Kulübe ulaştıklarında, David onu çeşitli genç üyelerle tanıştıtararak gururla yolu gösterdi. Gabriel el sıkıştı ve buraya Freddy'yle geldiğinde tanışmış olduğu bir iki adama başıyla selam verdi. Okul arkadaşı bu akşam burada değildi; tabii peşinde gölgelerden çıkan ölümcül saldırganlar olmadığından şüphesiz başka bir sosyal randevusu vardı.

David uşağa içkilerini ismarladıktan sonra, "Üyelik için adaylığını koymamız gerekecek," dedi.

"Evet, Freddy de aynısını söyledi," dedi. "Bunu hemen yapmak isterdim." İlk önce, kendi ismini geri almayı, sahte unvan karışıklığını halletmeyi tercih ederdi ama bu sebebi yanındaki delikanlıya açıklayamazdı. Londra'nın en ayrıcalıklı erkek kalesinin üyeliğini babasının hiçbir yardımı olmadan edinme fikri onu eğlendirdi.

Uşak içkilerini getirdi ve tepsiyi sundu; Gabriel kadehini aldı ve David'i selamladı.

Ciddi bir biçimde, "Eski dostlara," dedi.

David mutlulukla kızardı ve vücudundaki genelde göze çarpan gerilimin bir kısmı yatıştı. "Yenilenen bir dostluğa," diye ona katıldı.

İkisi de içti; çevrelerinde erkeklerin dingin seslerinin mırıltısı ve yan odada kötü bir el karta lanet okuyan birinin sesi duyulabiliyordu. Şöminenin ateşi çıtırdadı ve İspanyol purosunun keskin dumanını içine çekti Gabriel ve o an kendini garip bir şekilde huzurlu hissetti.

Tiyatrodan döndüklerinde, Jowers onları, yeni uşaklardan biriyle - geniş omuzlu, sabit bakışlı irikıyım bir adamdı - ön holde bekliyordu.

Psyche yeni hizmetliye bir bakış atarken kâhyaya, “İyi seçim,” dedi sessizce. Jowers’ın bulduğu adam, saldırmayı düşünen birinin cesaretini kıracak kadar iri görünüyordu.

“Teşekkür ederim, bayan,” dedi Jowers ve yüz ifadesi duygusuz olsa bile Psyche yorumunu anladığından emindi.

Sophie, “İyi geceler, çocuğum,” dedi. “Uzun süre ayakta kalma.” Psyche’nin buna rıza gösterdiğini farz ederek merdivenlerden çıkmaya başladı.

Psyche gözden kaybolana dek halasının merdivenlerden çıkmasını izledi, sonra geceyi tek başına geçirmesi için evde bırakmış olduğu adamı düşündü. Gabriel bu hareketsizlikten sıkılmış mıydı? Belki de ona bir şey söylemesi gerekiyordu, arkadaşça...

“Lord Tarrington kütüphanede mi?” diye sordu saten pelerinini omuzlarından alan Jowers’a.

“Sanırım, Lord Tarrington artık kütüphanede değil,” dedi. Duraksadı ve Psyche devam etmesi için bekledi. Ama adam sessiz kaldı.

Psyche gözlerini kırıştırdı. “Nerede, o zaman? Şimdi-den yatmaya çıkmamıştır, herhalde?” dedi. “Saat henüz on bir buçuk.”

Jowers'ın aklı karışmış göründü. "Hayır, bayan, yani..."

Bir kapının açılışıyla tanıdık bir ses, "Tiyatro nasıldı?" dedi.

Psyche rahatladı. "Sıkıcı. Bu yüzden erken geldik. Kitaplıkta ne yapıyorsun?"

"Hmmm, sekreterimi kontrol ediyordum. İmlası çok yaratıcı." Tembel bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı ve mavi gözlerinde beliren ifade her zamankinden daha fazla haylazdı.

Psyche, "Ama bir vaaz kitabını kopyalıyor," diye dikkat çekti ve ona gülümseyerek karşılık vermeden edemedi. Gabriel şu zarif kıvrımlı kaşlarının tek bir hareketiyle nasıl oluyordu da karşısındakini her zaman kayıtsızlığa sürük-lüyordu?

"O halde korkarım ona bir gözlük satın almamız gere-kecek," diye belirtti Gabriel. "Yatmadan önce kütüphanede bir şeyler içmek için bana katılmak ister misin?"

"Çay iyi olur," dedi Psyche, sesi tereddütlüydü ama adamın hareketini izlerken ve kütüphaneye doğru döner-ken hâlâ gülümsüyordu.

Sözde nişanlısı, "Bir çay tepsisi, öyleyse," dedi kâhyaya. "Ve benim için de bir kadeh brendi lütfen."

Psyche göz ucuyla, bir bozuk paranın bir elden diğerine geçiş hareketini görür gibi oldu ama bunu önemsemedi. Her nasılsa kendini tüm gece olduğundan daha mutlu his-sediyordu.

Mum ışıklarının parlaklığı altındaki deri ve kitap ko-kulu kütüphane oldukça huzur vericiydi, bununla birlikte şömine sönmek üzere görünüyordu. Psyche, soğuk elle-rini cansız ateşe uzattı. Gabriel arkasında belirdiğinde ona bir bakış attı ve yüzündeki tuhaf, neredeyse özlem dolu

ifadeyi görünce şaşırıldı. Adam sürprizlerle doluydu. Her zaman iyi sürprizlerle değil kuşkusuz, dedi Psyche kendine ama burada, onun yanında olmaktan ötürü gerçek anlamda mutluydu.

Onu görmek istemiş olma sebebini hatırladı. “Bu gece evde kalmaya rıza gösterdiğin için seni takdir etmek istedim,” dedi. “Kısıtlanmaktan sıkılmış olacağını tahmin edebiliyorum.”

Gabriel’in yüz ifadesinin anlaşılması imkânsızdı. “Takdirini hak etmiyorum,” dedi.

Psyche yanlış duyduğunu düşündü. “Demek istediğim, başka türlüşünü tercih edeceğini biliyorum...”

Gabriel sözünü kesti. “Aslında...” Hafifçe başka tarafa döndü ve sönmekte olan ateşe bakıp kömür kovaşından bir parça kömür eklemek için eğildi. “Şimdi, tüm gece olduğumdan daha mutluyum.”

Psyche ona zahmet etmemesini söylemek üzereydi; çay tepsisi getirildiğinde uşak ateşi canlandırırđı, fakat kendini tuttu. Gabriel kendisine hizmet edilmesine alışkın değildi; bunu görmek yeterince kolaydı. Uzun bir süre kendi başına olmuştu. Psyche ona, kendi sosyal çevresinin dışına itilmenin ne kadar zor olduğunu anladığını söylemek istedi, fakat Gabriel’in her türlü şefkat göstergesini reddedeceğini biliyordu, ondan geliyor olsa bile.

O vakit, son cümlesinin ne anlama geldiğinin farkına vardı ve kafasını kaldırdı, şaşkıındı. Yüzünün kızarmış olabileceğinden endişe ederek, “Ben...” dedi.

“Buna cevap vermek zorunda değilsin,” dedi Gabriel ve kalkanı, derin hislerini korumak için taktığı o klasik gülen maskesi yerini aldı. “Açıkça, bu kadar kapalı kalmaktan cidden sıkıldım. Neyse ki avukatım çok yakında yasal ma-

nevra karmaşasının üstesinden gelecek ve sana daha fazla yük olmayacağım.”

Psyche kendini aldatılmış hissetti. Gabriel’in söyledikleri birbirini tutmuyordu. Elbette, bu dediği gerçek olabilirdi, dokundurmak istememiş de olabilirdi - ah, lanet olası adam. “Kimse bunu benden fazla arzu etmiyor,” diye çıkıştı, sonra kendine hâkim oldu. “Yani, arazinin alacak hakkının onaylanmasını, senin iyiliğin için umut ediyorum.”

“İyi dileklerine minnettarım,” diye cevap verdi Gabriel, sesi keskindi.

Ve Psyche’nin hissetmiş olduğu mutluluk, adamın varlığının teşvik ettiği her şeyin yerli yerinde olduğu hissi gitmişti. Kendini birdenbire çok yorgun hissetti.

Bir uşak çay tepsisi ve Gabriel’in brendi kadehi ile içeri girdi. “Çok yorgunum,” dedi Psyche. “Çaya kalacağımı pek sanmıyorum, size iyi geceler, Lord Tarrington.”

Gabriel genç kızın gidişini kabul ederek başını salladı ve anlamsız ama kendini açığa vurmayan bir cevap verdi. “İyi geceler, Bayan Hill.”

Psyche odadan çıkarken acı bir şekilde birbirlerine ne kadar yabancı olduklarını düşündü. Yabancıları işte; adamı anladığını, karşılıklı bir iş anlaşması dışında bir şey paylaştıklarını - bazı hisler paylaştıklarını - düşünmesi aptalcaydı.

Ama yatak odasına çıktığında ve Simpson gece elbisesini çıkarması için yardım etmeye geldiğinde Psyche sessizdi.

“Piyes nasıldı, Bayan Hill?” diye sordu hizmetçisi.

“Sönük,” dedi Psyche sesinin aksi çıktığını bilerek ama buna özen gösteremeyecek kadar bezgindi. “Ve başım ağrıyor.”

Hizmetçisi anlayışla kafasını salladı. “Size hemen bir ıhlamur hazırlayacağım, Bayan Hill.”

Her nedense, şifalı bir içeceğin yeterli olmayacağını düşündü Psyche. İsteddiği başka bir şeydi ve ferahlaması da pek olası gözükmüyordu.

Yine de vefakâr hizmetçisine teşekkür etti ve yatağa uzandı. Yumuşak örtüyü çenesinin üzerine çektiğinde ise aniden gelen mantıksız gözyaşlarını güçlükle bastırdı.

Ertesi sabah, Westbury Kontu saat dokuzdan önce Hill şehir evinin maun kapılarını çaldı, biraz mahmurdu ama yüzündeki ifade hevesliydi. İçeri kabul edilip bekleme odasının duvarına dayalı olan ipek kumaşla kaplı bir koltuğa oturduğu zaman, Jowers’ı dikkatsizce başıyla selamladı. Ağrıyan başını bir eliyle tutarak Jowers’a işaret etti.

“Gabriel’a geldiğimi bildirir misin?”

Jowers, genç kontu görünce bir eğlenme hissettiyse bile bunu göstermeyecek kadar iyi eğitimliydi.

“Derhal lordum.” Eğilerek şık bir biçimde uzaklaştı.

David bu arkadaşını beklerken, sabah kalktığından beri ağrıyan başını ovuşturuyordu.

“Hasta mısınız?”

David beklenmedik soru karşısında öyle sert bir şekilde sıçradı ki mide bulantısını kontrol etmek için birkaç kez derin nefes alması gerekti. Konuşabilecek duruma geldiğinde, hayalet sesin kaynağını bulmak için etrafa bakındı. Bekleme odasının iki tarafındaki salonlar da boştu; bulanık zihni bundan fazlasını düşünemedi.

Circe sahanlığın tepesinde, konukları incelemek için sık sık sessizce oturduğu yere çömelmişti; nihayetinde bir sanatçının gözlemci olması gerekirdi. Gabriel’in ayak ses-

leri giriş salonunun mermer zemininde cınladığında yeniden konuşmak üzereydi.

“Tam zamanında, David,” dedi Gabriel. Genç adamın zamanında geleceğini umarak yemek odasına inmiş ve kahvesini içip reçelli kızarmış ekmeğini yemişti. Ama görünüşe bakılırsa boks salonunda tek bir devre, delikanlının kendini uykudan mahrum bırakmasına değmişti. Devetüyü renkli eldivenlerini çekiştiren David’in yeşile çalan cildini görünce duraksadı. “Dün geceyi biraz uzunca mı kutladın?”

“Bir daha asla içmeyeceğim,” dedi David derin bir nefes alarak.

“Ah, gençlerin sözleri.” Gabriel kendi kendine güldü. “Öğreneceksin.”

David homurdandı. Bu kadar yüksek sesle konuşulması zorunlu muydu?

“Bu belki lüzumundan fazla acı verici bir şekilde olacak ama sonunda öğreneceksin.” Sadist bir aldırmazlıkla David’i ayağa kaldırdı ve onu açık kapıya yöneltti. “Bunu üzerinden atalım. Acele et, salondan ayrıldığımız zaman avukatım Bay Theobald’u görmem lazım.”

Jowers iki adamın arkasından kapıyı kapatırken Circe olup biteni sessizce izledi. Yavaşça dersliğe gitmek için merdivenlerden çıktı; sabah güneşi şövalesine doğru açıyla vuruyor olmalıydı. Bununla birlikte düşünüp taşınacak çok şeyi vardı.

Boks salonuna vardıklarında, David kendini daha iyi hissediyordu. Delikanlı arabanın basamaklarından aşağı atlarken, Gabriel David’in yenilenmiş coşkusu izledi. Ah, yeniden yirmi iki yaşında olmak vardı.

Kapı görevlisiyle birkaç laf ettikten sonra adam eğildi ve kapıyı onlar için açtı.

David hevesle, “Jackson’ın gerçek bir boks ustası olduğunu göreceksin,” dedi arkadaşına içeri girerlerken. “Ve bu marifetli bir talim; sol yumruğumda giderek daha deneyimli hale geliyorum.”

Gabriel gülümsememek için kendini zor tuttu.

Gömlek kollarını sıvamış, birbirlerini ölçülü hırçınlıkla süzen bir çift genç adamın yanından geçerlerken David ona öncülük etti.

“İşte burada,” dedi David şevkle. “Sana Tarrington Markisi’ni getirdim.”

David’in bakışlarına karşılık veren adam boylarının ancak yarısı kadardı ama keskin bakan zeki gözleri ve bir kereden fazla kırılmış olan burnuyla iri bir bedeni vardı. Gözlerini kısarak yeni gelene dik dik baktı.

“Daha önce karşılaşmıştık,” dedi açıkça. “Gerçi o zamanlar bir marki değildin.”

Gabriel acı bir şekilde gülümsedi. “Alçak gençliğim bana dadanmaya devam ediyor,” dedi. “Merhaba Jackson.”

David’in gözleri büyüdü. “Onu tanıyor musun?”

“Bir defasında karnıma sıkı bir yumruk atmıştı,” dedi boks hocası.

“Onunla mı kapıştın?” David daha da etkilenmiş göründü. “Ve hedefe ulaştın?”

“Şanslı bir yumruğum vardı,” dedi Gabriel.

Adam homurdandı. “Şanslıydı ve bezinden yeni kurtulmuştu.”

Gabriel, “Bundan biraz daha büyüktüm,” diye itiraz etti ama gönülsüzce sırtıttı. “Sınıf atlamış olduğunu görüyorum.” Oldukça geniş olan odada etrafa bakındı.

“Sizin gibi, lordum,” diye belirtti boksör.

Gabriel suratını astı. “Ah, evet. Uzun hikâye.” Ve değişmesinden kesinlikle mutluluk duyacağı bir konuydu bu. “Aslında, karşımda senin olmandan memnunum, senden tuhaf bir ricam olacak.”

Jackson’ın gözleri parladı. “Ah, lordum. Dinliyorum.”
Ve Gabriel açıkladı.

Bölüm 16

Öğle yemeğinden sonraydı. Psyche bir yemek davetine katılmak üzere dışarı çıkmıştı. Gabriel geçen geceki neredeyse felaketle sonuçlanan atılımından ötürü kendini suçlu hissetse de canı sıkkın değildi. Ev sakindi; Sophie klasik öğleden sonra şekerlemesi için odasına çekilmişti ve Gabriel gelecekteki evinin planlarını hazırlayarak kütüphanede oturuyordu.

Yapıyı henüz görmediğinden ötürü aslında bu faydasız bir çalışmaydı, yine de arazinin sahibi olacağı güne yaklaşıyor olduğuna dair avukatının güvence vermesi onu avutmuştu. Hatta en güncel çiftçilik metotlarının okuma materyallerini edinmişti, böylece mantıklı bir mülk sahibi olabilecekti. Buna ilaveten arazisine bağlı çiftlik evini de kendi yönetecekti. Kendi arazisine, İngiltere'nin kimse- nin ondan asla ayıramayacağı bir parçasına sahip olmayı düşünmek bile içini coşkuyla dolduruyordu. Ve bir gün buraya bir gelin getirmeye hazır olacaktı; gelinine araziye yapmış olduğu katkıları gösterecek, Barrett'ın ilgisiz yönetiminden kaynaklanan sefil durumdan nasıl sıyrıldığını açıklayacaktı.

Bunu kolaylıkla zihninde canlandırabiliyordu. O ve gelini yenilenmiş bahçelerde el ele dolaşacaklardı. Alacakaranlığın hoş ve yoğun havası onları çiçeklenen güllerin kokusuyla birlikte kuşatacaktı. Ve Gabriel tokalarını tek tek çekerek ona sataşacaktı, ta ki güzel kokulu altın yığını ellerine yayılana kadar. Sonra Psyche'yi kollarına çekecek ve karanlık bir köşeye götürecekti...

Zihnindeki şehvetli düşünceleri savuşturmak için başını iki yana salladı. Psyche'nin parfümü ve hayali güllerin kokusunun hâlâ etrafında olduğuna yemin edebilirdi. Başını çiziminin üzerine eğdi ve fantezisinin ima ettiğini yok saymaya çalıştı. Müstakbel gelininin buyurgan, çıldırtıcı ve imkânsız bir şekilde güzel 'patronunu' anımsatacak özellikleri vardı nedense...

Hayır, bu denli imkânsız bir başarıyı hayal etmeye cesaret etmemişti. Zihnini boşaltmak için intikam yeminleriyle renklendirdiği babasına dair anıları çağırdı. Hayalini gerçekleştirdiğinde, babası tüm olanları öğrenecekti, yaşlı adam toplum içine nadiren karışsa bile haberi duyacaktı. Gabriel ne yapıp edip onun bu haberi duymasını sağlayacaktı! Ve ihtiyar Sinclair doğumla kazanılan hakkını kaybetmiş olan serserinin galip geldiğini, ayıbını telafi ettiğini, herkesin erken ve rezil bir son beklentisini yıktığını kabul edecekti.

Biri saygıyla dirseğine dokundu. Gabriel yerinden sıçradı. Yanına gelen uşağı görmeyecek kadar düşüncelere dalmıştı. Kahretsin, kâğıdı mürekkep lekesi olmuştu.

Bir parça emici keçe aldı ve hizmetliye doğru bir bakış attı. "Evet?"

"Affedersiniz, lordum ama derslikte bekleniyorsunuz."

Bu, insanın her gün duyduğu bir çağrı değildi. Gabriel

gülmemeye çalıştı. Buyurgan Circe şimdi neyin peşindeydi? “Pekâlâ,” diyerek rıza gösterdi. “Birazdan geliyorum.”

Uşak başını eğdi ve çekildi. Gabriel gerekli teçhizat listelerini katladı ve masanın çekmecesine yerleştirdiği bir modern çiftçilik incelemesinin içine sokuşturdu. Merdivenlerden yukarı çıktı ve Circe’ı pencere kenarındaki bir taburede otururken buldu. Bu esnada mürebbiye birkaç adım uzakta tamir edilecek giysi yığınıyla uğraşıyordu.

“Beni görmek mi istedin?” dedi Gabriel, Bayan Tellman’a özür dileyen bir bakış yollayarak. Kadın kaşlarını biraz çatmıştı ama durumu kabullenmiş görünüyordu. Circe kararlıyken kimse onu kontrol edemiyor gibiydi; bu haliyle ablasına daha çok benziyor, diye düşündü Gabriel.

Circe, “Seni çizmemi kabul etmişin,” dedi.

Gabriel şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Ben böyle bir şey hatırlamıyorum...”

“Evet, etmişin,” diye ileri sürdü küçük kız. Gündüz elbisesinin üzerine mavi bir önlük giymişti ve eteğinde bir miktar boya lekesi vardı. “Sana geçen gün söylemişim, hatırla.”

“Senin için poz vermeyi kabul ettiğimi hatırlamıyorum,” diye ifade etti Gabriel.

“Hayır demedin ve bu evet demek oluyor.” Circe ona bir anlığına çabuk, tarif edilmesi zor bir gülümseme sundu.

“Sana kimse gittikçe ablana benzediğini söylemedi mi?”

Berrak yeşil gözlerinde cevap veren bir kıvılcım yandı. “Siz ve iyi kalpli Telli’miz aynı fikirdesiniz, lordum.”

“Hmmm.” Gabriel başka bir taktik denedi. “Ablan seninle konuşmamı istemiyor, biliyorsun. Gerçekten burada olmamalıyım.”

“Sorun değil, konuşamayacaksın zaten. Konuşursan, ağzını düzgün biçimde çizemem,” diye ileri sürdü Circe eskiz kâğıdını kaldırarak. “Ve ağzının güzel bir şekli var.”

Etkin bir şekilde sessizleşen Gabriel küçük kızla mücadele etmekten vazgeçti. “Nereye oturmamı istersin?”

Circe direktifleri verdi. “Bu koltuğa, dik otur ve pence-reye doğru bak; elini kitabın üzerine koy, böyle.”

Gabriel oturdu - koltuk pejmürde ama rahattı - ve Circe’in talimatlarına göre duruşunu aldı. Circe’in kara-kalem ve tebeşir tutan eli süratle hareket etmeye başladı. Gabriel bu işi farz ettiğinden daha zor buldu. Kısa sürede, kolu uyuşmaya başladı ve pozisyonunu azıcık değiştirmeye çalıştı.

Circe, “Hayır, hayır,” dedi sertçe. “Kolunu deminki gibi tut.”

Gabriel küçük kızın sözlerine itaat etti. “Sen işini bitirmeden düşebilir,” diye belirtti.

Başta Circe’in çalışmasına tüm dikkatini verdiği için bu sözlerini duymamış olduğunu düşündü, fakat sonra küçük kız kısık bir sesle cevap verdi. “Oyun boyunca kartları tutmak için yalnız bir eline ihtiyaç duyuyorsun, değil mi?”

“Sanırım,” diyen Gabriel ona katıldı. “Ve muhakkak desteyi tek elle karıştırmayı öğrenebilirim, bir yolu olmalı. Bununla birlikte ablanla dans ettiğim zaman maalesef dengede duramayacağım. Valsi hiçbir surette beceremediğimi gördüğünde, hayal kırıklığına uğrayacak.”

Circe kıkırdadı. “Saçma. Neredeyse bitirdim.” Ve gerçekten on dakika içinde kalemını bıraktı.

“Hızlısın,” dedi Gabriel. “Görebilir miyim?”

Ama kız kâğıdı ters çevirdi. “Henüz değil. Bazı ince ayrıntılar üzerinde çalışmalıyım.”

Gabriel hayal kırıklığına uğradığını hissetti ama başıyla onayladı. “Pekâlâ, şimdi serbest miyim?”

“Evet ama tekrar gelmek zorundasın,” dedi Circe. “Bana poz vermek için.”

Gabriel bir an için hayal kırıklığına uğradığını hissetti.

“Ve konuşmak için,” diye ekledi Circe onun zihnini okumuşçasına. “Arkadaşız, değil mi? Psyche ne derse desin.”

Bu çocuk tam bir cadıydı, Gabriel’in buna şüphesi yoktu. Hiçbir zaman kart oynamayı ciddiye almamasını umdu. Kafasını salladı. “Arkadaşın olarak addedilmekten onur duyarım.”

Öğle yemeği daveti kasvetliydi ve Psyche davetten elinden geldigince erken ayrıldı. Tam kendi evinin merdivenlerini çıkacakken toynak tıkırtıları duydu ve salınarak ilerleyen yüksek tünekli bir at arabasında oturan Sally’yi gördü. Arabacı mükemmel uyumlu gri beygirleri kenara çekti, Sally pencereden dışarı sarktı ve ona el salladı.

“İşte buradasın,” diye seslendi. “Acele et. Terziye gidiyorum.”

Psyche, “Tam da cvc gelmiştim,” diyerek itiraz etti.

“Biliyorum, biliyorum, şu sıkıcı öğle yemeği daveti. Hadi acele et, bu çok daha önemli. Arabaya bin.”

Bir uşak ona arabanın kapısını tutmak için aceleyle geldi. Psyche başını iki yana sallayarak eteğini kaldırdı ve yukarı çıktı. Yerini alırken arkadaşına dik dik baktı.

“Tüm bunların anlamı ne? Neden terziyle olan randevun bu kadar acil ve neden orada bana ihtiyaç duyuyorsun?”

“Çünkü Madam Sophie dün bana, maskeli balom için

bir kostüm seçmemiş olduğunu söyledi. Psyche, seni zavallı, balo yarın gece! Unutmuş olduğunu söyleme sakın!”

“Elbette hayır.” Psyche suçlu görünmemeyi denedi.

“Geliyorsun, gelmek zorundasın.”

“Orada sadece en zarif dört yüz kadar Londralı bulunacağından...” diyerek ilgisizce belirtti Psyche. “Gelmem son derece özlenirdim, gerçekten.”

“Ben seni özlerdim! Benim en iyi arkadaşımsın ve seni orada istiyorum!” diyerek ısrar etti Sally. “Kusursuz görünen görkemli nişanlının sözünü etme gereği bile görmüyorum.”

“Gerçek ortaya çıktı.” Psyche sırtıttı. “Geleceğim, söz veriyorum, hatta nişanlımla birlikte, eğer bileği iyileşmiş olursa...”

“Onu sağlıklı veya sağlıksız bir bilekle, her türlü kabul ederim.” Kahverengi gözlerinde hain bir parıltı beliren Sally’nin ses tonu ölçülüydü.

Psyche yemi yutmayı reddetti. “Yine de beni bu şekilde alıkoymanın nedenini anlayamıyorum.”

“Çünkü bir kostümün olmadan baloya gelemezsin,” diye directti Sally bir elini sallayarak. “Son dakikaya kadar bekleyip Madam’ın uygun bir kılık hazırlamasını umamazsın, canım.”

“Ah, şu mesele.” Psyche omuz silkti. “Bir maske ve pelerinin iş göreceğini düşünmüştüm ya da dolabımın derinlerinde bir şeyler bulabilirim...”

“Benim baloma gelmek için... Yılın en büyük toplantısına! Psyche, buna nasıl cüret edersin...”

“Sadece bir şakaydı,” dedi Psyche gülerek. “Dalga geçiyordum, özür dilerim.”

“İyi.” Sally pembeleşen yanaklarını eliyle serinletti. “Balomu ciddiye aldığın müddetçe seni affediyorum. Bununla birlikte şu da bir gerçek ki kostümünle ilgili herhangi bir hamle...”

“Ben... Biraz dağılmıştım,” dedi Psyche. Kiralık katilleri, çitlerin diğer tarafından beliren bıçakları ve en çok da görüldüğü gibi biri olmayan nişanlısını düşünüyordu.

Sally burun kıvırdı. “Biliyorum, görkemli nişanlının etrafında dolanıyordun.”

“İşte geldik.” Araba terzinin dükkânı önünde yavaşlar-ken, Psyche yine onun sözünü kesti. “Madam Sophie’nin merhametine sığınacağım ve ne hazırlayabileceğini göreceğim.”

“Bu baloya hak ettiği ciddiyetle yaklaşmıyorsun hâlâ,” diye sızlandı arkadaşı. “Kendi kostümümü haftalardır planlıyorum, Psyche!”

“Ama sen ev sahibesisin,” diyerek onu yatıştırmayı denedi Psyche. “Elbette gösterişli bir kostümün olmak zorunda.”

“Doğru, kostümümü görene dek bekle,” dedi Sally. “Bu son provam.”

Terzi dükkânında reveranslarla karşılandılar ve Madam’ın telaşla onları beklediği en büyük prova odasına alındılar.

Terzi kadın, “Ah, Bayan Forsyth,” diye mırıldandı. “Kostümünüz harika bir şeye dönüştü; nefes kesici olacaksınız.”

Sally bir perdenin arkasında gözden kaybolurken Psyche bekledi. Yardımcılardan ikisi arkadaşının elbisesini çıkarmasına ve kostümünü giymesine yardım etti. Psyche kadın seslerinin mırıltısını ve ağır kumaşın hışırtısını din-

ledi. Sally'nin meydana çıkmasıyla, Psyche'nin gözleri kocaman açıldı.

Sally aynada kendine bakmak için ileri geri dönerken, "Üzerime harikulade oturdu," dedi.

"Aman Tanrım, ne kılığına gireceksin?" diye sordu Psyche. "Saba Melikesi mi?"

"Hayır, Külkedisi, sonradan beyaz atlı prensle evlenen," diye açıkladı Sally. "Heyecan verici değil mi?"

"Sarhoş olmamın olası olduğunu düşünüyorum," diye mırıldandı Psyche. Bu sırada yardımcılar bir alkış tutturmuşlardı, terzi kadın ise mutlulukla ışıldıyordu. Psyche de benzer hisler taşıyarak, muhtemelen terzinin yıllık kirasını çıkaracak olan bu muhtemel göz kamaştırıcı balo elbisesini seyre daldı. Geniş altın rengi eteklerine bağlı hepsi altın nakışlarla süslü iki sıra fisto vardı ve derin kesimli korsajı ışıltılı taşlar ve altın iplikle parlayan bir sıra Flamenk danteli ile süslenmişti.

"Herhalde bunlar gerçek elmas değildir?" diye söylendi.

"Yazık ki, değil." Sally iç çekti. "Yine de bunlar en iyi elmas taklidi. Gerçek elmas da takacağım, saçıma, boynuma, kulaklarıma ve..."

"Başka bir deyişle tepeden tırnağa parlayacaksın," diye belirtti Psyche. "Fevkalade görüneceksin."

"Ah, ben de öyle umuyorum," diye itiraf etti Sally. "Prensime Andrew olacak ve sevgili küçük Bay Denver fare kulakları takacak."

"Fare kulakları mı?"

"Hatırla, Külkedisi'nin arabasını çekmek için beyaz atlara dönen fareler. Ve belki de birkaç genç adam daha."

"Zavallı Denver." Psyche genç adamın epey dar çenesi-

ni hatırlayarak kaşlarını kaldırdı. Gerçekten bir fareye benzeyecek, diye düşündü.

“Durmaksızın bunu planladım. Ama unutmamalıyız...” Sally Psyche’ye döndü ve onu tepeden tırnağa süzdü. “Peki ya senin kostümün? Sen kim olacaksın, Psyche? Madam Pompadour? Kleopatra?”

“Hiç biri,” dedi Psyche, oyunun havasına girmeye başlıyordu. “Psyche olarak geleceğim.”

“Hayatım, hayır, bir kostümün olmak zorunda!” Sally uzun kuyruğunu ayarlayarak aynaya yeniden bakarken itiraz etti. “İsrar ediyorum.”

“Olacak.” Psyche gülümsedi. “Esas Psyche kostümü.” Babasının Yunan mitlerine olan tutkusu sonunda işe yarayacaktı.

“Ah, elbette... Hikâyeyi bana yeniden anlatman gerekecek. Nasıl ilerlediğini unuttum.”

“Psyche heyecan verici güzellikte genç bir adamla evlenir...”

Sally, “Bu kısmına sahipsin,” dedi. “Tarrington kremalı bir pasta gibi, hayatım.”

Yardımcılardan biri kıkırdadı, sonra Madam Sophie kızgınlıkla bakınca ağzını elleriyle kapadı.

Psyche duymamış gibi yaptı. “Ama yüzünü görme veya adını öğrenme izni yoktur...”

“Şey, bu hiç adil değil. Ben gizlice gözetlerdim.”

“O da öyle yapar ama sonra adam gitmek zorunda kalır,” diye açıkladı Psyche.

“Hmmm...” Sally’nin dikkati dağılıyordu. “Ne yazık. Her neyse, peki ya elbisen? İhtiyaç duyacağın...”

“Yunanlı bir şey, fakat Madam’ın terzilerinin kısa sürede hazırlamaları için sade bir şey olmalı,” diye dikkat çek-

ti. “Sade bir tunik, *chiton* olarak adlandırılırdı, babamın derslerinden hatırladığımı kadarıyla.”

“Fazlaca pratiksin,” diye sızlandı Sally.

Ama Madam Sophie başıyla onayladı. “Evet, bunu yapabiliriz. Ve Bayan Psyche’nin enfes vücut yapısını da düşünürsek...”

Sally’nin coşkusu biraz azalmış gibiydi. Terzi, yardımcılara seslendi, aceleyle yanında bittiler. Kısık sesli bir durum değerlendirmesi yapmaya başladılar. Aynı anda Psyche de arkadaşıyla konuşuyordu. “Kıyafetim seninki kadar gösterişli olmayacak, elbette. Yunanlılar sade elbiseler giyerler.”

Sally yumuşamıştı. Çok geçmeden Madam Sophie, beyaz kumaşı iğnelerle tutturarak Psyche’nin üzerinde bir kalıp çıkarmaya başladı. Belinin etrafında altın renkli bir kemerle Psyche, Yunan giysisinin süslü olmasa bile kesinlikle hatları açığa çıkardığını anladı. Beyaz elbisenin sade kumaşının, göğüslerini sergilemesinden ötürü anlık bir güvensizlik duydu ve çıplak bilekleriyle...

Sally bir an kaşlarını çatı, sonra kahkahalarla güldü. “Percy’nin yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum,” diye belirtti. “Altın renkli sandalet giymen gerekecek, Psyche. Bende bir çift var, ödünç alabilirsin.”

Psyche derin bir nefes aldı. Elbise gayet iyi görünüyordu. Yansımasına bakakaldı. Sonuçta maske takacağından ötürü kimse kim olduğunu bile bilmeyecekti. Bu özgürleştirici bir düşünceydi.

“Ve,” dedi Psyche yüksek sesle. “Sanırım, Lord Tarrington’ın kostümü için de bir şeyler ayarlamalıyım.”

“Elbette,” dedi Sally, arkadaşıyla hemfikir di.

Psyche sadece Gabriel'ı son giydirme çabasından daha başarılı olacağını umdu!

Terzi, kostümleri cumartesi günü öğle yemeğinden sonra teslim etti ve Psyche haberleri Gabriel'a nasıl çıtlatacağını düşündü. Önce onun nerede olduğunu bulmalıydı. Kütüphanede değildi, ne kitaplıkta, ne de - kontrol etmesi için uşağı oraya göndermişti - yatak odasıındaydı. Sophie Hala'nın arkadaşlarıyla sıcak çay, soğuk dedikodu paylaşımını gerçekleştirdiği salonda ise hiç bulunmazdı. Sonunda onu arka bahçede, bir şapkaya meşe palamutları atarken buldu. Yanında ona eşlik etmekte olan iki seyis vardı; Psyche'nin yaklaştığını görünce hızla gözden kayboldular.

Psyche kaşlarını kaldırdı. Gabriel amacına daha iyi hizmet etmek adına ceketini çıkarmış olsa da her zamanki gibi göz alıcı görünüyordu.

“Kazanıyor musun?”

“Ben hep kazanırım,” dedi Gabriel sırtarak. “Gerçi rakiplerimi kaçırdın.”

“Umarım tüm maaşlarını ellerinden almadın?” diye sordu Psyche soğuk bir sesle.

Gabriel'in gülüşü soldu. “Bayan Hill, çocuklardan para almam ben. Yalnızca yeteneklerimizi göstermek için kapışıyoruz.”

Meşe palamudu dolu şapkayı işaret etti. “Dikkate değer bir başarı.” Psyche bu kez uysal bir sesle durumu kabul etti. “Aslında sana bir mükâfatım var. Seni tecridinden kurtarmanın bir yolunu buldum, en azından bir geceliğine. Belki de bir şapkaya meşe palamudu fırlatmaktan daha çok zevkine uyar.”

Gabriel'in gözleri ilgiyle ışıldadı. "Nasıl?"

"Kılık değiştireceksin..."

Gabriel'in biçimli kaşları yukarı kalktı. "Sevgili Bayan Hill'im, hayatımı kılık değiştirerek geçiriyorum zaten. Bana üstlenecek yeni bir unvan mı buldun?"

Yanakları renklendi. "Hayır, yani, Sally, Bayan Forsyth bir maskeli balo düzenliyor. Büyük bir davet olacak ve orada, hepsi kostümlü bir insan kalabalığı bulunacak. Senin evden ayrılman ve dışarıda bir gecenin tadını çıkarman için mükemmel bir fırsat."

"Ve ne giyeceğim? Bana bir maske ve pelerin temin ettin mi?"

"Senin için bir kostüm yaptırdım." Maalesef yeniden kızarmasını önleyemedi, yanaklarında bir sıcaklık hissediyordu.

Adam ona sabit bir şekilde baktı ama neyse ki Psyche'nin organize etmeye çalıştığı son terzi macerasının lafını etmedi. "Peki, bunu görebilir miyim? Ah, şüphesiz yaratıcı bir kostüm buldun?"

Psyche dudağını ısırды. "Gerçekten oldukça yaratıcı. Ben Psyche olarak gideceğim."

Kavrayışı Sally'den daha hızlıydı. "Muazzam güzel Yunan tanrıçası mı? Bu zekice."

Tanrı aşkına, neden soğukkanlılığını koruyamıyordu? Yanaklarının daha da fazla kızardığını hissetti. "Bir prenses olarak doğdu, sanırım sonradan tanrıça oldu."

"Yanıldığımı kabul ediyorum. Peki ya ben ne olacağım?"

Psyche bu kez yüzünü başka tarafa çevirdi, böylece ne kadar utandığı belli olmayacaktı. "Eros olacaksın."

"Aşk Tanrısı mı?" Genç kız onun yüz ifadesini göre-

miyordu ama Gabriel'in sesi boğuk geliyordu kulağa. "Aşk Tanrısı olmamı mı bekliyorsun? Psyche, eğer beni kalpler ve yaldızlı oklarla donatacaksan, yemin ederim ki..."

"Hayır, hayır, kostüm oldukça sıradan," dedi Psyche. "Hoşnutsuz olmayacaksın, söz veriyorum. Şey, bir ok kılıfı var ama fıkirden hoşlanmadıysan okları veya yayı taşımak zorunda değilsin."

"Kalpler yok mu? Pembe kadife yok mu?" Sesi hâlâ şüpheciydi. "Tül bulutları da mı yok, şey, erkekliğimi örtmek için?"

Psyche'nin hain zihni anında onun kendininkine dayalı sert bedenini hayal etti. Adamın dili ve dudaklarının kendininkileri keşfederken nasıl bir his yarattığını hatırlayınca içini bir sıcaklık bastı. Zihnini temizlemek için derin bir nefes alan Psyche başını kaldırmaya ve Gabriel'in yüzüne gizlice göz gezdirmeye cesaret etti. "Elbette hayır. Seni gülünç duruma düşürmem. Buna rağmen orada her tür kostümün bulunacağından kuşkulaniyorum..."

"Kalp yok," diye tekrarladı Gabriel. "Pembe kadife yok. Tül yok."

"İçeri gelirsen, sana ne hazırlamış olduğumu gösterebilirim. Bunu toparlamak için terzimin az zamanı vardı, bu yüzden oldukça sade tuttum."

"Bunun için Tanrı'ya şükrediyorum," diye homurdandı Gabriel.

Psyche bunu duymamış gibi yaptı ve annesinin mükemmel tavsiyesinin başka bir parçasını aklında tutarak kahkahalarının kalanını kendine sakladı. Gabriel onunla yan yana yürüdü ve kostümün durduğu kütüphaneye vardıklarında kıyafetin üzerini tozdan koruyan pamuklu kumaşı kaldırıp giysiye sessizce inceledi.

Psyche nefesini tuttu.

“Sanırım, uygun görünüyor,” diye yavaşça fikrini belirtti Gabriel. Sadece beyaz bir gömlek, mavi saten kuşaklı gevşek kesimli Rus stili bir pantolon, sahte oklarıyla bir kılıf ve beyaz satenden uzun bir pelerin vardı. “Ama bu kuşak...”

“Biraz renk taşımak zorundasın, yoksa insanlar seni bir meleklerle karıştırabilirler,” dedi Psyche.

“Bundan kuşkuluyum,” dedi Gabriel umursamaz bir alaycılıkla.

“Madam Sophie devekuşu ve tavus kuşu tüylerinden çok hoş bir çift kanat yapmayı önermişti oysa ki... Ama ben kabul etmedim.”

Gabriel ürpermiş gibiydi. “Pekâlâ, beni kanatlardan kurtardığın için kuşağı takacağım. Peki ya maske?”

Psyche en çok bununla gurur duyuyordu. Maskeyi paketinden çıkardı ve Gabriel’in görmesi için uzattı.

“Ah,” dedi Gabrielyavaşça. “Şimdi hatırladım. Hikâyede, Psyche’nin sevgilisinin yüzünü görmesine izin yoktu.”

Psyche, “Onun kocasıydı,” diye düzeltti. Duygularına hâkim olmaya çalıştı, böylece yeniden kızarmayacaktı; açık renk ten bazen tam bir dert oluyordu. “Ama evet, yüzünü görmesine izin yoktu.”

Gabriel ipek maskeyi kaldırdı, gözler ve dudaklar için açılmış delikler dışında maske yüzünün büyük kısmını örtüyordu.

“Peki ya senin kostümün?” Gabriel omzunun üzerinden ona baktı.

“Bu gece göreceksin,” dedi Psyche ciddi bir biçimde.

Gabriel başıyla onayladı. “Sabırsızlanıyorum.”

“Gidip akşam yemeği için giyinmeliyim; yemekten hemen sonra kılıkklarımızı değiştireceğiz ve ardından balo için yola çıkacağız,” diye bilgilendirdi onu.

Gabriel onu eğlenerek dinledi. Onun buyurgan bildirilerine neredeyse dşknlk geliştirmişti. Yüce Tanrım. Nesi vardı böyle?

Psyche izin istedi ve Gabriel onun hole doğru yürüyüp merdivenleri zarifçe çıkışını izledi. Psyche sadece kısa süreli bir rahatlama sağlayacağı için bu partiye katılması gerektiğini düşünmemiş, aynı zamanda kostümünü seçerken zevklerini de dikkate almıştı. Gabriel’in bu nedenle o ipek kuşağı takması gerekiyordu - şey, bu bir geceyi evin dışında geçirmek için ödenecek sadece küçük bir bedeldi. Ve Sally’nin balosundaki insan kalabalığı arasında meçhul kalmak kolay olmalıydı.

Kendi kendine mırıldanarak ceketini aldı ve üzerini değişmek için st kata ıktı.

Akşam yemeği sakın geçti; Sophie I Hala aşağıya ksreerek inmiş ve baloya gitmemeye karar verdiğini belirtmişti.

“Bana ihtiyaın olacağından değil,” dedi iğneleyici bir tavırla. “Ayrıca Sally’nin yokluğumu fark edeceğinden bile kuşkuluyum, sersem şey.”

“Sally senden hoşlanır!” diyerek karşı ıktı Psyche. “Ve gerçekten sersem değildir, en azından...”

“Saçmalık.” Yaşlı kadın öksürdü, sonra toparlandı ve çorbasından bir yudum daha aldı. “Sally yeterince iyi, hiçbir zaman senin kadar zarif olamayacaksa bile o duruşunun altında iyi bir mizacının olduğunu kabul ediyorum.”

“Ah, teşekkür ederim hala,” dedi Psyche bu alışılmadık övgüye şaşırmış görünerek.

Gabriel eti dilimlerken, “Bunu desteklerim,” diyerek fikrini belirtti.

Psyche bakışlarını tabağına çevirdi, fakat Gabriel onun gülümseyişini görmüştü. Beyaz örtülü masanın karşısından Psyche'yi seyretmeye devam etti. Bu akşam yemeği sadece aile içindi gerçi, ancak masa gümüş tabaklar ve kırmızı şarapla dolu kristal kadehlerle doluydu, porselen kaplar cömert bir ziyafetle dolup boşalıyordu. Aile. Bu düşünceyle başını iki yana salladı; Psyche'nin müstakbel kocası rolüne fazlaca alışmıştı. Çok yakında bu insanları arkasında bırakarak bu evi terk etmek zorunda kaldığında bu rahat uyumu, bu rahat arkadaşlığı, kahkahayı ve iyi niyeti ne kadar özleyeceğini düşündü. Bu düşünce, sadece birkaç gün öncesinde bile asla ummayacağı kadar acı vericiydi.

Circe, "Güzel olmanın iyi bir şey olduğuna sanıyorum," dedi. Sesi özlem doluydu.

Psyche üzgün göründü. "Hayatım, sen zaten çok hoşsun," dedi kız kardeşine.

"Hayır, değilim," diyerek itiraz etti Circe. "Açık renk saçlarım yok, benimki en sıradan kahverengi ve buklesiz. Ayrıca güzel mavi gözlerim ve düz bir burnum da yok. Ve kesinlikle göğüslerim de yok."

"Circe!" diye haykırdı Sophie Hala. "Bu uygun bir yemek saati sohbeti değil. Seni dersliğe geri mi yollamak zorundayım?"

"Üzgünüm, hala," dedi Circe. "Ama bu hatasız bir be-timleme."

Gabriel gülmemeye çalıştı; küçük kızın duygularını incitmek istemiyordu. "Circe," dedi ve sesini kısık tutmasına rağmen kızın dikkatini üzerine çekti. "Tüm taylar gelişimlerini tamamlayana dek hantal bir dönemden geçerler."

Sophie Hala daha fazla fırça çekmek için hazır görünü-

yordu, bu yüzden acele etti. “Söylemek istediğim, henüz gelişimini tamamlamadın. Güzel bir genç bayana dönüşeceğinden hiç kuşum yok. Sonrasında Londra’daki tüm genç adamlar kalplerini korumak zorunda kalacaklar.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” Circe’in sesi umut doluydu, bunun üzerine Psyche Gabriel’a minnettarlık yüklü küçük bir bakış yolladı.

“Bundan eminim,” dedi Gabriel.

“Ama Psyche yine de benden çok daha güzel olacak.” Circe çatalıyla tabağındaki eti dürtüklledi.

Gabriel başını çevirdi, böylece küçük kız onun Psyche’ye göz kırptığını göremedi. “Evet ama o zamana kadar yaşlanacak,” dedi ciddi bir şekilde.

Psyche gülümsemesini saklamak için dudaklarını ısırıp ve Sophie Hala kahkahasını bir öksürüğe çevirmeyi dener, pek başarılı değildi. Yine de Circe mutlulukla ışıldadı. “Bu doğru,” dedi ve bir kez daha yemeğine gömüldü.

Yemekten sonra Psyche balo için giyinmek üzere üst kata çıktı. Circe merdivende oyalandı. “Baloya gidebilme-yi dilerdim. Bir kostümüm olmasını isterdim.”

“Dönüşümün gerçekleşecek, sana söz veriyorum,” dedi Gabriel. “Şahsen sana mavi bir kuşak hediye etmekten mutluluk duyardım.”

Küçük kız umutlu göründü, bu yüzden Gabriel hızla ekledi: “Ama korkarım Psyche buna izin vermeyecektir.”

Circe iç çekti.

Gabriel onu neşelendirmeye çalışarak, “Bununla birlikte, ilk sezonun için bir kostüm tasarlayabilirsin,” diye önerdi.

Circe hemen ilgili göründü. “Bu doğru. Renkli kalem-lerimi çıkaracağım.”

Gabriel ondan ilk sahanlıkta ayrıldı ve kostümünü giymeye gitti. Hâlâ basit bir pelerin ve yarım bir maskenin aynı şekilde iş göreceğini düşünüyordu; bununla birlikte maske yüzünü neredeyse tamamen gizleyecek ve terzinin dahil etmiş olduğu uzun tüylü geniş kenarlı şapka koyu renk saçlarının büyük kısmını saklayacaktı. Şapkaya beğenmeyerek baktı, Psyche gecikmeli teslimattan sonra odasına göndermişti. Hangisinin daha gülünç olduğunu bilmiyordu, şapka mı yoksa aptal kuşak mı?

Brickson üzerini değiştirmesine yardımcı olmak için oradaydı, büsbütün neşeli görünüyordu.

“Maskeli balolar yasaklanmalı,” diye ileri sürdü Gabriel boyun bağını çekip çıkarırken.

Uşak ona katıldı. “Evet, lordum.” Gabriel’in ceketini ve gömleğini çıkarmasına yardım etti, ardından ona çıplak tenine bir okşayış gibi dokunan ipek gömleği uzattı. Kadınların ipek çamaşırlardan hoşlanması boşuna değil, diye düşündü Gabriel. Fakat hâlâ budala gibi hissediyordu kendini. “Kral karşıtlarıyla savaşmaya gider gibi görüyorum,” diye belirtti. “Bu kıyafette Yunanlıları andıran tek bir zerre bile göremiyorum.”

Circe’in sabırla beklediği sahanlığa indi. Circe bir azar bekler gibi, “Birazdan yukarı, dersliğe çıkacağım,” dedi. “Ama Psyche, önce kostümleri görebileceğimi söyledi.”

Gabriel onun için görkemli bir reverans yaptı. “Leydim.”

Circe kıkırdadı. “Çok zarif görünüyorsun ve mavi kuşak da oldukça hoş.”

Gabriel küçük kıza maskesini gösterdi ve Circe kaşlarını kaldırdı. “Bu çok esrarengiz,” diye belirtti. “Aynı zamanda çok korkutucu.”

“Hanımefendilerin düşüp bayılmamalarını umarım,” dedi Gabriel alaycı bir şekilde.

Circe, “Dikkatli bakarlarsa, seni hoş omuzlarından tanıyacaktırlar,” dedi.

Gabriel başını iki yana salladı. “Senin kadar iyi bir gözlemci olmadıklarını umarım,” dedi kederli bir şekilde. “Yoksa kılık değiştirmem boşa gider.”

Sonunda merdivenlerde yumuşak bir adımlama duydu ve görmek için döndü. Manzara nefesini kesti.

Psyche duraksadı, yüz ifadesi şaşkındı. “Bir terslik mi var? Abartılı mı olmuş?”

Gabriel onu uzun bir an boyunca seyretti. “Gerçekten bir tanrıçaya benziyorsun.”

Psyche neredeyse çıplak olan omuzlarını silkti. “Çok, hmmm, kendimi çok açıkta hissediyorum.”

Gabriel samimi bir tavırla, “Olimpos Dağı’ndan iniyor gibi görünüyorsun,” dedi. Psyche’nin boynunun kuğu gibi kıvrımını, beyaz omuzlarını, göğsünün şişkin hatlarını ortaya çıkaran, hatta biçimli ayak bileklerini hafifçe gözler önüne seren sade beyaz kumaştan kostümünü dalgın dalgın seyretti.

“Fazla açık olduğunu düşünüyor musun?” diye sordu eteğini biraz çekştirerek ama tek başardığı biçimli bacaklarını daha fazla ortaya çıkarmak oldu.

Gabriel, bu akşam balodaki her erkeğin ilgisinin ne kadar arzulu ve şehvetli olacağını düşündü. Lanet olsun, gece boyunca onları uzak tutmak için Psyche’nin peşini bırakmaması gerekecekti. Her nasılsa bu fikir canını sıkmadı.

“Ben beğendim,” dedi Circe. “Ve saçlarını da.”

Saçları klasik bir topuzla toplanmıştı ve altın renkli buklelerine yumuşak beyaz çiçekler sokuşturulmuştu.

İkisi birden ona gözlerini dikmişken yanaklarının rengi yoğunlaşıyordu; görünüşü gerçekten çarpıcıydı.

Gabriel aklını toplamaya çalıştı. “Neden ben de bir Yunanlı giysisi edinmedim?” diye sordu.

Psyche dudağını ısırды, belli ki gülmemeye çalışıyordu. “Doğrusu, babamın klasik ciltlerinden birine baktığımda, Yunanlı erkek giysilerinin seni... Hmmm... Çıplak bırakacağı ortaya çıktı.”

Gabriel kendi eğitiminden hatırladı; erkek Yunan savaşçıları çoğunlukla, hemen hemen hiçbir şey giymezlerdi. “Ben, ah, bunun elverişsiz olacağını anlıyorum,” diye mutabık kaldı.

“Ayrıca senin meçhul olmanı temenni ediyoruz,” dedi Psyche. “Efsanemin diğer yarısı olduğunun fazla belli olmasını istemedim.”

Salondaki saat vurdu ve Psyche pelerinleri almak için uşağa doğru hareket etti. “Bizim çıkma, senin ise yatağa gitme vaktin geldi, Circe.”

Circe ablasını öptü ve Gabriel’a gülümseyerek, “Bir leydi olduğumda bir dansını bana ayırmak zorundasın,” dedi.

“Eşliğin olmadan arkadaşsız kalacağım,” dedi Gabriel tatlılıkla.

Gabriel’in mümkün olduğu kadar gözden uzak kalması gerektiğini kararlaştırdıklarından ötürü ön kapıya değil, arkadakine doğru gittiler. Kostümüyle birlikte gelen cıfı beyaz pelerin kolunda kıvrık duruyordu ve evin arkasından çıkıp ahırların karşısına doğru ilerlerken Gabriel her zamanki siyah pelerini giydi.

Karanlığın içinden bir kedi miyavladı ve Psyche onun kolunu kavradı. “Orada! Bir şey mi hareket etti?”

Gabriel döndü ve gözlerini kıstı; gece lambasının oynayan ışığı gölgelerin diğer tarafını görmeyi zorlaştırıyordu. “Bir şey yok,” dedi ama her şeye karşın adımlarını hızlandırdılar.

Arabaların durduğu yerde, sürücü onlara şaşkınlıkla baktı. “Bayan, kimse bana hazır olduğunuzu söylemedi. Arabayı her zamanki gibi ön tarafa getirecektim.”

Psyche, “Gezinmek istedik,” diyerek adamı teskin etti. Gabriel onun arabaya binmesine yardım etti, sonra da onun yanına oturdu.

Psyche, Sophie Hala’nın adet üzerine yanlarında olmadığıнын gayet farkındaydı. Gabriel uzun bacaklarıyla, geniş omuzlarıyla ve yaydığı erkeksi enerjiyle arabayı epey kaplıyordu. Genç kız, temiz kumaşa karışan tıraş sabununun kokusunu alabiliyordu. Forsyth Malikânesi’nin yakınlarda olması ne kadar da fenaydı. Belki de bu en iyisi, dedi kendine.

Araba pürüzlü taşların üzerinde sarsılarak ilerlemeye başladığında, Psyche bir yere tutunmak için elini uzattı.

Gabriel onun elini yakaladı ve avcunun içinde tuttu. Tutuşu sağlamdı, parmakları ise sıcacıktı. Psyche gerildiğini hissetti ve adamın cezbedici gözlerinin koyulaştığını fark etti.

“Ben iyiyim,” dedi elini çekmeye çalışırken. Ama Gabriel onu serbest bırakmayacaktı. Bunun yerine elini, genç kadını daha da yakına çekmek için kullandı. Psyche vazgeçip adamın yanına kaymadan önce yalnızca bir an kendini geride tuttu.

Başını çevirerek onu azarlamak için dudaklarını açtı. Ama Gabriel onu çok iyi tanıyordu; Psyche tek kelime edemeden dudaklarını dudaklarına bastırdı. Becerikli dili

lezzetli bir yavaşlıkla hareket etti. Bu uzun ve tatlı bir öpücüktü. Gabriel sonunda ufak ufak dişleyerek boynuna ve çıplak omzunun üzerine doğru ilerlemeye başlayınca genç kızdan titrek bir iç çekiş yükseldi.

Psyche, avcunun sıcaklığını göğsünde hissedince donup kaldı. Titremelerinin arabanın dışındaki soğuk geceyle hiçbir ilgisi yoktu ve hisleriyle ilgili her şeye Gabriel'in emin dokunuşları neden olmuştu. Ne yapması gerektiğine dair kararsızdı, çekingен ellerini Gabriel'in geniş omuzlarına götürdü. Boğaz kıvrımındaki sıcak nefesi Psyche'yi cesaretlendirdi.

"Ah, benim güzel, güzel Bayan Hill'im," dedi Gabriel alaycı bir ses tonuyla. "Artık uygunsuz davranışlarım için ücretimden kesmiyor olman iyi bir şey. Yoksa korkarım ücretimin hepsini kaybetmek üzere olurum..."

Psyche, kontrol etme çabalarının hatırlatılmasıyla birlikte kendini bir budala hissederek gülümsemesini Gabriel'in pelerininin yumuşak kıvrımına sakladı ve onun ima edilmiş sözü dışında her şeyi zihninden uzaklaştırdı. Gabriel'in ona sunduğu şeyi istiyordu. Tüm bu inanılmaz yeni hisler... Şimdiye dek hiç böyle bir zevk tecrübe etmemişti.

Merakına teslim olarak ellerini Gabriel'in pelerininin içine kaydırdı. Kaygan ipek, göğsünün kaslı kıvrımlarını ve kalbinin sabit gümbürdeyişini örtüyordu. Başını eğerek Gabriel'in bronz boynuna öpücükler kondurdu. Elinin altındaki kalbin atışı şiddetlenince memnuniyetle gülümse-di ve yüzünü onun omzuna yasladı. Onun keskin, temiz kokusunun tadını çıkartırken arabanın sarsılarak durduğunu fark etmedi.

David, Hill konutunun ön kapısına doğru aceleyle ilerlerken, hareket eden bir arabanın tekerlek seslerini duydu ama buna aldırmış etmedi. Forsythlar'ın görkemli şehir evi dört cadde uzaktaydı ve sokaklar şimdiden çeşit çeşit at arabasıyla doluydu; balo gerçekten kalabalık olacaktı.

Kapının koyu renk ahşabını zarif bir tavırla tıklattı ve çok geçmeden bir uşak kapıyı açtı.

“Tarrington için geldim,” dedi David neşeyle.

Uşak gözlerini kırıştırdı. “Üzgünüm ama lord hazretleri dışarı çıktılar, beyefendi.”

David omuz silkti ve şaşırmış görünen uşağa aldırmağsızın içeri girdi. “Gizlendiğini biliyorum ama benim, Westbury. Lütfen ona söyle.”

“Sizi hatırlıyorum, beyefendi,” dedi uşak. “Ama kendileri gerçekten evde yoklar.”

David, “Tam burada bekleyeceğim,” dedi. “Bana ihtiyaç duyabilir. Önlem önemlidir.”

“Sanırım, kâhyayı çağırmalıyım,” dedi uşak ve gücemiş görünerek uzaklaştı.

David ön holde tek başına dikilirken bir ses duydu. “Gerçekten evde değil. Onları kıl payı kaçırdın.”

Konuşan kimdi? Ses hayal meyal tanıdıktı. David önce etrafına, sonra da yukarı baktı. Merdivenin ilk sahanlığında oturan küçük bir siluet fark etti. Eteklerini usturuplu bir şekilde toplamış ve çenesini dizlerine dayamıştı. Bu, yüzünde ciddi bir ifadeyle aşağı doğru ona bakan bir çocuktuk, bir kız... Soluk benizli, oldukça zayıf, yalnız bir çocuk. Aileden biri olduğu belli oluyordu; iyi giyimliydi. Gerçi henüz dışarı çıkamayacak bir yaşta olduğu da açıktı. Yine de herkesin nerede olduğunu biliyor olmalıydı; David ona yaklaştı.

“Balo için dışarı mı çıktılar?” diye sordu.

Küçük kız kafasını salladı.

“Kahretsin, ah, affedersin. Yarım saat önce gelmeliydim.”

“Sen de mi baloya gidiyorsun?” diye sordu kız. Kulağa hoş gelen, yumuşak, net bir sesi vardı.

“Evet,” dedi. “Böyle şeylere çok ilgim olduğundan değil ama Tarrington’ın bana ihtiyacı olabilir. Düşmanları var çünkü.”

“Biliyorum,” diyerek onu onayladı çocuk. “Üzerinde kostümün yok.”

“Ah, sorun değil,” dedi David ona. “Şu giyinip süslenme saçmalığı için sabrım yok.”

“Psyche, Sally’nin kimsenin kostümsüz içeri girişine izin vermeyeceğini söyledi,” dedi ciddi bir sesle. “Uşağı sana takman için bir çift fare kulağı verecek.”

“Fare mi?” David yanlış duymuş olacağını düşündü. Yemekte duyularının keskin kalması amacıyla yalnızca bir kadeh şarap içmişti. “Bu kadının ne gibi bir sorunu var böyle?”

“Çünkü kendisi Külkedisi olacak,” diye belirtti kız sabırsızlıkla. “Peri masallarına pek aşına değilsin, sanırım?”

“Hmmm, hayır.” David kaşlarını çattı. Fare kulakları takmak zorunda mı kalacaktı? “Belki gitmem bile, hayır, kahretsin. Gitmek zorundayım. Tarrington’a söz verdim.”

“Ve büyük ihtimalle görmen gereken bir de sevgilin var?” diye hatırlattı küçük kız.

“Benim mi? Hayır, hayır,” dedi David.

“Ne kadar yazık,” dedi küçük kız düşünceli bir şekilde. “Nadir rastlanır şekilde anlamlı bakan gözlerin var.”

“Böyle mi düşünüyorsun?” David çocuğun çok fazla

şarap içmiş olup olmadığını merak etti. Çocuklar şarap içer miydi? Birisi gereğinden fazla içmiş olmalıydı; bu dahil olduğu en garip sohbetti.

“Evet, öyle ve ben gözlerden anlarım,” diye onu temin etti küçük kız. “Eller ve ağızlardan da tabii.”

David mahcup bir şekilde kıza gözlerini dikerek baktı. “Bence, bir kız öğrenciye göre biraz fazla şey biliyordun...”

“Seni ilk gördüğümde biraz budala olduğunu sanmıştım, fakat zamanla düzeleceğini düşünüyorum,” dedi nazikçe.

David incinmiş bir şekilde, “Bak şimdi!” diye itiraz etti. “Bir arkadaşına hakaret etmeye lüzum yok.”

“Evet, sanırım beni beklemelisin.”

Kız açık bir kararlılıkla kafasını salladı ve kaşlarını kaldırdı. David o an küçük kızın gözlerinin berrak açık bir yeşil tonunda olduğunu fark etti. Belki de bebekken bir peri kızına dönüşmüştü, hiç de küçük bir kıza benzemiyordu.

“Seni beklemek mi? Sen de mi baloya gidiyorsun?”

“Altı yıl sonra on sekiz yaşında olacağım,” diye açıkladı kız. “Bu, beklemek için çok mu uzun bir süre?”

Hayır derse, kız onu muhtemelen bir fareye çevirirdi, yalnız kulakları değil aynı zamanda bıyıkları ve kuyruğu olan bir fareye. David, haylazlık peşinde koşan bir periyle nasıl başa çıkılır merak etti. Cebinde gümüş bir haçla mı? Bunu pazar günü rahibe sormalıydı - David’in kilisedeki aile sırasında boy göstermesi, adamda kalp çarpıntısına neden olmazsa tabii.

“Öyle mi?” Kızın sesi çok ciddiydi.

“Ah, hayır, hayır,” diye ona güvence verdi David geriye

doğru kaçarken. “Beklerim, evet, gerçekten. Fakat şimdi yola koyulsam iyi olacak. Sana iyi geceler.”

Küçük kız, “İyi geceler,” diye karşılık verdi. David aceleyle ön kapıya doğru giderken, kızın sözlerini, “Fare kulakları için üzgünüm,” diyerek tamamladığını düşündü.

O bir peri kızıydı; buna hiç şüphe yoktu.

Bölüm 17

Araba durduğunda Gabriel gönülsüzce başını kaldırdı. Genç kızı kendinden uzaklaştırınca, Psyche hoşnutsuzlukla iç çekti.

Gabriel sessizce kıkırdadı. “Uşak antik mitolojiyi anlamayabilir ama bir erkek *eros* gördüğünde onu hemen tanır.” Bu manidar sözler üzerine aralanan genç kızın dudaklarını izledi. “Ve bunu görmesini istemiyorum. Seni... Tanrıçam?” Son sözlerini usulca söylerken koltuktan Psyche’nin maskesini alıp genç kızın yüzüne yerleştirdi. Saten kurdeleleri başının etrafına bağladı ve gözlerindeki yakıcı tutkunun tadını çıkardı. Psyche’de bu tutkuyu uyandıran oydu. Tensel aşkın tanrısı, Eros olduğunu hatırlayarak gülümsedi. Belki de her şeye rağmen şu mitoloji işinin yararına çok şey söylenebilirdi.

Kapı savrulurak açıldığında kendi maskesini ancak takmıştı. Uşak merdivenleri yerleştirtince Gabriel önden inerek döndü ve Psyche’ye elini uzattı. Psyche bir an bekledi, sonra onun yönlendirmesine izin verdi.

Forsyth Malikânesi’nin önündeki sokak üstü açık arabalar, tek katlı gezinti arabaları ve her çeşit araçla doluy-

du, fenerleri erken karanlığın içinde titreyordu. Arabalar düşsel yolcularını basamaklarda eğlence düşkünü bir kalabalığa yol açarak indiriyordu.

Psyche güçlükle fark etti. Düşünceleri hâlâ arabanın karanlığındaydı. Gabriel, titrek elini şefkatli bir nezaketle kavramıştı. Keşke hayatlarını birbirlerine sarılarak, birbirlerini yönlendirerek, birbirlerini bütün yanlarıyla severek geçirebilselerdi.

İrkilerek zihnini bu hayali uçuşlardan uzaklaştırdı. Ona âşık değildi. Ona âşık olamazdı.

Merdivenlerin tepesine vardılar ve Gabriel onun öne geçmesi için sabırla bekledi. “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı Psyche. Şimdiden müziği ve geniş misafir kalabalığının kahkaha ve gevezeliğini duyabiliyordu.

Bir hizmetkâr pelerinini aldı, Gabriel ise kostümünün bir parçası olduğundan kendininkini alıyordu ki bu saten pelerin, geniş omuzlarının ve sert kaslı bedeninin dikkat çekmesini engelleyecekti. Bu gece için güvenli bir şekilde meçhul kalmak zorundaydı.

Psyche, Gabriel’i düşünürken, kendini unutmuştu. Kıyafetinin kolları olmadığından çıplak omuzlarının ürperdiğini hissetti ve duvardaki aynaya göz atarken görünümünde abartıya kaçmamış olduğunu umdu.

Ne düşünmüştü? Yanından geçen iki beyefendinin ona beğeni dolu uzun bakışlar atması Psyche’yi teselli etmedi.

Gabriel düşüncelerinin yönünü tahmin etmiş benziyordu. Ona kolunu uzattı. “Olağanüstü görünüyorsun, tanrıçam,” dedi, gözleri her zamanki gibi esprili bir ifadeyle parlıyordu.

Psyche onun ne anlatmaya çalıştığını kavradı ve bu kelime oyununa isteksizce gülümsedi; pekâlâ bu gece sıradan

Bayan Hill değil, bir Yunan tanrıçasıydı. Bu gece altın rengi yarım maskesinin arkasına gizlenebilirdi ki bu durum Psyche'nin kendini tuhaf bir biçimde özgür hissetmesine neden oldu.

Psyche geniş mermer basamaklardan balonun düzenlendiği kata çıkarlarken, tuhaf mahlûkatlardan oluşan bir koleksiyon gördü; kırmızı kadife tunikli favorileri olan bir kurt; şimdiden sarhoş görünen yuvarlak ve neşeli bir Humpty Dumpty; oldukça gerçek, meleyen bir kuzuyu nakışlı yularıyla merdivenlerden yukarı çeken ağırbaşlı bir çoban kız.

Sally'nin hizmetlilerinin bir kuzunun arkasını temizlerken ne düşüneceklerini merak eden Psyche kahkahalarla güldü ve endişelerinden sıyrıldı. Bu gece zamanın dışına bir adımdı, Bayan Hill'in görgü kurallarıyla ilgili endişelerini unutacaktı. Bu gece bir Yunan tanrıçasıydı, ölümlü erkeklerle eğlenmek ve belki de bir iki kalp kırmak için yeryüzüne inmişti.

Bunun doğru olabileceğini dileyerek Gabriel'a doğru bir bakış attı.

Balo salonuna girdiklerinde buranın düşsel çiçeklerle süslendiğini fark etti. Altın rengi kurdeleler kristal avizeleri çevreliyordu ve yayılan bir müzik dalgası yığınla sesin kulak tırmalayıcı gürültüsünü yumuşatarak onları selamlıyordu. Oda parfüm, şarap ve çiçek kokuları taşıyordu ve bu Psyche'nin eşikte bir an boyunca duraksaması için yeterliydi. Belki de gerçekten masallar diyarına giriyorlardı.

Elbette, etraflarındaki tuhaf varlıklar bir masal kitabına aitti. Psyche, boynunun etrafına doldurulmuş bir engerek yılanı takmış olan, kolları yilandan daha gerçek

görünen değerli taşlarla süslenmiş bileziklerle parlayan Kleopatra'nın yanından geçtiğini gördü. Beyaz kumaştan iç gömleği Fransız tarzıyla işlenmişti, bu sayede bedenine yapışıyor ve altında saklanan kıvrımlı çekiciliği gözler önüne seriyordu. Psyche bu görüntü karşısında kendi kostümüyle ilgili içinin rahatladığını hissetti. Kleopatra bir hizmetkârdan bir kadeh şarap aldı ve omzunda doldurulmuş bir papağan olan kaptanla konuşmak için döndü.

Altın ve elmasların parlayan görüntüsü onlara doğru süzüldü; Psyche ev sahibesini selamlamak için döndü. "Sally, bu hakikaten fevkalade!"

"Sana durmadan çalıştığımı söylemiştim," dedi Sally kenarlarında değerli taşlar olan maskesinin ardından. "Ve bana Sally deme, bu gece Külkedisi'yim."

Sally'nin hizmetkârlarının günlerdir çalıştığını söylemek daha doğru olurdu, diye düşündü Psyche sırtışını bastırarak ama arkadaşıyla çelişmedi. Bunun yerine, "Külkedisi, Eros'la tanış," dedi.

Gabriel ev sahibesinin elinin üzerine eğildi. Parmaklarını hafifçe öperken, "Bir peri masalına layık görünüyorsunuz," dedi.

Külkedisi yelpazesini cilveli bir şekilde hafifçe sallayarak, "Ve siz en gerekli aşk tanrısısınız," dedi. "Maskem bana serinlik sağlıyor, hayatım. Buna bayıldım! Gelip benimle dans etmelisiniz, bu bir fermanıdır. Andrew çoktan oyun odasına çekildi; korsesinin çok sıkı olduğunu ve tacinın başını ağrıttığını söylüyor."

"Peki ya halen gelmekte olan konuklar?" diye sordu Psyche şaşkınlıkla.

"Maskeli baloda kimse anons edilmez." Külkedisi yelpazesini hoppaca dalgalandırdı. "Acele edin Eros ve beni hayal kırıklığına uğratmayın."

Gabriel Psyche'ye baktı. "Birazdan dönerim," diye söz verdi ve Kükkedisi'ni dans pistine yönlendirdi.

Psyche etrafa bakındı; kostümler bir harikaydı. İki kadın ona yaklaşmak üzereydi, biri Kraliçe Mary'ye benziyordu, eski zamana ait bir elbise giyyordu, boynunda fır-fırlı bir yaka ve başında yaldızlı bir taç vardı. Kızı, şey, o da bir taç takıyordu. Psyche onların Mary Tudor ve Aragonlu Katherine'i canlandırdığına karar verdi. İkisi de eski zamana ait kraliyet ailesinden bir kadın olmaya çalışıyordu, bu kesindi.

Yaşlı olan konuştuğunda Psyche sesi tanıdı. Bu, bayan Fleming'di ve yanındaki de kızı olmalıydı.

"Psyche, bu sen misin?" diye sordu yaşlı kraliçe. "Bu ne kadar, hmmm, alışılmadık bir kostüm, canım."

"Beğendiniz mi?" diye sakince sordu Psyche. "İsmime uygun bir kılığa girmeliyim diye düşündüm." Genel soğukkanlılığını geri kazandı ve bu yaşlı kedi... Hmmm... Kraliçenin onu üzmesine izin vermeye niyeti yoktu. Zihninde yaşlı kadını bir kedi olarak canlandırdı - merdiven boşluğunda yanlarından geçen kurt gibi yanaklarına yapışık favorileriyle birlikte - ve kahkahasını bastırmak zorunda kaldı.

"Nişanlın burada mı?" diye sordu genç olan hevesli bir sesle. "Marki?"

Psyche, "Ah, sana bunu söyleyemem, bu bir maskeli balo," diye belirtti. "Ama onu konukların arasında bir yerde bulabilirsin."

"Bak, anne," dedi genç kadın. "Çin İmparatoru kostümlü uzun boylu ve sahte sakallı adam, sanırım o olabilir. Öyle mi Psyche?"

Psyche sadece gizemli bir şekilde gülümsedi ve iki ka-

dın aceleyle ayrıldılar. “Size iyi şanslar,” diye mırıldandı Psyche kendi kendine.

Üzerine donuk kahverengi bir ceket giymiş, yarım maskesine takılı fare kulakları olan bir adam etrafta dolaşıyordu. Sızlanan bir sesle, “Madam Forsyth’ı... Yani Külkedisi’ni gördünüz mü?” diye sordu.

Psyche, “Sanırım onu dans pistinde bulabilirsiniz,” dedi adama. “Gidip yakınında durursanız sıradaki dansı talep edebilmeniz mümkün olabilir.”

Mutlulukla ışıldayan fare hızla o tarafa doğru ilerledi.

Bir papaz gibi giyinmiş tıknaz bir adam Psyche’nin hemen yanında belirdi. “Sevgili mükemmel tanrıçam, güzelliğiniz beni mahvetti! Kuşkusuz Venüs olacaksınız, güzellik tanrıçası. Belki beni sıradaki dansla şereflelendirmeyi kabul edersiniz?” Genç kıza din adamı tutumundan epey uzak bir şehvetle baktı ve Psyche kostümünün gerçekten ne kadar sergileyici olduğunu yeniden hatırladı.

“Üzgünüm, bu dansın sözü çoktan verildi,” dedi adama.

“O halde belki bir kadeh şarap istersiniz?”

“Tanrıçalar yalnızca bal likörü ve *ambrosia** ile yaşarlar, bilmiyor musunuz?” Gülümsedi ve geri çekildi. “Affedersiniz, bir arkadaşımı gördüm.”

Psyche gülümseyerek yarım bir maskenin altındaki yüzü hemen tanıdı.

“Matilda, bu sen misin?” Tombul kuzeni bedenine yakışır eflatun çizgili bir balo elbisesi giymiş, kahverengi saçlarına ipekten bir taçyaprak örgüsü takmıştı. Yanında duran

Yunan mitolojisine göre kimi zaman Tanrıların yiyeceği, kimi zaman içeceği ve genel olarak “sonsuz hayat” veren balımsı bir madde olarak tasvir edilir.

uzun boylu zayıf genç adamın kostümü yeşildi. Psyche bu kostümlerin tam olarak ne anlama geldiğinden emin değildi, bir tür bitki çeşidiydiler belki de, fakat nedense ona Jack Sprat ve karısını anımsatıyorlardı. Bunu yüksek sesle dile getirmedi elbette.

“Psyche çok güzel görünüyorsun!” Matilda heyecandan kızarmıştı ve oldukça şen şakraklı. “Ne kadar harika bir balo, değil mi? İnsanlar haftalarca bundan konuşacaklar.”

“Sally mest olacak,” dedi Psyche. “Evet, bence de harikulade.”

Matilda, “Bay Stilton’ı tanırsın,” diye eklerken daha da kızardı.

“Evet, tabii,” dedi Psyche ve reverans yaptı. “Sizi tekrar görmek çok hoş.”

Genç adam başıyla selam verdi, Psyche’nin omuzlarını açıkta bırakan kıyafetini görünce gözleri azıcık büyüdü ama hızla Matilda’ya döndü. Peltekçe konuşması güvenilirliğinin bir işaretiydi. “Dans pistine yönelsek iyi olur, nasıl bir kalabalık var, böylece sıradaki dans için yerimizi alabiliriz.”

Matilda aynı fikirdeydi. “Tabii,” dedi. “Bize izin verir misin, Psyche?”

“Zevkle,” dedi Psyche tatlılıkla ve reveransını yaptı. Sen çok yaşa, Bay Stilton, diye düşündü.

Anne Kaz olarak giyinmiş genç bir bayan - geniş bir şapkası ve kolunun altında oyuncak bir kazı vardı - ona yaklaştı. “Bayan Hill?”

“Evet,” dedi Psyche. Belli ki kostümü çok da etkili değildi; gelecek sefer Çinli bir metres olarak gelecekti. Veya bir kaz olarak!

“Büyükanmem, Leydi Serena sizinle konuşmak istiyor,” dedi utangaç bir biçimde. “Salonun şu köşesinde oturuyor.”

“Elbette.” Leydi Serena, Sophie Hala’nın bir akranıydı; Psyche’nin halasının yokluğunu açıklaması ve kibar ama kısa süreli bir konuşma yapması gerekecekti. En azından bu onu, yakınlardaki papazdan ve mavi pelerinli şövalyelerden kurtaracaktı. Ve o zamana kadar belki de dans sona erer ve kendi kavalyesini geri alırdı. Psyche odanın köşesine doğru Anne Kaz’ı takip etti.

Leydi Serena başına ihtişamlı görünen mor bir kumaş sarmıştı ve iyi kesimli elbisesiyle kırışık boynunu örten bir fular takıyordu ve maskeli balo için tek tavizi bileğinden sarkan yarım bir maskeydi. Leydi Serena’yı, Sally bile yıldırıamazdı, Psyche eğlendiğini belli etmedi.

Leydi Serena, “Merhaba, çocuğum, Sophia nerede? Beni nüktedanlığıyla eğlendirmek için burada olacağını düşünmüştüm,” diye sızlandı.

“Halamın hafif bir öksürüğü vardı,” diye açıkladı. “Üzüntülerini bildirdi.”

Yaşlı hanım burun kıvırdı. “Bu eğlence düşkünlerinin tımarhanesinde tıkılıp kalmış benim üzüntümün yarısı kadar bile değildir, konuşacak hiç kafa dengi yok.”

Anne Kaz kılığında fazla uysal görünen torunu itiraz etmeye kalktı. “Büyükanne, biliyorsun birçok arkadaşın var...”

“Çoğu mezarlıkta!” Leydi Serena görünüşe bakılırsa kurban rolünü bırakmamakta kararlıydı. “Her neyse, seninle konuşmak istiyorum çocuğum. Sophie bana bir aileyi sordu, Kentli Sinclairler.”

“Evet?” Psyche’nin kibar ilgisi anında bilendi.

Leydi Serena, “Ona anlatacak bir şeyim var,” diye bildirdi torununa kasvetli bir sesle.

Gabriel pistte bir yandan dansın çetrefilli adımlarını atarken, bir yandan da Sally’nin becerikli ve gamsız flörtüyle eğleniyordu.

“Partneriniz olduğum için diğer hanımlar eminim bana imreniyorlardır,” dedi Sally ona.

Bir numaralı kural, yanınızdaki beyefendiyi pohpohlayın, diye düşündü Gabriel. “Çok nazıksınız,” dedi ve kadının geniş kahverengi gözlerine bakarak gülümsedi.

Sally dansın sonraki aşaması onları bir araya getirdiğinde, “Ve bu anın kıymetini bileceğim, çünkü gecenin büyük kısmında nişanlınızla meşgul olacağınızı biliyorum,” dedi.

İki numaralı kural, sempatinizi gösterin. Gabriel aynı fikirdeydi. “Doğru,” dedi. Kısaca el ele tutuştular, sonra dans onları yeniden ayırdı.

Bir araya geldiklerinde, “Ama başka bir dans için umutluyum, hem bir nişanlı bile sürekli ilgi bekleyemez,” diye ekledi Sally. “Bu çok dar görüşlü olurdu, değil mi?” Uzun kirpiklerini kırpıştırdı.

Gabriel elini onunkine bastırdı ama ifadesini sadece kibar ve ilgili tuttu. *Üç numaralı kural, ilgi miktarına karar ver.* Sally flört etme dersleri verebilir, diye düşündü. Ve Gabriel her zaman hevesli bir öğrenci olmuştu, şimdiye kadar. Şu an kollarında olan kadın enfesti, göze hitap ediyordu, teni yumuşaktı ve zambak kokuyordu, o halde neden düşünceleri durmadan odanın ön kısmına, Psyche’yi açık elbisesiyle korunmasız bıraktığı yere dönüyordu? Balo salo-

nundaki tüm erkeklerin, onun etrafına toplanmak için acele ettiklerinden emindi. Dansın hemen bitmesini diledi.

“Bir dans daha edeceğimizden eminim,” dedi Gabriel. “Hayran kalabalığının geri kalanı buna imkân verirse.” Konuklar arasında bir düzineden fazla fare kulağı görmüştü. Sonra karamel renkli gözlere yeniden bakarken, sinsi bir dürtüyü serbest bıraktı ve ekledi: “Veya gözden uzak bir kameriyeye sıvışabiliriz ve size doğunun sevişme gizemlerinden bazılarını öğretebilirim, bilirsiniz, bu Hindistan’da bir sanattır.”

Kahverengi gözler irileşti ve Sally kekelemeye başladı. “A-ama...”

“Bir kanepeye gerek yok,” diye ekledi Gabriel. “Kama Sutra zevk vermek için yüzden fazla pozisyon sıralar, bunlardan çoğu...”

Sally güçlükle soludu. “Aman Tanrım. Hayır, yani, kocam farkına varabilir ve...”

Şüphelendiği gibi oldu, kadın gerçek anlamda ciddi değildi; sadece gönül eğlendirmek istiyordu. Kadın, Psyche’nin arkadaşıydı, bu yüzden kötü niyetli olmadığını öğrendiğine sevindi Gabriel.

Sally soğukkanlılığını geri kazandı. “Seni ahlaksız adam, kocam bir yana, böyle hain buluşmaların gerçekleşmesi için aşmamız gereken başka bir engel daha var.”

“Psyche’nin bizi meydana çıkarmasından mı korkuyorsun?”

“Hayır, Psyche’nin güvenen bir yapısı var. Sorun daha yakında, bence. Gözden uzak veya değil, bir kameriyede, düşünceleriniz Psyche’de olacak, tıpkı şimdi olduğu gibi,” diye soğuk bir biçimde karşılık verdi kadın. “Bir aşk Tanrısı olabilirsiniz, lordum Eros, fakat bence güvenilmez kalbiniz sonunda kapana kısırılmış.”

Bu kez Gabriel sessiz kaldı. Aynı anda dansın adımları onları bir kez daha ayırdı.

Psyche kaskatı kesildiğini hissetti. “Onlar hakkında ne biliyorsunuz?” diye sordu, sonra sesini yumuşatmayı denedi. “Demek istediğim, istihbaratı Sophie Hala’ma iletibilirim.”

“Sinclairler mi?” Yaşlı kadın yine burun kıvırdı. “Çok nahoş bir aile; baba arazisinden nadiren ayrılır ve onları yıllar önce püskürttüğünden hiç arkadaşı yoktur. Zavallı karısı...”

“Ya oğulları, Gabriel Sinclair?” Psyche sabırsızlanıyordu. “Onun hakkında bir şey biliyor musunuz?”

“Ah, evet, büyük bir skandal. Unutma ki yıllar önce oldu ama insan böyle bir şeyi aklından çıkaramaz.” Leydi Serena’nın kelimeleri yavaş ve ölçülüydü sanki Psyche’nin sabırsızlıktan ıstırap çekmesinden zevk alıyordu. “Bunun üstünü örtmeye çalıştılar, oğlanı bir yere yolladılar - oysa genelde şehirde bulunmazdı, bu meydana geldiğinde hâlâ üniversitedeydi - ama dedikodular yayıldı.”

“Ne olmuş?” diye fısıldadı Psyche.

“Kendinden yaşlı bir kadınla bir ilişkisi varmış, hem de bir baronun karısıyla.”

“Hepsi bu kadar mı?” Psyche anlamsız bir şekilde rahatladığını hissetti. Sosyete de yasak ilişkiler Hyde Park’taki papatyalar kadar yaygındı.

“Ah, hayır, hayatım,” dedi yaşlı kadın, gözleri kötülükle parlıyordu. “Hiç de değil. Gabriel bunu bitirmeye karar verdiğinde, leydi çılgına dönmüş. Ona yalvarmış diyorlar. Her şeyi ortaya dökmekle tehdit etmiş ve kocasını boşanmak için kışkırtmış.”

Psyche yavaşça, “Ah,” dedi. Yasak ilişkiler yaygın olabiliirdi ama boşanmalar değildi.

Leydi Serena yakına eğildi ve sesini alçalttı; nefesi ekşi şarap kokuyordu. “Görünüşe göre oğlan panikledi. Muhtemelen geçimsiz babasından korktu. Ne olursa olsun, kadın öldü. Onun öldürdüğünü söylüyorlar.”

Psyche suratına tokat yemiş gibi hissetti kendini. “Yapamaz...”

“Bu konuda bir şey yapılamadan önce ülke dışına gitti ve bugünlerde onu çok az kişi hatırlıyor. Ama bunu ona sormak isteyebilirsin.” Sesi pürüzsüzdü. “Kendini evlilikle bir katile bağlamadan önce.”

Psyche kaçmak istedi ama donup kalmıştı. Yanındaki kadının konuşmaya devam ettiğini duydu ama kelimeler kayıp gidiyordu, anlamları kayıptı.

Gabriel bir katil miydi? Ah, hayır, bu mümkün değildi. Bu mümkün olamazdı.

“Kuşkusuz, bir öfke anıydı. Genç adamlar çok fevridir,” dedi Leydi Serena, sesi hâlâ balla tatlandırılmış gibiydi ve hâlâ zehir akıtıyordu.

Psyche bu kadından kaçmazsa gerçekten bir katil olabiliirdi. Umutsuzluk bacaklarına güç verdi; aniden ayağa kalktı. “Affedersiniz,” dedi. “Konuşmam gereken bir arkadaşımı gördüm.”

“Elbette, canım,” dedi kadın. “Gençlerin, büyüklerin bilgeliklerinden kolayca sıkıldıklarını biliyorum.”

“Çok doğru,” dedi uysalca. Kadının torununa acıyan bir bakış attıktan sonra oradan uzaklaştı. Ama şimdi başı ağrıyordu ve etrafındaki odanın renk ve hareketi bir çiçek dürbününden bakıyormuş gibi göründü. Odanın döndüğünü hissetti ve bayılabileceğini düşündü. Derin bir nefes

alarak değişken adımlarla yürümeye devam etti, uğursuz yaşı kadından uzaklaşmakta kararlıydı.

Bir çift çingene ve bir eşkıyayı iterek geçti, ardından boş bir sandalye buldu. Dizleri yeniden güçsüzleşiyordu, zarafetin gerektireceğinden çok daha hızlı oturdu.

Gabriel bir katil.

Hayır, bu olamazdı.

Şoktan körleşmiş gibiydi, tam olarak görmeden etrafına bakındı. Kendinden geçebileceğini düşündü ve daha önce hiç bayılmamıştı. Kendini sakinleştirmeyi deneyerek yavaşça derin nefesler aldı. Bıktırıcı parfümlerin, güçlü şarabın ve eşkıyadan gelen terin kokusunu duydu.

Binbir gece masallarından fırlamış gibi görünen bir hanım, “Her şey yolunda mı, canım?” diye sordu. İnce, hafif kostümü bedenini zor örtüyordu ama yüzü özenle boyanmış gözleri dışında bir eşarpla etkili bir şekilde tamamen gizlenmişti.

İskoç eteği giymiş bir adam ve biri göz bandı takmış iki korsan onun tarafına göz ucuyla baktılar, onu baştan ayağa süzdüler, muhtemelen amaçları daha az yardımseverdi.

“Evet, teşekkür ederim,” diye mırıldandı Psyche. Ne diyebilirdi ki? *Kötü bir şok geçirdim; nişanlım olan adam bir katil olabilir mi?* Bu nasıl mümkün olabilirdi? Gabriel’in rahat cazibesinden zevk almak çok kolaydı ve Gabriel’in mizah anlayışından, Gabriel’in korkutucu bir biçimde onu her zaman anlama alışkanlığından...

Bu birkaç günde Psyche onun arkadaşlığına çok alışmıştı ve Gabriel hakkında ne kadar az şey bildiğini unutmuştu. O bir düzenbazdı, geçmişindeki karanlık sırlarla ülkesinden sürülmüş biriydi - bunu kendi söylemişti. Ve sonrasında, en rahatsız edici şey de... Psyche ona âşık olmaktan çok korkuyordu.

Fransız saray halkından biri gibi giyinmiş bir kadın etrafta dolanıp duruyordu. İçinde gerçek bir kanarya olan küçük, yaldızlı bir kuş kafesiyle süslenmiş çok yüksek pudralı bir peruk takıyordu ve yanında savaş boyası, deri ve - tuhaf bir biçimde - mücevherli ayakkabılarla kuşanmış bir Amerikan yerlisi vardı.

Psyche başının yine döndüğünü hissetti. Neyin gerçek olduğunu, artık kim biliyordu?

“Psyche, iyi misin?”

Ses tanıdık olsa da genç kız sıçradı.

Gabriel yanına dönmüştü.

Bir katille mi konuşuyordu? Bir veya iki kez gözlerinde çelik gibi sert bir kararlılık yakalamamış mıydı? Parlak gün ışığında ortaya dökmek istemediği günahları olduğunu Gabriel kendi itiraf etmemiş miydi?

Ama hayır, Psyche buna inanamazdı. Küçük kardeşinin güvendiği, kalbini en çıplak dokunuşuyla titreten Gabriel bir katil olamazdı.

“Psyche?” Sesi endişeliydi.

Psyche titreyen bir sesle, “Ben kendimi biraz, biraz bitkin hissediyorum,” diyebildi.

“Hava almak için dışarı çıkmak ister misin?”

Psyche gözlerini kapattı. Balo salonunun çok sıcak olduğu ve ağır parfümlü konukların kokularının bunaltıcı olduğu doğruydü. Ama diğer misafirlerin görüş alanının dışına verandaya çıkmak... Başka bir zaman olsa yapılacak dedikodular için endişelenirdi, şimdi ise hayatını tehlikeye atıp atmayacağını bile bilmiyordu.

Hayır, bir anlamı yoktu, bu mümkün değildi. Ama yine de...

“Sanırım biraz şarap hoşuma giderdi,” dedi, mide bulantısının farkındaydı.

Gabriel başını salladı. “Gidip getireyim; burada iyi olacak mısın? Sana bir hizmetçi göndereyim mi?”

“Hayır, hareketsizce oturmak yeterli olur,” dedi Psyche. Gabriel döndü ve kalabalığın içinde gözden kayboldu.

Gabriel yeni gitmişti ki başka bir genç adam ona yaklaştı. Psyche bir an için bir kez daha Bay Denver geliyor sandı; adam fare kulaklarıyla süslü bir maske takıyordu. Ama sonra Psyche gelenin ceketinin siyah olduğunu ve daha güçlü omuzları, talihsiz Bay Denver’dan daha belirgin bir çenesi olduğunu fark etti.

“Bayan Hill?” diye sordu. “Bu siz misiniz?”

Psyche sesi tanıdı. “Lord Westbury, evet, benim.” Sinirli bir şekilde kostüm işiyle neden o kadar uğraştığını düşündü; boynunun etrafına ismi yazan bir pankart assa aynı etkiyi yaratırdı.

“Gabriel burada mı? Ne kadar kalabalık, birini bulmak inanılmaz derecede zor. İkinize eşlik etmek üzere evinize uğradım ama çok geçti,” diye açıkladı David.

“Gabriel burada, az önce bana bir kadeh şarap getirmek için gitti,” dedi Psyche genç adama. “Beyaz bir kostüm giyiyor, geniş bir şapkası ve mavi bir kuşağı var.”

“Ah.” David başıyla onayladı. “Yetişebilir miyim, bir bakayım.” Sonra kalabalığın arasına daldı ve yiyecek içecek masalarına yöneldi.

Psyche artık hiçbir şeyden emin değildi. Rus köylüsü kostümünde bir adam kolunda bir deniz kızıyla geçti. Kadının uzun sarı peruğu üst bedenini gizleyen deniz kabuklarını örtüyordu, pullu kuyruğu zeminde sürükleniyordu. Psyche görüntünün bile balık koktuğuna yemin edebilirdi.

Bundan sonra maskeli balo yok, diye kendi kendine söz verdi. Gerçek hayat, tanıdık olan her şeyi egzotik kılıklara sokmadan da yeterince zor kavranıyordu. Çevresindeki düşsel sahne bir kâbus sureti almaya başlıyordu. Teselli edecek, deli gibi vuran kalbini yavaşlatacak, düşüncelerinin karmaşasını rahatlatacak hiçbir şey yoktu.

Gabriel gerçekte kimdi? Kostümün, sahte unvanın, gerçek dışı olan her şeyin altındaki gerçek adam kimdi?

Ve Psyche'nin hayatı, sadece kalbi veya finansal bağımsızlığı için kötü tasarlanmış bir plana değil, gerçeği bilme-ye mi bağlıydı?

Ona doğru yürüyen başka biri daha vardı, Psyche ağır ayak seslerini duyunca gözlerini kaldırıp baktı ve karşısında Percy'yi buldu. Maskesini çıkarmıştı ve yüz ifadesi her zamanki gibi huysuzdu.

“Psyche, seninle konuşmam lazım.”

En azından bu, oldukça normaldi, fakat Psyche rahatlamadı. Percy'nin onda uyandırdığı olağan kızgınlığı hissetti.

“Nasılsın, Percy?”

Percy kibar diyaloglar için hevesli görünmüyordu. Her zaman olduğu gibi çoktan tasarladığı konuşmasını dile getirdi. “Seni birkaç gündür ihmal ettiğim için üzgünüm kuzen, fakat tavrına olan hoşnutsuzluğumu ifade etmek zorunda hissettim kendimi.”

Aslında Psyche'nin onun yokluğunu düşünecek fırsatı olmamıştı. Ama Psyche bu gibi bir düşünceyi yüksek sesle söylemenin faydasız olduğunu biliyordu. Ciddiyetini korudu. “Hoşnutsuzluğumu hatırlayacağım.”

“Ama bu sorunla yüzleşme zamanı geldi, Psyche.”

“Yüzleşmemeyi tercih ederim,” dedi Psyche. “Bunun

yerine balodan bahsedelim. Olağanüstü bir düzenleme değil mi?”

“Babam avukatından öğrenmiş...”

“Sally’nin hayal gücü oldukça hayret verici...”

“Ve babam böyle bir şantajı boyun eğmeyeceğini söylüyor...”

“Ve konuklar epeyce eğleniyor gibi görünüyorlar...”

“Küçük aile anlaşmazlığımızı mahkeme önünde ilan etmeye gerçekten niyetlendiğine inanamıyor...”

“Balonun hakkında en çok konuşulan davet olacağına eminim...”

“Aklını başına toplaman için yalvarıyor ve kendini şu açgözlü servet avcısından kurtarman için...”

“Sezon...”

“Servetini çarçur etme niyetinde...”

“Halbuki bunu çarçur etmek daha çok senin hakkın, değil mi?” Psyche soğuk bir biçimde onun yerine cümleyi tamamladı.

Percy’nin alnındaki damarlar kabardı ve teni kıpkırmızı kesildi. “Psyche, eğer beni dinlemeyeceksen...”

“Bunu yapmaya hiç niyetim yok,” dedi Psyche sakın bir sesle.

“O halde, şu, şu sözde markiyle konuşmak zorunda kalacağım.”

“Memnun olacağına eminim,” diye yalan söyledi Psyche. “Bana bir kadeh şarap getirmeye gitti.”

“İ Hangi saçma kostümü giyiyor?”

Psyche hınzır sırıtışını bastırarak, “Ah, fare kulakları takıyor,” dedi. Şansı varsa, David’i esir almazdı; fare kulakları takan farklı boy ve ten renklerinde en azından on iki genç adam görmüştü.

Percy sert beyaz yakasını dikleştirdi ve dar omuzlarını kaldırdı, bu hareket sade siyah ceketinin yuvarlak karnı üzerindeki düğmeleri endişe verici bir şekilde gerdi. “Onunla konuşacağım ve bu çılgın macerasından vazgeçmesini isteyeceğim.”

“Mantığından etkileneceğine eminim,” dedi Psyche duygusuzca. Bu balonun eksiksiz olması için bir parça daha delilik, diye düşündü.

Percy kalabalığın içine hücum etti, bir kraliçenin kıpkırmızı kuyruğuna bastığında ne bir özür diledi ne de ikinci bir bakış için duraksadı. Kraliyet leydisi ona kızgınlıkla baktı ve eteklerini düzeltmeye koyuldu. Bir yerde, görünmez müzisyenler yeni bir melodiye başlamışlardı. Bir vals.

O ve Gabriel hiç dans etmemişti, Psyche valse özlem duydu. Düşüncesiyle onu çağırımış gibi Gabriel kalabalığın arasından belirdi, elinde iki kadeh vardı.

Ona kadehini uzatırken, “İyi misin?” diye sordu.

“Daha iyiyim.” Psyche şaraptan bir yudum aldı. Neredeyse anında, midesi ve bununla birlikte karışık düşünceleri rahatladı. Bu gülen gözleri ve güzel yüzüyle Gabriel’dı. Düşüncelerini her zaman anlayan ve yardıma ihtiyaç duyduğunda onu asla yüzüstü bırakmayan Gabriel. Psyche onunla yalnız birkaç gün önce tanışmıştı ama onu tüm hayatı boyunca tanıyor gibiydi. O bir katil olamazdı, Psyche buna inanamazdı.

Yakın bir kucaklaşmaya çok açımış gibi, “Bir vals müziği çalıyorlar,” dedi Gabriel.

Psyche gülümseyerek kadehini yakındaki bir masaya bıraktı ve ona elini uzattı. Kendi kadehini hemen bırakan Gabriel, parmaklarını onunkilerin etrafına kapadı ve onu müziğe doğru yönlendirdi.

Salon hâlâ kalabalıktı ama Gabriel her nasılsa konukların arasından yol açıp çoban kızları ve kraliçeleri, çöl şeyhlerini ve adi giyimli berduşları geçip ardından bıraktı.

İkinci balo salonunda, düzinelerce çift dönüyor ve salınıyordu. İkisi de dans pistinin kenarında duraksadı ve Gabriel bir elini onun beline koydu. Psyche'yi yakınına çekti ve genç kız kayarcasına bir adım atıp müziğin akışına kapılırken onu takip etti.

Görülmeyen bir yerde, bir kemanın sesi titredi ve Psyche birden çıplak kollarında tüylerinin ürperdiğini hissetti. Muhtemelen müziğin melodisinden değil ama Gabriel'in yakınlığındandı. Gabriel'in şakaklarında bir damarın zonkladığını gördü - ne düşünüyordu acaba? - ardından bakışlarını indirdi ve elmacık kemiklerinin pürüzsüz kıvrımına hayran oldu. Bu gözle bakılacak kadar güzeldi, canlıydı, gülüyordu ve güçlüydü. Psyche bir kez daha rüyalar alemine girmiş gibi hissetti kendini; o bulmayı asla beklemediği adamdı ve buradaydı, onu yakınında tutuyordu.

Gabriel Psyche'nin kulağına fısıldamak için eğildi. "Buradaki en büyüleyici kadın olduğuna biliyor musun?"

Psyche bir kahkaha attı. "Külkedisi bunu söylediğini duyarlsa, gücenirdi."

"Külkedisi fare takımıyla hoşnut olmak zorunda kalacak," diye cevap verdi Gabriel, mavi gözleri sıcacık bakıyordu. Psyche'yi daha da yakına çekti ve genç kız müziğin hiç bitmemesini umdu.

Psyche göz ucuyla nefesinin boğazında takılmasına neden olan bir şey gördü.

Gabriel bir kaşını kaldırdı. "Ne oldu?"

"Şu adam bizi izliyor. Birkaç dakika önce diğer salondaydı; bizi takip etmiş olabilir mi?"

“Belki o da dans etmek için gelmiştir,” dedi Gabriel ama görünüşü Psyche’yi telaşa düşüren adamı görmek için döndü.

Psyche onun katılaştığını hissetti. “Gabriel?”

“Yüzünü hatırladım,” dedi usulca. “Barrett’ın haydutlarından biri.”

Psyche korkudan baştan ayağa titrediğini hissetti. Bir rezalet çıkarmak istemiyordu ama tehlikedelerse...

“Ne yapacağız? Yardım çağırabilir miyiz?”

“David odadan çıktı; ön salonda nöbet tutmaya karar verdi. Ve Freddy bu gece burada değil; kostüm giymeyi kabul etmedi, pek de dövüşebileceğinden değil ya, her neyse. Dans ederek odanın diğer ucuna gitmeliyiz sanırım, Fransız pencerelerinden birinden dışarı, verandaya sıvışı- rız.” Gabriel onu deneyimli bir şekilde iki çiftin etrafından döndürdü ve odanın uzak köşesine doğru götürdü.

Psyche ona sıkıca yapıştı. Muhakkak adam onlara diğer konukların açık görüş alanlarında saldırmaya cesaret etmezdi? Sonra Gabriel’in kolunun üzerinden bakınca kaba giyimli bir diğer adamın birinciye katıldığını gördü ve sonra bir tane daha. Tanrı aşkına, burada kaç kişi vardı? Hizmetliler fark etmeden Sally’nin evine girmeyi nasıl becermişlerdi?

Kostümler, elbette; herkes çok tuhaf görünüyordu, neyin yalnızca bir kostüm olup olmadığını kim söyleyebilir- di?

Diğer adamları Gabriel da fark etmişti. Adımlarını hızlandırdı ve neredeyse odanın ucundaydılar ki pütürlü bir el Psyche’nin kolunu kavradı.

Hoyrat bir ses, “Sadece bu dansı paylaşacağız, tamam mı lordum?” dedi.

Psyche geri çekilmeye çalıştı ama adamın tutuşu çok sıkıydı. Genç kız bu acı verici kavrayıştan ürktü.

Gabriel hainin Psyche'yi tutan elini adeta sökerek adamı itti. Keskin bir sesle, "Bırak onu!" dedi.

Ama diğer iki adam kalabalığı yarararak ilerlemişti ve bir tanesi kirli parmaklarıyla Psyche'yi kavradı, bu arada iki tanesi Gabriel'ı geriye itti. "Leydiyi iyi bir meblağ karşılığında serbest bırakacağız," dedi adamlardan biri. "Ve siz efendim, bir arka sokakta boğazınız kesilmiş olacaksınız."

Vals müziğiyle savrulan çiftlerden bazıları duraksadı, bazıları ise kocaman açılmış gözlerle onlara bakmaya başladı. Psyche birinin çığlık atmasını, yardım çağırmasını beklerken belini sıkıca tutan adamla mücadele ediyordu.

Bunun yerine kalabalıktan kahkaha sesleri yükseldi. Bir adam, "Sally bundan sonra ne akıl edecek bakalım?" dedi.

Şişman bir kadın şakacı bir şekilde seslendi: "Ben de kaçırlılmak istiyorum."

"Dikkat et, Angela," diye uyardı onu arkadaşı. "Kocan çok cimri, fidyeye için ortaya bir paund bile atmaz." Konuklardan daha çoğu gülmeye başladı ve bazı çiftler dansa kaldıkları yerden devam etti.

Psyche telaşla tam burada öldürülebileceklerini veya tüm balo salonunun gözleri önünde alıp götürülebileceklerini düşündü. Zapt edicisine daha sert bir şekilde karşı koydu. "Biri bize yardım etsin!"

Ama en yakınında duran konuk, yün harmanı giyen Romalı bir adam güldü ve omuz silkti. "Dövüşemeyeceğim kadar fazlalar."

Diğer iki haydut Gabriel'ın yolunu kesti; içlerinden biri belinden küçük ama öldürücü bir bıçak çekti.

Gabriel'in ifadesi acımasızdı ve gözleri kararmıştı. Psyche zaten çok korkmuş olmasaydı, taşıdığı bakış karşısında titrerdi. Ama Gabriel'in bir silahı yoktu, sadece belindeki ok kılıfındaki birkaç dayanıksız yaldızlı mukavvadan oklar vardı.

Fakat Gabriel beyaz saten pelerinini omuzlarından hızla çekip seri bir şekilde sağ koluna sardı. Bu çevik hareket Psyche kadar saldırganları da şaşırtmıştı.

Bıçaklı adam Gabriel'in niyetini anlamış gibi keskin silahla ileri atıldı. Gabriel darbeyi sarılmış koluyla engelledi ve aynı anda savurduğu sol yumruğu adamın çenesine isabet edip onu yere serdi. Gabriel sersemleyen saldırganın üzerine eğildi ve çenesine ağır bir darbe daha indirdi. Etraflarına toplanmış olan izleyicilerin hepsi bu bir gösteriymiş gibi haykırıyor ve el çırpıyordu.

Ahmaklar! Psyche anlık çaresizlik hissinin üstesinden geldi. Onu tutan adam şaşkınlıkla Gabriel'a bakıyordu ve tutuşu artık sabit değildi. Psyche dirseğini zapt edici-sinin tarafına doğru sapladı. Adam acıyla yutkunurken Psyche'nin bileğini bıraktı ve genç kız Gabriel'in yanına koştu.

Üçüncü adam, şimdi ihtimaller daha eşit olduğundan kararsız kaldı.

Gabriel Psyche'nin elini yakaladı. "Koş," dedi.

Koşular. Kahkaha atan kalabalığın arasından kaçarken, Psyche en azından kocaman pudralı peruklar veya uzun denizkızı kuyrukları tarafından aksatılmadıklarını düşündü. Her şeye rağmen belki de kostümleri iyi bir seçimdi.

Ve Gabriel pelerinini ve şapkasını çıkarıp attı, pantolonu ve ayakkabıları koşturmak için yeterince rahattı. Kalabalığı

yararak balo salonunun ucuna vardılar ve durumu değerlendirmeye yetecek kadar mola verdiler.

“Başkaları da var mıdır?” diye sordu Psyche güçlükle soluyarak.

“Bu oldukça muhtemel.”

Daha bu cevabı verirken kalabalığın içinden iki tane daha haydut ortaya çıktı. Biri kalın bir sopa taşıyordu, diğer ikisi ise tıraşsız ve pis gözüküyordu.

Gabriel, “Arkamda dur,” diye söylendi.

Psyche, “Şuraya bak,” dedi savunmasına engel olmak için biraz gerilerken. “Bir tane daha var!”

Odanın diğer tarafından çıkmış olan iri, temiz ve traşlı adamın kısmen daha iyi giysileri ve daha kararlı bir ifadesi vardı.

Gabriel birden gülümsedi. Psyche ona şaşkın bir bakış attı, sonra sonuncu adamın saldırganların önüne doğru yürüdüğünü gördü. Adam Gabriel’la değil, çete üyeleriyle karşı karşıya geliyordu.

Gabriel ona başını salladı. Psyche bu adamın düşman değil müttefik olduğunun şaşkınlığıyla cebelleşirken, “Epey meşgul olacaklar,” diye açıkladı. “Onu Jackson’ın yerinden kiraladım. Bizim için artık gitme vakti.”

Hızla hole çıktılar ve Gabriel bir uşağı el hareketiyle yanına çağırdı. Adam yaklaşıp eğildikten sonra bir bozukluk çabucak el değiştirdi ve Gabriel, “Arabamızı hemen çağırırsan bunlardan bir tane daha alacaksın. Ve pelerinlerimizi getir, sonra da hanımefendinin yanında kal; sarhoş konukların ona yanaşmasına izin verme.”

Gözleri parlayan uşak aceleyle uzaklaştı.

Psyche düşünmeden onun koluna uzanarak, “Beni yal-

nız bırakma,” dedi. Titrediğini fark etti, soğuktan çok çok yüzünden olmalıydı zira gece yumuşaktı.

Gabriel kolunu ona sardı; genç kız onun rahatlatıcı gücüne yaslandı. “Bırakmam,” dedi. “David nerede? Başka bir adam kullanabilirdik ama delikanlı yaşına göre epey güçlü. Tekrar içeri mi girdi? Şimdi onu hiç bulamayacağız. İçeride çok fazla insan ve çok fazla lanet fare var!”

Psyche’nin boğazındaki gerginlik yüzeye çıkmaya çalışan kahkahasını bastırıyor gibiydi. Cinnet, bu akşam başlangıcından sonuna kadar delilik şeklini almıştı.

Onlara saldıran adamlardan veya daha fazla çete üyesinden bir iz var mı diye kalabalığı izledi. Balo salonunun içinde cesaretlendirme bağrısları duydu ve tüm bunların eğlence için düzenlendiğini düşünen doğaçlama olarak yumruklaşmayı izlemek için toplanan çembere bakmak için arkaya döndü. Saldırganlarından birisi yerde, burnu kan içinde yatıyordu. Acaba Sally tüm bu olanlara ne diyecekti?

Psyche sıkıntılı bir şekilde omzunun üzerinden açık çift kapıların diğer tarafına göz attı. Başka bir saldırganın kalabalıktan çıktığı falan yoktu. Yine de Psyche ensesinin diken diken olduğunu hissetti.

“Gabriel,” diye fısıldadı. “Sence Barrett burada mıdır? Yani, Sally’nin onu davet etmeyeceğini biliyorum ama...”

“Ama geri kalanımız gibi kılık değiştirerek gizlice içeri girmiş olabilir.” Gabriel da fısıldayarak karşılık verdi.

Psyche ürperdi ki maskeli balo ona güvenli bir çıkış için iyi bir şans gibi görünmüştü. Güvenli mi? Histerik kıkırdamasını bastırdı.

Hizmetkâr eğilerek ve onlara pelerinlerini uzatarak geri geldi. “Arabanız bekliyor, lordum.”

“Güzel, bize kapıya kadar eşlik edebilirsin.” Gabriel uşağın eldivenli eline bir bozukluk daha sıkıştırdı. “Hanımefendinin fazla heyecandan biraz başı döndü.”

Psyche ona kızgın bir bakış attı ama Gabriel onun bakışına tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Ah pekâlâ, ani ayrılışları için bir bahane bulmaları gerekiyordu. Uşak kapıyı onlar için açık tuttu ve hızla çıkarlarken az kalsın dış merdivenlerde yüzükoyun yatmış bir bedene takılıyorlardı.

“David!” diye haykırdı Psyche. “O iyi mi?”

Gabriel dizlerinin üzerine çöktü ve arkadaşının boynuna dokundu, göz kapaklarından birini kaldırdı. “Yere yıkılmış; ona derhal yardım getir,” dedi hizmetliye. “Biz daha fazla kalamayız.”

Adam açık kapıya doğru bağırdı ve bir hizmetkâr yardım etmek için yanlarına geldi.

Psyche genç adamın düzgün bir biçimde nefes aldığından emin olmak için kısa bir an oyalandı.

“Peki ya Sally?” diye fısıldadı Gabriel’a.

Gabriel dalgın bir biçimde, “Özürlerimizi daha sonra iletiriz,” dedi.

“Hayır, haydut çetesi, onları içeride öylece bırakamayız!”

Gabriel başını salladı ve David’in üzerine eğilmiş uşağa, “Kostümlü bir davet olmasından istifade edip içeri sızmış olan kaba giyimli adamlar var ve hırsızlıktan aranıyorlar,” dedi. “Kalabalığı taramaları ve hanımefendinin evinde ciddi bir zarar meydana gelmeden onları dışarı çıkarmaları için birkaç hizmetli ayarladım. Arkadaşıma burada saldıranlar da o adamlar olmalı.”

“Evet, lordum.” Uşak telaşa kapılmış görünüyordu ama Psyche’yi arabaya bindirdi ve sonra David’in malikâne

merdivenlerinden taşınmasına yardım etmek için hızla geri döndü.

Gabriel birkaç saniye kadar sürücüyle görüştü, sonra genç kızın yanındaki yerini alıp seslendi: “İlerle!”

At toynaklarının tıngırtısıyla ve koşum takımının gürültüsüyle araba evden uzaklaştı. Psyche derin bir nefes aldı. David’in yaralarının ciddi olmadığını umdu ama en azından omzunun üzerinden bakmaya bir son verebilirdi; muhtemelen tehlikeyi arkalarında bırakmışlardı.

“Yanında para olması iyi bir şey,” dedi Psyche. “Böyle hazırlıklı olmanı beklemezdim, özellikle de bu kostümün içinde.”

Gabriel aksi bir sesle, “Hiçbir yere yanımda para olmadan gitmem,” dedi.

Psyche onun belirsiz yaşamını, sürgün yıllarını hatırladı ve mahcup oldu. “Elbette.” Çok geçmeden gözleri kocaman açıldı. Gabriel balo salonunda saten pelerinini çıkarıp atmıştı ve şimdi beyaz manşetlerinde koyu lekeler vardı.

“Yaralandın mı?” Herhalde, onu bıçaklı saldırgan yaralamıştı. Loş ışıkta kolunu görmek için ona doğru eğildi, mahvolmuş gömlek koluna hafifçe dokundu. İnce ipek kesilmişti ve uzun yaradan hâlâ sızan kan seçilebiliyordu.

Endişeyle, “Bunu sarmamız lazım,” dedi. “Tek kelime etmedin.”

“Yalnızca bir sıyrık.” Kumaş bir mendil çıkardı ve Psyche onu yaranın etrafına sardı.

“Tıpkı önceki gibi yalnızca bir sıyrık mı?” Psyche düğümü sıkılaştırırken kaşlarını çatı. “Kendine saplanan bıçaklara karşı çok ilgisizsin.”

“Benimle ilgilenen ilahi ellere sahip olduktan sonra neden ilgisiz olmayayım ki tanrıçam.” Gabriel kaşlarını gü-

lünç bir şekilde hareket ettirdi. Kahkaha atarken ona onaylamayan kızgın bir bakış atmak kolay değildi ama Psyche bunu başardı.

“Eve vardığımızda yarayı yıkamamız gerek,” dedi. “Böylece iltihap kapmaz.”

Gabriel omuz silkti. “Eve gitmiyoruz,” dedi, sesi sakindi. “Barrett’in çetesi gittikçe cüretkâr oluyor; onları atlatmak zorundayız.”

Psyche gözlerinin irileştiğini biliyordu. Pencereden dışarı baktığında gerçekten kendi evinin meydanını çoktan geçmiş olduklarını fark etti. “Peki ama nereye gidiyoruz?”

“Sanırım, yeni arazimi inceleme vaktim geldi,” dedi Gabriel. “Ve bir süre gizlenmek için sakın bir yere ihtiyacım var, mülkiyet hakkım resmileşene ve Barrett’ı kati surette mağlup edecek bir yol bulana kadar.”

“Ama orası Barrett’tan kaçınmak için kötü bir yer değil mi?” Psyche onun cüretkâr planını kavramaya çalışıyordu.

Gabriel, “Avukatın anlattığına göre alçak herif eski arazisini yıllardır ziyaret etmiyormuş,” dedi. “Çok ihmalkâr bir toprak beyiymiş. Ve bazen en bariz kart, birinin oynamasını en az beklediğindir. Tetikte olacağım.”

Sokak lambasının titrek ışığı bir anlığına arabanın içini aydınlattı. Psyche Gabriel’in bedeni ve gömleği arasında sıkışmış beklenmedik bir nesneyi ayırt etti. İnce kumaşın altında ölümcül çerçevesi netti. Gölgeler bir kez daha yoğunlaştı.

“O da ne?”

Ama kelimeler ağzından çıkarken cevabı biliyordu. Barrett’in kiralık katillerinden birinin savurmuş olduğu bıçaktı bu. Gabriel bunu adamı yere serdikten sonra almış

olmalıydı; Psyche onun hareketini anın gerginliğinden dolayı kaçırmıştı.

Gabriel koyu kaşlarını kaldırdı. “Asla bir silahı kenara atma,” diye söylendi.

Psyche yaşlı kadının dedikodusunu, Gabriel’ın geçmi-
şinin fısıltılarını hatırladı. *Kadını onun öldürmüş olduğunu
söylüyorlar...*

Tek başına bir katil zanlısıyla birlikte yol alıyordu ve ne-
reye gittiklerinden kimsenin haberi yoktu.

Bölüm 18

Ama endişesi yersizdi; Gabriel onu başından atmak için oldukça hevesli görünüyordu.

Dışarı, karanlık sokaklara bakarken Psyche'ye, "Sally'nin mekânı şimdiden keşfedilmiş olmasaydı, seni orada bırakmam gerekirdi," dedi. "Ama çete zaten evde olduğundan, bu pek de akla yatkın gelmiyor. Başka hangi arkadaş veya akrabayı ziyaret etmek hoşuna giderdi?"

Psyche'nin gözünde aniden Percy ve Wilfred Amca'nın kapısının önünde belirdiğine dair absürd bir görüntü canlandı. Kahkahalarla güldü, sonra bunu güçlkle de olsa bastırdı; histeri nöbetinin zamanı değildi. Hayır, içinde bulunduğu tehlikeyi açıklamak Percy'nin Gabriel hakkındaki uyarılarına ve güvenilirlik yoksunluğuna daha fazla katkı sağlardı... Tabii bir de tüm gün Percy'nin nasihatlerini dinleme ve onun âşıkane atılımlarına katlanma zorunluluğu. Hayır, cidden, hayatını kurtarmak için bile buna katlanamazdı. Ayrıca Mavis Hala ve onun sıkıntı verici gezeliği - Psyche bu fikre de dayanamıyordu. Akraba bolluğuna rağmen bu en derin ihtiyaç anında bile hiçbirinin evine gitmek istemiyordu.

Gerçek şu ki Psyche kendini en çok Gabriel'in yanında güvende hissediyordu. Balo salonunda içgüdüsel olarak ona uzanmıştı. Saldırganları en önce kendine çeken Gabriel'di, bu gerçeğe rağmen varlığı Psyche'yi güvende hissettiriyordu ve genç kız ondan ayrılmak istemiyordu. Mantık dışıydı ama hislerinin gücü inkâr edilemezdi.

Psyche başını iki yana salladı. "Hiçbirini."

Gabriel loş karalığın içinden ona bakmak için döndü. Sesi endişeli çıkıyordu. "Senin de gözden uzak durman gerekiyor, Psyche, kendi iyiliğin için. Bana inan..."

"Seninle geleceğim."

Sessiz geçen birkaç dakikanın ardından Gabriel yine konuştuğunda, genç kız onun sesindeki anlamı ayırt edemedi. "Psyche, benim sevgili Bayan Hill'im..."

Tanrıçama ne olmuştu? Resmi unvan aralarında uzanan büyük uçurumun bir hatırlatıcısıydı. O bir dolandırıcı, bir düzenbazdı ve Psyche'ye eşlik etmeye hiç hakkı yoktu.

"Yanımızda şaperon yok, bu adının lekelenmesine yol açar..."

"Sosyeteden biri öğrenirse..." diye sakın bir şekilde araya girdi Psyche. "Öğrenmemelerini sağlarız. Bununla birlikte, düşmanların çok kararlı. Evimin nerede olduğunu, ailemi biliyorlar. Londra'da nereye gidersem gideyim, ya beni tekrar bulurlarsa? Bu boğazımın kesilmesi ve adımın lekelenmesi arasında bir kararsa, ikincisini seçiyorum."

Gabriel cevap vermedi. Uyarısını bir azarlama olarak mı değerlendirmişti? Psyche bunu yapmayı amaçlamamıştı; adam bu ölüm kalım mücadelesini talep etmemişti nihayetinde.

Başını minderlere dayayan Psyche gözlerini kapattı ve adaba uygun olmanın en sıkı kurallarına özenle bağlı kal-

dığı, sosyetenin tüm buyruklarını endişeyle gözlemlediği yılları düşündü. Peşlerinde bir katil çetesi olması bu kuralları neredeyse önemsiz kılıyordu. Neredeyse... İyi bir aileden gelen bir kadın için saygı duyulan bir isim hâlâ önemliydi; ebeveynlerinin ölümünden beri Psyche ölçütleri bizzat belirlememiş miydi? Ve şimdi hepsine boş vermişti. Perişan olacağı yerde, kostümü gibi bu değişim de ona tuhaf bir özgürlük duygusu sunmuştu.

Gabriel sonunda konuştu. “Emin misin?” Sesi hâlâ Psyche’nin tanımlayamadığı duygulardan ötürü boğuk çıkıyordu.

“Evet, aklım başımda.”

Gabriel hiç yorum yapmadı; yanında olmasını istemiyor muydu? Bu konuda endişelenemeden Psyche’nin aklına başka bir düşünce takıldı. Circe ve Sophie Hala. Düşüncesini yüksek sesle dile getirdi. “Balodan sonra eve dönmezsek, Circe ve halam kaygılanacak,” dedi.

Gabriel başını salladı; Psyche’nin ailesini hatırlamış olmalıydı. Yalnızca kendisiyle ilgilenmeye çok alışmıştı, eve dönüp dönmemesini umursayan kimsesinin olmamasına. Ve Psyche’yi uzağında tutmasına rağmen genç kızın niyetlendiği şey - yanında kalmak istemesi - açıkça Gabriel’i şoke etmişti ve bu durum içinde yıllardır gömülü olan duyguları uyandırıyordu.

Bir zamanlar değerli saydığı her şeyle ilişkisi kesilmiş, sığınılacak kendi yuvasından yoksun bırakılmış ve yardımına koşması gerekenler tarafından geri çevrilmişti. Böyle ezici darbelerden kendini korumak için bir alaycılık duvarı inşa etmişti; bir daha böyle güven dolu, böyle kırılğan olmayacağına dair yemin etmişti. Barikatının tuğlalarını tek tek örmüştü; bu duvarın ne kadar yüksek olduğuna

dair Psyche'nin hiçbir fikri yoktu... Ya da bu duvarı bencil temellerinden sarsmış olduğuna ve Gabriel'in kırılacağını asla düşünmemiş olduğu siperinde ilk çatlağı açtığına dair.

Psyche endişeli bir ifadeyle onu izliyordu. Gabriel kendini topladı ve sürücüye seslendi. Araba durduğunda, hemen dışarı çıktı ve postunu köşeye dayamış sokakları süpüren genç adamı yanına çağırdı.

“Bir mesaj iletmeyi kabul edersen bu para senin,” dedi gence.

Giysileri yırtık pırtık ve kirli olan gencin gözleri ışıldadı. “Evet, efendim.”

“Ev halkına de ki...” Gabriel ona adresi verip itinayla evi ve meydanı tarif etti. “Bayan Psyche hasta bir arkadaşını ziyarete çağrıldı; yokluğu ile ilgili az bilgi verildi ama endişelenmesinler. Hepsini aklında tutabilecek misin?”

Delikanlı mutabık kaldı. “Ah, evet.”

“Bunları benim sana söylediğimi ifade edersen, uşağın da sana para vereceğine eminim,” diye ilave etti. “Şimdi, acele et.”

Genç adam şimdi daha istekli görünüyordu. “Tüm yolu koşarak gideceğim, patron,” diye söz verdi ve kirli elinde sıkıca kavradığı parayla hızla yola koyuldu.

Gabriel arabaya döndü ve sürücüye işaret verdi. Yeniden ileri doğru hareket ettiklerinde araç biraz sallandı. Gabriel, ipek kılıfın altına sahte oklarla birlikte bıçağı gizlice saklamış olmasının iyi bir şey olduğunu düşündü zira kostümünün pek kullanışlı cep yerleri yoktu - ama şu da bir gerçek ki hayatının beklenmedik biçimde tepetaklak olmasına alışkındı, bu yüzden yanına para almadan dışarı çıkmazdı.

Psyche onu izliyordu.

“Doğru evi bulacağını düşünüyor musun?”

“Ödeme olarak başka bir bozukluğun sözünü verdikten sonra mı? Bundan eminim,” dedi Gabriel, bir yandan da onu bu işe bulaştırmamış ve düzenli hayatını tehlikeye atmamış olmayı diledi. Genç kız çok ufak ve kırılgan görünüyordu. Sesi hâlâ tereddütlüydü ve Gabriel şiddetle onun korkularını yatıştırmak istedi. Onu istiyordu... Durumun özü buydu. Ve Psyche’nin yanında kalmayı seçtiğine hâlâ inanmaya çalışıyordu. Kalmıştı... Hem de tehlike ve zorluğun hararetinde, onu terk etmek ve kendini korumak için her türlü gerekçeye sahipken. Gabriel bunun gerçek olduğuna güç bela inanabiliyordu.

Arabanın köşesinden usulca sordu: “Gelmemi istemiyor musun, Gabriel?”

Artık Londra’nın dış mahallelerine ulaşmışlardı ve sokak lambaları daha nadir görünüyordu, bu yüzden arabanın içi karanlıktı. Neyse ki dolunay arabacı ve koşum takımına ışık veriyordu, yine de aracın içine zayıf bir ışık sızdırıyordu. Gabriel genç kızın yüzünü göremiyordu, gölgelerin içinde kaybolmuştu yine de pelerininin altında beyaz kostümü yastıklara dayanmış solgun bir silueti belli ediyordu. Çok sabit oturuyordu, ellerini kucağında kenetlenmişti.

Onun gelmesini istememek mi? Gabriel onu sonsuza dek yanında tutmak için ruhunu satardı. Ani farkındalık yoğunluğuyla göz kamaştırıcıydı. Psyche’yi yanında istiyordu, onun yumuşak bedeninin altında olmasını istiyordu - ona olan arzusu öyle yoğundu ki elini tutmak için bile kendine güvenmiyordu.

Gerçek şu ki onu seviyordu. Onu seviyordu. Gabriel

yeniden bir kadını sevebileceğini asla düşünmemişti. Ama Psyche'yi kendine dair tüm anlayışını sarsan bir ateş ve derinlikle seviyordu. Ruhu da en az bedeni kadar güzeldi. Psyche zeki, özverili, vefakârdı ki bu özellikler her kadında bulunmazdı. Gabriel flörtlerin, kaçamakların, karışmış yataklarda aceleci birleşmelerin ve güneşten ısınmış kumların tadını yeterince çıkarmıştı ama sevmeyi ummamıştı. Oyuk kalbinde hâlâ bu kapasitenin mevcut olduğunu hayal bile etmemişti.

Onu seviyordu.

Gabriel derin bir nefes aldı; genç kızın sorusunu yanıtlamamıştı ve aralarındaki sessizlik gittikçe geriliyordu.

“Elbette seni yanımda istiyorum,” dedi. Bu basit beyanın ne kadar gerçeklik taşıdığını Psyche hiç bilmeyecekti. “Ama senin iyiliğini de düşünmek zorundayım, Psyche. Dediğim gibi güvenliğini garantiye alamam.”

“Anlıyorum,” dedi Psyche. “Ama kendi kararımı vermeye hakkım var, Gabriel.”

Başını sallayarak onaylama sırası ondaydı. Gabriel bunu tartışmayacaktı. Ama Psyche'nin bilmediği ve onun da henüz söylemeye cesaretinin olmadığı şey, tehlikenin yalnız Barrett ve onun kiralık katillerinden değil daha yakından kaynaklanabileceğiydi. Psyche'nin namusunu ve saf ruhunu Gabriel'in kendisinden kim koruyacaktı?

Üzerinden geçtikleri bir tümsek aracı sarstı. Ayırt edilebilir tek ses atların toynaklarının sabit ritmiydi. İki de konuşmuyordu ama aralarındaki sessizlik öyle güçlü duygularla doluydu ki havanın kendisi bile Gabriel'in şakaklarındaki kan ve kalbinin gümbürdeyişi gibi zonkluyordu sanki.

Gabriel'in zor kazanılmış arazisine en yakın kasabaya ulaştıklarında ayın ışığı azalıyordu. Araba yavaşladı ve sakin patikada acelesiz bir tempoda ilerledi. Tüm evler ve tek ufak han karanlıktı ve kepenkleri inikti; tüm sakinleri yataklarında, vicdanları dingin ve zihinleri rahat uyuyor olmalıydı.

Gabriel aynı şekilde hissetmeyi dilerdi. Barrett peşlerinden gelmeyi düşünür müydü? Gabriel çok mu fazla risk alıyordu? Tehlikeye attığı yalnızca kendi hayatı olsaydı tipik uçarı sırtışıyla her şeyi şansa bırakırdı, fakat Psyche'nin güvenliği de onun seçimine bağlı olunca kendini sorgulamak için katbekat fazla sebebi olduğunu fark etti.

Yolculuk sohbetten yoksundu. Gabriel, Psyche'nin arabanın köşesinde kestirdiğini düşündü. Gabriel ise uykuya teslim olamayacak kadar düşünceliydi, bastırmak zorunda kalmış olduğu tüm duygularla iyice gerilmişti: Genç kıızı telaşlandırmak istemediği güvenlik endişesi, yine tahmin etmemesini umduğu bastırılmış arzusu. Uyku ona bağışlanmamış bir lükstü.

Fark etmezdi. Hayatı boyunca birçok kez uykusuz gecesi, birçok kez tehlikeden kaçışı olmuştu. Ama ilk kez bir şeye doğru kaçıyordu - kefaretime, kişisel zaferine, doğuştan hakkı olan konumu geri alma şansına.

Gabriel sürücüyü hızlanmasını söylemek adına kıpırdandı. Yeni arazisine, bir daha asla kumarda riske atmaya-çağı araziye, oğullarına ve torunlarına bırakmayı planladığı arazisine ilk bakış... Yenilendiğinde, bir gelin getirmek için bile uygun olacaktı, onun için bile - arabanın köşesinde uyuklayan huzurlu surete bir göz attı - neredeyse uygun bir barınak olacaktı. Daima bulmayı ummuş olduğu, en cömert, en cesur, en güzel kadın için. Gabriel ona layık de-

ğildi ve bunu biliyordu. Kalbini kazanması için hiç umut var mıydı acaba?

Elinden geleni yapacaktı. Ama ilk önce, arazisini normal bir şekilde geri getirmeliydi; Barrett'ın ihmalkâr sahipliği boyunca mekânın pejmürde göründüğünü ve cila, boya gerektirdiğini tahmin ediyordu. Ama bu sevgiyle ve sağlam bir bakımla halledilirdi; bunu sağlayacaktı; belki de bir kısmını kendi elleriyle yapardı. Yeniden köklerinin, sorumluluklarının olmasına ve bunları omuzlayacak kadar erkek olduğunu kanıtlamaya can atıyordu.

Son bir iki çiftlik evini geçmiş, kasabayı arkalarında bırakmışlardı ki araba bir kez daha hızlandı; Gabriel sürücünün yorulan atları dehlediğini duyabiliyordu. Avukatın yol tarifine göre bir veya iki mil kalmıştı.

Ana yoldan, biraz fazla büyümüş ağaçları olan bir arazi giriş yoluna saptıklarında, Gabriel yolun sonunda olması gereken eve ilk kez bakmak için arabanın penceresinden sarktı. Heyecanını güçlükle kontrol edebiliyordu. Ses çıkarmamış olsa bile, hareketi Psyche'yi uyandırmışa benziyordu. Oturduğu yerde dikleşti.

“Geldik mi?”

Gabriel bir okul çocuğu gibi sırtarak başını salladı.

Psyche de coşkusunu paylaşıyor gibiydi. “Ah, görünüyor mu?”

“Henüz değil.” Birden evini ilk kez yanında hiçbir tanık olmadan görmek için yoğun bir istek duydu, her hazinayı paylaşmak isteyeceği Psyche hariç tabii. Kaybedilmiş doğum hakkını yeniden kazanmak gibi bir şey özel bir an olmalıydı.

Sürücüye seslendi. “Arabayı durdurur musun?”

Atlar yavaşladı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Psyche aklının karıştığını belli eden bir sesle.

“Mülkiyetimi ilk seferinde, yakında kimse olmadan incelemek istiyorum,” dedi Gabriel. Duygularının delice karışıklığını layıkıyla açıklayamadı; sesinin çalkantılı olduğunu biliyordu. “Gelmeni isterim, eğer arzu edersen, ama çok yorgunsan...”

“Hayır,” dedi Psyche çabucak. “Seninle kalacağım.”

Gabriel onun arabadan dar toprak yola inmesine yardım etti. Sürücü onlara uykulu gözlerle ama dikkatle baktı.

Gabriel adama yarım kron uzatarak, “Kasabaya geri dön ve hancıyı uyandır; atlar için arpa, kendin için de yiyecek ve içecek iste,” dedi. “Biz bekçiyle konuşacağız ve evi gözden geçireceğiz. Kısa bir şekerleme yapabilirsin ama öğle saatinden hemen sonra bizi almaya gel ve hancıya söyle, döndüğümüzde yemek hazır olsun.”

“Evet, lordum,” dedi sürücü, bu öneri üzerine mutlulukla ışıldıyordu.

Sürücünün arabayı çevirmeyi başardığı yerin tam karşısında açık bir çayırılık vardı, sürücünün dizginleri tutan elleri bu işe yatkın ve emindi. Psyche’nin tüm hizmetlileri hem becerikli hem de sadık görünüyorlar, diye düşündü Gabriel. Büyük olasılıkla bu tıpkı ebeveynleri gibi genç kızın da onlara cömert ve saygılı davranmasından kaynaklanıyordu. Kaç tane evin hanımı mutfak hizmetçilerine okuma öğretir veya yaralanmış bir uşak için endişelenirdi ki? Kendi babasının bu dersi hiç almamış olması çok kötüydü.

Arabacı, onları karanlık kuytu ağaçların arasında tek başlarına dikilir vaziyette bırakarak geldiği yoldan geriye sürdü. Gabriel bunun delice bir dürtü olmamasını umdu.

“Galiba hana daha sonra kendi başımıza dönmemiz gerekecek,” dedi Psyche’ye. “Buranın bir bekçisi olmalı, ama avukatımın mektuplarına cevap vermedi. Yatakların rutubetli ve havasız, mobilyaların tozla kaplı olduğuna eminim, muhtemelen birkaç hizmetkâr edinene kadar oturmaya elverişli olmayacaktır.”

Psyche başını salladı ve elini Gabriel’in koluna koydu. “Heyecanla dolup taşıyorsun,” dedi. “Bunu ben de hissedebiliyorum.”

Gabriel sırttı, neşeyle kendinden geçmiş gibiydi. “Çok uzun zaman bekledim,” diye ona anlatmaya çalıştı. “Tam istediğim gibi olmayabileceğini biliyorum ama araziyi ıslah edebileceğim müddetçe ve evi yenileyebildiğim...”

Psyche, “Bir dakikayı daha boşa harcamayalım,” dedi, sesi neredeyse adamınki kadar sabırsızdı. “Hadi!”

Karanlıkta, yolu kirleten toprağın sert çamur parçalarında biraz tökezleyerek dar yolda hızla ilerlediler. Yolun dar şeridini yine geniş ağaçlar sıkıştırıyordu. Gabriel, araba yolunu genişletmek için bu ağaçlardan bazılarını budaması gerektiğini düşündü. Bu yerde yapması gereken çok iş olacaktı, yine de bu düşünce beklenti hissini karartmadı, sadece mülkiyetinin çok daha gerçek görünmesine yol açtı. Hafif bir meltem ağaçların yapraklarını kımıldatıyordu ve bir yerde uykulu bir kuş cıvıldıyordu. Şafak vaktine az kalmıştı.

Hızla yürüyerek son bir dönemeci daha geçtiler ve sonra ağaçlar seyreldi ve arazinin görüntüsü açıldı. Gabriel ufuk çizgisine degecek şekilde karanlık bir silueti olan oldukça büyük bir evin ana hatlarını çıkarabildi. Gabriel bir an için durdu ve onun duygu durumuna duyarlı görünen Psyche de duraksadı.

Güzel bir konuta benziyordu, Gabriel'in ummaya cesaret etmiş olduğundan çok daha iyiydi. Bina çatısının ince bir çizgisi vardı ve ön girişe uzanan basamaklar taştandı. Ana binanın iki tarafında da yer alan ahırlar ve diğer kapılar kuşkusuz arka tarafta gizlenmişti. Konutun önünde fazla büyümüş çimenlerden oluşan bir manzara göze çarpıyordu ve yan tarafta taş bir duvar - büyük olasılıkla bahçe - fark ediliyordu.

Evet, soylu bir beyefendinin konutunun görüntüsüne sahipti. Gabriel bundan böyle bir derbeder, güçbela geçinen evsiz bir kumarbaz, güneşin bir sonraki doğuşunda ya da batışında kendini nerede bulacağından asla emin olmayan biri olmayacaktı. Burası onun kendi eliyle kazandığı yuvası olacaktı. Hiçbir şeyi babasının amansız bağışlamasına borçlu olmayacaktı ve bu, zaferi daha da tatlı hale getiriyordu.

Evine gelmişti.

Gabriel konuşamadığını fark etti; boğazındaki yumru çok büyüktü ve görüşünün bulanıklaşmasından korkuyordu. Zorla gözlerini kırptırdı, erkekliğe yakışmayan böyle bir zaafı yanındaki bayana belli etmek istemiyordu.

Psyche ona anın mahremiyetini sağlamak için sessizce bekledi. Hiç yorum yapmadı ve Gabriel anlayışı ve yumuşaklığı için ona minnet duydu.

Sonunda sesini kontrol edebileceğine güvendiğinde, "Gayet iyi görünüyor," dedi. "Daha yakına gidelim mi?"

"Bu çok güzel bir yapı," dedi Psyche. "En azından görebildiğimiz kadarıyla." Doğuya doğru kısaca baktı. Şafağın hafif dokunuşları karanlığın yükünü azaltıyordu; orada dururlarken kapkara gökyüzü grileşti ve sonra lavanta rengini aldı. Zayıf bir altın ve şeftali rengi huzme nere-

deyse onlar izlerken, ağaçların tepesinde kendini gösterdi. Bir kuş cıvıladı ve sonra başkası ve başkası, koro yavaşça toplanıyordu. Ses, Gabriel'in ruh haline uygun bir şekilde coşkuluydu.

“Burada olduğun için memnunum.” Kalbi doymuştu, genç kızın elini tutmak için uzandı.

Psyche başını kaldırıp ona gülümsedi, loşlukta yüzü solgun görünüyordu ama gözleri doğan güneşe rakip olacak bir ışıltıyla parlıyordu. Gabriel'in elini sıkıca kavradı ve eve doğru yürüdüler.

Öndeki araba yolu neredeyse çakıldan yoksundu, bir zamanlar itinayla düzenlenmiş yol yabaniotlarla kaplıydı. Taş basamaklar geçen zamana direnmişti, fakat Psyche geniş pencerelerin kirle kararmış olduğunu görebiliyordu ve bir iki tane de kırık cam vardı. İçerisinin çok kötü durumda olmadığını umdu. Gabriel buraya çoktan tüm kalbiyle bağlanmıştı; onun hayal kırıklığına uğradığını görmek istemezdi.

Merdivenleri yavaşça çıktılar, Gabriel nefesini tutmuş gibi görünüyordu. Gün gittikçe aydınlanıyordu ve ağaçlardaki kuşlar şimdi daha yüksek sesle ötüyordu.

Gabriel ağır ahşap kapıyı tıklatmak için uzandı. Ustalıkla bir kez vurdu, ardından inanamayarak haykırdı.

“Ah, hayır!” Psyche, Gabriel'in boşlukta kalan elini anlayışla kavradı.

Dokunuşunun etkisiyle kapı, paslı menteşelerin kırılmasıyla çatırdayarak tehlikeli bir şekilde yan yatmıştı. Sonra kendi ağırlığı onu aşağı doğru çekti ve onlara doğru dalgalanan bir toz bulutu yollayarak zemine çarptı. Kapının düşüşünün gürültüsü evin içinde baştan sona yankılanmış gibiydi.

Gabriel öylece kalakaldı; günün solgun ilk ışığında bile yüzü beyazlamış görünüyordu. Sonra derin bir nefes aldı ve ağırlığı atlında çatırdayan çürük keresteli kapıya basarak ilerledi.

“Gabriel bekle!” diye seslendi Psyche. Fakat Gabriel onu duymuyor gibiydi, evin içine dalmıştı. Yolunu dikkatle seçen Psyche onu izledi.

Evin içi, en iyimser yeni sahipleri bile yıldırırdı. Psyche etrafına baktı; duvarlar rutubetle çizgi çizgi olmuştu ve ahşap kaplama kemirgenlerin dış izlerini taşıyordu. Evde güçlü bir küf ve çürük kokusu hâkimdi. Psyche kokunun etkisini azaltmak için bir elini burnuna bastırdı ve ilk kapı girişinden içeri göz atarak ilerledi.

Burası bir zamanlar gündüz odası olarak kullanılıyor olmalıydı, fakat ekin kargaları boş şöminenin yanındaki raflara yuva yapmış ve örümcek ağları antika şamdanı öyle yoğunlukla kaplamıştı ki Psyche ana hatlarını güçlükle seçebildi. İçeri bir adım attı; az bir mobilyası vardı ve olan da örtülmemiş bırakıldığından nemle kararmış ve küfle çizgi çizgi olmuştu. Ocak rafının üzerindeki boş çerçeve orada bir ayna veya büyük boy bir resmin asılı olduğunu belirtiyordu; alıp götürülmüş olmalıydı. Ve duvar, kaybını onaylayan toz şeritleri sergiliyordu. Psyche odanın içine doğru bir adım daha attı, o vakit minik bir ayağın sıçrayışını duydu. Ürpererek koridora geri çıktı.

Dikkatle baktığı diğer odalar da daha iyi görünmüyordu. Neredeyse çıplak raflarında kalmış birkaç kitaba minnettar bir kütüphane vardı, bu kalanlar da ya rutubetten, ya soğuktan veya ihmalden tahrip olmuş durumdaydı. Bunun yanı sıra etrafta kaçışan fareler de cabası.

Burası bir kedi cenneti olmalıydı diye düşündü alay-

cı bir şekilde, fakat Gabriel'a göre... Derin bir nefes aldı, sonra küf kokularıyla öksürürken bu düşüncesinden ötürü anında pişman oldu. Ah, yeni bir başlangıç için çok mutlu, beklentiyle dolu, yüksek ümitlere kapılmış olan Gabriel. Böyle bir hayal kırıklığına nasıl katlanacaktı?

Parlak gün ışığı kirli pencerelerden parlaklık verirken içerisinin daha iyi görünmesine olanak sağlıyordu ve Psyche evin içine doğru biraz daha sokuldu. Maalesef ışığın artması ev hakkındaki sezgilerini değiştirmede. Rutubet ve ihmal her yeri sarmıştı; duvar kâğıtları şeritleri duvardan sarkıyordu. Örümcek ağları her köşede belirgindi, bazılarını mesken edinmiş siyah şekiller Psyche'nin geçişiyle seğirtiyor ve onu irkiltiyordu. Küçük kemirgen ayakları yürüngesi tozlu zeminde minik izler oluşturmuştu, bunun dışında bir adamın ayak izleri kalıntısını bırakmıştı.

“Gabriel, neredesin?” diye seslendi.

Onu sonunda, üst katlara kıvrılan merdivenlerde otururken buldu, yüzünü ellerinin arasına gizlemişti. Yanağındaki kir izinden, siyah saçına takılan örümcek ağı parçasından, evin daha ötesini incelemiş olduğunu ve sessizliğinden, eğilmiş omuzlarından giriş katındaki harabelikle çelişen bir şey bulamamış olduğunu anladı.

“Gabriel?” diye fısıldadı.

Gabriel başını kaldırdığında, Psyche onun yüz ifadesi karşısında sarsıldı. Umut ve mutluluk kıvılcımı uçup gitmişti ve yüz hatlarının - darbeyle çökmüş yanakları, derin bir kederle kararan gözleri genç kızın içini parçaladı - daha da gölgelenmesine neden olan nefesi titrekti.

“Gabriel, her şey düzelecek.”

Gabriel başını olumsuz anlamda salladı. “Burası benim evim olacaktı, bu arazi itibarımı yeniden yaratmamın, bir

beyefendi olarak kaybettiğim konumumu yeniden inşa etmemin anahtarı olacaktı, sahip olmam gereken yaşamı bana geri verecekti. Oysa benim ahmakça hayallerim kadar değersiz.” Sesi düzdü, tipik tonlamasından öyle yoksundu ki Psyche az kalsın bu sesin bir yabancıya ait olduğunu düşünecekti.

“Gabriel, öyle değil, hayallerin ahmakça değil.” Elini tutmaya çalıştı ama Gabriel onu tek bir işaretiyle uzaklaştırdı.

“Buranın bir gün, iyi bir aileden gelen bir kadının burada benimle olmasına yetecek kadar, düzeleceğini düşünme cüretinde bulundum. Burası, bir gün gelinimi getirmekten gurur duyacağım ev olacaktı.” Psyche’ye doğrudan bakmıyor gibiydi. “Ve bu ev çürüyen bir harabeden başka bir şey değil. Barrett arazinin durumu hakkında yalanlar söyledi... Yalanlar ve aldatmacayla tapuyu ortaya koydu... Ve ben de hepsini yuttum, ben, kendini kurnaz sanan ben.” Psyche’nin içini acıtan acı bir sesle güldü. “Ahmakların en acınası olanıyım.”

Psyche keskin bir sesle, “Gabriel, kes şunu!” dedi. Ne kelimelerindeki şiddetli öfkeye ne de altında yatan ıstıraba dayanabildi. “O kadar kötü değil.”

“Kötü olmadığını mı düşünüyorsun?” Genç kızın gözlerine bakmak için kafasını kaldırdı ve Psyche darbenin ne kadar derinine tesir etmiş olduğunu gördü. “Örümceklerden oluşan bir yatak ve vaktini, temelden geri kalanını durmadan kemiren irili ufaklı farelerle geçirmeyi mi dilerdin? Ne iyi ev bekçileri.”

“Kes şunu, Gabriel,” diye tekrar etti Psyche. “İç karartıcı bir durum, sana hak veriyorum. Ama evin iskeleti büyük olasılıkla sağlam - o kadar uzun süre ilgisiz bırakılmamış.

Hâlâ yeniden canlandırabilirsin, ancak beklediğinden daha uzun zaman alacak...”

“Ve daha fazla paraya mal olacak,” diye sessizce ekledi Gabriel. “Kumar masalarına geri dönmem gerekecek ve çaresizlik kafayı rahatlatan bir şey değildir. Ve mülkün kendisini kaybedersem, tek varlığımı, o zaman nereye giderim?”

Psyche, Gabriel’in bir kez daha İngiltere’yi terk ettiğini, hayatı haline gelmiş olan göçebeliği düşündü ve kendi ayrılış acısını hissetti. Hayır, Psyche buna izin veremezdi.

“Burasının sana layık olmasını istedim,” dedi Gabriel, Psyche’nin onu doğru duyduğundan emin olamadığı kadar yumuşak bir şekilde konuştu. “Burasının hayatımda yıllardır hiçbir şeyin olmadığı gibi temiz, güzel ve iyi olmasını istedim. Tozdan arındırıp cilaladıktan sonra sana yumuşak bir yastık sunmak istedim. Kraliçelere uygun altın, elmas ve sarayları hak eden biri için hiçbir zaman yeterince iyi olmayacaktı, tabii. Ama umut etmişim.”

Sesi kısılarak sessizliğe gömüldü ve Psyche onun gurunun ne kadar kırılmış olduğunu, sürdürmeye zorlandığı kontrollü yüzeyin altında ne kadar acıyla titrediğini gördü. Bu, maskeli balo için takmış olduğundan daha çok şey gizleme potansiyeli olan bir maskeydi - hayal ürünü aldatıcı gecenin üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibi görünse de sadece birkaç saat öncesiydi.

Şimdi maskeleri bir kenara koyma zamanıydı.

“Gabriel.” Psyche onun elini tuttu. Gabriel bu kez geri çekilmedi ama sarsılmışlığının, keder ve hayal kırıklığının arkasında net düşünemiyormuş gibi ne yapacağını bilmez bir biçimde ona baktı. “Muhteşem evlere ya da altın ve mücevherlere ihtiyacım yok. Sana ihtiyacım var, Gabriel. Yalnız senin aşkına, bana sunabileceğin en büyük hediye bu.”

Gabriel uzun bir süre boyunca ona gözünü bile kırpmadan baktı, sonra alay ve acı dolu bir sesle kahkaha attı. “Acımadan doğan sevgini kabul edeceğimi mi sanıyorsun?”

“Bu acıma değil...” diye araya girmeye çalıştı Psyche ama Gabriel onu dinlemiyordu.

“Seninle ilgilenen herhangi bir adam, senin geçmişi lekeli bir işe yaramazla ve örümcek ağlarıyla dolu domuz ahırına gibi bir evde çarçur olmana izin verir miydi? Buz gibi terbiyenin bile gizleyemediği berrak gözlerin ve cömert kalbinle, bundan çok daha fazla değerlisin tatlı Psyche. Sana böyle değersiz bir şeyi nasıl teklif edebilirim?”

“Bana kalbini teklif et,” dedi Psyche, sesi yumuşak ama netti.

Gabriel bu kelimelerin anlamını çıkarabilmiş olduğundan emin değildi. Psyche kendinden çok aşağı durumdaki bir adamı sevdiğini nasıl sanabilirdi? Gabriel burası için çok daha fazlasını umut etmiş ama kendini bir kez daha moloz yığınının üzerinde ters yüz olmuş bir halde bulmuştu - hayal kırıklığının sarsıntısı onu ıstırapla neredeyse deliye döndürmüştü. Başta bu evi kendi bencil sebeplerinden ötürü istemişti, fakat sonra onun için arzu etmeye başlamıştı, Psyche için. Karşısına çıkan bu olağanüstü tanrıçaya hediye etmek için. Bu yüzden bu üzüntüye dayanmak iki kat daha zordu.

Psyche’nin sözlerine inanamayarak başını iki yana salladı. “Kendini daha fazla alçaltmana asla izin vermem.” Sesi acı, umutsuzluk ve içini saran bir özlemle boğuk çıktı.

Psyche ona bakıyordu, mavi gözlerinden ne düşündüğünü anlamak güçtü. Dudaklarını birbirine bastırmıştı. Ah, onları öperek yeniden açabilse, o dolgun tatlı dudakla-

ra kendi dudaklarıyla sataşabilse, araştırmacı diliyle yumuşaklığının tadını alsa ve ona öğretse...

Ona aşk, kakhaha ve kelimelerle anlatılamayacak kadar derin hazla ilgili pek çok şey öğretebilirdi. Ama durumlar başka türlü gelişseydi. Ona verecek hiçbir şeyi yokken, alt üst olmuş hayallerini yansıtan bu harabe dışında sunabileceği güvenli bir barınak bile yokken değil.

Bitkinlikten donuklaşmış sesiyle, “Sürücü döner dönmeyi seni Londra’ya geri yollayacağım,” dedi. “Bensiz daha güvende olursun.”

“Peki ya sen?” diye sordu Psyche, sesi bir fısıltı yumuşaklığındaydı.

Gabriel ona cevap vermedi, sözlerine nasıl devam edeceğinden emin değildi. Bir adam kaç defa yere düşmüşken ayağa kalkabilir, kendine saygısının bir suretini yeniden kazanabilir ve yeniden deneyebilirdi? Şimdi Psyche’yi görmüş, onu sevmişken durumu daha da fenaydı, hayatta hiç itibarı ve yeri olmayan bir kumarbaz olarak başıboş dolaşmaktan, kart oyunlarındaki yeteneği ve belki de hoş yüzü ve rahat cazibesi dışında sunacak hiçbir şeyi olmayan biri olmaktan hiç hoşnut olmayacaktı. Tüm bunlar değersizdi.

Gözleri kısılan Psyche, Gabriel’in umutsuzluğunun derinliklerini okumuş gibi derin bir nefes aldı.

“Hayır,” dedi. “Seni bırakmayacağım.”

“Buna mecbursun,” dedi Gabriel, sesi düz ve soğuktu. “Senin de harap olman için bir sebep yok. Evine geri dön, güvenliğini ve itibarını koru. Ben Barrett’ı bulacağım ve bu mücadeleyi kati olarak çözeceğiz. Ona şimdi, düşünmüş olduğumdan bile daha çok nefret borçluyum.”

Gabriel’in kendini böyle doğrudan tehlikenin içine atı-

yor olduğunu düşünmek Psyche'yi korkudan kusacak hale getirdi.

“Hayır,” dedi. “Kalacağım.”

“Buna izin veremem.”

“Bana engel olamazsın,” dedi Psyche sakın bir şekilde. “Yani...”

Gabriel ikna edici konuşamayacak, ona bunun nasıl akılsızca olduğunu uygun bir şekilde açıklayamayacak kadar yorgundu.

“Seçim hakkı için seninle oynayacağım,” dedi Psyche aceleyle.

Gabriel kafası karışık olmasına rağmen kaşlarını kaldırdı. “Efendim?”

“Yeniden bir kumarbaz olacağını kastettin, değil mi? O halde, o halde şimdi başlayabilirsin. Kimin üstün geleceğini görmek için oynayacağız. Sen kazanırsan, sessizce Londra'ya döneceğim. Ben kazanırsam, burada kalacağım ve... Ve ödülüm de sen olacaksın.”

Bir an sessizlik oldu, sonra Gabriel boğazını temizledi. Sesi kısıktı. “Psyche... Tanrıçam, ne söylediğinin farkında değilsin.”

“Ah, yeterince farkındayım,” dedi Psyche, gülümseyişi sakindi. “Hatta epey farkındayım.”

Hâlâ evin harabe gibi olmasının sersemliğini üzerinden atamamış olan Gabriel, düşünmekte zorlanıyordu. Psyche'nin söylediğine inanamadı; o iyi bir aileden gelen nazik bir şekilde yetiştirilmiş genç bir kızdı. Doğru, ebeveynlerinin alışılmamış davranışları olmuştu, fakat onlar bile Psyche'nin sahiden anladığı türde bir özgürlüğe izin vermezlerdi. Gabriel'in bakışları genç kızın pürüzsüz boyun kıvrımına, öpmek için yanıp tutuştuğu boğazının di-

bindeki çukura doğru kaydı - mantıklı bir şekilde düşünemiyordu. Fakat karışık düşüncelerinde bile öne çıkan bir gerçek vardı.

Bir çocukla konuşur gibi yumuşakça, “Psyche,” dedi. “Ben bir kumarbazım, hayatta kalmak için kart oynarım. Beni yenebileceğini mi düşünüyorsun?”

“Deneyebilirim,” dedi Psyche, hâlâ tuhaf bir biçimde kendinden emindi.

Belki de suyuna gitmek daha kolay olurdu. Kandırıp karşı çıkmaya çalışmadan kart oyununda onu yener ve yoluna gönderirdi. Yine de...

“Elimizde kart yok,” diye belirtti. “Bu sebeple...”

“Kütüphanede bir deste gördüm.”

Gabriel omuz silkti; bu evde bir odayı böyle bir sıfatla onurlandırmak saçmalıktı ama bunu belirterek nefesini boşa harcamadı. “Peki, bir görelim.”

Tozlu koridordan geçip Psyche’nin kütüphane olarak tanımladığı geniş odaya doğru ilerlediler. Hakikaten, odanın köşesinde, bir zamanlar oyun masasının bulunmuş olabileceği yerde kartlar ahşap döşemenin üzerine saçılmıştı.

Gabriel başını iki yana salladı, ardından kartları toplamak için eğildi. Sert karton parçaları tozla kaplıydı ve biraz eğrilmişti ve en önemlisi de...

“Tam bir deste olmadan oyun oynayamayız,” diye açıkladı Gabriel. “Burada yalnız üçte ikisini görüyorum.” Kalan parçalar kuşkusuz odanın ahşap panellerinin arkasındaki bir kemirgen yuvasında yastık işlevi görüyordu.

“O halde olanlarla idare edeceğiz,” dedi Psyche. “Basit bir oyun, hiç değilse senin daha fazla olan deneyimini dengeleyecek. Salt şansa bağlı.”

Eskiden olsa Gabriel buna güler ve şans perisinin sadık

refakatçisi olduğunu söylediler. Şimdi ise böyle bir ifadenin ne kadar keskin ve asılsız görüneceğini biliyordu. Gabriel kafasını sallayarak teslim oldu. Böyle çetrefilsiz bir karşılaşmanın Psyche'den iyi oynama şansı vermeyeceği doğrudu, ama yine de kaybetmeyi tasavvur edemiyordu. Kartlar, onu belki de hayatta hiç yüzüstü bırakmayan tek şeydi.

Eğri kart tomarını beceriksizce karıştırdı, sonra yığını odada kalan tek mobilya olan üç bacaklı tozlu bir masanın üzerine yerleştirdi. "Pekâlâ, çek bakalım."

Psyche ilk kez gergin göründü. En üstteki karta uzandı ve ters çevirip karo valesinin solgun renklerini gösterirken gülümsedi. "Oldukça iyi bir kâğıt."

Gabriel, "Üçte ikiyi kazanan, oyunu alır," dedi.

Genç kız kaşlarını çatı ama Gabriel maça üçlüsü çekince rahatladı. "Ben kazandım," diye belirtti.

"Yalnızca, ilk turu." Başıyla işaret verdi ve Psyche başka bir kart seçti; masanın bacakları dengesizdi ve dokunuşuyla hafifçe sallandı. Bu kez kupa altılısı açtı ve kaşları çatıldı.

Gabriel karo onlusu çekti. "Ben kazandım."

Psyche dudağını ısırды, sonra yakından gelen küçük ayakların gıcirtısıyla sıçradı. "Gabriel!" Ona sessiz bir ricayla baktı.

Gabriel başını sallayarak odanın loş köşelerinden birine doğru yürüdü; sararmış eski bir gazete kâğıdının ve birkaç başıboş toz dalgasının altında Psyche'yi telaşlandırmış olan kemirgen bir kez daha sağa sola koşturmaya başladı. Gabriel ayağını sertçe vurdu ve fare kenar tahtasının içindeki bir delikte gözden kayboldu. Oda tekrar sessizleşti ve Gabriel masaya geri döndü.

"Davetsiz misafirimizi uzaklaştırdım," dedi buruk bir sesle. "Çek Psyche, gün ağarıyor ve yola koyulman lazım."

“Henüz kaybetmedim.” Vurgusunu kanıtlarcasına, desteye uzandı ve kupa kızını açtı.

Gabriel kaşlarını çattı. “Etkileyici,” diye kabul etti. Yavaşça kartlara uzandı ve bir maça valesi çekti.

“Kazandım!” Psyche haykırdı. “Kalıyorum, Gabriel.”

Gabriel iç çekti. Karşı karşıya kalmalarını önlemeyi ummuştu, fakat kartlar da onu yüzüstü bırakmıştı. Böyle bir günde, daha iyisini nasıl beklemişti ki?

“Bu bir çocuk oyunuydu,” dedi Gabriel, sesi sabırlıydı. “Ama bu karar bir çocuk oyununa bağlanamayacak kadar ciddi. İtibarını da canını da tehlikeye atmamalısın, Psyche. Geri dönmek zorundasın.”

Psyche başını iki yana salladı. “Bahislerinize sadık kalmaz mısınız, lordum?”

Gabriel sertçe, “Bana öyle hitap etme!” dedi. “Burada fareler dışında etkileyecek kimse yok. Şimdi gerçeği görmüş olduğumuza göre kılık değiştirmek için çok geç.” Başıyla evdeki tahribatı işaret etti.

Fakat Psyche ona sadece baktı. Bir adım yaklaştı ve Gabriel küfün ekşi kokusunun ötesinde parfümünün hafif kokusunu seçti. Azıcık kir genç kızın bir yanağını karartmıştı ama beyaz teni kusursuzdu, bir aile yadigarı sedefin içsel ışıltısıyla parlıyordu. Gabriel onu öyle çok istiyordu ki canı acıyordu. Ve - bu salak ipek pantolona lanet olsun - aşağı doğru bakarsa, masum olsun veya olmasın, Psyche ihtiyacının yoğunluğunun farkına varacaktı.

Durumun, hayalinin beyhudeliği duvarları kaplayan küf gibi içine sızdı. İstemiş olduğu her şeyi almaya çok fazla yakındı. Psyche’ye sahip olmaya ve ona layık olmaya çok yaklaşmıştı.

Ve kader onu son oyunda yenmişti.

“Bitti, Psyche.” Her harfî sakın bir kesinlikle telaffuz etti.

“Bunu demek istiyor olamazsın.” Psyche ona doğru ilerledi ama Gabriel geri çekilince durdu.

“Ama söylüyorum. Oyun sona erdi ve her kumarbaz ne zaman zararı kabullenip masadan kalkması gerektiğini bilir.”

Gabriel döndü ve kütüphanenin kapısına doğru yürüdü. Omuzları çökmüştü, yenilmiş ve yorgun görünüyordu. Psyche buna dayanamazdı. Yalnız kısa bir süre önce çok umutlu, çok coşkuluymuştu.

Yumuşakça, “Ama ben kazandım,” diye belirtti.

Gabriel kapı girişinde durdu ama genç kızın yüzüne bakmak için dönmedi. “Seni böylesine saçma bir bahisle burada tutmayacağımı söyledim. Ne istediğini biliyor olamazsın.”

Psyche’yi bundan daha fazla kızdıramazdı. Genç kız yaparken bile kendinden biraz korkarak eğri desteyi kaldırdı ve Gabriel’a doğru fırlattı.

Bu hareket kendini olağanüstü hissetmesine neden oldu.

Kartlar her yere saçıldı, ancak birkaç tanesi Gabriel’ın sırtına ve ensesine çarptı. Gabriel döndü ve ağzı açık bir şekilde ona bakakaldı.

“Beni dinle ve çok iyi dinle, Gabriel. Bana ne bildiğimi, neye ihtiyacım olduğunu ve ne yapmam gerektiğini söylemeyeceksin. Yıllar boyunca, sosyetenin kurallarına, nezaket prensiplerine uygun hareket etmek dışında bir şey yapmadım. Ve bundan usandım.” Sesi adeta bir çığlık halini alana dek yükseldi.

Gabriel bir şey söylemedi.

Psyche kelimelerin nüfuz etmesi için bir an bekledi, sonra çenesini kaldırdı. “Sen pes ediyor olabilirsin ama ben etmiyorum. Mirasımı elde edeceğim, Percy’yle evlenmeyeceğim ve sana sahip olacağım!”

Kaşını tuhaf bir biçimde kaldırdı. “Böyle mi düşünüyorsun?”

Karanlılıkla başını salladı. “Evet, seni adil bir şekilde kazandım.”

Gabriel bir an için bunun üzerine düşünür gibi göründü, sonra başını olumsuz anlamda salladı. “Bunu yapabilmeyi isterdim.”

Kibirli tutumu Psyche’yi çileden çıkardı ve genç kız toz dumanı kaldırarak elini köhne masaya vurdu. “Yapabilirsin!”

“Lanet olsun, Psyche. Yapamam!” Aralarındaki mesafeyi uzun adımlarla kat etti. Psyche’nin kollarını kavradı ve onu yakınına çekti. “Seni terk etmek zorunda olduğumu bilerek seninle sevişirsem, bedenine sahip olursam ve masumiyetini alırsam ne tür bir adam olurum?”

Gabriel çok kızgın olsa da Psyche onu sevgiyle izledi. Arzu ve ihtiyaç her zamanki maskelerini elinden almıştı; Gabriel’in bakışları alışıldık kayıtsız cazibesinden yoksundu ve saf duyguyla ışıldıyordu.

“Tanrım, seni sevmeyi çok istiyorum, tadına bakmayı ve...” Gabriel genç kızın çok yakınındaydı. Dudaklarına değen her ılık nefes, göğsünün onunkilere her sürtünüşü Psyche’nin içindeki isteği karşı konulmaz bir şekilde kabartıyordu.

Tam Gabriel’in ona sarılıp dudaklarını dudaklarına bastıracağını düşündüğünde, Gabriel onu itti. Kalçası acı verici biçimde masaya çarpsa da Psyche sağlam durmayı sürdürdü.

“Neden basitçe Percy’ye yapacağın gibi beni de dışlayamıyorsun?” Sesi zoraki ve gergin geliyordu.

Psyche güçsüz bir şekilde güldü. “Çünkü onu seni sevdiğim gibi sevmiyorum.”

Bu aşk ilanı, Gabriel’a neredeyse diz çöktürecekti. Bu saf, olağanüstü yaratık onu seviyordu. Ve onu incitmek zorunda olduğunu söylediği halde.

Yapmacık sırtışına zalim bir hava verdi. “Hayatım, talep ettiğinin sevgiyle bir ilgisi olmadığını ve tamamen şehvetten kaynaklandığını söylediğimde engin tecrübeme güven.”

Ama içinden oldukça farklı bir şey söylüyordu. *Hadi sevgilim. Beni bir bakışınla öldür veya yerle bir et, ama git böylece senin de hayatını mahvetmemiş olurum.* Psyche’nin kendi yüzünden itibarını kaybettiğini görmeyecekti.

Fakat beklenmedik bir şekilde Psyche’nin nefis dudaklarının köşeleri yukarı kalktı. Ona yaklaşırken gülümseyişi yavaş ve kendinden emindi. Ellerini Gabriel’ın gergin omuzlarına koyarak dudaklarını aralarında bir nefeslik mesafe kalana dek dudaklarına yaklaştırdı.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

Yapmacık sırtışı kaybolan ve gerilen Gabriel gözlerini bir an için kapadı.

“Seni seviyorum.” Psyche’nin sesi gittikçe sakinleşti.

“Dur artık,” diye emretti Gabriel. Genç kızın ona sunduğu, Gabriel’in çaresizce geri çevirmeye çalıştığı şeydi.

“Seni seviyorum,” dedi Psyche kararlılıkla.

Gabriel gözlerini açtı; Psyche o an Gabriel’in bakışlarının açığa çıkardığı mücadeleyi gördü. Acı çeken yumuşak bir sesle, “Sevmemelisin,” diye rica etti.

Psyche'nin gözleri yaşlarla doldu, çünkü adamın da onu sevdiğini biliyordu. Kirli ellerini kaldırdı ve Gabriel'in sakallı yanaklarını kavradı. Gabriel başını çevirerek genç kızın avuç içlerine tutkulu bir öpücük kondurdu.

Güçsüz bir şekilde gülerken Psyche kendi gözyaşlarının tadını aldı. "Sanırım şimdi doğru olan yerine gerçek olanı yapma zamanı, aşkım." Sert dudaklarının yakınındaki yara izini izleyerek ona gözleriyle tapındı. "Bana bunu öğrettin." Alnını onunkine yaslayarak ihtiyacını fısıldadı: "Şimdi, geri kalan her şeyi öğret."

Gabriel'in daha fazla kaçamayacağını biliyor olsa bile, Psyche böylesi bir yüzleşmeye hazırlıklı değildi. Gabriel onu hızla kendine doğru çekti ve dudaklarının tatlı bir çarpışmayla buluşmasıyla nefes alış verişleri gittikçe hararetlendi.

"Nasıl istersen, tanrıçam," dedi Gabriel en sonunda geri çekildiğinde. "Ama başka talimat yok; bir defalığına benim yöntemimle hareket edeceğiz."

Psyche'nin midesi beklentiyle kasıldı, başını onaylar şekilde sallayınca yanağı Gabriel'inkine sürtündü. "Bunu yapabilirim," dedi, sesi istekliydi. Gabriel'in derinden gelen kıkırdamasını duyduğu kadar hissetti de. Ona çıkışmak için geri çekildi ama Gabriel'in yüz ifadesindeki ani değişim Psyche'yi durdurdu.

Ağırbaşlı bir şekilde, "Seni hak etmediğimi biliyorum," dedi Gabriel.

Psyche itiraz etmek için ağzını açtı ama Gabriel bir elini onu susturmak için kaldırdı.

"Ama en azından birkaç saatliğine burası evimizmiş, sana layıkmış ve ben de sana layıkmışım gibi davranmak istiyorum." Gözlerini kapattı ve boğazına takılıp kalan

yumruyu yutkundu. “Sadece kısa bir süre için hak ettiğin adam olmama izin ver.” Göz kapaklarını zorla kırıştıtararak kaldırdı ve genç kızın yanaklarına yansıyan kendi gözyaşlarını gördü. “Birlikte geçireceğimiz bu kısa zaman bende bir ömür boyu sürecek.”

Psyche yanıt vermekten aciz bir şekilde ona hülyalı bir gülümseme sundu.

“Psyche, sevgilim.” Sesi titriyordu. Kendini sevişmede acemi bir delikanlı gibi hissetti. Titreyen bir elini genç kızın yanağına doğru kaldırdı ama onun sıcaklığını hissedemedi geri çekti. Onu bir kez hissettikten sonra durma gücüne sahip olacağını hiç sanmıyordu. “Ben, ben seni hiçbir şekilde incitmek istemiyorum. Kalsaydım, incitirdim. Sevdiklerimi sonunda hep incitiyorum...”

Ama Psyche herhangi bir uzaklığa izin vermeyecekti. Gabriel’ın elini yakalayarak yeniden yanağına koydu, parmak uçlarını kendi pürüzsüz tenine ve dudaklarının dolgunluğuna hafifçe değdirdi. Ayak ucuna yükselerek onu öptü ve dudaklarının yumuşaklığı Gabriel’ı bir kez daha hayran bıraktı. Gabriel zayıf bir inlemeyle genç kızı daha da yakına çekti, kendinden emin bir biçimde onu öptü ve Psyche kollarının arasında rahatladı.

Öpüşme uzadı ve dudakları ayrılınca Gabriel onun ağzının tatlılığını tadabildi ve burada bulduğu yumuşaklık iştahını kabarttı. İstilasını bekleyen başka yerleri düşündü ve kendini gerçekten toy bir delikanlı gibi rezil edeceğinden korkarak kasığındaki ağrıyı hissetti. Azıcık geri çekildi.

Psyche gözlerini açtı, yüz ifadesi anlaşılmazdı.

“Seni sevdiğimde, bunun sonsuza kadar sürmesini istiyorum,” diye açıkladı Gabriel, bir yandan da elini genç

kızın boynunda yavaşça gezdiriyordu. Psyche'nin nabızı elinin altında kanat çırpın bir kuş gibiydi.

Psyche rahatladı. Fakat Gabriel bir an için genç kızın sakinliğinin altında bir tedirginlik işareti görmüştü.

“Sonsuza kadar vaktimiz olabilir, aşkım,” diye fısıldadı Psyche.

Gabriel ona güvenceler vermek yerine itinalı bir yavaşlıkla ileri uzandı ve onu tekrar öptü.

Dudakları sağlam ve kendinden emindi. Psyche dokunuşunun acıtan tatlılığıyla eriyip biteceğini düşündü. Sonra öpücük daha derin ve talepkâr bir hal aldı. Psyche kendini ona yasladı, göğsünden yükselen sıcaklıkla onun tutkusuyla buluşmaya hazırды.

Psyche gözleri kapalıyken bile Gabriel'in dokunuşunun, yanağını okşayan parmaklarının yavaş yumuşak hareketlerinin farkındaydı. Hafif dokunuşları her yanına hafif ürperti hisleri yolluyordu ve elini boğazındaki kıvrıma sonra da ense kökünü okşayarak boynuna düşürdüğünde genç kız teni yanıyormuş gibi karıncalanmalar hissetti.

Ellerinin ilerlemesini şevkle bekledi ama Gabriel acele etmedi, parmak uçlarını boğazının omuzlarının ve ensesinin üzerinden tekrar tekrar kaydırdı ta ki Psyche arzuyla titreyip kendini adamın ahenkli bir melodi çaldığı bir enstrüman gibi hissedene dek.

Psyche konuşamıyordu, kelimelerin ötesindeydi. Bu duyuşal hazzın onu ele geçirdiği, mantık çerçevesinde öngöremediği, düşüncelerin yok olduğu yalnızca hislerin var olduğu bir yerde. Bir duyu bataklığına düşüyormuş gibi hissetti - sonra gerçekten düşüyor olduğunu fark etti ya da en azından Gabriel sırtını özenle döşemeye yerleştiriyordu. Siyah pelerinini çözmüş ve tozlu panele sermişti.

“Bunun bizim yatağımız olduğuna ve seni güzel kokulu çarşaflara, kuş tüyü yastıklara yatırdığıma inanmak istiyorum,” diye fısıldadı Gabriel boğuk bir sesle kulağına. Psyche bunun üzerine gülümsedi ve Gabriel onun yanına uzandı.

“Ve bu da sevgilinin giymesi için özel olarak seçtiğin bir elbise, kirli bir kostüm değil.” Elinin emin bir hareketiyle Psyche’nin tuniğini beline kaydırды ve daha aşağı, uyluklarına doğru çekti.

Psyche yumuşak bir itiraz sesi çıkardı ama Gabriel sağ elini yukarı kaldırdı ve duygu dalgalanmaları genç kızı istila edene dek sırayla göğüslerini okşadı. Deneyimli parmaklarla göğüslerinin kıvrımının izini sürdü. Hiçbir erkek daha önce ona böyle dokunmamıştı - eline vurarak uzaklaştırdığı Percy’nin ara sıra kaba beceriksiz dokunuşları bununla karşılaştırılamazdı. Ama şimdi kuzenini veya başka bir erkeği düşünmek adeta kutsal olana bir küfürdü.

Göğüslerini Gabriel’in avcuna daha çok bastırmak için sırtını kavislendirdi. Gabriel’i itmeyi hiç istemiyordu. Borçlu oldukları zevklerin farkındaymış gibi dik ve hassas göğüs uçları gerildi. Psyche zevkten uzun uzun iç çekerken, Gabriel öne eğildi ve dudaklarını göğsüne bastırarak genç kızı şaşırttı.

Bu da neydi böyle? Gabriel’in dudakları göğüs ucunu bulunca ve tropikal bir denizden gelen sıcak bir medcezir gibi zevk dalgaları taşana kadar onu öpüp kuşatınca, Psyche nefes nefese kaldı.

Saf zevkten ölmek mümkün müydü? Bu kısa ön hazırlık onu bu kadar duyarlı bir hale getirdiyse, sevişmenin sunabileceği daha fazla zevki hayal edemiyordu - ve ardından yanılmış olduğunu anladı.

Gabriel başını indirdi ve karnının yumuşak derisini öptü, genç kız sıcak dudaklarının etkisiyle titredi. Sonra Gabriel'in eli o tatlı kıvrımları kavradı ve ipeksi altın tüylere dokundu.

Psyche bir an için gerildi, yine de karnındaki hisler çok yoğundu, bu yüzden onu itemedi. İlgüdüsel olarak Gabriel her ne teklif ediyorsa istiyordu, fakat bunun ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Ama Gabriel'in vardı. Onu şimdiye kadar az kadının haberdar olmuş olduğu yollarla memnun edecekti. Eli Psyche'yi yatıştırdı, kışkırttı, onu şimdiye kadar var olduğunu bile bilmediği hislere açtı, öyle yükseltilere çıkardı ki neredeyse soluğunu kesti. Gabriel tutsağını yalnız parmak uçlarıyla elinde tutarken Psyche'nin uylukları arasındaki baskı girdap gibi dönüyor ve geliyordu.

Psyche nefes nefese kalmış bir halde çaresizce onun adını fısıldadı. Gabriel anlayışla onun kızarmış yüzüne doğru gülümsedi ve parmak uçlarının izini dudaklarıyla izlemeye başladı.

Psyche önce şaşırdı, sonra enfes bir heyecan dalgasının içinde kendini kaybetti. İstemsizce Gabriel'in saçlarını kavradı ve aç ağzı sırlarını oburca tüketirken ona sıkıca tutundu.

Gabriel ellerini genç kızın salınan kalçalarına kaydırды ve diliyle okşayışlarını sürdürdü. Çok geçmeden Psyche'nin zevkten kendinden geçmesiyle birlikte Gabriel yerinden doğruldu ve onu hareketsiz kalana dek öptü.

Psyche'nin memnuniyetinden haz alarak, şaşırtıcı ama tutkulu tepkilerini izledi. Psyche bir süre dinlendi, sersemlemiş görünüyordu, açık tenli bedeni siyah pelerinle

tam bir kontrast oluşturuyordu. Sevişme sırasında saçları çözülmüş ve terden nemlenmiş bedeninin etrafına kıvrılmıştı. Kıvrık tutamlar göğüslerine ve yanaklarına yapışmıştı.

“Asla bilmezdim.” şaşkınlığını dile getirdi Psyche.

Kalbinin gümbürtüsünü hâlâ hissederken, “Ben de bildiğimi sanırdım,” dedi boğuk bir sesle. “Ama bana öğretebileceğin çok şey olduğunu görebiliyorum.”

Psyche bunun anlamsızlığı karşısında başını iki yana sallarken, kendisinin tamamen çıplak ve onun tamamen giyinik olduğunu fark etti.

“Hiç de değil,” dedi Psyche baştan çıkartıcı bir sesle. Gabriel’in teninin sert sıcaklığını kendi teninde hissetme ihtiyacı duyarak gömleğini çekiştirirken küçük titremeler onu hâlâ sarsıyordu. Aceleci ellerle aşağı uzandı, Gabriel ona yardım ediyordu, göğsünü çıplak bırakana ve erkekliğini açığa çıkarana kadar düğme ve bağları hızla çekti.

Gabriel’in arzusunun kanıtına bakarken Psyche’nin gözleri kocaman açıldı.

Gabriel gırtladığından yükselen alçak bir sesle kıkırdadı. “Tanrıçam, bir erkeğin egosuna iyi gelirsin.”

Psyche kafasını yukarı kaldırarak tekrar onun yüzüne baktı, omuz silkti ve her zamanki kibrinin zayıf bir taklidini yaptı.

“Ah, hayır gelmezsin.”

Genç kızın nabzı neredeyse normale dönmüştü ki Gabriel sertliğini Psyche’nin ıslak sıcaklığına bastırarak onu bambaşka bir heyecan dalgasının içine sürükledi.

Gabriel bir süre öylece durdu ve Psyche’nin kirpiklerinin titreşerek açılmasını ve tutkuyla kamaşmış gözlerini kendininkilere yoğunlaştırmasını bekledi.

Ağır bedeninin onu sert zemine bastırması kadar bakışları da Psyche'yi esir aldı.

“Sana tapınmak için bir ömür boyu vaktim olduğunu hayal et.”

Psyche bu söze karşı koyamadan, Gabriel kendini pürüzsüz bir şekilde onun ıslak sıcaklığına doğru itti.

Nefesi kesilen Psyche bu yabancı hisle biraz gerildi, fakat Gabriel hislerini önceden tahmin ediyor gibiydi çünkü başını onunkine doğru eğmişti. Zor nefes alıyordu, dikkatli bir şekilde Psyche'nin göz kapaklarına öpücükler kondurdu ve alnındaki darmadağın buklelere burnunu sürttü.

Psyche'nin içinde kendini sabit tuttu ve genç kızın buna alışmasına olanak tanıdı. Onun için bu çok yeniydi. Dehşetin kıyısındaiken Psyche gözlerini açtı ve Gabriel'in onu izlediğini gördü, okyanus derinliğinde gözleri nazik, yüz ifadesi ise istekliydi.

“Rahatla aşkım,” diye fısıldadı Gabriel ve neredeyse tamamen dışarı çıkıp yeniden genç kızın derinliklerine gömüldü. Psyche kendini hazırladı, ancak bu kez acı çok daha hafifti ve bedenini saran Gabriel'in kolları gerçek anlamda rahatlatıcıydı.

Gabriel genç kızı dudaklarından nazikçe öperken, “Sen benim için hayatımdan bile daha değerlisin,” diye fısıldadı.

Sonra usulca hareket etmeye başladı ve bu kez hiç acı yoktu, Psyche sadece bu özenli hizmetin her yanında büyüttüğü harika hisleri duyumsuyordu. Gabriel dokunuşu, dudakları, derinlerindeki tutku uyandıran erkekliği ile adeta bir duygu yoğunluğunu fitillemişti.

Psyche içinde salınan zevk dalgalarını öyle yoğun hissediyordu ki bu neredeyse acı vericiydi; bu kadar fazla hazzla dayanamayacaktı - muhakkak parçalara ayrılacaktı, sabah

güneşinin karşısındaki bir çiğ damlası gibi buhar parçaları halinde yok olup yükselecekti.

Gabriel içinde hâlâ hareket ediyordu, temposu hızlanmıştı. Psyche bu birleşimi benliğinde duyumsuyordu. Sanki ikisinin de bedenini saran tek bir ten, ikisinin de damarlarında atan tek bir nabız vardı. Bir kişi olmuşlardı ve Psyche dünyaya bir daha asla aynı şekilde bakamayacaktı.

Dalgalar daha yüksek, daha derindi ama bu kez Psyche ne beklemesi gerektiğini biliyordu ve kendisiyle Gabriel için bunu çaresizce istiyordu. Kendini sonunda bıraktı, onunla hareket ediyor, güçlü vuruşlarına karşılık veriyor, onu kendine çekiyor, öpüyordu. Sadece düşüncenin, kelimelerin ötesinde coşan bir coşkuyla - hiçbir şairin ifade etmeyi bile ummamış olduğu bir coşku - zirveye ulaşan artan tutkuyu hissediyordu.

Psyche çığlık attı, sonra tüm bedeni gerilen Gabriel'in içinden çıkıp bir kenara atılmış kuşağa boşaldığını hissetti.

Gabriel onu öptü ve kollarının arasına aldı. Tutkunun etkisi hafiflerken yan yana, nefes nefese uzanıyorlardı. Psyche kendini çok canlı hissediyordu, öyle ki yuvalarındaki fareleri, ipeksi ağlarında seğirten örümcekleri, kendi semavi müziklerini yapan yıldızları duyabileceğini düşündü. Birkaç dakika boyunca konuşmak mümkün değildi; yanağı Gabriel'in göğsüne dayalı yatmaktan, bronz tenini kaplayan terin hafif parlaklığını hissetmekten, hâlâ hızla çarpan kalbinin, sonunda yavaşlamaya başlayan nefesinin sesini duymaktan ve tepkilerini kusursuz bir hassasiyetle yansıtmış olduğunu bilmekten memnundu. Onlar bir bütünün iki parçasıydılar.

“Farz et ki bedeninden ayrılmak yerine tohumlarımı

içine boşalttım ve rahminde küçük bir can yarattık.” Titreyen elini oradaki bir canı korurmuşçasına Psyche’nin karnının üzerine koydu. Psyche engellemediği gözyaşlarının yanaklarından süzülüp saçlarını nemlendirmesine müsaade etti.

Gabriel onun gözyaşlarını sildi ve gülümsemesini geri getirmeye çalıştı. Çok alçak bir sesle, “Gerçekten bir tanrıçasın,” dedi. “Tapınağında ibadet ettim.”

Psyche kalbi acıyor olsa bile Gabriel için gülümsedi. Onu çok iyi tanıyordu ama aşkına layık olduğuna onu nasıl ikna edeceğini bilmiyordu. Gabriel buna inanıncaya kadar Psyche’nin söyleyeceği hiçbir şey onu etkilemeyecekti. Onun için kendini toparladı ve sesine alaycı bir tını yerleştirdi. “Saygısızlaşma.”

“O halde, ruhumun çok uzun süre eksik kalmış parçasısın.” Gabriel’in sesi bu kez ciddiye; Psyche onun sözlerinde samimi olduğunu biliyordu.

Gabriel gözlerini kapattı. Nefesi yatıştı ve Psyche onun uykuya daldığını düşündü. Araba yolculuğu sırasında onları buraya getirmiş olan tehlikeden acele kaçışları yüzünden hiç dinlenememişti.

Böyleleri daha iyiydi. Psyche geleceklerini daha fazla yadsımasına dayanamazdı. Aşkını ona adamıştı ve bu konuda samimiydi. Doğru, Gabriel uzun süre bağımsız yaşamıştı, eğilimleri serbestti, cazibesini, yüzü ve mükemmel bedeni birçok kadında şehvet uyandırmıştı.

Psyche ona sahip olmayı nasıl bekleyebilirdi?

Sadece isterdi, hepsi bu kadar. Ama yine de geleceğin daha fazlasını taşıyabileceğinden de kuşkusu yoktu.

Başını çevirdi ve Gabriel’a baktı. Kuşluk vakti güneşi, örtülü olmayan pencerelerden içeri süzülürken camlarda-

ki kir parlak ışığı emiyor, böylece Gabriel'in yüzükoyun yatmış bedenine saygılı, yumuşak bir şekilde düşüyordu. Psyche onun uykuda bile katı olan yüz hatlarını inceledi. Ya Gabriel'a sahip olacaktı ya da hiçbir erkeğe. Ellerini kenetledi ve sessizce yakardı.

Lütfen, birlikte bir geleceğimiz olmasına izin ver!

Bölüm 19

Uyandıklarında Psyche hâlâ Gabriel'in kollarında yatıyordu, çıplaklığına rağmen rahattı. Gabriel'in bakışları kızarıklığı geçmemiş göğüslerinin üzerinde gezindi, açık hayranlığı Psyche'nin bilinçsiz olarak kabul ettiği bir kut-sanmaydı. Pek çok şey çok hızlı bir şekilde değişmişti ve Psyche de değişmişti. Psyche zihninin bir köşesinde buna şükretti, gelecek ne taşıyor olursa olsun Gabriel her zaman için ona aşkın tensel kısmını, aşkın diğer yüzünü öğreten tek kişi olacaktı. Psyche başka kimsenin zihnini ve kalbini bu tutkunun mucizelerine açamayacağından, fiziksel tabiatında böyle tepkiler - kendini bile şaşırtmasına izin vermiş olan tepkiler - elde edemeyeceğinden emindi. Hayır, bunun ilk seferi olmasından memnundu, Gabriel'la olmasından da ve bu hakikaten aşkın bir dışavurumu olmuştu.

İkisi de hâlâ hafif bir ter parlaklığıyla yapış yapıştılar. Psyche sıcak bir banyoyu özlemle düşledi veya içine dala-bilecekleri gözlerden uzak, buz gibi bir göl bile iyi olurdu. Birlikte, çıplak, ateşli tenlerinin üzerindeki soğuk suyun hissi... Ve bu resim zihnindeki sevişme görüntülerini yeni baştan canlandırdı; içinde böyle kolaylıkla yeniden uyanan hislere hayret ederek gözlerini kırıştırdı.

Gabriel bir dirseğinden destek alarak yerinden doğruldu ve yüzünü seyreterek, mavi gözlerinde alevlenen arzu kıvılcımına gülümseyerek Psyche'nin üzerine eğildi.

“Sanırım yarattığım bir...”

“Canavar mı?” diyerek araya girdi Psyche ve bu hislerin normal olmamasından biraz korktu.

“Asla,” dedi Gabriel çabucak. “Bir mucize, tam olarak benim yaratımım olmasa bile. Bir uyanış, demeliydim belki de onun yerine. Her zaman uygun dış görünüşünün altında yattığından şüphelendiğim tutkuların varlığını fark ediş.”

Psyche'nin gözlerini bulutlandıran kuşkuyu gördü ve onu çok nazik bir şekilde öptü. “Sevin, aşkım; sana saf kalbinden, kendi sağlıklı bedeninden ve zihninden gelen nadir bir hediye bahşedilmiş. Senin şimdiden içgüdüsel olarak kavramış olduğunu öğrenmek bazı kadınların yıllarını alıyor, bazıları ise bunu hiç öğrenemiyor.”

Bazı kadınlar yeterince ilgi gösteren, bilge ve nazik olan, yeterince seven, kendilerini bu malumata ulaştıran bir erkeğe hiç sahip olamaz. Psyche bu sezgisini dile getirmedi.

Dudaklarını Gabriel'ın dudaklarına bastırdı ve “Peki,” dedi yavaşça. “İsteklerime boyun eğmeni sağlayan ne oldu?”

“Dürüst olmak gerekirse, bir sonraki hareketinin masayı bana fırlatmak olabileceğinden korktum.” Gabriel bir kahkaha attı ve Psyche'nin sahte kızgın saldırılarından sakınmak için başını eğdi. Sıradaki vuruşun olasılığına karşı yavaşça Psyche'nin bileklerini ellerinin içine aldı ve yenisinden uzun soluklu bir öpüşe teslim oldular.

Fakat belli belirsiz bir ses Gabriel'ı hareketsizleştirdi. Gabriel duraksadı ve başını kaldırdı.

Psyche de bu sesi duymuştu. “Fare mi?” diye fısıldadı.

“Öyleyse bile, çok büyük iki çift ayak,” dedi Gabriel kasvetli bir sesle. “Sanırım, artık bu harika konuttan ayrılma zamanı geldi, sevgilim.”

Psyche basit tuniğini hızla başının üzerinden geçirdi ve aşağı çekti. Saçlarını elinden gelen en iyi biçimde düzeltti ve peleriniyle sandaletlerine uzandı.

Gabriel da bu esnada hızla giyindi. Lekeli mavi kuşığı külleri temizlenmemiş olan şömineye attı; zemindeki toz tabakasını dağıtmışlardı ama birinin buraya gelmiş olduğunu gösterecek başka işaret yok denecek kadar azdı. Ayakkabılarını bir eline alan Gabriel diğer eliyle de Psyche’nin kendisini takip etmesi için bir işaret yaptı. Psyche tozlu zemin boyunca ayakucuna basarak yürüdü ve Gabriel kapı çerçevesinden etrafa dikkatle bakarken onun arkasında bekledi.

“Sesler arka kapıda olduklarına işaret ediyor,” diye fısıldadı Gabriel.

Psyche ‘onların’ kim olduğunu bile sormadan başını salladı. İkinin de kuşkusuz olmadığına emindi. Barrett asla pes etmeyecekti; ölüm saçan çetesini daha ne kadar atlatmaya devam edebilirlerdi?

Hangi taraftan, der gibi Gabriel’a baktı. Arkasında kalan aşırı geniş, kırılmamış çalılar tarafından gölgelenen pencereye göz atan Gabriel eliyle işaret verdi ve sessizce pencereye doğru koştu.

Gabriel pencerenin kanadını iterken homurdandı, tahta yılların ihmalinden ötürü şişmişti. Sonunda sürgü açıldı, Gabriel hızla çevreye göz attı, sonra da Psyche’nin pervazdan atlaması için geri çekildi. Güçlkle diğer tara-

fa gezerken Psyche'nin ellerinden tuttu, sonra onu bir iki metre yükseklikten zemine bıraktı.

Gabriel onun ardından yumuşak toprağa atlarken Psyche etrafa bakındı. imler hışırdadı ve çalılar kımıldadı; hafif sesler Psyche'nin kulağına gürültülü gelmeye başlamıştı. Acaba birisi onları duymuş, kaçışlarını görmüş myd?

Evin arkasından gelen bir bağırış ona cevap vermiş oldu.

"Ah, kaçıyorlar!" diye haykırdı boğuk bir ses.

Gabriel, "Ağaçlara doğru koş," diye talimat verdi Psyche'ye.

Hayatları için koşarlarken Gabriel elini tutmakta olduğu Psyche'yi adeta sürüklüyordu. Psyche ıplak ayakları çakıl taşlarına çarparken ve sert kökler tarafından kesilirken acıyla yüzünü buruşturdu ama hızla koşmaya devam etti. Bir keresinde az kalsın düşüyordu ama Gabriel onu yakalamış ve onu kuvvetle kendine doğru çekip kaldırmıştı.

Adamlar peşlerinden koşuyorlardı, Psyche alıların arasından bedenlerinin gürültüsünü duyabiliyordu, arkaya doğru kısa bir an baktığında hareketlerini seçebildi. Kısa süre sonra nefes nefese kaldı ama Gabriel hiç yorulmuşa benzemiyordu ve güçlü eliyle onu cesaretlendiriyordu. Psyche ayakta kalmaya ve ciğerleri zorlanmaktan patlayınca kadar koşmakta kararlıydı. Zayıf bir halka, Gabriel'in ele geirilişinin, ölümünün sebebi olmayacaktı. Ne de kendi lmnn. Barrett ve kiralık haydutlarının ellerine düşme düşüncesi dehşetle ürpermesine neden oldu.

Bunun zerine bğr acıyana, bacakları titremeye başlayana ve görünüşü kırmızı çizgilerle bulanıklaşana dek

koştı. Ancak tükenmiş bir sersemlikle yalpalamaya başladı. Artık Gabriel'in söylediklerine bile anlam veremeyecek duruma geldiğinde, Gabriel onu omuzlarına alıp dev bir meşe ağacının gölgesine taşımak zorunda kaldı. Psyche o an şehir hayatına alışkın takipçilerinden kaçmış olduklarını fark etti.

“Biraz dinlen,” diye fısıldadı Gabriel. “Ama ses çıkarma.”

Psyche başını salladı, cevap vermeye yetecek kadar nefesi kalmamıştı. Tüm bedeni titriyordu ve Gabriel onu kendine dayalı tutmasa yere düşerdi - sert kaslı bedeni, güçsüz durumunda gerçekten güven vericiydi.

Zorlu nefes alış veriş yavaşladığında Psyche etrafa kulak kesildi. Etraflarındaki koru yeniden boş görünüyordu; kuş cıvıltılarını duydu ve bir an sonra gökyüzünde bir yerde, bir şahin acı acı bağırdı. Çıkardığı ses Psyche'yi ürpertti. Şahin bir yırtıcıydı, belki de bir ötücü kuşa pike yapmış ve elinden kaçırmıştı, bu yüzden kızgındı. Ve ormanın içinde bir o kadar kızgın, bir o kadar hüsrana uğramış başka yırtıcılar da vardı.

Çete üyeleri pes edip çürümekte olan eve geri dönmüş olabilirler miydi? Yoksa bitişik ağacın arkasında onların ortaya çıkmasını mı bekliyorlardı?

Psyche ürperdi. Bu ağacın gölgesinde sonsuza kadar saklı kalamazlardı.

Gabriel da onunla aynı fikirde görünüyordu. Kulağına fısıldadı: “Kasabaya ulaşabilirsek...”

Psyche başıyla onayladı. Sürücüsü at arabasıyla birlikte oradaydı ve tanıklık edecek başka insanların varlığı belki adamları saldırıdan caydırırdı. Gabriel yakınlarındaki ağaç kümelerini gözden geçirdi, sonra Psyche'ye bir baş işare-

ti verdi. Psyche hızla ama mümkün olduğunca sessizce - adım attığı yeri gözleyerek, ayaklarının kanıyor olduğunun ve herhangi bir av köpeğinin takip edebileceği bir iz bırakıyor olduğunun bilincinde olarak - Gabriel'in peşinden ağaçların arasından geçti.

Gabriel'in araba yoluna doğru sapıyor olduğunu düşündü veya belki de buna paralel gidecekti; ağaçların arasında fazla uzaklaşıp kaybolma riskini alamazlardı, kazara aynı yoldan geri dönebilir ve dosdoğru bir tilki inine girebilirlerdi. Yine de araba yolundan aşağı açıkta yürürlerse görülme ihtimalleri vardı.

Psyche tüm bu tehlikeleri değerlendirdiği sırada Gabriel'in kaskatı kesildiğini hissetti. "Ne oldu?" diye fısıldadı. Çok geçmeden, o da at toynaklarının zayıf sesini duydu. Barrett takviye mi yollamıştı? Korkuya kapıldı ve Gabriel'in acımasızca gerilen çenesini gördü. Elini tutmayı sürdürüyordu ama diğer eliyle gömleğinin içine uzandı ve küçük bıçağı ortaya çıkardı.

Psyche bir savaş olmadan ona zarar veremeyeceklerini veya Gabriel'i ele geçiremeyeceklerini biliyordu, fakat ne yazık ki sayıca Gabriel'a üstün gelecekleri belliydi.

Gürültü yakınlaştı ve Gabriel onlara yaklaşan atı veya takımı seçmek için yapraklı bir dalın altına eğildi; araba yolu şimdi saklandıkları yerden yalnız birkaç metre ötedeydi. Ardından Psyche'nin elini bıraktı ve - Psyche'yi şoke eden bir şekilde - yaklaşan araca doğru bağırarak ve kollarını sallayarak fırladı.

Psyche şaşkınlıkla onu izlerken, Gabriel arkasına döndü ve ona gelmesini işaret etti. "Çabuk," diye seslendi.

Psyche ona katılmak için koştu, o vakit yayılan bir rahatlama dalgası ile gelenin kendi aracı ve atlarıyla ve tali-

mat verildiği üzere onları almak için dönen kendi sadık sürücüsü olduğunu gördü.

“İçeri gir!” Gabriel kapıyı çekerek açtı, böylece Psyche zorlukla da olsa araca binebildi. Gabriel sürücüye, “Saldırıya uğradık,” diye seslendi. “İlk fırsatta dön ve bu yerden hızla uzaklaş! Ana yola çıktığında sana ayrıntılı yön tariflerini vereceğim.”

Adam başıyla onayladı ve Gabriel hızla araca bindi.

Psyche hâlâ hızla nefes alıp veriyordu. “Barrett’in katilleri nerede? Bizi görmüşler midir?”

“Bilmiyorum ama kısa süre içinde onları arkamızda bırakacağız,” dedi Gabriel, tüm bu gerilimin serbest kalmasından sersemlemiş gibiydi. “Barrett’in dört atlı bir takıma bile sahip olamayacak kadar az parası var. Ellerinde daha önce kullanmış oldukları tek atlı küçük araba varsa, senin atlarına yetişemezler.”

Psyche başını olumlu anlamda salladı ve derin bir nefes aldı. Ağaçların arasında çılgın koşuşlarında sarf etmiş olduğu gayretten ötürü yanakları kızarmıştı ama ten rengi şimdi normal kremsi tonuna dönüyordu. Geriye uzandı ve buklelerini düzeltmeye çalışırken karmakarışık saçlarından ince bir dal çekti. Gabriel’in bu manzara karşısında aklına Psyche’nin tokalarını kütüphane zemininde çıkardığı an geldi.

Gabriel’in bu kısa sevinci hızla söndü ve yeni bir suçluluk dalgası hissetti. Düşmanları daha ne kadar Psyche’nin güvenliğini tehdit edeceklerdi?

“Londra’ya geri mi dönüyoruz?” diye sordu Psyche, sesi yumuşaktı.

Gabriel seçenekleri değerlendirdi; bu haydut topluluğunu hafife almıştı; bunu bir daha yapamazdı. “Hayır,

bunu bekliyor olmalılar; yol boyunca pusu kurmuş bekliyor olabilirler,” dedi. “Onun yerine güneye gideceğiz.”

Psyche buna karşı çıkmadı. Saçlarını geriye attı, ardından ağaçların arasına atılmalarından sonra kostümüne yapışmış olan yaprakları silkeledi. “Bir handa görünüşüm tuhaf kaçacak,” dedi, sesi biraz kederliydi.

Kaç tane soylu kadın, kana susamış bir çeteden ani bir kaçışla karşı karşıya kaldıktan sonra soğukkanlılığını korurdu? Yanında ne kişisel eşyası, ne de hizmetçisi vardı ve itibarı büyük tehlikedeydi, yine de mavi gözleri sakin, yüzündeki ifade huzurluydu. Büyüleyici Bayan Hill’i bir mucizeydi. Gabriel ona bakarken içindeki sevgi genişliyordu. Psyche eşsizdi ve ona aitti - ancak kısa bir süreliğine. Onu güvende tutması gerekiyordu; bundan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Gabriel, hayatını idame ettirmek için kendine vermiş olduğu sözü bozmak zorunda kalsa bile.

Posta arabası yoluna saptıklarında Gabriel sürücüyü kısıp gördü, sonra arabanın içine geri döndü. Birkaç mil boyunca gözünü pencerenin dışında akan kırsal manzaraya dikerek sessizce oturdu. Bu kez boğuştuğu şeytanlar kendine mahsustu.

Kafasındaki sesler atların ritmik koşuşunun sabit yankısından daha yüksekti: “Sorun çıkaran küstah bir genç, aile ismimize bu şekilde leke süremez. Beni eğlendiriyorsun... Sızlanmak yok, lanet olası, bu kez çok ama çok uzağa gideceksin...” Eski acının anılarıyla, derinlerinde hâlâ kaynayan öfkeyle Gabriel dişlerini sıktı.

Psyche, bu çılgın kaçışın onları nereye götürdüğü gibi bir bilgi talep etmesi gerektiğini bilerek onu izledi. Niha-

yetinde, muallakta olan aynı zamanda kendi güvenliğiydi. Ne var ki birkaç tutku dolu saatten daha kalıcı olmuş tuhaf memnuniyet hissi sürüyordu. Bununla birlikte gelecekle-ri kaderin ne sakladığını zamanla gözler önüne serecekti, belki de önemli olan birlikte geçirdikleri her anın tadını çıkarmalarıydı. Bu, İngiltere sayfiyesinin baharın son zamanlarını gözler önüne seren tüm seslerini işiterek sakin bir yol boyunca ilerlemeyi kapsasa bile.

Psyche geleceği, Gabriel'in onunla olmayabileceği zamanı düşünmek istemiyordu. Araç salınarak ilerliyordu ve Psyche at toynaklarının vuruşunu, sürücünün takımın üzerine - parlak kestane rengi sırtlarına hiç değdirmeden - ara sıra savurduğu kamçısının şaklamasını duyabiliyordu. Bedeninin her miliminde Gabriel'in varlığının farkındaydı; komik kostümü başka herkeste absürd görünürdü ama Gabriel'in rahat tavrı kıyafetlerinden baskındı - ki güzel yüzü ve biçimli dudaklarıyla kıyaslanınca her giysi ancak ufak bir detay olarak görünürdü üzerinde.

Bunun üzerine göz kapaklarını yalnız zayıf bir ışık seçebilecek kadar düşürdü ve kendini arabanın sarsıntısına bırakıp yumuşak minderlerin üzerinde gevşedi. Gabriel'la olduğu müddetçe katiller, skandal ya da ailesinin öfkesiyle karşı karşıya kalma tehdidi hakkında endişelenmemeye karar verdi. Gabriel'in varlığı, Gabriel'in aşkı, yarının tehlikelerini savuşturmaya yetecek bir tılsımdı.

Uyandığında kafasını yastıktan kaldırdı; aracın salınımı durmuştu ve bir atın ayağını yere vuruşunu duyuyordu. Gabriel'in yokluğunu anında hissetti - boş koltuğunu görmeden çok önce. Arabada yalnızdı ve ışık çok azdı. Neredelerdi? Gabriel neredeydi?

Küçük pencereden dışarı dikkatle baktı - cam yolculuk-

ları esnasında tozlanmıştı - ve öğleden sonranın ilerlemiş olduğunu, gökyüzünün bulutlanmış olduğunu gördü. Önünde yüksek bir taş duvar ve bir bekçi kulübesi vardı; anlaşılan geniş bir mülkün kapısında mola vermişlerdi. Gabriel bekçi ile konuşuyordu ve Psyche kelimeleri çıkaramasa bile görüşmelerinin oldukça hararetli olduğunu anlayabiliyordu. Bekçi kollarını sallıyordu, tiz bir sesi vardı. Gabriel ise sakin bir şekilde konuşuyordu ama sesinin çelik gibi olduğundan emindi Psyche. Sonunda, Gabriel galip gelmiş gibiydi. Bekçi geniş demir kapıları açmaya gitti ve Gabriel arabaya geri döndü.

Kaşları çatıktı. Psyche soran bir ifadeyle ona doğru baktı. Gabriel onun elini tutmak için uzandı.

“Bu gece bir, hmmm, tanıdığın evinde kalacağız,” dedi. “Burada Barrett’in çetesinden korunmuş olacaksınız.”

Duvarın boyutuna ve bekçinin uzlaşmazlığına bakılırsa, evet, burada kalmak güven verici görünüyordu. Fakat bu bahsi geçen eski tanıdık da kimdi? Gabriel’in geçmişi hakkındaki esrar giderek artıyordu. Aklına eski cinayet dedikoduları gelen Psyche, bu anıyı itip zihninden hemen uzaklaştırdı. Gabriel hazır olduğunda ona anlatacaktı; hiçbir kanıt olmadan onu suçlu diye damgalayanlara katılmaya niyeti yoktu. Onu gerçekten tanıyor muydu? Kalbinin iyi olduğunu biliyordu, bunu ne kadar alaycı bir kabuğun altında gizlemeye çalıştığının önemi yoktu.

Merakı kabarmış olsa da Psyche ona şimdi sorular sormak istemiyordu. Başka birinin onu kollaması, tek başına tüm sorumluluklara katlandığı yıllardan sonra kararları başka birinin alması öyle yeni bir duyguydu ki. Psyche, Gabriel’in düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıldığını fark ederek sessizliğini korudu. Gabriel’in gerginliğini hissediy-

yor ve her tehlikeyi, olası her hile ve savunmayı tarttığını biliyordu. Ve başka kimseye böyle tamamen güvenemeyeceğini de.

Geçtikleri ormanda sık ve yüksek, yüzyıllık ağaçlar vardı. Psyche ayrıca çimenlikteki otlamasından zarif başını kaldıran bir de geyik gördü. Araba yolu temiz ve bakımlıydı. En sonunda araba yalpalayarak durdu. Gabriel yüzünde ruhsuz bir ifadeyle kapıyı açıp aşağı indi ve Psyche'ye yardım etmek için döndü.

Psyche aşağı indiğinde etrafına bakındı. Karşısındaki ev kocamandı, resmîyetini vurgular gibi muhteşem bir gri granit yığınının oluşuyordu ve tuhaf bir biçimde sessizdi. Havlayan köpekler, birbirine seslenen hizmetkârlar veya oyunlarının arasında kahkahalarla gülen çocuklar yoktu. Gabriel'a göz attı ama o sürücüye talimatlar veriyordu. Adam başıyla onayladı, dizginleri şaklattı ve arabayı ahırların arkasına doğru sürdü. Arazinin garip durgunluğunda, araba tekerlekleri ve at toynaklarının sesi gürültülü geldi.

Gabriel ona kolunu uzattı.

“Gelişimizden haberleri var mı?” diye sordu Psyche, iki misafirin habersiz ziyaretinden mutsuz olacak bir leydi var mı diye merak ediyordu.

Gabriel gülümseyerek, “Hayır ama burada konuk odası kıtlığı yok,” dedi.

“Bizi hoş karşılayacaklarından emin misin?”

“Hmmm, tam olarak değil, fakat bizi ağırlayacaklar.”

Psyche bu gizemli yoruma bir açıklama isteyemeden, ön kapının açıldığını duydu ve sonunda bir uşak ortaya çıktı.

Gabriel elini tutup onu geniş basamaklara yöneltti. “Selamlar,” dedi.

Hizmetkâr ona şaşkınlıkla bakakaldı. Tenha bir bölgede olmalarına karşın adam ağır bir peruk takmış ve kusursuz bir üniforma giymişti, yine de biraz kalın kafalı görünüyordu. “Hmm, e-efendim evde değil,” diye geveledi.

Gabriel sakın bir şekilde, “Benim için olacaktır,” dedi. Kafası karışmış bir şekilde kendilerine bakan uşağa aldırmadı ve Psyche’yi açık kapıdan geçirdi.

İçeride, yaşlı bir kâhya kollarını sallayarak aceleyle yanlarına geldi. “Bu şekilde giremezsiniz, efendim buna izin vermez. Köpekleri salmadan dışarı çıkın.”

Psyche telaşla duraksadı. “Zorla girmek istemeyiz,” dedi Gabriel’a.

Gabriel dinlemiyor gibiydi. “Burada köpek yok, McDuffie. Efendin onların kuyruk sallayan hallerine katlanamaz. Sekiz yaşındayken eve getirdiğim kaçak yavruyu nasıl boğduğunu hatırlamıyor musun?”

Psyche rehberine kocaman açılmış gözlerle baktı. Uzun, zayıf kâhya her an bayılacak gibi görünüyordu.

“Bu sizsiniz efendim. Malikâneye geri geldiniz... Buna ihtimal vermezdim.”

Merakı daha da kabaran Psyche, Gabriel’ı bir kenara çekip nerede olduklarını ve ne olup bittiğini sormak için yanıp tutuşuyordu. “Gabriel...” diye fısıldadı.

Gabriel ellerini ovuşturan hizmetliye odaklanmıştı.

“Ama lordum... Ona son söylediğinizden sonra bir daha yüzünüzü gösterirseniz sizi kırbaçlatacağına ant içmişti...”

“Lordu bana bırak, McDuffie,” dedi Gabriel. Hizmetlinin huzursuzluğuna karşın sesi tuhaf bir şekilde sakindi. “Çalışma odasında olduğunu farz ediyorum? Onunla ko-

nuşacağım. Ah ve kâhya kadına, iki konuk odası ve yemek masasında iki kişilik daha yer hazırlamasını söyle; gece burada kalacağız.”

Adamın gevelediği itirazları yok sayarak koridorda uzun adımlarla ilerledi ve Psyche ona yetişmek için tüm gücünü topladı. Gabriel ona göz ucuyla baktı. “Yapabilseydim seni bu görüşmeden uzak tutardım ama bu cereyanlı koridorda beklemek istemezsen seni saklayabileceğim başka bir yer yok. Her gün kullandığı oda dışında hiçbir odada ateş yaktırmaz. Ve mutfak şöminesinin önünde büzüşmek de sana yakışmaz.” Gabriel ona gülümsedi, ancak dudakları gergindi ve yüzündeki ifade daha çok bir somurtmaya benziyordu.

“Gabriel neresi burası? Bence...” Çok geç, belli ki çalışma odasına varmışlardı. Psyche itirazlarını bastırdı.

Gabriel ağır meşe kapıyı sertçe çaldı, ardından savurarak açtı. Oda karanlıktı; odanın uzak ucunda titreşen bir ateş vardı ama akşamüzeri havayı karartmış olmasına rağmen hiçbir lamba aydınlatılmamıştı. Pencereilerin büyük kısmını ağır perdeler örtüyordu havalandırılması gereken kadar bayatlık kokuyordu.

Gabriel içeri girdi. Psyche onu izlerken bir örümceğin sığınağına yürüyormuş gibi hissetti kendini. Gabriel’in ona başıyla kapıya yakın durmasını işaret etmiş olması da onu rahatlatmadı. Gabriel odanın ortasına kadar yürümeye devam etti ve şömineye doğru baktı.

Çatallı bir ses gürledi. “Beni ne demeye bu saatte rahatsız ediyorsun? Akşam yemeğine daha vakit var.”

“Kısa keseceğim,” dedi Gabriel. “Gece için misafirlerin olduğunu bilmek isteyeceğini düşündüm.”

Bir an için sessizlik oldu, sonra odanın gölgelerinin içinden bir figür kımıldadı. Adam ateşin önüne çekilmiş

yüksek arkalıklı geniş bir koltukta oturuyordu ve yerinden kalkıp onlara dönene kadar Psyche yüzünü göremedi. Neden kendini masal kitabını açınca gulyabaniyi serbest bırakmış bir çocuk gibi hissediyordu ki?

İleri doğru iki sert adım atan ve kızgınlıkla Gabriel'i süzmek için yaklaşan adam taştan bir heykel kadar etkileyiciydi. Gabriel kadar uzun boylu ve geniş omuzluydu, gövdesi heybetli olmasına karşın orta kısmı daha kalındı. Saçları kum rengiydi, solgun teni kırıktı ve yüz hatları da pek hoş değildi. Elbette, şaşkınlık ve hoşnutsuzluk somurtuşu yüzünü çarpıtmış olduğundan buna karar vermek zordu.

“Burada ne halt ettiğini sanıyorsun?” Kelimeleri kadar ses tonu da kasten küçümseyiciydi. Psyche güçlükle nefes aldı ama Gabriel'in yanıtıyla hissetmiş olduğu kızgınlık hayrete dönüştü.

“Merhaba, baba. Eve dönüşümü hoş karşılayacağından emindim.”

Gabriel'in ses tonu düz, yüz ifadesi ise nazik bir şekilde alaycıydı; bedeninde hissettiği gerilimden Psyche bunların ne kadar gayrete mal olduğunu ancak tahmin edebiliyordu. Şimdiye dek karşılaşmış olduklarından daha tehlikeli bir düşmanla yüzleşmeye hazırlanırcasına sabit duruyordu.

“Neden seni hoş karşılayacaktım? Ayrılırken sarf ettiğin sözlerden sonra başka ne bekliyordun?” İri adam kollarını kavuşturdu, baştaki şaşkınlığı yerini öfkeye bırakmıştı ve Psyche somurtmasının bir alışkanlık olduğundan kuşkulandı.

“Sanırım ‘Sen ne tür bir babasın?’ demiştim,” diye belirtti Gabriel, sesi neredeyse kayıtsız olacak kadar sabitti. “O koşullarda, makul bir şüphe gibi görünmüştü.”

Yaşlı adam hemen, “Bu ne küstahlık,” diye karşılık verdi. “Yapmış olduğun şeyden sonra...”

“Evet ama köprünün altından çok sular aktı, değil mi? Başka bir sefer için eski bir tartışma konusu. Şimdi, bazı özel sebeplerden ötürü bir hanımefendiyle birlikte buradayım ve geceyi burada geçirmemiz gerekiyor. Sabaha gitmiş oluruz ve huzurun bir daha bozulmamış olur.” Yaşlı adam bir cevap veremeden Gabriel arkasını döndü.

Babası mı? Gabriel onu takdim bile etmemişti, Psyche devamlı açığa çıkan sırlardan ötürü afallamış hissediyordu kendini. Neden Gabriel babasının böyle varlıklı olduğunu hiç söylememişti? Bu kötü noktaya nasıl gelmişlerdi? Cinayet, soylu bir hanım hakkında konuşulan cinayet... Tümü buna bağlıydı?

Daha ayrıntılı bir tartışma olmadan, Gabriel ona elini uzattı ve odadan sessizce ayrılan Psyche biraz rahatladı. Gabriel kapıyı arkalarından kapattı ve kendilerini koridorda yalnız buldular.

“Gabriel...”

“Daha sonra,” dedi usulca. “Soruların olduğunu biliyorum.”

Sorular mı? Psyche onlarla dolup taşıyordu. Ama Gabriel elini hâlâ tutuyordu ve onu boş koridordan geçirmişti hizmetkârlar misafirlerin gelişinden, Psyche bunun nadir bir hadise olduğundan şüphelendi, külliye hayrete düştükleri için mi sıvışmışlardı? Evin gerçekten bazı perimasallarındaki gibi perili olduğunu hissediyordu, ruhani sakinleri tarafından mesken tutulan ve karanlık yüreğinde istenmeyen misafirlerine hırıldayan hırçın bir şeytan olan bir malikâne.

Gabriel’in onu yan taraftaki koridordan geçirip başka

bir kapıdan dışarı çıkarttığını fark etti. Acaba fikrini mi değiştirmişti; şimdiden ayrılıyorlar mıydı? Ama onları hoş karşılamayan bir evden çıkış somut bir rahatlama getirdi, Psyche derin bir nefes aldı.

“Ne...”

Gabriel yanıt vermedi. Neredeyse acı verici derecede düzenli bir bahçeden geçtiler, biçimsel çiçeklikten bir tane zararlı ot bile dışarı fırlamaya cüret etmemişti; yine de bü-tüne bakınca tuhaf bir biçimde kısır bir etkisi vardı. Ev gibi bahçe de sözde çok bakımlıydı ama bir ruhu yoktu. Gabriel yeni açmış bir gülü koparmak için mola verdi, sonra yürümeye devam etti.

Psyche böyle kasvetli bir evde büyüyen oğlan çocuğunu gözünün önüne getirmeyi denedi ve genç Gabriel için ağlayabileceğini hissetti. Annesi nasıl biriydi acaba? Kuşkusuz Psyche’nin az önce bir an için görmüş olduğu adam kadar sert ve duygusuz olamazdı.

“Gabriel?” Onun etrafına örmüş olduğu duvarı bir kez daha delip geçmeyi denedi.

Kaşları çatık olan Gabriel, hemen hemen istemsizce somurttu. “Annemi görmek istiyorum - onu arıyorum,” dedi.

Psyche sorularını bastırmaya çalışıp onu sessizce takip etti. Çiçek ve düzgün sıralı - fasulye filizleri bile düz sıralar halinde büyüyor gibiydi - sebze bahçesini geçtiler. Neden Gabriel annesini burada arıyordu? Genellikle bahçelerde mi gizlenirdi; bekli de tek sığınağı burasıydı? Böyle bir koca ile bunu hayal etmek kolaydı.

Ama hiçbir incirin altındaki çalıları kirletmediği bir meyve bahçesinden ve ağaçlıklardan geçip yürümeye devam ettiler. Sonunda başka bir taştan duvara vardılar ve

Psyche o an sınırın içindeki aile mezarlığını ve ortasında bulunan gri taştan küçük bir şapel gördü. Annesi ibadete mi sığınmıştı? Şapelin kapısı kapalıydı; Gabriel'in bu yoldan yürümesini bekledi ama o saptı ve çakıllı bir patikadan aşağı indi, sonra etrafına bakmak için durdu.

Psyche anlamaya başlıyordu. Mezar taşlarının bazıları aşınmış, bazıları ise çarpık açılarla öne eğilmişti. Sinclairler eski bir aile olmalıydılar; şimdiki aile reisi nasıl bu kadar kasvetli bir mevcudiyete düşmüştü?

Gabriel ilerledi; diğerlerinden daha yeni olduğu belli olan bir mezara doğru yürürken Psyche onu bir adım gerisinden takip etti. Küçük taşa gösterişsiz bir şekilde doğum ve ölüm tarihleriyle birlikte kadının adı yazılıydı: Mary Gillingham. Psyche, neden Gillingham yazdığını merak etti, sonra bir empati dalgası meraklı sorularını ilgisizce bir kenara attı. Annesi üç yıl önce, Gabriel ülke dışındayken ölmüştü. Psyche de ebeveynlerini kaybetmişti, can acıtan kederi bilirdi. Boğazında bir yumru hissetti ve tesellisini sunmak için ona dokunmak istedi. Ama Gabriel çok sabit duruyordu, tüm bedeni gergindi ve düşünceleri de epey uzakta gibiydi.

Kendi kendine, “Hiçbir ithafı olmayan kaba bir taş,” diye mırıldandı. “Ona lanet olsun, anneme bunu bile veremedi. Bunu, düzgün bir mezar taşıyla değiştireceğim.”

Psyche bir elini onun koluna koymaya cesaret ederek başını salladı. Gabriel'in bedeni de mermerden oyulmuş olabilecek kadar sertti. Kontrol altına almak için böylesine uğraşıyorsa, içinde devasa bir kargaşa, acı ve hatta başka duygular da olması gerekirdi.

“Adam beni dövdüğünde benim için yalvarırdı,” dedi kısık sesle. “Beni yemek yemeden yatağa gönderdiğinde,

mendiline sardığı ekmek ve tereyağını gizlice bana getirirdi. Beni gözetmeye çalıştı ama babam onun için fazla güçlü, fazla acımasızdı.”

“Annen seni çok sevmiş olmalı.”

Gabriel’in çok uzun süre içinde tuttuğu çok fazla acıyla titrediğini hissetti. Donuk bir sesle, “Belki de,” dedi. “Ama uzağa gönderildiğimde onunla tartışmadı. Bir defalığına ona karşı durabileceğini düşünmüştüm, hayati önemde olduğu için, fakat...”

Psyche, “Belki de çok korkuyordu?” demeye cesaret etti, fakat tüm hisleri çocuğunu savunmayacak, en azından bunu denemeyecek bir anne fikriyle irkilmişti. Doğrusu, hiçbir kadını özellikle çekingen, nazik ruhlu görünen Mary’nin çalışma odasında bir anlığına görmüş olduğu kaba adama baskın çıktığını hayal edemiyordu. Zavallı kadının nasıl bir hayatı olmuştu kim bilir! Ve Gabriel’a gelince...

“Buna nasıl katlandın?” Tek modeli böyle zalim biri olmasına rağmen Gabriel’in nasıl böyle büyüleyici ve anlayışlı biri olabildiğini merak ediyordu.

Her zamanki gibi Gabriel düşüncelerinin yönünü biliyor gibi görünüyordu. “Erken çocukluk dönemimde bugün olduğu gibi bir adam değildi. Her zaman aksi, şefkatsiz biriydi ama yumruklarını kullanmada veya sövmeye böyle süratli değildi. Ama annemin ona ihanet etmiş olduğunu düşündü.”

“Ah, sevgilim,” diye fısıldadı Psyche, ne demesi gerektiğinden tam olarak emin değildi.

“İhanet etmişse bile, yeterince iyi bir sebebi vardı.” Gabriel’in sesi gaddardı. “Ama bundan sonra, benim öz oğlu olmadığım düşüncesini saplantı haline getirdi. Ağa-

beyim onun burnu ve kum rengi saçlarına sahipken, ben ona pek benzemiyordum. Sanırım sadece annemin ailesine çektim ama bu düşünce içinde çürüyen bir şey halini aldı. Anneme ve bana karşı gittikçe daha kindar ve zalim oldu.”

“Boşanmayı dikkate almadı mı?” Karanlık çalışma odasındaki hayata küsmüş adamı anlamaya çalışıyordu.

“Skandaldan hastalıklı bir şekilde korkardı, bu yüzden...” Gabriel derin bir nefes almak için duraksadı. “Beni yapabildiği kadar uzağa yolladı. Uzun bir süre anne tarafından büyükbabamla kaldım. O nazik, bilgili bir adamdı. Büyükbabam benim kurtuluşum olmuş olabilir; kendime inanmam için bana bir sebep verdi, kendi babamın beni dışlamasına rağmen, onun inandığı gibi tam bir fiyasko olmadığını hissetmemi sağladı.”

Psyche başını salladı. Gabriel bahçeden koparmış olduğu gülü annesinin mezar taşının önüne koymak için eğildi. Sonra doğruldu ve derin bir nefes aldı.

“Dedikoduya inanmamış olduğunu umarım. Anneme bunu açıklama şansım hiç olmadı...”

Psyche’nin nefesi kesildi. Gabriel sonunda onu evinden uzağa göndermiş olan skandalı açıklayacak mıydı?

Bölüm 20

“Adı Sylvia Fowley’di, fakat yakından tanıyan herkes onu Sylvie diye çağırırdı,” dedi Gabriel sakın bir ses tonuyla. Psyche’nin bakışlarına karşılık vermeyerek aşağı, toprak yığınınına bakmaya devam etti. “Onu tanıdığımda otuz iki yaşında bir kadındı, yumuşak kahverengi saçları ve büyük kahverengi gözleriyle bir kelebek gibi küçük ve narindi. Okuldan bir arkadaşımı ziyaret ediyordum - büyükbabam öldüğünden beri tatil günlerinde eve dönmek için her bahaneyi kullanırdım - ve Sylvie onun evlilik yoluyla yengesiydi. Aniden arkadaşılığımдан keyif almaya başladı, çok genç olduğum için beni başından savmadı, Noel balosunda benimle dans etti, gözlerime bakarak gü-lümsedi ve yanağıma dokundu... Büyülenmişim, hiçbir kadın bana daha önce böyle davranmamıştı. Danstan sonra kulağıma fısıldayarak herkes uyuduktan sonra beni odasına davet etti; o ve kocası ayrı odalarda kalıyorlardı.”

Psyche başını salladı ve bu güven akışını bozmaktan korkarak dilini tuttu. Genç ve masum bir Gabriel’ı, olgun bir kadın tarafından baştan çıkartılmış bir okul çocuğunu düşündü ve kalbi acıdı.

“Tamamen abayı yakmışım. Gece yarısı, kalbim boğa-

zımda, bedenim yeni özlemlerle ağırırken koridoru parmak ucumda geçtim ve beni bekliyordu. Birlikte olduğumuz müddet boyunca bana sevişme, moda ve diğer dünyevi uğraşlar hakkında pek çok şey öğretti ve hevesli bir öğrenciydim. Onu daima seveceğimi düşünüyordum, fakat o tatilden sonra beni hatırlamasını beklemiyordum. Ama hatırladı, okula mektup yolladı, bana yakın olmak için yolculuk yaptı ve başka ziyaretler için yeniden davet edilmemi sağladı. Kaçamaklarımız devam etti, kocası şüphelenmeye başlamış olmasına rağmen. Birkaç ay sonra kocasının onu tehdit ettiğini söyledi ve birlikte kaçmayı önerdi. Boşanmaya hazırdı.”

Psyche kaşlarını kaldırdı. Olgun bir kadın bir okul çocuğundan düzene, aynı zamanda ailesine meydan okumasını nasıl beklerdi? Sosyeteden aforoz edilirdi.

“Ama başta çekici hileler olarak kabul etmiş olduğum şeyler, açıkgöz manipülasyonlar halini almıştı. Küskün gözyaşları ve öfke nöbetleri vasıtasıyla her düşüncemi, konuşmamı, giyimimi, alışkanlıklarımı yönetmeye başladı. Arkadaşlarımı seçmek ve üniversiteden ayrılmamı istedi...”

Gabriel derin bir nefes aldı, sonra sözlerine devam etti. “Üniversitedeki yıllarımdan hoşnuttum, bu aynı zamanda büyükbabamın ölümünden sonra evden uzak kalmanın bir yoluydu. Ama kitaplardan, hocalardan ve hoşgörülü öğrenme çevresinden gerçekten zevk alıyordum. Orada arkadaşlarım vardı; hocalarım çalışmamı beğenirdi. Ve çok geçmeden Sylvie’nin hiç sınırı yokmuş gibi görünen aşkımdan bunaldığımı hissetmeye başladım. Görünüşte şeffaf bir filizde büyüyen hoş kokulu bir çiçek gibiydi, ta ki tüm nefesimi keserek etrafımı sarmaya başlayana kadar.”

Bir elini Psyche'nin yüzüne koydu, hemen sonra düşürdü. "Böylece cesaretimi topladım ve ikimiz için de en iyisinin bir boşanmanın skandalını ve sosyetenin onun payına daha çok düşecek olan kınamasını davet etmememiz olduğunu düşündüğümü söyledim. Belki hatalıydım, belki ona sadık kalmalıydım ama..."

"Gabriel kaç yaşındaydın?" Psyche tüm bu pişmanlık yüklü kelimeler üzerine dayanamayarak araya girdi.

"İlk tanıştığımızda on altı," diye yanıtladı Gabriel. "Ayrılmayı önerdiğimde ise on yediyi geçmiştim. Bu görüşme korkunçtu. Ağladı ve bana bağırdı; onurunu ayaklar altına alarak onu mahvetmiş olduğumu söyledi. Bana altın bir kravat iğnesi fırlattı - benim için seçmiş olduğu küçük, moda hediyelerden biriydi bu. Bu ufak süse isimlerimizin ilk harfleri kazınmıştı. Porselenleri kırdığı, yastıkları odanın etrafına fırlattığı esnada bana histerik bir şekilde bağırıp çağırıyordu, onun bu tarafını hiç görmemiştim. Sonunda bana gitmemi söyledi ve gittim." Güçlkle yutkundu.

"Şüphe etmiş olduğumdan daha dengesiz olduğunu bilmiyordum - bunu anlayacak kadar hayat tecrübem yoktu. O gece bir şişe afyon ruhu içti ve ertesi gün öldü."

"Ah, sevgilim." Psyche elini yine onun koluna koydu. Gabriel'in içine çektiği titrek nefesi hissetti ve bedeni anılarla ürperdi.

"Onu terk etmeden önce başka genç sevgilileri olduğunu öğrenmiştim, bir koleksiyon diyebilirsin. Ama onu yaralayan bendim."

Psyche başını anlayışla iki yana salladı. "Senin hatan değildi, o zamanlar yalnızca bir çocukmuşsun."

"Günahı üstlenmek zorundaydım," diye itiraz etti

Gabriel kararlı bir sesle. “O altın kravat iğnesi Barrett’ın adamları çantamdan çalana dek muhafaza ettim. Bana kontrolümü kimseye veya hiçbir şeye asla çok fazla vermemem gerektiğinin bir hatırlatıcısı oldu. Diğer kadınlar beni cazibem, sözde yakışıklılığım için isteyebilirlerdi fakat ben onların ruhuma dokunmalarına asla izin vermeyecektim. Ömür boyu damgalanmıştım, itibarım ebediyen zedelenmişti ve bir başka kadının hayatının gençlik aşkım Sylvie’ninki gibi mahvolmasına izin vermeyecektim.”

Gabriel’in suçluluk ve kederinin derinliği karşısında sarsılan Psyche sessiz kaldı.

“Ve babam... Sylvie’nin ölümünün benim yüzümden olduğunu dile getirip defolup gitmemi söyledi, asla Sinclair adını taşımaya uygun olmadığını, hiçbir zaman uygun olmamış olduğumu söyledi. Böylece ayrıldım.”

“Kendini suçlayamazsın!” diye ısrar etti Psyche. “Sylvie senden çok daha fazla tecrübeye sahip yetişkin bir kadınmış ilişkiyi ve senin kontrolünü kazanmaya çalışmış. Nasıl davranman gerektiğini danışabilecek bir baban bile yokmuş, baban sadece aleyhine dönmüş ve ne olup bittiğini senin tarafından dinlemeden sövüp saymış.”

Gabriel’in bakışları hâlâ ıstırap yüklüydü. Psyche onu öpmeyi ve üzüntülerini yatıştırmayı arzu ediyordu. Koyu renk kirli sakalının avcuna hafifçe batmasına aldırmadan elini yanağına sürdü. “Kendini bağışlamak zorundasın, hayatım. Kendine haksız yere hangi günahıtan pay vermiş olursan ol, o leydi şimdi huzur içinde.”

Gabriel ona baktı, ifadesini anlamak güçtü. “Şimdi hikâyemi bildiğine göre benden nefret etmiyor musun?”

Psyche dudaklarını Gabriel’in dudaklarına bastırmak için parmak ucunda yükseldi. Gabriel onu kendine çekti,

sarılışı ise boğulmaya yakın bir adamın tutunacak güvenli bir kaya bulmuş olması gibi hararetiydi. Nihayet öpücük sona erdiğinde, Psyche nefesi kesilerek fısıldadı: “Sana hikâyeyi anlatmayı kaldıramazdım. Bu evi ve İngiltere kıyılarını terk edişimi kimseye anlatmamıştım. Babam beni, Sylvie’nin ailesinin tutuklanmamı isteyebileceğine dair ikna etmişti, gerçi şimdi bunun vaki olamayacağını düşünüyorum. Yalnızca ölümünün üzücü ayrıntısını örtmek isterlerdi.”

Psyche onun sebepsiz yere sürgün edilmiş olduğunu düşündü ve bu keşfinden dolayı buz kesti. Babasının zalim öfkesi ve kendi suçluluk duygusu, Gabriel’ı her bir arkadaştan ve her bir yardım şansından uzağa yollamıştı. Gabriel yıllarca tek başına mücadele etmiş, yalnız mücadelesini sırf hayatta kalmak için sürdürmüştü.

Ama hayatta kalmıştı, galip gelmişti ve mücadele yılları onu yaldızlı bir çelikmiş gibi parlatmıştı. “Kederin sayesinde, yolculukların sayesinde daha güçlü ve daha bilgesin,” dedi Psyche. “Fakat Gabriel artık koşuyu durdurma zamanının geldiğini düşünüyorum.”

Gabriel onu kendine yakın tuttu ve Psyche yanağını onun göğsüne yasladı. Belki de yüz ifadesini Psyche’nin görmesini istemiyordu; tüm savaşlarda tek başına çarpışmaya çok alışmıştı. Psyche bu hissi anlıyordu. Ama Gabriel bir gün savunmasını indirip onu içeri alacak mıydı? Yine de bugün delikanlılık günahının hikâyesini paylaşarak büyük bir adım atmıştı.

Uzun dakikalar boyunca böylece kaldılar, sonra Gabriel gönülsüzce başını kaldırdı ve tutuşunu gevşetti. “Yakında akşam yemeği vakti gelmiş olacak,” dedi. “Burada erkenden yatarlar ve belki yıkanmak da istersin.”

Psyche çimen lekeli, ağaçların arasından kaçışlarından sonra meydana çıkan sökükle ve yırtıklarla dolu keten kostümüne baktı. Su ve sabundan daha fazlası işine yarardı ama yanında yol eşyası olmadığına göre pek umut görünmüyordu. Sızlanmayacaktı; bu evdeki zalim anılarla Gabriel'in yeterince uğraşacak şeyi vardı. Kendisine uzattığı eli kabul ederek büyük eve doğru geri döndüler. Orta yaşlardaki küçük, tombul bir kadın aniden kapının dışında belirdiğinde çıkmış oldukları yan kapıya neredeyse varmışlardı.

"Efendi Gabriel," diye sevinçle haykırdı kadın. "Buradasınız!"

Gabriel Psyche'nin elini bıraktı ve kadını sımsıkı kucaklayıp yukarı kaldırmak için iki uzun adım attı.

Psyche gülümsedi. Bu kadının kim olduğunu bilmiyordu ama Gabriel'in dönüşünden mutlu olmuş görünen ilk kişiydi ve Psyche sıfatı ya da ismi ne olursa olsun ondan hoşlanacağını biliyordu.

Gizem bir dakika içinde çözüldü. Gabriel gri saçlı tombul kadını tekrar ayaklarının üzerine bırakınca, Psyche'ye döndü. "Bu, Bayan Parslip, benim süt anneliğimi yaptı ve sonra kâhya yardımcısı oldu. Bayan P, bu Bayan Hill, benim, hmmm, nişanlım."

"Nasılsınız, Bayan Hill. İkinizi de tebrik ederim. Ama artık kâhyayım," diyerek Gabriel'in sözlerini düzeltti.

"Burada kalmış olduğuna inanamıyorum," dedi Gabriel. "Babam gibi hoşnut edilmesi zor bir patronla..."

Kadın omuz silkerek, "Ah, beni neredeyse haftada bir kovuyor," dedi. "Ama azarlamalarını hiç dikkate almıyorum. Tüm ailem öldü ve gerçekten gitmek istediğim başka bir yer yok. Bunun yanında, erik pudingini tam sevdiğim

gibi yapmasını bilen bir tek ben varım. Dolayısıyla kalıyorum.”

“Sana sahip olduğu için çok şanslı, buna eminim,” dedi Psyche ve kadının eline uzandı.

Kâhya kadın ağırbaşlı bir reverans yaptı, sonra geniş bir gülümsemeyle Psyche’nin elini okşadı. “Ne kadar hoş bir bayan, hayatım, bunu söylemesi gereken ben olmasam da.”

Gabriel sırttı. Psyche Gabriel’in kendini önemseyen biriyle yeniden bağ kurmuş olmasına öyle memnun oldu ki o da her an ufak kadına sarılabilirdi.

“Teşekkür ederim. Bana Gabriel’in çocukluğuyla ilgili her şeyi anlatmalısın,” diye ileri sürdü.

Gabriel surat astı. “Baca temizleyicisini değil,” dedi. “Ve marmelat dolu kabı mutfak zeminine devirdiğim kısmı da değil.”

“Ama o en iyisi.” Bayan P. kıkırdadı. “Zor zamanlardan payına düşeni almış olduğunu görüyorum.”

“O kadar belli mi?” diye sordu Gabriel kaşlarını kaldırarak. Ama bu incelikli geri çekilme onu çocukluğundan beri tanıyan hizmetkârı caydırmadı.

“Ah, bu yüzünde yazılı, hayatım. Bakışların hiçbir zaman böyle sakıngan olmamıştı. Ama ben, güzel bir yüzün altında hâlâ sevecen bir kalbin çarptığını görebiliyorum. İyi bir adam olmuşsun, Efendi Gabriel. Bunu her zaman biliyordum. Annenin geri dönüşünü görecekt kadar yaşayabilmesini dilerdim.”

Gabriel’in gülümsemesi soldu. “Evet.” Ansızın konuyu değiştirdi. “Bize yardım edebilirsin belki, Londra’dan bir maskeli balonun ortasında, olduğumuz gibi, aniden ayrılmak zorunda kaldık.”

Bayan P. sakin bir sesle, “Yani düzenbaz çingeneler gibi görünmenizin sebebi bu,” dedi. “Hâlâ yaramazlık peşinde misin, Efendi Gabriel?”

“Hmmm, tam olarak öyle değil. Ama giysilerimizi değiştirmek gerçekten işe yarardı. Eski giysilerimden kalanlar varsa, onlar işimi görür. Ve Bayan Hill için belki annemin bir elbisesi?”

Kâhya kadın Psyche’yi baştan aşağı süzdü. “Hmmm, evet. Giysileri güvenli bir şekilde kenara koymuştum, güveleri savuşturmak için otlarla birlikte. Buradan biraz genişletmem gerekecek ve buradan bir parça almam ama sanırım halledebilirim. Ne bulabileceğime bir bakayım, senin için bir çift de ustura bulmalıyım. Hadi artık odalarınıza geçin; akşam yemeğine geç kalırsanız babanın bağıracağını bilirsin.”

Bir okul çocuğuyla konuşuyormuş, sanki Gabriel hâlâ kısa pantolonlu ve ilk yetişkin akşam yemeğine katılmak için çocuk odasından az önce çıkmış gibi bir etki bırakmıştı. Psyche gülümsedi; uygun bir elbise ve akşam yemeği için düzgün bir şekilde giyinme imkânını düşününce çok heyecanlanmıştı. Gabriel’in - büyük olasılıkla - babası olan o kaba adamla masada oturmak zorunda kalmak yeterince kötüydü. Her açıdan zıtlaşan birine benziyordu. Acaba adamın şüpheleri doğru muydu? Sosyete içinde maceralar oldukça yaygındı ve Gabriel’in annesi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Yoksa yaşlı Sinclair kendi aksi hayallerinin mi kurbanıydı?

Ana merdivenlerden yukarı kâhya kadını takip ettiler ve boş odaların bulunduğu sessiz bir kanada geldiler; görünüşe göre iki yatak odası aceleyle açılmıştı ve Psyche’nin girdiği odada bir hizmetçi hâlâ yastıkları kabartıyordu.

Psyche kapı girişinde duraksadı ve istemeden kâhyanın Gabriel’la sessizce konuştuğuna kulak misafiri oldu.

“Onun fikrini değiştirmeyi denedi, Efendi Gabriel. Kalmana izin vermesi için ona yalvardı.”

“Annem mi? Ama hiç ortaya çıkmadı. Bana evden ayrıl-mamı söylediği zaman, annemin gelmesini bekledim ama odasından hiç çıkmadı.”

Psyche’nin odasında, hizmetçi şaşkınlıktan kızarak ona döndü. “Ben, her şey hazır, bayan, testide de sıcak su var, havlular sandıkta. Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?”

“Hayır, teşekkür ederim.” Hizmetçi reverans yapıp çekildi ve Psyche yan odadaki konuşmayı duymaya can atıyor olmasına rağmen kapıyı kapattı.

Gabriel Psyche’nin yatak odasında gözden kayboldu-ğunu gördü ama kâhyanın açıklaması karşısında sersemle-miştii. Bunca zaman ne kadar da farklı düşünmüştü...

Kâhya konuşmaya devam ederken endişeyle Gabriel’ı izliyordu.

“Bağırarak anneni susturdu, korkunç bir kavga ettiler, annenin ona öyle haykırdığını daha önce hiç duymamış-tım. Ama sonuçta baban galip çıktı, elbette. Her zaman daha güçlüydü. O gün sen içeri girmeden, onu omuzla-rından tutup odasına çıkardı, bağırarak kendine hâkim ol-masını emretti, zavallı kadının ağlamaktan rengi solmuş-tu. Ve ardından koridorda hizmetçisine iki doz afyon ruhu vermesini tembihledi; annen ne içiyor olduğunun farkın-da değildi.” Kâhyanın sesi üzüntülüydü.

“Uyuşturulmuş muydu?” Gabriel güçlkle konuşabil-diğinde sesi boğuktu.

“Zavallı annen iki gün boyunca uyanmadı; öleceğinden

korktum. Ve o zamana kadar sen gitmiştin tabii. Sana olan inancını hiç kaybetmedi. Seni temin ederim. Bana sık sık senden bahsederdi.”

Güçlü bir sesle, “Teşekkür ederim, Bayan P,” dedi Gabriel. “Ve kaldığın için de teşekkür ederim, böylece annem kendi tarafında bir arkadaşa sahip oldu.”

Kâhya içini çekti. “Şimdi gidip giysilerle ilgileneceğim. Ama annenin önemsemiş olduğunu bilmelisin. Bunu fazlasıyla hak ediyorsun.” Reverans yaptı ve odadan ayrıldı.

Gabriel ayakta hareketsiz kaldı; uzuvlarını hareket ettiremiyor gibiydi ve oda etrafında bulanıklaştı. Kapısının hafifçe çalındığını duydu, hemen ardından tanıdık bir ses geldi. “Gabriel, zavallı küçük hizmetçi çok telaşlıydı, bu yüzden sabun bırakmayı unutmuş. Burada hiç ödünç alabileceğim... Gabriel, ne oldu?”

Bu kez gözlerinin yaşlarla dolmuş olduğu gerçeğini saklamak aklına bile gelmedi. Görmeyen bir şekilde Psyche’ye döndü ve kelimeler ağzından döküldü: “Annem, annem denemiş. Her şeye rağmen beni önemsemiş.”

Sarsıldığını hissetti, şu aptal güçsüz bacakları yüzündendi, az sonra kendine gelirdi. Ama Psyche gülmedi ya da zayıflığıyla dalga geçmedi.

“Ah, aşkım, tabii ki seni önemsedti,” dedi yumuşak bir biçimde. Küçük bir sandalyeyi yakınına itti ve Gabriel sandalyeye çöktü. Psyche onun saçlarını nazikçe okşadı ve araya gereksiz kelimeler sokuşturmadı. Bırak zehir dışarı çıksın, diye düşündü, annenin görünüşteki reddedişinin üzüntü ve ıstırabını serbest bırak gitsin. Diğer türlü, Gabriel bir gün çalışma odasında gizlenen, kendi hırçınlığı tarafından tüketilmiş bir gölge halini alabilirdi.

Gabriel sonrasında sessizleşti ve uzun bir dakika geçtik-

ten sonra titreyen bir nefes aldı. “Büyükbabamın ölümünden sonra beni önemseyen tek kişiydi. Bayan P. dışında tabii. Annemin benden hoşça kal demeyecek kadar tiksiniş olduğu düşüncesi çok büyük bir acıydı.”

Psyche usulca, “Anlıyorum,” dedi.

Gabriel yerinden doğruldu, yüzü hâlâ kırmızı ve gözleri şişti. “Seni uzun süre alıkoydum, banyo yapmak istersin ve ben de aynını yapmalıyım.” Aniden resmileşti.

Ah, Gabriel. Beni yine dışarıda bırakma.

Ama sonra Psyche’ye gülümsedi ve daha yumuşak bir şekilde ekledi: “Teşekkür ederim aşkım, Psyche, sevgili Bayan Hill’im.”

Psyche içinin ısındığını hissetti. Gabriel’in kolunu hafifçe okşayarak gülümsedi, sonra kendi odasına döndü. Eksik sabunu unutmuştu. Ama hâlâ çekinen ve telaşlı olan küçük hizmetçi gül kokulu bir sabunla geri geldi.

“Özür dilerim, bayan, öyle heyecanlıydım ki...”

Psyche onu rahatlatı. “Sorun değil. Teşekkür ederim.” Hizmetkâr gergin bir reveranstan sonra çekildiğinde, Psyche artık ılınmış olan suyu leğene döktü ve ot lekeli kostümünü çıkardı. Yolculuğun tozunun bir kısmını yıkayıp temizlemek rahatlatıcıydı ve kendini daha takdim edilebilir hissettirdi. Saçlarını çözdü ve silkeledi. Masada fil-dişi sırtlı bir tarak ve fırça bulunca karışmış tutamları açtı bunu yaparken buklelerine yapışmış bir dal parçası buldu.

Kapı hafifçe tıklatıldığında kendini şimdiden daha iyi hissediyordu. Hemen bir havlu kaptı ve kapıyı açmadan bunu etrafına doladı.

Gelen tombul kâhya kadındı, elleri giysilerle doluydu ve - neyse ki - tokalarla! “Size dikiş sepetimi getirdim bayan ve hemen bu elbise ve iç gömleğine göz atacağız.”

Psyche temiz bir iç gömleği, çoraplar ve ardından bir elbise giydi. Ağırbaşlı lacivert ipekten bir elbiseydi ve yaka hattı yaşlı hanımların bazen taktığı gibi dantel bir fularla kaplıydı.

“Ah, buna ihtiyacınız yok.” Bayan P. dantel parçasını söktü. Kendi kendine mırıldanarak ve bir mezurayla ölçü alarak yumuşak kumaşa dokundu. Sonra Psyche elbiseyi çıkardı ve Bayan P. iğne ipliği kullandı ve çok geniş olan belini daraltıp üzerinde birkaç değişiklik daha yaptı. Küçük hizmetkâr iğnesini içeri ve dışarı hareket ettirirken parmakları uçuştı; hayret verici bir hızı vardı. Bu hızı sayesinde Psyche az sonra, saçları düzenli bir topuzun içine kıvrılmış olarak yeniden elbisenin içindeydi. Tuvalet masasının üzerindeki aynadaki yansımasına baktı. Soluk tenine aykırı koyu renk elbise yakışmıştı. Bu sırada alt kattan yüksek bir gonk sesi duyuldu.

Her şey hazır olduğundan rahat bir nefes alan kâhya, “Ah, akşam yemeği,” dedi. “Ve söylememde sakınca yoksa, çok güzel görünüyorsunuz.”

Psyche dolaşmış bir saç tutamını düzelitti ve sonra kâhyaya gülümsedi. “Teşekkür ederim, Bayan Parslip. Çok yardımcı oldunuz.”

Hizmetkâr gülümsemesine karşılık verdi. Dürtüsel olarak hareket eden Psyche kadını yanağından öpmek için eğildi. “Ve Gabriel’a olan sadakatiniz için teşekkür ederim. Bu, sıkıntılı ruhuna bir merhem oldu.”

Kâhya kadının gözleri ışıldadı. “Bu yüzden kaldım, çünkü bir gün geri gelebilirdi,” diye alçak sesle itiraf etti. “Zavallı çocuk. İyi bir hanımefendisi olduğu için çok memnunuz, bu kez onu seven güçlü bir kadın olduğu için. Onun kendi ailesini kurduğunu görmekten mutlu olacağım.”

Psyche bundan keşke emin olabilseydi... Ama kâhyanın sesi onaylayıcıydı. Psyche yeniden gülümsedi ve kuşkularını bir kenara bıraktı.

Hizmetkâr, “Şimdi, yemeğe geç kalmamalısınız,” diye ikaz etti.

Psyche itaatkâr bir biçimde kapıya doğru döndü. Hâlâ altın rengi sandaletlerini giyyordu, bunun dışında bu tuhaf misafirliğe atılmaya çok daha hazır hissediyordu kendini.

Gabriel onu koridorda bekliyordu. Siyah bir takım elbise, beyaz bir yelek ve taba rengi pantolon giymiş ve titizce bağlanmış bir boyunbağı takmıştı. Traş olmuştu ve alışılmış kusursuzluğu dikkat çekiciydi. Göz çevresinde şüpheli bir şişkinlik varsa bile çok yakından bakmadıkça ayırt edilemiyordu. Ve başka bir şey daha vardı; gözlerinde ve duruşunda gün gibi kendini belli ediyordu. Rahat cazibesi geri gelmişti ama daha yumuşak ve genel alaycı keskinliğinden yoksundu. Lacivert gözlerindeki yeni yumuşak ışığın iyileşme başlangıcına işaret ettiğine inanmaya cüret edebilir miydi?

“Çok hoş,” diye mırıldandı.

Gabriel yüzünü buruşturdu. “Kollarımı fazla kaldırırsam, ceketimin söküleceğini sanıyorum,” diye onu uyardı. “Üniversite yıllarımdan beri biraz genişlemişim gibi duruyor.”

Psyche bir kakhaha attı. Kuşkusuz daha fazla kası vardı ama onu çıplak görmüş olduğundan gövdesinde bir gram bile fazla yağ olmadığı gerçeğini tasdik ederdi.

“Enfes görünüyorsun,” dedi. “Mavi sana yakıştı; gözlerin, alacakaranlıkta durgun bir gölün aldığı renkte.”

Psyche gülümsedi ve onun kolunu kavradı; Gabriel ona neredeyse önlerindeki çetin sınavı unutturmuştu. Birlikte

büyük merdivenlere yöneldiler; yemek odası ve Gabriel'in babası alt katta bulunuyordu.

Aşağı inerlerken Psyche sıcaklığın düştüğünü hissettiğini düşündü. Gabriel'in bedeni her basamakta daha çok geriliyordu; clinin altındaki kolu büyük malikâneyi oluşturan aynı granitten oyulmuş olabilirdi. Yavaşça alt kata yaklaşırken, merdivenler boyunca asılı olan portrelere göz attı, Sinclair kuşaklarının eski resimleri. Küçük bir bakır isim levhasına gözü takıldı ve nefesi kesildi.

"Gillingham Markisi? Bir akrabanız mı?"

"Şu, büyük büyükbaba," dedi Gabriel iğneleyici bir sesle. "Kim karısını defalarca zavallı kadın aklını kaçırana kadar odasına kilitlediğinden bahseder ki?"

"Aman Tanrım. Ama bunun anlamı babanın..."

"Bir marki olduğu. Evet, korkarım öyle," dedi Gabriel. "Fakat bir ağabeyim var, daha çok babama benzer ve beni beğenmez, yani unvanın benim için pek değeri yok."

Psyche onun daha önce bir ağabeyden söz etmiş olduğunu hatırladı. "Peki ağabeyin..."

"Ah, babamın kopyasıdır."

"Zavallı adam," dedi Psyche istemsizce.

Gabriel güldü ve bir kolunu Psyche'ye sardı.

"Neden burada değil?"

"Görünüşü kadar öfkesi de babama benzer. Bir arada olduklarında kuduz köpekler gibi kavga ederler. Yan kontlukta daha küçük bir arazi var; ağabeyim vaktini orada geçirir."

Marki olan bir babası ve bir ağabeyi vardı. Ve Psyche onu sahte marki yapmıştı. Kaderin küstahlığı nefesini kesti. Ama bu inanılmaz ironi hakkında yorum yapmaya vakit yoktu çünkü zemin kata varmışlardı. Tam Gabriel'in ba-

bası çalışma odasından dışarı çıkarken ana koridorda yürüyorlardı. İri adam onlara kızgınlıkla baktı.

“Kalmaya kararlıysanız acele edin, yemeğimi soğutmayın.”

Gabriel sadece başını onayladığını belirtir biçimde salladı. Psyche yaşlı adamın hayal kırıklığına uğradığını düşündü. Adam hâlâ genç bir oğlanken yapmış olabileceği gibi korkuyla sinmesini mi bekliyordu? Psyche Gabriel’in katlanmak zorunda kaldığı birçok zalimlik için derin bir kızgınlık hissetti.

Hep birlikte sessizlik içinde yemek odasına yürüdüler. Gabriel’in tepkisini elinin altındaki kasların sıkışmasından anladı ama bunun babasının hissedemeyeceği kadar hafif olduğunu biliyordu.

Kalın perdeli uzun pencereleri olan ve sadece yarısı yakılmış bir şamdanla aydınlanan bu oda karanlık ve sıkıntı vericiydi. Bu aksi yaşlı adam karanlıktan hoşlanıyordu herhalde? Kişiliğine uyduğu su götürmezdi.

Kalın *Jacobean* tarzı bacaklı ve baskın oymalı masa siyah ahşaptandı. Büfe çok büyük ve yemekle doluydu. Tüm bunlar tek bir adam için miydi? Mutfak çalışanlarının, beklenmedik konuklara hürmeten menüye yemek ilave etmek için çok kısıtlı zamanı olmuştu.

İhtiyar Sinclair yemeklere hoşnutsuzlukla baktı. “Benim paramı bir hergele için mi harcıyorlar?” diye hesap sordu. “Neyin peşinde olduklarını düşünemiyorum; çoğunu kovmalıydım.”

Psyche kızgın cevabını büyük bir çabayla bastırarak duygularını gizlemeye çalıştı.

Ama Gabriel artık göz korkutucu babasının sindirdiği küçük çocuk değildi. “Belki konuklara nasıl davranılması

gerektiğine dair bir sağduyuları vardır,” dedi soğuk bir sesle. “Hergele veya değil.”

Uşak ilk yemeği servis etti. Psyche midesinin ne kadar boş olduğunu farkındaydı; önceki günden beri hiç yemek tadı almamıştı ve Londra’dan ayrıldıklarından beri çok şey olmuştu. Boş midesine rağmen yutkunmakta zorlanıyordu; masadaki gerginlik yoğundu. Yemekler vasattı, sadece pudingler muhteşemdi, büyük olasılıkla Bayan P.’nin katkısıyla. Baş aşçıda hüner eksikliği var gibi görünüyordu ancak bu evde, bu patronla Bayan P. yenilginin kaçınılmaz olduğu bir mücadele vermek zorundaydı; Psyche servisi ve yemeği ortalamanın altında bulduğuna şaşırmadı.

Ama yemesi gerekiyordu; yarının ne getireceğini kim bilirdi? Ağzına başka bir biftek parçası koydu ve kararlılıkla çiğnedi. Kendisi gibi yavaş yiyen Gabriel’in çektiklerini anlıyordu. Bu buz gibi sessizliğe tahammül etmek, yaşlı adamın tarafına fırlattığı her öfkeli bakıştaki ağır nefret onun için kaç kat daha zordu, Tanrı bilir.

Üç bitmek bilmez tabağı sessizce silip süpürdüler ve Psyche bu sırada omuzlarında büyüyen gerginliği hissetti. Son tabak servis edilip daha çok tarçın ve daha az şekere ihtiyacı olan meyveli tartla ilgilenirlerken, Psyche tatlı faslı bittiğinde ne yapması gerektiğini merak etti.

Normal olarak, masadaki hanımlar misafir salonuna çekilir ve erkekleri bir müddet brendi ve purolarıyla baş başa bırakırlardı. Ama Gabriel misafir salonunun şöminesinin yanmadığını söylemişti ve eşyaların üzeri tozlanmasınlar diye örtülen kumaşlarla kaplı olabilirdi. Dolayısıyla direkt olarak kendi misafir odasına yatmaya gidebileceğini düşündü. Burada kalmaktan daha rahat olurdu,

gerçi Gabriel'ı bu zorba adamla tek başına bırakmaktan nefret ediyordu.

Yaşlı Sinclair çatalını Psyche'nin porselen tabakta tınlamasını duyacağı bir şekilde düşürdü. "Kafi. Sizi besledim. Sanırım benden bekleneni yerine getirmiş oldum."

"Senden bekleneni mi?" Gabriel zarifçe tek kaşını kaldırdı. "Ne zamandan beri senden bekleneni yapıyorsun? Ve bu arada, kardeşim nasıl?"

"Her zamanki gibi."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Gabriel şarabından bir yudum aldı. "Ona tebriklerimi sunabilirsin, bir veya iki yıl içinde tekrar konuştuğunuz zaman."

"En azından Sinclair adını lekelemedi," diye bağırdı babası.

"Benim yaptığım gibi mi? Evet, beni dışarı atmadan önce bundan birkaç yüz kez bahsetmiştin."

"Gerekçem vardı!"

Hizmetkârlar son табаğı getirdikten sonra yemek odasından ayrıldılar ve o anda kapıda gergin ifadeli bir uşak belirdi. "Lordum, başka bir ihtiyacınız..."

Marki kükredi. "Kaybol!" Hizmetli denileni yerine getirdi ve kapıyı arkasından aceleyle kapattı, böylece yaşlı adamın fırlattığı şarap kadehinden de tam zamanında kurtulmuş oldu. Kadeh ahşap kapıya isabet etti ve tuzla buz oldu.

Psyche'nin nefesi daraldı, kendini tamamen kısırtısız tuttu; bu despotun dikkatini çekmek istemezdi.

"Ortada bir gerekçe olup olmadığına dair hiçbir fikrin yok," dedi Gabriel. "Ne yaptığımı dair hiçbir fikrin yok; söylenti ve imaları dinledin ve meseleyi benim açımdan dinlemek istemedin."

Gırtlğından kulak tırmalayıcı, alaycı bir ses yükselen adam diğer bir kadehe uzandı - hizmetlileri öfkesine aşinalardı - ve şarabını yudumladı.

“Gerçi kabul etmek zorundayım, beni hiç dinlemediğin için başka bir şey beklememeliydim.” Gabriel meyve kasesine göz atıp içinden bir armut aldı; Psyche onun sükûnetine hayranlık duydu.

“Bana bir sürü mızımız bahane sıralayacaktın, annenden bile daha kötüydün,” diye çıkıştı babası. “Zaman kaybı. Doğduğundan beri, daima işe yaramazdın.”

“Bana bunu ilk söylediğinde ve sonraki yarım düzinede ağlamıştım,” diye belirtti. Dokunulmamış armudu masaya bıraktı. “Ama artık çocuk değilim. Fikirlerinle gerçekten hiç ilgilenmediğimi bildirmek zorunda kaldığım için üzgünüm.”

Yaşlı adamın suratı karardı. “Benimle alay mı ediyorsun? Sefil tavırlar ve kötü kan, bu konuda kuşku yok.”

“Kendi soyunu küçümseyeceksen, bu senin yargın ve bunu kabul etmek zorundayım.” Gabirel’in sesi sabitti.

Psyche samimi bir şaşkınlık hissetti. Yaşlı adam kendi evladına karşı nasıl böyle bir düşmanlık besleyebilirdi? Gabriel’in babası olduğundan kuşku duyuyorsa bile, insan nasıl yalnız sevgi ve kabullenme isteyen bir çocuktan nefret edebilirdi? Ne tür bir korkak kendi kuşkularını bir çocuktan çıkartırdı?

Gabriel sözlerine devam etti: “Tavırlarıma gelince bana bunları annem ve onun babası öğretti. İsabetli oldu; bana yol gösterecek yalnız senin çarpıcı örneğin olsaydı, dünyada başarılı olamazdım.”

“Muhakkak, ne kadar yol kat etmiş olduğunu görebiliyorum. Sürünerek baba evine geri geldin, böylesi rezalet

bir kılıkla. Bir çingene gibi yaşıyorsun, değil mi? Avuç içlerini okuyor ve arka bahçelerden aşırıyorsun?”

“Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum,” dedi Gabriel. “Bu etkileyici konuma sahip olduğumda seni bilgilendiririm. Doğrusu, henüz dünyaya izimi bırakmadım; sanırım armut dibine düşmüş.”

Adam homurdandı. “Piç zayıflığın için beni suçlama,” dedi. “Güzel yüzünle bir alakam olduğundan kuşkulu-yum.”

Psyche adama bağışlamak istedi; içgüdüsel itirazını büyük bir zorlukla tuttu, öfke içinde fokurdayan bir kapmış gibi kaynıyordu.

Gabriel daha da donuklaştı. “İkimiz için de bir şans.”

“Saçmalık. Ne istiyorsun öyleyse?” Yaşlı adam kollarını kavuşturdu; oğlunu kıskırtmamış olduğu için daha da öfkeli görünüyordu. “Mesele paraysa...”

“Asla,” dedi Gabriel düz bir tonda. “Kesem boş değil. Bununla birlikte cana yakın misafirperverliğine bir geceliğine ihtiyacım var. Hanımefendiyle birlikte geceleyeceğiz ve sabah yeniden yola çıkmış olacağız.”

Yaşlı adam ilk kez kızgın bakışlarını Psyche’ye çevirdi. Psyche kaskatı kesildi, kötü niyetli yüz ifadesi onu adamın uğursuz zihninden ne beklemesi gerektiğine dair uyarıyordu.

“Hanımefendi mi? Annen gibi bir hanımefendi olduğundan kuşkum yok. Benim evime bir fahişe getirmeye nasıl cüret edersin ve...” Ama bu hakareti tamamlamaya fırsatı olmadı.

Gabriel hızla masadan kalktı ve üç adım atıp babası sözünü bitiremeden onun yanına vardı. Yaşlı adamı boğa-

zından kavradı, onu bir engerek yılanıymış gibi hafifçe ve tehlikeli bir biçimde tutarak yukarı çekti.

“Az önce iki kadına, iki saygıdeğer kadına, benim için en değerli olan iki kadına hakaret ettin,” dedi, sesi ölümcül bir biçimde sakindi. “Bir nefes daha alabilecek kadar yaşamak istiyorsan, bu sözleri geri alacaksın ve bir daha senden böyle şeyler duymayacağım.”

Yaşlı adam çırpındı ama Gabriel’in tutuşu demir gibiydi. Psyche onları izliyordu ve oğlunun tutuşuna karşı koymaya çalışırken yaşlı adamın nefesi kesildi. Köşeli çirkin suratı morardı ve gözleri neredeyse yuvalarından fırladı.

Psyche titremeye başladı. Gabriel kesinlikle kendi babasını öldüremezdi. Yaşlı adamın boğazının derinliklerinden bir ses yükseldi.

“Gabriel, yapamazsın!”

Bölüm 21

Psyche uzunca bir süre Gabriel'in duymamış olduğunu düşündü. Yaşlı adam Gabriel'ı geriye itmeye çalışarak mücadeleye ediyordu ama elli yıl sade gri saçlar ve çizgilerden fazlasını biçimlendirmişti; babanın gücü artık oğulunkine denk değildi.

Sesi duygu yoğunluğuyla kısılmış olan Gabriel da aynı fikirdeydi. "Hayır, onunla aynı türden olmayacağım." Tutuşu gevşedi ve pençesine düşmüş adam titrek derin bir nefes aldı.

Gabriel aşağı, babasına baktı. "Artık bana üstün gelemezsin, baba," dedi. "Şimdi, hanımefendi hakkında söylediğime dikkat et. O bir hanımefendi, bana bu konuda güvenebilirsiniz; adını bilmeye ihtiyacın yok. Karşılaştığımız kumpas yüzünden gece için bir sığınağa ve korunmaya ihtiyacı var."

Hâlâ nefes almaya çalışarak sandalyesinde sallanan adamı serbest bıraktı. Yaşlı adam bir süre konuşmadı; Psyche ateşin çıtırdadığını ve bir döşeme tahtasının gıcırdadığını duydu. Hizmetliler kapı arkasından olup biteni dinliyorlar mı diye merak etti.

Yaşlı adam, “Seni kırbaçlatacağım,” diye homurdandı. “Seni astıracağım.”

“Seni ancak fiilen öldürmüş olsaydım asılırdım,” dedi Gabriel. Sesi neredeyse neşeliydi, fiziksel saldırı içinde yıllarca barındırmış olduğu dargınlığın bir kısmını serbest bırakmıştı sanki. “Ayrıca beni kırbaçlatamazsın çünkü ancak seninle kalmayı göze alan korkak, yıldırılmış, hırpalanmış bir hizmetkâr bunu yapabilir. Dediğimi yapacak ve çeneni kapalı tutacaksın.”

Marki neredeyse hırıltıya benzeyen bir ses çıkardı ama Gabriel ona aldırış etmedi. Psyche’ye döndü ve başını eğdi.

“Leydim, odanıza kadar size eşlik edebilir miyim?”

Psyche onun kolunu tutmaktan çok memnundu. Misafir odasına vardıklarında, Gabriel, “Kapını kilitle, tehlikede olduğuna inanmıyorum ama sadece emniyette olmak için bunu yap,” dedi.

Gözleri irileşen Psyche başını olumlu anlamda salladı. “Kilitlerim.” Kapıyı kapattığında, yönlendirildiği üzere anahtarı çevirdi. Oda çok boş ve şöminede titreyen ateşe rağmen çok soğuk görünüyordu. Huysuz ev sahibi ateşin yakılmasına nasıl olmuştu da izin vermişti? Büyük olasılıkla fazladan konfor Bayan Parslip sayesindeydi; belli ki kâhyanın evin işleyişinde kendi fikirleri vardı, Psyche bunu düşünürken hafifçe gülümsedi.

Ama ruhunun belli belirsiz yükselişi çabuk soldu, yatak örtülerini geri çekerken uzun bir gece olacağını düşündü. Ertesi gün buradan ayrıldığında mutludan da öte olacaktı. Elbisesini çıkardı ve kâhya kadının onun için bırakmış olduğu eski moda beyaz geceliği giydi, sonra son kalan tokalardan kurtulmak için kafasını sallayarak saçlarını çözdü.

Çekmecedan tarağı alıp yavaşça saçlarının arasından geçir-di. Altın renkli bukleler, onları yapabileceği kadar düz ve yumuşak hale geldiğinde, yüzünü sürahideki soğuk suyla yıkadı. Artık daha fazla oyalanmasına gerek yoktu, yüksek yatağa tırmandı ve çarşafı çenesine kadar çekti.

Kendini yalnız hissediyordu. Gabriel’la sevişmenin ona yaptığı bu muydu? Bedeni yalnızca yeni keşfedilmiş hisleri arzulamıyor, aynı zamanda Gabriel’in daha fazla öğretme-si için hasret çekiyordu. Yatağı Gabriel’in varlığı olmadan öyle boştu ki Psyche neredeyse ağlayabilirdi.

Bu konuda yapılacak hiçbir şey yoktu; babasının evinde Gabriel’in yanına gelmeyeceğini biliyordu; bu, markinin çok kolay ve çok hızlı bir şekilde inanmayı seçmiş olduğu karalayıcı dedikoduyu desteklemek gibi olurdu. Böyle sert bir babayla büyümek ne kadar üzücü bir şeydi, kim bilir.

Psyche kendi babasını, annesini ve ev halkında kendini gösteren samimiyeti hatırladı. O ve Circe bundan zevk alır ve bunun normal olduğunu düşünürlerdi. Ama bu kasvet-li ve mutsuz evle karşılaştırdınca, Psyche ilk kez nasıl yoğun bir şekilde kutsanmış olduğunu gördü. Üstelik anne ve babasının birbirlerine karşı besledikleri karşılıklı saygı ve değerbilirliğe tanık olmuştu. Bir erkek ve bir kadın arasın-da bir evliliğin nasıl olabileceğine dair yararlanabileceği bir örnek görmüştü.

Babası annesini sevmiş, ona inanmıştı. Annesinin de yapmış olduğu gibi. Psyche’den asla şüphe etmemişler, hareket ve sözlerine her zaman inançla yaklaşmışlardı. Psyche, Gabriel’in aklına ve kalbine sinen kendini kanıtla-manın yakıcı ihtiyacını hiç hissetmemişti.

İhmal edilmiş ev ve bakımsız arazinin onu böylesine etkilemiş olması boşuna değildi. Kendi kurban ateşinin

küllerinden yeniden doğan Zümrüdüanka kuşu gibi Gabriel da yeni keşfedilmiş toprağından gün ışığına çıkmayı planlamıştı. Babasına ve kendine, sayılan bir adam olduğunu, gurur duyulabilecek bir adam olduğunu kanıtlamaya mecburdu. Ve bunu öğrenene, kalbinin derinliklerine inanana dek asla memnun olmayacak, diye düşündü Psyche. Kendine güvenene kadar, hiçbir kadının aşkı ona sahip olmayacaktı.

Psyche içini çekerek gözlerini kapattı, uyumaya çalıştı ve uzun saatler bu şekilde geçti. Güne erken başlamayı umuyordu. Ateş çok hafif yanıyordu ve oda soğumuştı. Örtülerin daha derinine sokuldu ve yine de ondan kaçan uykuyu zapt edemedi.

Koridorun aşağısından hafif bir feryat sesi geldiğinde, Psyche bir anda irkildi. Kulaklarının yanlış duyup duymadığını merak ederek dinledi, sonra ses yeniden geldi. Psyche örtüleri üzerinden attı ve yerinden doğruldu, tüm bedeni gerildi. Böyle telaşla bağırان kimdi?

Güçlölkle yataktan çıktı ve mumu yaktı. İnce geceliğinin etrafına örgü bir battaniye sardı, şamdanını kaldırdı ve koridora yöneldi. Başına gelebilecek tehlikeleri düşünmeden yatak odasının kilidini açtı ve kapıyı biraz aralayarak koridora dikkatle baktı.

Gölgeler dışında bir şey görmedi, fakat sesi yine duydu. Sessizce koridora çıktı, tedirginlikle ürperdi. Sıkıntıda olan kimdi?

Sesler yan kapıdan geliyordu. Gabriel? Bu kötü hatıralı evde ona saldırmaya kim yeltenmişti? Kapı kulpunu döndürmeye çalıştı; başta kapının kilitli olduğunu düşündü ama sonra avcunun altında hareket etti. “Gabriel?” Sesini alçak tutarak karanlık odanın içine baktı. “Orada mısın?”

Tek yanıtı anlaşılmaz bir inleme oldu. İçeri doğru kaydı ve kapıyı arkasından kapattı. Sonra mumu daha yükseğe kaldırdı. Zayıf ışık, altındaki bedeninin hareketleriyle kaba-
ran yatak örtülerine sarsak gölgeler gönderiyordu.

“Gabriel iyi misin?”

Mumu en yakın masanın üzerine yerleştirdi ve hızla onun yanına gitti. Gözleri kapalı olan Gabriel huzursuzca kıpırdanıyordu. Psyche ona bir elini uzattı ve Gabriel bo-
ğulan bir adam gibi o ele tutundu. Tutuşunun gücü genç kadının nefesini kesti.

“Gabriel, benim Psyche!”

Gabriel’in sonunda gözlerini açmasıyla Psyche rahatla-
dı. Gabriel sersemlemiş görünüyordu ve titrek ışıktaki göz-
lerini kırptırdı. “Psyche?”

“Evet, sevgilim, bir kâbus görüyordun.” Yanağına na-
zikçe dokununca Gabriel ürperdi.

“Rüyamda babamın beni odama kilitlemiş olduğunu
gördüm ve dışarı çıkamıyordum.”

Bu ev kötü hatıraları canlandırıyor, diye düşündü
Psyche.

Gabriel Psyche’nin ona güleceğinden korkar gibi, “Rü-
yamda, yeniden bir çocuktum,” diye açıkladı. Psyche onun
yanağını okşuyordu.

“Ama artık bir çocuk değilsin,” diye ona hatırlattı
Psyche. “Ve artık babanın komutasında olmadığını kanıt-
ladın.”

Psyche bir anlığına yemek masasındaki sahneyi hatırla-
dı ve bu acı verici olayı ona hatırlatmamış olması gerekti-
ğini düşündü. Ama Gabriel’in yumuşak bir kahkaha atma-
sı onu şaşırttı. “Hayır, sahiden değilim. Çünkü bir çocuk
böyle güzel bir dağınıklıkta sana baktığında benim düşün-

düğümü düşünmezdi. Ve babamın komutasında değilim, Tanrı'ya şükürler olsun. Bir daha asla.”

Psyche bir an utandığını hissetti, sonra çıplak ayaklarının üşüdüğünü ve titremeye yüz tuttuğunun farkına vardı.

“O halde beni yatağa al,” diye önerdi. “Halı ince ve zemin soğuk olduğundan ayaklarım üşüdü.” Gülünç bir biçimde kirpiklerini titreştirdi. “Sadece sağlık gereği, elbette.”

Gabriel sırttı, daha çok her zamanki hali gibi görünüyordu ve örtüleri geri çekti. “Başka türlü merhametsizlik olurdu, gerçekten sevgili Bayan Iiill'im.”

Psyche onun yanına tırmandı, yanığını Gabriel'in çıplak göğsüne yaslayabileceği için mutluydu, sıcak battaniyenin altında onun daha da yakınına sokuldu. Gabriel'in bedeni sert ve sıcaktı ve zerre kadar çocuksu değildi.

Gabriel eğildi ve onu öptü, sonra elini sırtında gezdirdi. Genç kadın özlemle düşündü; evlilik yatağı da böyle olurdu. Gerçek bir yatak, sessiz bir oda, onları rahatsız edecek kimse olmadan. Dilerlerse her gece bu saadet, bu yakınlık onların olurdu. Gabriel'in dokunuşunun enfes heyecanıyla...

Gabriel sonra onu tekrar öptü ve Psyche mutlulukla tüm düşüncelerini onun hararetiyle okşamasına teslim etti.

Gabriel bu gece, üzücü anılarla dolu bu kasvetli evde onunla sevişmeye niyetlenmemişti. Öpücüğüne karşılık olarak Psyche'nin dudakları aralandı ve Gabriel onun mavi gözlerinde sonsuz güvenin sıcaklığını gördü - onun soğuk olduğunu nasıl düşünebilmişti? Buz Prensesi, öyle mi? Psyche iyi, güzel ve saf olan her şeydi.

Kahretsin. Denemeliydi - güçlükle yutkunarak geri çekildi. “Psyche, seni odana geri götürmem sanırım daha iyi olacak.”

“Benim yatağım daha mı büyük?” Mavi gözleri parladı.

“Hayır!” Gabriel onu alaycı bir şekilde tenkit etti. “Yalnız uyuman için seni bırakmam gerektiğini biliyorsun. Bu evin benim için sakladığı eski anılara tek başıma katlanacağım, katlanabilirim. Senin sayende güçlü taraflarımı öğreniyorum.”

Psyche onun yanağını okşayarak, “Gabriel, bunu yapabileceğine şüphem yok. Ama mesele şu ki tek başına acı çekmek zorunda değilsin. Cennet veya cehennem, onu seninle paylaşmak istiyorum,” dedi.

Gabriel arzu girdabının onu daha da derinlere çektiğini hissedebiliyordu. Mantıklı olmayı denedi.

“Cehenneme kesinlikle uygun değilsin. Diğer taraftan ben - lanetli anılarımla birlikte - yeraltı çevrelerine yıllardır aşinayım.”

“Beni bırakırsan cehenneme dönerim.” Sesi yumuşaktı ve elini hâlâ Gabriel’in yanağında tutuyordu.

“Sen cennet için yaratılmışsın, sevgilim.”

“Öyleyse beni tekrar al, burada,” diye fısıldadı Psyche.

Gabriel’a yaslandı. Gabriel damarlarında hızla akan kanı ve son kontrol kırıntısının da titreşen akışla sürüklenip gittiğini hissetti.

Süratle ağır örtülerin altına uzandı ve Psyche’nin uzun geceliğini başının üzerine doğru çekti. Psyche geceliği çıkarmasına yardım etmek için kollarını kaldırdı, sonra yumuşak dolgun göğüslerini Gabriel’in göğsüne dayadı. Direnmeye gücü yetmeyen Gabriel genç kadının göğüslerini

kavrayıp okşamaya başladı. Bu arada Psyche de incelikle onun çenesini ve boynunu dişliyordu.

Psyche uzun ipeksi bacasını Gabriel'in üzerine attı ve bir kumaş hissetmenin şaşkınlığıyla geri çekildi.

Bariz bir hayal kırıklığıyla, "Çarşafın altında benim kadar çıplak olduğunu düşünüyordum," dedi.

Gabriel gülmemeye çalışarak, "Alışkanlık, aşkım," dedi. "Her an bir pencereden dışarı fırlama ihtiyacı duyabilecekken tam olarak çıplak kalmamak en iyisi."

Psyche'nin güzel gözleri şüpheli bir kınamayla kısıldı. "Kıskanç âşıklar mı?"

Gabriel sırtıtmamak için kendini zor tuttu. "Sefil kaybedenler."

"Hmmm." Psyche bunun üzerinde düşündü. "Mükemmel bir kaçamak cevap. Sefil kaybedenlerle kart oyuncularını veya kıskanç âşıkları kast ettiğin sonucu çıkabilir. Seni uyanık, yine de ben..."

Kalan kelimeleri Gabriel'in kahkaha atan dudaklarında boğuldu. Ama Psyche bunu umursamadı. Bunun yerine enerjisini örtüleri geriye itip Gabriel'i pantolonundan kurtararak harcadı ve pantolonu yerde duran geceliğinin yanına gönderdi, ardından bacaklarını açıp Gabriel'in üstüne çıktı.

"Bu gece seni tamamen görmek, seni tamamen hissetmek istiyorum." Dudaklarıyla Gabriel'in teninin tüm yeni ve farklı dokularını keşfetti. İpeksi düz göğüs uçlarını, tüylerinin gür karışıklığını, kasların sert kıvrımlarının etrafındaki derinin tatlı sıcaklığını.

Meraklı parmaklarını sert çıkıntılı karından aşağı yavaşça indirdi, sonra erkekliğini sertçe kavradı.

Hazla titreyen Gabriel, sessizce Psyche'nin idareyi ele

geçiren tavrını kutsadı. Yapabildiği kadar uzun süre zevk verici bir uysallıkla onun altında uzandı. Ama Psyche'nin toy dokunuşları - bazen tereddütlü bazen cüretkâr - uzun süre Gabriel'in pasif kalmasını imkânsız kıldı. Genç kadını erkekliğine doğru bastırdı ve ıslak derinliklere doğru kayd.

"Ah." Psyche başını harikulade bir hisle geriye atarken şaşkınlıkla soludu. Bu kez gerilen bir engel değil, yalnızca su katılmamış zevk vardı. Gabriel altında yavaşça salınırken, Psyche onun kalçalarına bacaklarıyla sıkıca yapıştı ve onun rehberliğini izledi.

Pozisyonu değiştirmek için bedenini biraz kaldırdı ama hoş sürtünme hareketinin neden olduğu zevk ve sonucunda Gabriel'in hazla inlemesi üzerine durdu. Deneysel olarak erkekliğinin ucuna kadar yükseldi, sonra bir anda aşağı kayd. Gabriel'in yarı kapalı ve uykulu gözleri artan bir uyarılmayla hızla açıldı.

Ah, bu gerçekten sarhoş edici, diye düşündü Psyche.

Sataşan artışlarla yükselip alçalırken ona hiç merhamet göstermedi, ancak kalçalarını yakalayınca boğuk yakarışlarına teslim oldu.

"Tanrıçam, *lütfen*," diye inledi Gabriel bu olağanüstü işkenceye son vermeye çalışırken.

Psyche yeni keşfedilmiş hâkimiyetinden zevk alan bir kadının hınzır gülümsemesini takındı. Ama Gabriel'in gücünü hafife almıştı.

Gabriel ateşli bir tutkuyla parlayan gözler ve yaklaşan rahatlamayla gerilmiş olan bir yüzle başparmağını birleşmiş bedenlerinin tam üzerindeki nemli, hassas tomurcuğa sürttü. Psyche'yi bir kez, iki kez ve üç kez okşadı ve genç kadın kendinden geçmenin eşğine, tamamlan-

manın ve Gabriel'in doyumsuz kollarına düşüverdi. Bedeninin perçinleyen sarsıntıları Gabriel'ı kendi görkemli doyumuna yolladı; Gabriel tam zamanında genç kadının dışına kayd.

Kıpırdamadan öylece kaldılar. Gabriel ciğerlerine titrek nefesler çekti. Psyche'nin kendininkine dayalı kalbinin çarpışını duyabiliyordu. Genç kadın tutkuyla sersemlemiş gözlerini onun gözlerine dikti ve öyle aşkla, öyle güvenle gülümsedi ki.

Bu, Gabriel'in onu terk etmek zorunda olduğu bilgisini başa çıkması daha da güç bir duruma getirdi.

Daha sonra, sessiz bir doygunlukla, uzuvları birbirine dolanmış bir şekilde yatarlarken Psyche sordu: "Hâlâ babanın onayını istiyor musun?"

"Hayır," dedi Gabriel çabucak, sonra iç çekti. "Sanırım, saygısını isterdim."

"Peki ya bu olmazsa, kendine saygı duyamaz mısın?"

"Ne için?" diye sordu Gabriel sıkıntılı bir sesle. "Sebep olduğum bir skandaldan kaçtığım için mi?"

"O zamanlar bir çocuktun," diye ona hatırlattı Psyche. Bir yerde, bir ağustos böceği kulak tırmalayıcı bir sesle gece şarkısını söylüyordu.

"Ama şimdi bir erkeğim. Gurur duyulacak ne yaptım ki?"

"Daha olgun ve bilge olarak geri döndün," diye cevabı yaptırdı Psyche. "Beni açgözlü amcamdan ve sinir bozucu kuzenimden kurtardın. Düşmanlarına göğüs gerdin, eski korkularınla yüzleştin. Babanla yüzleştin."

Gabriel kısık bir sesle, "Buradan ayrıldığım zaman, geri döndüğümde onu önümde diz çöktüreceğimi söylemiştim," dedi.

“Bir çocuğun tehdidiymiş.”

“Yani bugün, çekip gitmesine izin verdiğim için beni daha değersiz görmüyor musun?”

Psyche onun çenesinin ucunu öpmek için kaykıldı. “Hayır, sevgilim, görmüyorum.”

Gabriel bir süre sessiz kaldı, sonra genç kadının altında huzursuzca kımıldandı.

“Daha olgun, evet ama daha bilge mi? Bir kart oyununu nasıl kazanacağımı, nasıl dans edeceğimi ve kılıç kullanacağımı bildiğim için mi? Bir kadını nasıl cezbedebileceğimi bildiğim için mi? Veya en azından çoğu kadını. Hatırladığım kadarıyla, tanıştığımız zaman şakalaşmalarım seni eğlendirmiyordu.” Genç kadını alnından öptü.

Genç kadın karanlığın içinden gülümsedi; mum bir süre önce sönmüştü. “Cazibe bile iyi veya kötü kullanılabilecek bir hünerdir.”

“Sence düzgün kullandım mı?” Sesinde bir umut parıltısı vardı; genç kadının onun yüzünü göremediği zaman kelimelerindeki anlamlı katmanları daha fazla duyabiliyor olması komikti.

“Evet. Bir sürü kadını güzel hissettirdiğini gördüm.”

“Bunun övgüye değer olduğunu mu düşünüyorsun?” Kolunu hafifçe hareket ettirdi, böylece genç kadının yanağını okşayabiliyordu; dokunuşu yumuşak ve kendinden emindi.

“Fazlasıyla değer olduğunu düşünüyorum. Ve kolayca azledilecek bir hüner değil.”

Gabriel iç çekişe benzer bir ses çıkarttı. “Bu benim için pek yeterli görünmüyor.”

“Ama gününü aydınlatmış olduğun kadınlar için öyle değil,” diye itiraz etti Psyche. “Kötü anılarını serbest bırak-

malısın, ayrıca kızgınlığını da. İyi bir kalbin var, bu, hoşnutsuzlukla lekelenmemeli. Cesaret ve sadakate sahipsin. Bunlar değerli nitelikler.”

“Komik,” diyerek genç kadının saçlarının arasından fısıldadı. “Tüm bu hoş nitelikleri seni tanımlamak için kullanırdım.”

Gabriel göremese de Psyche gülümsedi. “Gerçekten mi?”

“Elbette. Ve belki senin de kızgınlığını serbest bırakmaya ihtiyacın vardır, ebeveynlerine hissettiğin kızgınlığı.” Gabriel bunu öyle yumuşak bir şekilde söylemişti ki Psyche bir an bu sözleri doğru duyduğundan emin olamadı.

“Ben? Kızgın mı? Kesinlikle kızgın değilim!” Kelimeleri yerine ulaştığında itiraz etmeye devam etmek üzereydi. Örtüleri boynuna sıkıca çekerken, “Ah,” diye fısıldadı. “Ah, evet, neden hiç fark etmedim? Korkarım haklısın. Beni yalnız bıraktıkları için, öldükleri için onlara çok kızgıyım. Yine de onları bunun için nasıl suçlayabilirim ki?”

Gabriel’in tek yanıtı genç kadının sırtının yumuşak hatlarını okşamak oldu. Psyche bu bilmeceyi ancak kendi başına çözebileceğini biliyordu. Uzun bir süre, bir bütünün iki parçası olarak uzandılar, sonra genç kadın uykuya daldı.

Sabah olup Psyche diğer konuk odasında uyandığında yatakta yalnızdı. Telaşla başını kaldırdı, çok geçmeden neler olduğunu anımsadı. Sabahın erken saatlerinde Gabriel onu yarı uykudayken ve itiraz ederken kendi yatağına geri taşımıştı. Onun, babasının çalışanları karşısında utanmasını istememişti. Acaba sıkıntılı açıklamaların korkusu olmadan geç saate kadar aynı yatakta birlikte kalma fırsatla-

rı olacak mıydı hiç? Sonra buna şansı olamayabileceğini anımsadı. İçinde yükselen bir ıstırap dalgası tarafından nefesi kesildi. Çabalayarak bunu geri itti. Ama artık tamamen uyanmıştı, gerinerek yerinden doğruldu ve çarşafı yana çekti.

Lacivert elbiseyi hızla giyip saçlarını düzgün bir topuz halinde topladı, sonra merdivenlerden aşağı doğru ilerledi. Gabriel'ı yemek odasında buldu ve ona servis yapan gergin görünümlü uşak dışında kimsenin olmaması genç kadını rahatlatı.

Psyche masadaki yerine geçti ve çayını yudumladı.

“Günaydın, Bayan Hill, iyi uyudunuz mu?” diye sordu Gabriel haylazca gözleri ışıldayarak.

Uykusuna engel olanın ne olduğunu çok iyi bildiğinden, Psyche bir saniyeliğine ona kaşlarını çatı, hemen sonra hatırladığı zevk, ifadesini yumuşattı. “İdare edecek kadar,” diye mırıldandı, hâlâ büfenin yanında dolanan hizmetkârın farkındaydı.

“Bayan P.'nin güzel bir uyku çayı vardır, denemelisiniz,” diye önerdi Gabriel, tavrı hâlâ alaycıydı.

“Teşekkür ederim, bir dahaki sefer düzensiz bir gece geçirdiğimde bunu hatırlayacağım,” diyerek ciddi bir biçimde karşılık verdi Psyche ve Gabriel'ın sırtıttığını gördü.

Uşak sosis, böbrek, yumurta, jambon, yulaf lapası ve kızarmış ekmek dolu tabakları takdim etti. Psyche tabağını doldurdu ve yavaşça yemeğini yemeye başladı. Aslında epey açtı. Masanın karşısında bakışları yön değiştiren Gabriel'a baktı, ifadesi anlaşılmazdı.

En sonunda sordu: “Ne düşünüyorsun?”

“Eskiden annemin o sandalyede oturduğunu,” dedi Gabriel. “Senden hoşlanırdı, seni severdi buna eminim.”

“Onunla tanışma ayrıcalığına erişemediğim için üzgünüm.” Psyche onun elini tutmak için diğer tarafa uzandı.

Gabriel başını salladı ama cevap vermedi. Bir dakika sonra, “Hizmetlilere arabayı çağırma larını söyledim,” dedi.

“Londra’ya geri mi dönüyoruz?”

Başıyla onayladı. “Hava açık, öğleden sonra şchirde oluruz. Barrett’in çetesinin bu kadar uzun süre pusuda beklediğini hiç sanmıyorum. Planlarını bozacak ve bizi makul surette güvende tutacak kadar trafik vardır.”

Psyche’nin bu kasvetli, boş evden ayrılacağı için üzgün olduğu söyleyemezdi. Öğününü bitirdiğinde, tabağı iterek uzaklaştırdı ve uşak sandalyesini çekip kalkmasına yardım etmek için fırladı.

Teşekkürünü bir baş işaretiyle sundu. “Biz, şey, ev sahibine teşekkür etmeli miyiz?”

“Gönülsüz ev sahibimize mi?” diyerek onu kuru bir sesle düzeltti Gabriel. “Öyle sanıyorum.”

Psyche elini Gabriel’in koluna koydu, koridordan çalışma odasına geçerken onun yanında yürüdü, sonra Gabriel kapıyı çaldı.

Bir an bekledikten sonra kapıyı açtı. “Gidiyoruz, baba.”

Kısa süreli sessizliğin ardından hırıltı sayılabilecek bir ses duyuldu. Arkası yüksek koltuk yine ateşin karşısına çekilmişti ve odadaki hava çok sıcaktı. Psyche, bu sert yaşlı adamın kendi öğullarını kabul etme ve sevmekteki acizliği yüzünden ne kadar eksik olduğunu düşündü.

Gabriel kibar bir tonda sözlerine devam etti. “Misafirperverliğin için teşekkürler.”

Hâlâ yanıt yoktu; ateşin içinde bir kömür parçası çı-

tırdadı, sonra Gabriel kapıyı arkalarından kapattı. Psyche, gözlerini ateşe dikmiş yüzünde sürekli bir kaş çatma, vücudu gölgelerin arasında kaybolmuş hareketsiz adamın görüntüsüyle baş başa kaldı. İçgüdüsel olarak adamın iç-yüzünü sezdiği bir an yaşadı: Derinlerinde bir yerde, mar-ki sevilmediğine, bütün-üyle değersiz olduğuna, tabiatın kanununa göre en yakın olması gerekenlerden herhangi bir duygusal yakınlığı, hatta arkadaşlığı kabul etmekten aciz olduğuna inanıyor olmalıydı.

Kafasını kaldırıp Gabriel'a baktı ve yüzünde anlık bir keder ifadesi gördü, sonra alışılmış dengeli kibarlığını geri kazandı ve Psyche'nin ona baktığını görünce kaşlarını kaldırdı.

"Bu evi geride bırakmaya hazır olduğuna eminim," dedi Gabriel kuru bir sesle.

Psyche başını salladı ama dış kapıya doğru yürürlerken onun koluna dayandı. Arabaları bekliyordu. Bayan Parslip reverans yapmak ve veda etmek için oradaydı. Dik dik bakan uşağa aldırmadan Gabriel kâhya kadına yeniden sarılmak için uzandı.

"Seni görmek güzeldi, Bayan P," dedi. "Beni yeniden bir çocukmuşum gibi hissettirdin."

Kadın gülümsedi. "Seni tekrar görmeyi umuyorum." Önlük ceplerinden bir şey çıkardı ve küçük nesneyi Gabriel'ın avcuna yerleştirdi.

Psyche bakma isteğine karşı koyamadı - sosyetik hanımların sıkça kendilerini çizdirdikleri türde bir minyatürdü. Yanındaki adamla bariz benzerlikler taşıyan yumuşak kahverengi saçlı hoş suratlı güzel bir hanım gördü - o Gabriel'ın annesiydi.

Gabriel konuşmadan önce boğazını temizlemek zorun-

da kaldı. “Teşekkür ederim, Bayan P.” Kâhya kadının bu hediye vermek için babasından izin almamış olduğundan emindi ama bu Gabriel için dünyaya bedeldi. Küçük portre yeniden gözden geçirilmiş anıların başlangıcına, eski acının hafiflemesine işaret edecekti.

Bayan P.’nin gözleri ışıldadı ve Gabriel Psyche’nin arabaya çıkmasına yardım ederken bir kez daha reverans yaptı. Ardından genç kadının yanına oturdu. Sürücü dizginleri kaldırdı ve araba sarsıntısız bir şekilde ileri doğru hareket etti.

Araç uzun araba yolunda ilerlerken sessizce oturdular. Psyche refakatçisine sorgulayıcı bir bakış atmak için döndü. “Bu ziyaret yardımcı oldu mu?” diye usulca sordu.

Gabriel minyatüre dokunuyordu, onu yanlış anlamış numarası yapmadı. Gerçekten, eski yakıcılığın, çoktandır devam eden kızgınlığın bir kısmı çekilmişti. Onunla seviştikten sonra huzurlu bir şekilde uyumuştular ve kâbuslar geri gelmemişti. Kritik bir noktayı atlatmış görünüyordu. Artık annesinin onu sevmiş olduğunu biliyordu. Ve bir yetişkin olarak babasını görmek, onun mutlak güce, mutlak bilgiye sahip çocukluğunu demir bir pençeyle yönetmiş figür olmadığını görmek. Ve her şeye karşın babası hataya düşebiliyorsa, Gabriel için olan değerlendirmesi de kusurlu olabilirdi.

Sadece Psyche’nin sayesinde bu keşifleri anlama şansı olmuştu. Sadece Psyche’nin sayesinde bu üzücü hatıraları olan eve geri dönmüştü ve Psyche’nin sayesinde babasının onu mahkûm etmiş olduğu başarısızlık, zorba atasının bir kopyası değil ama olmayı seçtiği adam olabileceğini artık anlıyordu.

“Sanırım beni yılların lanetinden kurtardın.”

Psyche irkilmiş göründü, sonra gözleri söylediklerini kavramasıyla berraklaştı. “Sevindim,” dedi. “Hepimiz ebeveynlerimizi kabullenmeliyiz, galiba.”

Şaşırtma sırası Gabriel’daydı. “Ne? Benim ahmak babam sana bir şey mi öğretti?”

“Ah, evet,” dedi Psyche, dayanmış oldukları uzun sessiz akşam yemeğini düşünüyordu, markinin Gabriel’in tarafına bakmayı lütfettiğinde maruz kaldıkları nefret dolu bakışları. “Dün gece söylediklerinde haklıydın. Uzun bir süre ebeveynlerime kızgın kaldım, böyle gözü kara bir de neyle kendilerini riske attıkları için, öldükleri için, beni Circe’ı yetiştirmede tek başıma bıraktıkları için. Ama o evde kalmak bana sevgi ve kahkaha dolu yılları ve onlarla paylaştığım güzel yılları hatırlattı. Ve bana değer vermiş, beni cesaretlendirmiş, sahip olduğum her şeyle kabul etmiş ebeveynlere sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu.”

Sesi titredi ve kendini tutmakta zorlandı. Gabriel gözlerinin yaşlarla parladığını gördü ama genç kadın onları akıtmadı. “Onları hâlâ özleyorum; her zaman özleyeceğim. Ama aynı zamanda birlikte geçirdiğimiz her gün için şükretmeyi unutmayacağım.”

Gabriel genç kadının ellerini kavradı ve kendininkilerin içinde tuttu; çaresizce, yüzünü gölgeleyen üzüntüyü aydınlatmak ve genç kadını daha fazla kederden korumak istiyordu. Bu ona, giderse sebep olabileceği mutsuzluğu düşünmekten daha çok acı veriyordu. Fakat diğer yandan kalarak ona daha çok zarar verebileceğini de biliyordu.

Çok geçmeden gidecekti, yabancı topraklara ve bir gün Psyche’nin layık olduğu türde hayata yeniden girişini sağlayabilecek büyük miktarlardaki kart oyunlarına dönmüş

olacaktı. Barrett'ın arazisiyle imkân bulmuş olduğunu düşünmüş ama yanılmıştı. Gabriel gitmek zorunda olduğunu biliyordu - Psyche'yi asla doğal olarak hak ettiklerinden mahrum bırakamazdı. Ne de Psyche gibi bir kadının, servetini geri kazanmasının alabileceği yıllar boyunca onu beklemesini umabilirdi. Ama sahip olmuş oldukları çok değerliydi, hayatı boyunca sevgiyle anacağı çalıntı sevişmeleri çok yoğun, çok kuvvetliydi.

Hayır, yeni kavrayışın bağlarına rağmen ona pek az şey sunabilirdi. Ve gerçekte yüzleşti - parası, arazisi olsaydı bile, hâlâ Psyche'nin hak ettiği halis, dürüst, lekesiz geçmişe sahip bir beyefendi değildi. Psyche için en iyisi ancak yeterli olurdu ve Gabriel bu örnek seviyeden epey aşağı düşmüştü.

İç geçirerek arabadan dışarı baktı. Ana yola varmışlar ve kuzeye Londra'ya doğru dönmüşlerdi. Birkaç saat içinde, şehre geri dönmüş olurlardı ve Barrett'ı başından tamamiyle atmak için bir yol bulmuş olmalıydı ve onu kiralık adamlarını durdurması ve bunun erkek erkeğe çözmek için ikna etmek zorundaydı. Maalesef bunu nasıl hayata geçireceğine dair bir fikri kırıntısı yoktu. Ama bir şey tasarlama zorundaydı!

Psyche, "Gabriel!" diye haykırdı.

Gabriel bir an sonra bu haykırışına sebep olanı gördü ve sürücüye atları durdurması için seslendi. Araba yalpalayarak durduğunda, Gabriel kapıyı açtı ve dışarı atladı. Psyche de neler olduğunu görmek için başını dışarı sarkıttı.

Onları durma noktasına getirmiş olan manzara epey endişe vericiydi. Yolu kısmen tıkamış gösterişli araç tekerleklerinden birini yitirmişti ve şimdi kenardaki hendeğe doğru korkutucu bir açıyla eğilmişti. İki at karmaşık iz-

lerin arasında duruyordu, zarar görmemiş gibiydiler; biri kafasını sallıyor diğeri yumuşakça kışniyordu. Yalnız sahiplerine gelince - Gabriel şimdi Psyche'nin tedirginliğini anlıyordu.

Gabriel kelimeleri uzatarak, "Bak sen, kuzen Percy," dedi. "Burada ne arıyorsun Tanrı aşkına?"

Yuvarlak şekil yukarı sıçradı; Psyche'nin akrabası yolun kenarında oturuyor, muhtemelen bir sonraki adımı üzerine düşünüyordu. "Kuzen!" Percy, Psyche'ye bakarak ve Gabriel'in yorumunu kulak ardı ederek bir rahatlatma nidası koyuverdi. "Senin iyi olduğunu görmek teselli edici."

Psyche, "Oldukça iyiyim, teşekkürler," diye karşılık verdi. "Halbuki sen o kadar şanslı görünmüyorsun. Burada ne işin var?"

"Sana yardım etmeye geldim, elbette. Şehirden öyle aceleci bir biçimde ayrılmandan sonra, en kötüsünde korktum!" Percy, Gabriel'a kızgın bakışlar atmak için döndü ve düşmanlığı çok barizdi.

Psyche iç çekti. "Hayır, kaçırılmadım, Percy. Ve arabayı devirmeyi nasıl başardın?"

"Benim hatam değildi," diye karşı çıktı Percy. "Çalılıktan bir tavşan fırladı ve benim yakındaki atım ürktü - herkesin başına gelebilirdi."

"Muhakkak," dedi Gabriel kuru bir sesle. "Ve yanında bir seyis getirme zahmetinde bile bulunmadın?" Hepsinin görebildiği gibi, eğri arabada seyisin yeri boştu. "Ya da onu yardım getirmesi için mi yolladın?"

"Hayır, elbette yalnız geldim. Kuzenimin kibar dünyanın görgü kurallarına üzücü aldırmazlığının haberini duyurmak istemedim! Bir adamla çekip gitmesi..." Percy'nı

yüzü kızardı ve yavan konuşmasına durmadan devam etmeye hazır görünüyordu.

“Nişanlım olan bir adamla!” Psyche protokole gerek duymadan onun lafını kesti. “Percy ne itibarım ne de şahsım korumana ihtiyaç duyuyor. Bana sahip çıkmama lüzum yok! Sana bunu kaç kez anlatmam gerekiyor?”

“Bu üzücü kara sevdadan uyanana kadar, düşüncelerin neredeyse hiç güvenilir değil,” dedi Percy sertçe.

Psyche derin bir nefes aldı, o sırada Percy Gabriel’la yüz yüze gelmek için dönmüştü. “Beni arazine kadar götürmenizi istemek zorundayım bayım. Buradan birkaç mil uzaklıkta olduğunu biliyorum.”

Gabriel şaşırarak adama baktı. Barrett’tan kazanmış olduğu arazinin az ileride olduğu doğrudu, ama...

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu, şüphe enseindeki tüyleri diken diken etmişti.

“Gideceğiniz yeri sorduğumda, bana Sophia Hala söyledi.” Percy itiraf ederken rahattı. “Psyche’nin, namusunu koruyacak biri olmadan böyle gitmesine izin veremedim.”

Zavallı kadını amansızca takip etmiş olmalıydı, halası ani kaçışlarından yeterince endişelenmiş olacaktı ki bilgiyi ağzından kaçırmıştı. Zavallı Sophie Hala!

“Çenenin kapalı tutarsan namusuma bir leke gelmez,” dedi ona. “Ve bana dokunan her skandalın sana da yansıyacağını unutma, Percy. Sen ve babanın aile şerefi konusunda ne kadar hassas olduğunuzu biliyorum.”

“Neden geldiğimi az önce söylemedim mi?” Psyche kendini en üst noktasına taşıyarak dikleşti, bu da neredeyse Gabriel’in omuzuna geliyordu. “Ve bu kadar yolu yalnız

sana destek olmak için teptim. Senin tarafından biraz destek istemem fazla olmaz bence.”

Gabriel Psyche’ye bir bakış attı. “Korkarım ki anlamıyorsun. Seni ağırlamayı reddetmiyorum, ama arazi yıkık dökük; takdim edilebilecek hiçbir şey yok. Bir dahaki kasabada küçük bir han var...”

“Bu şekilde aleni bir handa görülebilir miyim sanıyorsun?” Sesi kırgındı. Percy şık gömlek kolundaki küçük bir söküğü ve pantolonundaki belli belirsiz toz zerresini işaret etti.

“Ama Percy, ev bomboş; ceketini tamir edecek veya giysilerindeki tozu alacak bir kâhya yok.” Psyche yardım etmeye çalıştı. “Hakikaten...”

“Bu kadar basit bir ricayı reddedeceğine inanmam!” Percy kollarını kavuşturdu, hakarete uğramış inatçılığın tasviriydi.

“Zaman kaybı,” dedi Gabriel. “Konuşmasına dinlemeye yetecek kadar ara vermeyecek. Belki de benim, şey, aramızda durmalıyız, durumunu göstermek için. En azından atlarını, kasabadan onları kurtaracak birini yollayana dek burada bırakabiliriz.”

“Bu güvenli olur mu?”

“Haydutların şimdiye kadar pes ettiklerini sanıyorum; geri döneceğimizi düşünmek için bir sebepleri yok.”

Psyche başıyla onayladı. “Tamam, Percy. Seni Gabriel’in mülküne götüreceğiz, sonra da tekerleğini tamir ettirebileceğin birini bulabilmen için kasabaya.”

Her şeyden önemlisi, Londra’ya dönüş yolu boyunca Percy’nin onlarla aynı arabayı paylaşmasını istemiyordu; genç bir kıza yakışmayan tavrına dair itham dolu yavan konuşmasını dinleme fikri Psyche’nin ürpermesine ne-

den oldu. O ve Gabriel'in az zamanı kalmıştı; hâlâ gitmeyi düşündüğünü biliyordu. Bunu gözle görülür bir şekilde düşüncelerine çekildiği, onun varlığını bile unuttur görünüşü sessiz nadir anlardan çıkarabiliyordu. Hayır, iğrenç kuzeninden bir an önce kurtulmak zorundalardı.

Gabriel ve sürücü, Percy'nin atlarını koşum kayışlarından ayırmayı başardılar; bir tanesi sağlam görünüyor ama diğeri fena topallıyordu. İkisi de Psyche'nin arabasının arkasına bağlandı. Sonra Percy arabaya bindi, arka koltukta kalan Psyche ve Gabriel'a sırtı dönüktü. Yine de bu, sıklıkla omzunun üzerinden bakıp onlara söylev vermesine engel değildi. Yaralı at yüzünden çok yavaş bir tempoda gitmek zorundalardı; Çok geçmeden Gabriel'in bakımsız araba yolunun görüş açılarına girmesinden Psyche çok memnundu. Sürücü atları çevirdi ve araba dar yol boyunca yalpalayarak evin önünde durdu.

Yenilenmiş halini hayal ederek, Psyche, evin gerçekten hoş ana hatları olduğunu düşündü. İhmal edilmişliği değerlendirilirse çok etkileyici bir konut olurdu. Kendini, yeniden boyama ve duvar kâğıtları düşüncelerine kaptırmışken erkekler arabadan indi.

Percy ona yardım etmek için elini uzatırken, "Kuzen," diye seslendi.

Duraklamaları kısa olacağı için arabadan ayrılmak istemiyordu, ama Percy'yle tartışmaktansa dışarı çıkmak daha kolaydı. Elini mümkün olduğu kadar kısa tutarak hızla otlarla kaplı çakıllı yola indi.

"İşte, görüyorsun," dedi kuzenine. "Seni rahat ettirecek çalışanlarımız yok. Atlarını burada bırakıp kasabaya devam edelim. Orası küçük bir yer ve kimse sökük ceketini fark etmeyecektir."

Percy basamaklardan yukarı çıktı ve açık kapı girişinden içeri baktı. “Durum böyleyse, burada ne arıyorsun Psyche? Dün gece burada, yalnız mı kaldın?” Dehşete kapılmış görünüyordu.

Psyche inlemesini bastırdı ve Gabriel kaşlarını çatı. “Geceyi burada geçirmediğimiz,” dedi keskin bir ses tonuyla. “Bir akrabamızı ziyaret ettik ve uygun olarak şaperonumuz vardı.”

Psyche gülümsemesine hâkim olmak zorunda kaldı, Percy’nin eğlendiğini görmesine izin veremezdi. “Hadi Percy,” dedi. Gerçekten, kuzeni çok can sıkıcıydı. Şimdi kuzeni gizli aşk yuvasına dair bir işaret ararcasına içeride dolaşıyordu. Onu yeniden arabaya bindirip kasabaya ulaşmaya kararlı olan Psyche arkasından gitti; böylece bu bezdirici refakatçiden olabildiğince çabuk kurtulabilirlerdi.

Gabriel hâlâ kaşlarını çatıyordu, doğru olmayan bir şey vardı. Percy neden onun perişan mülkünü görmekte böyle ısrarcıydı? Alışılmadık bir algılama anında hergele olduğuna ikna olduğu adamlarla nişanını bozması için Psyche’yi ikna edecek bir kanıt parçasının mı peşindeydi sadece? Peki öyle olsun, Gabriel Percy’nin tüm saçmalıklarına rağmen bu hükmünde haklı olduğunu biliyordu.

Küflü girişte bu kadar oyalanarak ne yapıyorlardı? Psyche’nin adını seslendi. “Gitmek için hazır mısınız?”

Genç kadının haykırışını duydu, sonra Percy yatıştırıcı bir söz mırıldandı. Gabriel hemen merdivenlerden yukarı yöneldi. Başka fareler? Kapı girişinden geçerek loş giriş salonuna yürüdü ve gözleri adapte olamadan, arkasından yakalayan sert elleri hissetti.

Tanıdık bir ses, “Ah,” diye mırıldandı. “Tam da umduğum gibi. Arazime hoş geldiniz, Düzenbaz Lord.”

Bölüm 22

O bir ahmaktı, hatta ahmaktan fazlasıydı.

Gabriel kaslarını gerginleştiren ve sinirlerini uç noktaya getiren tehlikenin bilincine vardı ama artık çok geçti. Kiralık katilleri Gabriel'in kollarını birleştirerek bileklerini sağlam bir iple bağlarken Barrett onun tarafına doğrulttuğu küçük bir tabancayla karşısında dikiliyordu. Diğer bir haydut elini Psyche'nin ağzının üzerinde tutuyordu; genç kadının kirli parmakların ardındaki yüzü şok ve korkuyla beyazlaşmıştı. Percy adeta halinden memnun görünüyordu.

Percy! Tanrının cezası ödle, onları kandırıp buraya çekmek için bir şekilde Barrett'la işbirliği yapmıştı. Percy'nin aciz budalalığının zararsız olduğuna inanarak rehavete kapılmış olduğu için Gabriel kendine de sövdü. Bundan sağ çıkarlarsa Percy'nin kafasını gümüş bir tepsiye koyacağına dair ant içti.

Psyche Gabriel'a bir uyarı göndermesini engellemiş olan eli ısırды. Onu tutan adam küfretti ve yaralı parmağını havada salladı. Psyche inanmaz bakışlarını kuzenine dikti. "Percy nasıl yapabildin? Hatta nasıl bilebil..."

“Barrett bana gelip açıkladı.” Percy’nin sesi her zaman-ki gibi kibirliydi. “Seni bu hergeleyle olan gönül işinden kurtarmak istediğimden ve Barrett onun kötü davranışları hakkında daha haberdar olduğundan...”

“Kötü davranış mı?” Psyche öfkeyle titredi. “Bu adam bizi öldürmeyi denedi, hem de bir kereden fazla. Benimle kötü davranış hakkında konuşma! Onunla nasıl pazarlık yapabildin, Percy?”

“Tarrington’ı bertaraf etmek istedim,” dedi Percy basitçe. “Duyarlı bir bayan olduğun için sarsıldığını biliyorum, kuzen, fakat zamanla hareketlerimdeki bilgeliği göreceksin ve bunun için bana teşekkür edeceksin.”

Percy bu palavraya gerçekten inanıyor muydu? Psyche kuzenine dehşetle baktı, onu daha önce gerçekten görmüş olduğundan emin değildi. Percy, bakışlarına sakın bir şekilde karşılık verdi, kendinden memnuniyeti kusursuzdu. Ama her zaman bencil, her zaman sadece kendini, kendi istek ve arzularını düşünen biri olmuştu, onunkileri asla düşünmemişti. Bu ihanet Psyche’yi neden şaşırtmıştı ki? Onu kendi eliyle öldürmeyi midesi kaldırmayabilirdi ama başka biri bunu onun için yaparsa...

Psyche, “Hayatımın geri kalanı boyunca senden nefret edeceğim,” derken sesini büyük bir çabayla sabit tutmaya çalıştı. “Hayatımın ne kadar uzun veya ne kadar kısa olacağının bir önemi yok. Ve seninle evlenmeyi kesinlikle kabul etmeyeceğim, onlarca kez bir kız kurusu olarak ölsem bile.”

Percy omuz silkti. “Fikrini değiştireceksin,” dedi gözü pek bir tavırla. “Kadınlar böyledir.”

“Percy!” Psyche ona nefretle baktı. “Aldanıyorsun.”

Percy burnunu çekti.

“Bu planın ardından yaşamana izin verileceğini nereden biliyorsun?” diye sordu Gabriel sesini alçak tutarak. Barrett odanın diğer tarafına geçmişti ve iki kiralık katiliyle konuşuyordu. “Barrett’ın beni yok ettikten sonra geride hiç şahit bırakacağını gerçekten düşünüyor musun?”

Percy gözlerini kırıştırdı; budala görünümüne bakılırsa bu ihtimali hiç değerlendirmemişti.

“Bırakacak.” Percy’nin gülümsemesi birazcık soldu. “Hiçbir şey söylemeyeceğime dair onunla bir anlaşmaya vardım...”

“Peki Psyche’yi maruz bıraktığın tehlike hakkında bir fikrin var mı?” Gabriel hem Percy’nin aptallığı için hor-görü, hem de Psyche için korku hissediyordu ve korku düşüncelerini yavaşlatma tehlikesiyle daha da yoğunlaşıyordu. Hayır, panik olmamalıydı.

Percy onun bu sözleri üzerine kafa yoruyormuş gibi kalın dudaklarını büzdü. Psyche Gabriel’a doğru endişeli gözlerle baktı.

“Keskin kenarlı herhangi bir şey görüyor musun?” diye sordu, bileklerini hareketsiz kılan bağları araştırırken. İp yeni ve sağlamdı. Gabriel ipe asıldı ama bir sonuç alamadı. Psyche odanın etrafına bakındı, yalnız toz kümeleri ve dağılmış küçük tahta parçaları vardı, işe yarayabilecek kesici hiçbir şey görmedi. Gabriel’ın maskeli baloda el koymuş olduğu küçük bıçak ceketinin içine gizliydi ama buna ulaşmasının bir yolu yoktu ve diğerleri görmeden Psyche de ulaşamazdı.

Barrett onlarla karşı karşıya olmak için geri geliyordu; adamlarından birini kim bilir hangi berbat amaç için odadan dışarı göndermişti. Percy canlandı. “Diyorum ki Barrett, Bayan Hill ile Londra’ya geri dönüş yoluna ko-

yulayım artık,” dedi, sesi neredeyse normaldi. Gabriel’in kışkırtmış olduğu şüpheler işe yaramaya başlıyordu ama artık çok geçti. Her şey için çok geçti.

Gabriel göğsünün korkuyla sıkıştığını ve öfkesinin geliştiğini hissetti. Barrett nasıl onun taptığı kadına, onu yeniden sevme cesaretiyle dolduran kadına zarar verecek bir kumpas kurmaya kalkıştı? Başka ne olursa olsun, Gabriel, Psyche’nin bu tehlikeden canlı ve zarar görmemiş çıktığını görmek zorundaydı. Bir kez daha onu zapt eden iplerle uğraştı; düğümlerin biraz kaydığını düşündü ama yeterli değildi.

Barrett tedbirli bir şekilde ona göz attı, sonra Percy’ye geri döndü. Aşırı derecede yapmacık bir kibarlıkla, “Kor-karım bu mümkün olmayacak,” dedi.

“Neden olmasın?” Percy artık terliyordu, alnında dam-lacıklar oluşmuştu ve sesi o kadar emin değildi.

“Çünkü hanımefendinin sessiz kalmayacağından en-dişe ediyorum. Bu serseriye bir düşkünlük geliştirmiş, tıpkı kadınların çoğunlukla güzel bir yüze yaptıkları gibi; bir erkeğin değerinin gerçek doğasını anlamaya gönülsüz görünürler.” Barrett sivri çenesini kaldırdı ve Psyche’ye yaklaştı.

Genç kadın ürperdi. “Senin gerçek değerini bildiğimi sanıyorum,” dedi, sesi övgüye değer bir biçimde sabitti.

Tatlı Psyche, bir dişi aslanın yürekliliğine sahip, diye düşündü Gabriel. Percy’nin onları tuzağa çekmesine izin vererek onu bir kez daha yüzüstü bırakmıştı ve yaşamak için kaç dakikası kaldıysa kendini asla affetmeyecekti. Yal-nız bu aptal hata yüzünden cehennemin en derin çukuru-nu hak etmişti.

Barrett homurdandı. “Sana diğer türlü olduğunu öğre-

tecek vakit olmasını isterdim.” Genç kadının yumuşak göğüs kıvrımlarına delici bir bakış attı. “Fakat ne yazık ki burada ne karar çok oyalanırsak ücra olmasına rağmen civardan geçen biri arazimde birilerinin olduğunu fark edebilir ve konuşabilir. Korkarım bu baş belası arazi ihlalcilerinden kurtulmak zorundayız ve boş bir evde bir yangın çıkarsa, ah, şey, kanıtı hemen sonra tahrip olacaktır.” Silahını telaşla geri çekilen Percy’ye ve yüz ifadesi karamsar olsa bile direnen Psyche’ye doğru çevirdi.

Gabriel ürperdiğini hissetti; iplere karşı verdiği yararsız mücadeleye bir son verdi ve Barrett’in üzerine atılmaya hazırlandı. Haine zamanında ulaşamayacağını biliyordu ama bu Psyche’ye kaçması için belki biraz zaman kazandırabilirdi.

Dışarıda rüzgâr sertleşti ve aşırı büyümüş bir ağacın dalı pencereyi titretti. Barrett yerinden sıçradı. Psyche pencereye baktı ve bakışlarını beti benzi atmış korkak Percy’ye kaydırıldı.

“Hepsi senin suçun,” diye çıkıştı Percy’ye. Yanağına vurmak için aniden ilerledi, Barrett dahil herkes ona şaşkınlıkla bakakaldı. Vuruşu Percy’nin beyaz yüzünde kırmızı bir iz bıraktı.

“Ku-kuzen,” diye itiraz etti Percy. “Niyetim bu değildi, asla düşünmezdim...”

Sözlerine kulak asmayan Psyche onu tüm gücüyle itti ve Percy bir gürültüyle pencereye çarparak geriye doğru sendeledi. Bir çığlık attı ve pencere camı kırılıp parçalar halinde zemine düştü. Percy aşağı, parçaların üzerine kayd, gerçek anlamda sersemlemişti.

Herkes donup kalmıştı, Psyche ellerini hızla yanaklarına götürerek Percy’nin kırık camın altında yığılmış

olduğu yere doğru koştu. Eğilerek onu hızla oturur bir konuma çekti.

“Yüce Tanrım! Ne yaptım ben? Beni bağışla, Percy.”

Psyche’nin kuzeninin baygın bedeninin üzerine titre-
mesini Gabriel şaşkınlıkla seyretti. Yatıştırıcı sözler söyle-
yerek genç adamın elbise kolundan bir mendil çıkardı ve
Percy’nin küçük kesikler bulunan yüzünü ve ellerini silip
temizledi.

Barrett gülümsedi.

“Her şeye karşın kalbini kazanamadın belki de, Sinclair.
Belki de *tüm* yeteneklerin paslanıyordur.” Psyche’yi işaret
etti. “Bir kadına güvenmemek gerektiğini bilmeliydin,
Sinclair. Kadınlar zayıftırlar. Ve her zaman aileden olanın
yanında yer alırlar.”

Psyche Gabriel’in yüzüne bakmak için döndü.

“Zavallı Percy’yi kıskançlıktan çıldırtmasaydın bunların
hiçbiri olmazdı,” dedi Psyche. “O yalnızca benim şerefimi
korumayı düşünüyordu... Sıradan ayartmalarınla benden
çaldığın şerefimi!” Genç kadının göğsü zar zor bastırılmış
duygularla inip kalkıyordu ve yanakları kızarmıştı.

Barrett kalın kaşlarını kaldırdı. “Ah, çok iyi Sinclair.
Beni neredeyse hayal kırıklığına uğrattın. Böyle güzel bir
parçanın tadına bakmamış olmak sana uymazdı. Ve seni
öldürdükten sonra benim sıram gelecek.”

Gabriel ipleri zorladı, elleri Barrett’in yüzünü yamult-
mak için adeta sızlıyordu. Bu mikrobun Psyche hakkında
bu şekilde konuşmak şöyle dursun, onunla aynı havayı so-
lumaya bile hakkı yoktu. Psyche zayıf veya sadakatsiz de-
ğildi. Onun kendisini yüzüstü bırakabileceğine inanmazdı.
Ne de paylaşmış olduklarının kirli ve sıradan olduğuna.

Psyche kuzeninin yanına çömelmişti ama Barrett sus-

tuğunda yavaşça ayağa kalktı. Barrett'a baktığında yüzünde merhametsiz bir tikslenme ifadesi vardı. "Bu düzenbazı öldürme zevkine sahip olabilirsin ama ben kefaretinin ödemediğini önce değil."

Barrett'ın odadaki adamı genç kadına doğru bir adım attı, fakat Barrett kolunu kaldırarak adamı durdurdu. "Hayır," dedi yavaşça. "Bu eğlenceli olabilir."

Psyche maksatlı bir şekilde yanına yaklaşırken, Gabriel genç kadının gözlerine dikkatle baktı. Genç kadının dolgun dudakları kati bir çizgi halini almıştı; yanaklarının rengi ise donuk bir pembeydi. Yanına geldiğinde, Gabriel onun kan lekeli mendili beline nasıl yakın tuttuğunu gördü. Bileğinin küçük bir oynayışıyla Psyche kumaşın içindekini açığa çıkardı.

Gurur Gabriel'in içinde dalga dalga yükseldi. Kirle kaplı camlardan geçen solgun sarı ışıkları kısa bir an için yansıtmış olan pencere camının öldürücü keskinlikte kalın bir parçasıydı bu.

İşte benim kurnaz kızım, diye düşündü Gabriel ve sırtmamak için kendini zor tuttu. Psyche bir an için gözünü kırptı. Gabriel az kalsın hiçbir yumruk veya silahın yapamamış olduğu şekilde önünde diz çökecekti. Şaşkınlıkla, *bana bunu çözmem için bile güveniyor,* diye düşündü. Kavrıldığı şey aynı zamanda aşağılayıcıydı da. Derin bir nefes aldı, onu hayal kırıklığına uğratamazdı.

Genç kadın tam önünde durdu. "Yani, itibarımla birlikte kalbimi de çalabileceğinizi mi düşündünüz?" diye sordu.

Gabriel uygun bir şekilde üzüntülü görünmeye çalıştı; onu bağlı tutan kalın ipi keserken belli belirsiz hışırtı sesini duyumsadı. Psyche'nin bedeni, ellerini diğerlerinin

görüşünden saklıyordu. Genç kadın, gözlerine bakmaya devam ediyordu ve yüz ifadesinin açığa çıkardığı tek şey sahte bir küçümseme idi.

“Bayan Hill, gerekçelerimi yanlış anlıyorsunuz...” Gabriel tüm bedeni eli kulağındaki özgürlük beklentisiyle gerginken, kendi rolünü oynamaya girişti.

Psyche bir eli ipi keserken, diğer elini etkileyici bir şekilde tam adamın yüzünün önünde durması için kaldırdı. “Siz, bayım, bu gönül yarasının sebebisiniz. Başka kaç tane genç kızın ilgisiyle oynadınız?”

Durumun ölümcül tehlikesine karşın Gabriel içinde kabaran çılgın bir kahkaha dalgasını bastırmak için mücadele etmek zorunda kaldı. Psyche ne kadar da cesaretliydi - ne kadar da kıvrak bir zekâsı vardı. “O kadar da çok kızın...” diye yanıtladı düşünceli bir duraksamadan sonra.

“Aşâğılık herif!” Psyche elini Gabriel’in yanağına doğru savurdu. Gabriel pek acı hissetmemiş de olsa gözlerini yumdu. Arkalarında, Barrett keyifle kıkırdadı ve yandaşı nahoş bir kahkaha attı. Sonunda ayakta yalpalamakta olan Percy bile kendine resmi bir zoraki gülümseme için izin verdi, geriye Barrett’a doğru bir adım attı, bu hamleyle ona onun yanında olduğunu hatırlatmak ister gibiydi. Acaba Percy böyle yaparak kendi alçak postunu kurtarırsa Psyche’nin ölmesine izin verir miydi? Gabriel buna hiç şaşırmazdı. Psyche’nin kaba silahı ipleri keserken o da yüklendi ve sonunda açıldıklarını hissetti.

Yalnız bir sıra ip sağlam duruyordu ama fiilen özgür olduğunu açığa vuramazdı, henüz değil. Barrett’ın bir tabancası vardı. Bakışları kısa bir an için Psyche’nin berrak mavi gözleriyle buluşurken bileklerini bir arada tuttu; aralarından bir anlayış titreşimi geçti. Genç kadının anladığını düşündü, ağırdan almak zorundalardı.

“Başka kaç kişinin saygınlığını zedelediniz?” Psyche söylevine devam ederken, Gabriel göz ucuyla Barrett’i izliyordu. Gabriel’in kınanmasından keyif alıyor gibiydi. Aralarında çok fazla adım vardı; silahını kaldırıp ateşlemeden önce Gabriel bu alanı nasıl aşabilirdi? Ve Gabriel’in ölümü, Psyche’yi savunmasız bırakırdı. Gabriel şimdi, burada onu kurtarmak için memnuniyetle öldürdü ama Psyche Barrett’in merhametine, yanında onu savunacak vefasız korkak Percy’den başkası olmadan terk edilmiş bir şekilde kalacaksa, bunun hiçbir faydası olmazdı.

Keşke Barrett’ı yakına gelmesi için kandırabilselerdi. Tam bunu düşünürken Barrett’in konuştuğunu duydu.

“Bu ne kadar eğlendirici olsa da, Bayan Hill, korkarım bu küçük okuma oyununu sonuçlandırmalıyız.”

Psyche Barrett’in yüzüne bakmak için döndü. “İstirabımı nasıl hafife alabilirsiniz? Kesinlikle siz - bir beyefendi olarak - bu adamın bana yapmış olduğu yanlışlara karşı kendinizi kızgın hissediyor olmalısınız.”

“Sahiden, Bayan Hill,” diye mırıldandı Barrett. “Bir dakika önce beni bir katil olarak adlandırıyordunuz. Korkarım, güdülerinize dair kuşkularım var...”

Psyche kendini ona doğru attı ve Barrett telaşla tabancasını kaldırdı. Ama Psyche ellerini kendisine hiç benzemeyen bir tavırla ovuşturarak onun tam önünde durdu. “Lütfen, merhamet göstermek zorundasınız. Onun ellerinde ne kadar acı çektiğimi bilmiyorsunuz.”

Gabriel kollarını esnetebileceğini ve son ince sırayı koparabileceğini neredeyse unutmuştu. Aniden Psyche’nin ne yapmaya niyetlendiğini sezdi ve kanı buz kesti - hayır, hayır haykırmak istedi. Bu çok tehlikeli!

Fakat Psyche yalnızca yüzünde kuşkucu bir ifade olan

haine odaklanmıştı. “Korkarım, dilini tutma konusunda güvenilebilecek biri değilsiniz, *leydim*.” Son kelimeyi küçümseyerek söylemişti ama Psyche dahil kimse bunu fark etmişe benzemiyordu. “Kişisel bir şey değil, sadece tertiplilik için doğal bir eğilim ve kendi menfaatime yoğun bir ihtimam.”

Psyche hıçkırdı ve umutsuzluğa kapılmış gibi bir elini yüzüne götürdü. Ama içinde keskin cam parçasının bulunduğu diğer el, hızla Barrett’ın gırtlığına doğru hareket etti.

Gabriel çoktan harekete geçmişti, fakat Barrett tabancasını Psyche’ye doğrulttu ve Gabriel adamın üzerine atarken silahın patlayışını duydu ve barut kokusu aldı. Ellerini hainin gırtlığına sardı ve adamla boğuşmaya başladı. Barrett umduğundan çok daha güçlüydü, küçük bedeni dayanıklıydı. Psyche, Psyche neredeydi? Yaralanmış mıydı, yoksa ölmüş müydü? Öyleyse, Barrett bu odadan canlı çıkamayacaktı. Umutsuzluğu katlandı ve sonraki dakikada adamı yere yapıştırmıştı bile. Nefesi kesilen Barrett yarı bilinçsiz bir şekilde yere yığılıp kaldı. Az önce ateş almış silah yere düştü, Barrett’ın ceketi sıyrılinca Gabriel adamın üzerinde bir tabanca daha gördü. Dolu tabancayı alıp kendi beline soktu, sonra hemen Psyche’ye döndü.

Psyche cam parçasını öteki haydudun gırtlığında tutuyordu; adam hayret ve korkuyla sersemlemiş görünüyordu. Gabriel, Psyche’nin panik yapmayacağına güvenmeliydi!

Rahatlamayla güçsüz düşen Gabriel tabancayı adama doğrulttu, böylece Psyche azıcık bile titreme belirtisi göstermeyen elini indirebildi. Genç kadına uzandı ve diğer koluyla onu kendine çekti.

Psyche yüzünü göğsüne bastırırken, saçlarının arasından, “Tanrıya şükür güvendesin,” diye fısıldadı Gabriel. “Zarar görmüş olsaydın veya daha kötüsü acıdan aklımı kaçırdım.”

“Şşşş.” Psyche onun yanağına dokunmak için elini kaldırdı. “İkimiz de buradayız...”

Gabriel aşağı bakınca genç kadının kolundaki kan lekesini gördü. “Psyche! Vurulmuşsun!”

“Sadece bir sıyrık, sanırım sen böyle söyledin,” dedi genç kadın sakın bir ifadeyle. “Ama stratejik olarak geri çekilmeliyiz sanıyorum, sence de öyle değil mi? Barrett’ın çetesinden bir veya daha fazla adam hâlâ arazinin civarındadır.”

“Evet.” Gabriel genç kadının kolunu muayene etmek için yukarı kaldırdı; görünüşe göre kemik kırılmamıştı ve etteki yara yüzeyseldi; kan akışı çoktan yavaşlamıştı. Kottan ayrılır ayrılmaz yarasını saracaktı. Tek başına olsaydı diğer haydudun peşinden giderdi, fakat Psyche’yi tehlikeden uzaklaştırmak çok daha önemliydi.

Percy’ye ne olmuştu? Gabriel etrafına baktı ve Percy’nin bir köşeye sinmiş olduğunu gördü, silahın ateşlemesinden, ardından gelen boğuşmadan olabildiğince uzaktaydı genç adam. Elleriyle yüzünü örtmüş ve korkudan neredeyse bilincini yitirmişti.

Psyche sertçe, “Percy, evden çıkman lazım,” dedi. “Yanabilir. Ve Londra’ya döndüğünde işlerini yoluna koysan iyi edersin çünkü döndüğüm zaman seni cinayete teşebbüsten tutuklattıracağım.”

Bu Percy’nin ellerinin düşmesine sebep oldu, yüzü bembeyazdı “Kuzen, sana zarar vermeyi asla istemedim!”

“Nişanlımın öldürülmesine yardım edecek olmanın

bağışlanacağını mı sanıyorsun?” diye sordu Psyche buz gibi bir sesle. “Yargıcın uzlaşacağından kuşkuluyum.”

“Ama, kuzen, lütfen, sana yalvarırım. Rezaleti düşün...”

“Sefil varlığını bir daha görmeyecek olmaktan hissedeceğim ferahlamayı düşünüyorum.”

Yalvarışları Psyche’yi etkilemedi.

“Aslında,” dedi Gabriel perişan adamı ayaklarının üzerine kaldırırken. “Bence ona bir şans vermelisin, Psyche.”

“Efendim?” Gabriel’a bakmak için döndüğünde genç kadının yüzünde afallamış bir ifade vardı. “Ciddi olamazsın? Tüm yaptıklarından sonra mı?”

“Yüce gönüllülüğünü gösterebilirsin,” diye devam etti Gabriel sözlerine. “Percy’nin babasının senin eş seçimine - herhangi bir eş - razı olması ve mirasını derhal sana bırakması koşuluyla.”

Percy’nin ağzı açık kaldı ve Psyche’nin yüz ifadesi çarpıcı biçimde değişti. “Dahice,” diye fısıldadı. “Evet, sanırım darağacından kurtulmanın tek yolu bu, Percy.”

Gabriel kahkahasını bastırdı, Percy ikna olmuştu ki bu açıktı.

“Kuzen, söz veririm, babamla hemen konuşacağım, sadece bana müsaade et...”

“Yirmi dört saatin var,” derken Psyche’nin sesi hiç olmadığı kadar soğuktu. “Sonrasında, para kaynaklarımın benim kontrolüme bırakıldığına dair imzalı kâğıtların avukatımın eline geçmesini bekliyorum.”

“Yapacağız, babam yapacak, sö-söz veririm,” diye kekeledi Percy umutlu bir şekilde.

“Dışarıdaki atlarından sağlam olanını al ve en yakın kasabaya git, orada Londra’ya dönüş için araç ayarlayabi-

lirsin,” dedi Gabriel. “Şimdi, Barrett’ın adamlarının geri kalanı ortaya çıkmadan buradan ayrılacak iyi olur. Psyche, ipi al ve şu döneğin ellerini bağla.”

Psyche denileni yerine getirirken, Gabriel odanın uzak köşesindeki hayduda doğru yürüdü. “Bize sırtını dönerek otur,” dedi.

“Ama beyim...” diye homurdandı adam. “Yangın çıkarsa? Tavuk şiş gibi kavrulurum.”

“Bu senin sorunun,” dedi Gabriel. “Kımıldama ve şimdi, duvara dön!”

Duman kokusu mu alıyordu? “Acele et, Psyche.”

Genç kadın başıyla onayladı ama sendeliyordu. Kan kaybı ve yarasının şokuyla başı dönmüş olmalıydı. Gabriel ona uzandı ve boşta kalan eliyle onu sabitleştirdi. Psyche ona tutundu ve yavaşça kapıya doğru ilerlediler. Percy önlerenden aceleyle yürüyordu, her zamanki gibi yalnız kendini düşündüğünden Psyche’ye bakmak için beklememişti bile. Kapı aralığında görüş mesafesinden çıkarak gözden kayboldu.

Arkadan Gabriel’i ikaz eden bir gıcırta sesi geldiğinde koridora ulaşmak üzereydiler. Ama uyarı saniyenin onda biri kadar geç gelmişti.

Psyche haykırdı. “Gabriel! Dikkat et!”

Ama ağırlığı Gabriel’i engelliyordu. Gabriel kendini zamanında uzaklaştıramadı. Barrett bilincini geri kazanmıştı. Gabriel adamın saldırısıyla sersemledi, hemen sonra saldırıya direkt olarak karşılık vermek için döndü.

Psyche Barrett’ın bir elini yakalamaya çalıştı ama adam onu öyle güçlü bir şekilde itti ki genç kadın sendeledi ve başını zemine çarptı; hareketsiz yere serildi, baygın gibiydi.

Barrett kendi ölümünü bir adım ötede gören bir adam gibi dövüşüyordu; gözleri nefretle parlıyordu ve tüm gücüyle silaha ulaşmak için savaş veriyordu. Gabriel onu engellemeye çalıştı ama Barrett silahı kavramıştı ve bırakmayacaktı.

Barrett köşedeki adamına, “Jake, buraya gel ve bana yardım et!” diye bağırdı.

Adam omzunun üzerinden korkmuş bir ifadeyle ona baktı. Yakın menzilde boğuşan iki adamı izleyerek ayağa kalktı, bağlı elleriyle yakınlarına sokuldu.

Gabriel bunu hemen sona erdirmezse dövüleceği iki kişi olacaktı. Barrett’ı geriye itmeye çalıştı ama adam silahı geri almak için tek yönlü bir kararlılıkla ona yapışmıştı.

Körü körüne mücadele ediyorlardı ve Gabriel artık du-man kokusu aldığına emindi. Sağanak yağmur pencere camlarını titretti ve çerçevesini takırdattı ve bir yerde bir atın kişnediğini duyuldu. Percy onları Barrett’ın merhametine bırakarak kaçmış mıydı?

Psyche hareket etmiyordu. Ya ciddi biçimde yaralanmışsa - Gabriel Barrett’ın yüzüne vurdu ama adamda deli kuvveti vardı; yumruğu fark etmiş bile benzemiyordu. Tabancayı Gabriel’in midesine baskı yapana dek çevirdi. Adamın parmağı tetiğe ulaşırsa... Gabriel silahı çevirmek için uğraştı ama Barrett her hareketini püskürtüyordu. Bir an için namluyu kımıldatmış olduğunu düşündü, ancak emin değildi...

Ardından bedeninde bir ateş patlaması hissetti. Acıyla nefesi kesilen Gabriel bacaklarının güçsüzleşmesiyle zemine çöktü.

Bir an için kendini kaybettiğini düşündü; sonra biri adını sesleniyordu. Gabriel gözlerini kırptırdı. Görüşü

yavaşça geri geldi; hâlâ ahşap döşemede uzanıyordu, giysileri leş gibi barutla kan kokuyordu ve Psyche! Psyche dizlerinin üzerinde yanında duruyordu, zarar görmemişti.

“Evden çık,” diye fısıldadı Gabriel. “Beni bırak. Vurulmuş olmalıyım; Barrett kalkmadan önce uzaklaş...”

“Barrett öldü,” dedi genç kadın, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. “Senin yerine kendini vurdu. Başta senin için korksam da ağır yaralanmadın. Tutuşturma barutunun kuvvetine maruz kaldın, gömleğin mahvoldu ve sanırım cildin yandı. Ama kurşun Barrett’ın içinde.”

Gabriel kendini kalkmaya zorladı; Barrett’ın zemin boyunca büyük bir kan gölünün ortasına yayılmış bedenini gördü; yüz hatları son bir şaşkın huysuzlukla çarpılmıştı. “Sen, sen iyi misin?”

Psyche başını olumlu anlamda salladı. “Gel, evden çıkmalıyız. Sanırım Percy çoktan gitti.”

“Barrett’ın adamına ne oldu?” Gabriel etrafına bakındı, başka bir tehlike olup olmadığını tespit etmeye çalışırken titreyen bacaklarının üzerinde Psyche’nin kolunu tutarak duruyordu.

“Kolları bağlı halde kaçtı,” dedi. “Neredeyse gülünçtü. Diğer haydudu ise görmedim.”

“Yani hâlâ bu civarda olabilir; gidip arabanın hâlâ burada olup olmadığını görelim.” En önemli şey bu evden çıkmak ve çetenin diğer üyelerinden uzaklaşmaktı. Gabriel hâlâ hayattaydı - mucizeler mucizesi - ve Psyche ciddi bir zarar görmemişti. Psyche’nin yardımıyla giriş koridoruna doğru aksarken ona sessiz şükranlarını sundu.

Koridordaki ayak sesleri aniden durmalarına sebep oldu. Gabriel neredeyse inleyecekti. Şu anki konumunda başka bir saldırganı nasıl yenebilirdi? Denemek zorundaydı.

Psyche'ye, "Arkama geç," dedi.

"Hayır," dedi genç kadın sakın bir sesle. "Her tehlikeyi birlikte göğüsleyeceğiz."

Böylece, yan yana, yorgun ama dirençli bir şekilde durdular ve şahıs kapı girişinde belirlediğinde ikisinin de şaşkınlıktan dili tutuldu.

Rahatlamayla yüzü aydınlanan David, "İşte buradasınız," dedi. "Berbat görünüyorsun! Yaran kötü mü, ah-bap?"

"Hayır," dedi Gabriel konuşabildiğinde. "Psyche kontrol etti. Senin yaralanmış olduğunu düşündüm, en son Forsyth Malikânesi'nin merdivenlerinde baygın yatıyordun. Burada ne arıyorsun?"

"Ah, yalnızca başıma korkunç bir yumruya dönüşen bir darbe aldım ama önemli değil. Gelmemi Circe söyledi," diye açıkladı David, Psyche'ye özür dileyen bir bakış atarak. "Yardıma ihtiyac duyduğunuzdan haberi varmış."

"Ama bizi nerede bulacağını nasıl öğrendin?"

"Avukatına gittim, yol tarifini ondan aldım, ardından buraya gelmek için dörtmala sürdüm, çoktan bir yangını söndürdüm ve bir çift nahoş görünüşlü tipi bağladım... Görüyorsun ya, arka kapıyı kullanmak en iyisi. Peki ama Barrett nerede?"

"David, sen bir kahramansın." Psyche'nin sesi coşku-luydu. "Barrett öldü."

David onlardan öteye baktığında zeminde yatan ölü bedeni gördü ve bir ıslık çaldı. "Cehennem çanları... Ah, özür dilerim. Ama hiçbir adam daha kötü bir sonu hak etmez."

Psyche ürperdi ve Gabriel'ın koluna dayandı. Her şey rahatlıkla diğer türlü de gitmiş olabilirdi. Tahta döşemede,

göğsünde bir delikle yatan, kanı boş odaya sıçrayan Gabriel olabilirdi. *Teşekkür ederim*, diye düşündü, *bu kez onu bağışladığın için teşekkür ederim. Yeterince acı çekmişti.*

Hep birlikte dışarı çıktılar. Sağanak yağmur durmuştu, yalnız ara sıra düşen başıboş damlalar vardı. Ama arabaları gitmişti; Percy araca el koymuşa benziyordu, hem de onların güvenlik ve çıkarını düşünmeksizin. David, Gabriel'a kendi atını teklifi etti. Gabriel genç kadınla birlikte bu atın üzerine çıktığında, David de Percy'nin takımından yaralı olmayan atı aldı.

Bineğin çıplak sırtına çıkmaya hazırlanan David'e, "Sürmeye elverişli olduğundan emin değilim," dedi Psyche endişeli bir şekilde.

"Dert etme, tutunamayacağım bir atla daha önce karşılaşmadım," dedi David sırtarak. Hayvanın çıplak sırtına tırmandı ve at kafasını iki yana şiddetle sallayıp bir iki tepme ile onu korkutmasına rağmen genç adam çok geçmeden kemikleri hissizleştiren bir koşu tutturdu.

Araba yolundan aşağı hızla ilerlerken, Psyche araziye bakmak için başını arkaya çevirdi. Zavallı ev, ateşli bir yıkımdan kurtulmuştu. Artık Barrett'in yönetimi sona erdiğine göre katbekat iyi duruma gelebilirdi. Şayet Gabriel... Ah, hayır, dualarına güvenmeliydi.

Yavaş bir şekilde kasabaya sürdüler ve küçük bir handa durdular; burada kiralanabilir uygun bir araba yoktu ama toprak sahibinin tek atlı küçük arabası sayesinde yolculuklarına başlayabilirlerdi. Aynı zamanda bu sahip, arkalarında bırakmış oldukları yaralı atı bulup iyileştirmesi için de bir seyis yollayacaktı.

Gabriel aracı ayarladı ve yerel yargıca Barrett'in suç oluşturan faaliyetleri ve zamansız ölümüyle ilgili bir not

yolladı. Bu esnada Psyche, bir kadeh şarap içerek bulutlu gökyüzünün altında, ön taraftaki bir bankta oturuyordu - burada özel salon yoktu ve küçük, sıkışık ortak oda, bu alışılmadık soylu akınına gözlerini diken meraklı çiftçilerle doluydu.

Barrett'ın ölümü hakkında o ve David'in şahitliğiyle Gabriel yetkililerden yana bir tehlike altında olmamalıydı. Psyche bunu kendine hatırlattı. Artık özgür olacaktı... Araziyi devralıp yeniden yapılandırmada ve gardını düşürdüğünde belirecek bir suikastçının korkusu olmadan. Ve artık Tarrington Markisi rolüne devam etmesi için bir sebep olmayacaktı. Sahte unvanın teşhiri sosyete de dedikoduya neden olacak, diye alaycı bir şekilde düşündü Psyche. Ama yaşadıkları bunca şeyden sonra çıkacak küçük - veya büyük - bir dedikodu için endişelenmiyordu. Sonunda parasına sahip olacaktı, Circe için en iyi hocaları tutabilir ve kız kardeşinin yeteneğinin sınırlamalar olmaksızın gelişmesine imkân sağlayabilirdi. Ve Gabriel gerçekten gidersse... İlgi duyduğu tüm talipleri cezbetmek için serbest olacaktı.

Ama bu düşünce Psyche'nin içinde bir boşluk hissetmesine sebep oldu. Gabriel ona hâlâ hiçbir vaatte bulunmamıştı. Hayır, umutsuzluğa kapılmayacaktı, kapılmamalıydı. Şimdilik bekle, dedi kendine. Daha sonra bu meseleyle başa çıkmak için gereken gücü kendinde bulacaktı. Londra'ya dönünce, Circe ve halasının işini rahatlatacak, dinlenecek ve adamakıllı bir yemek yiyeceklerdi, sonra daha mantıklı kararlar alabileceklerdi. Şarabından bir yudum daha içti.

Ama Gabriel dışarı çıktığında, ifadesindeki bir şey Psyche'yi derhal alarma geçirdi.

“David seni Londra’ya geri götürecektir, yolculuğun ilk kısmını arazi beyinin küçük arabasıyla kat edeceksin, biraz dar ama iş görür,” dedi Gabriel. “Bir sonraki kasabada uygun bir araba kiralayabileceksin ve belki hanlardan birinde çalışan hizmetçiler yolun geri kalanında sana eşlik edebilir, daha saygın bir görüntü vermek için.”

Sanki Psyche, böyle bir zamanda görgü kuralları hakkında endişeleniyormuş gibi. Genç kadın gücünün tükenmişliğini hissetti. “Bizimle gelmeyecek misin?”

Gabriel onun bakışlarına karşılık vermedi. “Zaten kıyıya yakın olduğum için hemen diğer yoldan gideceğim. Neredeyse tamamen boş ceplerimi doldurmam gerekiyor... Paris ve Madrid’de oyunlar yılın bu zamanında kızışmış olmalı.”

“Ama arazin...” Dudakları kuruyan Psyche konuşmakta zorlanıyordu.

“Onu yenilemek için param yok, henüz. Bir veya iki yıl içinde tamamen bana ait olacak, büyük olasılıkla. O zamana kadar da tamire ihtiyacı daha şiddetli bir hale gelecektir.”

Bir veya iki yıl, büyük olasılıkla... Psyche boğazındaki yumruyu zorla yutkundu. *Olasılık*.

Gabriel genç kadının yüzüne göz ucuyla baktı, sonra bakışlarını uzaklaştırdı. Ona *gerçeği* söyleyemezdi - Londra’ya tüm yolu onlarla birlikte giderse, herkesin güvende olduğunu gören Circe’in mutluluk çığlıklarını duyarsa, Psyche’nin varlığının cazibesini bir kez daha hissederse, kendini yuvasında, ailesiyle hissetmenin rahat alışkanlığına sahip olma şansı olursa ayrılma gücünü kendinde bulamayabilirdi. Ve Psyche’yi bir kez daha kucaklamak, dolgun dudaklarını öpmek ya da istekli bedenini kendine

çekmek - düşüncesi bile kanını canlandırdı ve o tanıdık sızıyı uyandırdı. Hayır, kararı kesinleşmişken bunu şimdi yapamazdı. Hepsinden önemlisi, ona dokunmaya cesareti yoktu.

“Düşünmüştüm ki sen, biz...” Psyche sözlerine devam etme konusunda tereddütlüydü. “Şimdi istediğim her yerde evlenebilirim...”

Gabriel, genç kadının umursamadığını düşünmesine, yalandan başka zalimliklere katlanmasına müsaade edemezdi, her şeye rağmen Psyche bunlara inanmayacak kadar da zekiydi. “Sana eşsiz azami bir tutkunluk besliyorum, sevgili Bayan Hill'im,” dedi. “En yüksek saygıyı, en derin düşkünlüğü. Ama benim verebileceğimden çok daha fazlasını hak ediyorsun.”

Sesi titredi, hemen sonra tüm metanetini topladı ve kafasını kaldırarak genç kadının gözlerinin içine baktı. “Erkeklerin içinden bir prensi hak ediyorsun... Sahte bir markiyi, sana sunabilecek bir itibarı, şerefi kalmamış düzmece bir lordu değil. Lekesiz bir geçmişli olan, her anlamda soylu bir şahsiyeti, benim sağlamaya hiç muktedir olamayacağım kadar saf bir aşk verebilecek bir adamı hak ediyorsun. Eskiye geri almakta ne kadar başarılı olsam da, hayatıma çekidüzen versem de, bazı şeyler değişmeyecek. Masumiyetimi bir kenara attım, itibarımı kaybettim ve korkarım seninle evlenmek şöyle dursun, asla aşkına layık bir adam olamayacağım.”

“Ama sevdiğim adam sensin,” diye fısıldadı Psyche, gözleri akıtılmamış yaşlarla parlıyordu.

Gabriel kalbinin daraldığını hissetti ve cesaretini toplama sırası ona geçmişti. “Nefes aldığım her gün bunun değerini bileceğim. Fakat alçak hayatımda bir kez doğru olan

şeyi yapacağım. Yürüyüp gitme cesaretini göstereceğim ve senin daha iyi bir hayata, benim bahsedebileceğimden daha şerefli bir geleceğe sahip olman için olanak vereceğim.”

Genç kadın düş kırıklığıyla ayağını yere vurdu. “Ah-makça davranıyorsun.”

“Bu ilk kez olmayacak,” diyerek alaycı bir şekilde onayladı onu Gabriel. Elini genç kadının yanağına götürmeyi arzuladı ama o sıcak, kusursuz tene dokunmayı göze alamadı, yoksa tüm değerli iradesi onu terk edecekti. Bir adım geri çekildi.

“Bensiz daha iyi olacaksın,” diye tekrarladı.

Psyche onun bakışlarına azimle karşılık verdi. “Hayır,” dedi. “Buna inanmıyorum. Ama tek başıma hayatta kalacağım. Ebeveynlerimin ani ölümünden sonra bir müddet bunu bilmiyordum ama düşündüğümden daha güçlüyüm.”

Gabriel içindeki gururun kabardığını hissetti. “Elbette öylesin.”

“Yine de her zaman seni seveceğim, Gabriel,” dedi Psyche yumuşak bir şekilde. “Daima. Sana şimdiki gibi kızgın olduğumda dahi, nasıl hissettiğimi inkâr etmeyeceğim.”

Acı neredeyse dayanılamayacak hale gelmişti. Gabriel başını salladı, genç kadının berrak mavi gözlerinde parlayan aşkla dili tutuldu. Psyche er ya da geç onu unutacaktı, bundan emindi, güzelliği, neşesi ve cesaretiyle, Londra’daki erkekler buna olanak vereceklerdi. Yine de Gabriel bu anı asla unutmayacaktı, Psyche’nin gözlerindeki bakışı da.

Birçok kimsesiz gece ve yalnız günde bu anıya tutunacaktı, fakat hayatında bir defalığına doğru olan şeyi, asil olanı yapmış olduğunu bilecekti. Psyche’nin iyi oluşu

kendi mutluluğundan daha önemliydi. Bu kadar hatadan sonra kefareтини dünyada en çok istediğı şeyden feragat ederek ödeyecekti.

Koridordaki ayak sesleri David'in gün ışığına çıkışını haber veriyordu. Genç adam özel bir görüşmenin tam ortasına damlamış olduğunun farkına varmış gibi durdu. "Hmmm, ben ahırlara gidip arabayı kontrol edeceğim," dedi. "Bana aldırmayın."

Gabriel, "Hayır, ben de tam gidiyordum," dedi.

Psyche bir elini uzattı, sonra Gabriel'in buna dokunmak için bir hamlede bulunmadığını gördü; o da başıyla selam verdi. "Tanrı seni korusun," dedi kısık bir sesle.

Bunun üzerine yüz ifadesini sakın tuttu, fakat Gabriel dönüp uzaklaşana kadar dudaklarını öyle sert ısırđı ki sonradan kanatmış olduğunu fark etti. Ve ancak Gabriel görüş açısından çıktığı zaman, David'in ince mavi yakasının üzerine gözyaşlarını akıttı.

Gabriel kiralık bir at edinmiş ve güneş iyice yükselmeden han meydanından dörtlüye ayrılmıştı. Şimdi sabahın erken saatlerinde hızla at sürüyordu. Atını yeşil tarlaları karartan, yükselen sis boyunca sürdü... İlk kuş ötüşleri, ardından artan şakıma, cıvıltılar ve güneşin doğuşunu selamlayan daha az ahenkli gılgamlar boyunca. Ama pek azını duydu, etrafındaki yeşil çayırların ve tarlalarında kuru otları biçen çiftçilerin pek azını fark etti, çünkü düşünceleri tek bir şey, tek bir kadın üzerinde yoğunlaşmıştı.

Turnbridge'i geçtiğinde çok yakında kendi köhne arazisinin girişine ulaşacağını biliyordu, kısa bir an için durumunu gözden geçirmek için durmayı düşündü ama bu fikri bir kenara attı. Değerlendirme bekleyebilirdi;

Londra'ya gitmek, Psyche'yi bulmak zorundaydı... Şimdi bile toy bir delikanlı elinin üzerine kapanmış, erken saatte parkta onunla at sürme şerefine ulaşmış, onu eyerine bindirmek için ikna etmiş olabilirdi. Başka kimse Psyche'ye dokunmamalıydı, başka bir erkeğin eli o biçimli beli sarmamalı veya kendiliğinden gelen bir öpücük için yakına çekmemeliydi - bu düşünce Gabriel'in lanet okumasına ve yorgun atını ilerlemesi için dürtmesine yol açtı.

Ama kendi mülküne giden yola ulaştığında, önceki kararlarına rağmen atını yavaşlattı. Keresteyle dolu bir yük aracı araba yoluna, Gabriel'in araba yoluna sapmıştı. Böyle bir yük arabasını buraya getiren neydi? Sürücü yolu mu şaşırmıştı acaba? Altındaki bitkin at başını iki yana savurarak kişnedi.

Toprak yol taze tekerlek izlerini belli ediyordu ve yük arabası hantal hantal ilerliyordu. Gabriel sürücüye seslenmeye çalıştı ama adam çağrısını duymazdan gelmiş gibiydi, bu yüzden Gabriel akli daha da karışarak aracı takip etti. Vakti boşa harcamayı esirgeyen aciliyete rağmen kısa süreli bir teftişe karar verdi. Arazi üzerinde başka biri mi hak iddia etmişti? Barrett'in tapu senedine karşı çıkan bir mirasçısı mı vardı? Bir çingene grubu kiralanmamış toprağa kamp mı kurmuştu? Biri onları yollarına geri göndermek zorundaydı.

Yük arabası evin önüne yanaştırdı ve Gabriel atını onun tam arkasında durdurdu. İki adam sürücüye ağır kereste paketlerini boşaltmada yardım etmek için geldi ve Gabriel o an eve dikkat kesildi. Dizginlerin ucunu, girişin yanındaki yabancı otlardan yeni temizlenmiş yeşillikte bir şekilde ortaya çıkmış mermer heykelin çevresine bağladı, ardından merdivenlerden yukarı çıktı. Kapı açıldı, biri parlak

menteseleri yeniden takmış olmalıydı - veya belki de b  b  t  n yenilemişti. Gabriel içeriden gelen   eki   seslerini duyabiliyordu.

Gabriel, kolları tahta şeritlerle dolu, deri önlüklü bir işçiyle karşı karşıya geldi.

“Affedersin, beyim,” diye geveledi adam, belli ki çene   almak için vakti yoktu.

Gabriel kaşlarını çattı. Tüm bunlardan sorumlu olan birini bulmak ve ondan neler olduğunu öğrenmek zorundaydı. Ancak girişte etrafına bakındı  ında, evdeki değişimin şimdiden başarıyla tamamlandığını görünce hayret etti. Duvarlar yeni boya ve k   itleriyle tertemizdi ve ahşap kaplamanın çürümüş kısımları yenisiyle değiştirilmişti. Göz ucuyla baktığı ilk odada gayretle çalışan adamlar vardı. Gün ışığı, temiz pencere camlarını neşeyle parlatıyordu ve döşemelerdeki toz silinmişti; görünürde hiç fare yoktu ve saptadığı tek ses   eki   vuruşlarına aitti. Ev taze boya, cila, sabun ve bezirya  ı kokuyordu. O ve Psyche’nin yalnız birkaç hafta önce girmiş olduğu aynı metruk ev olduğuna inanmak zordu.

Psyche... Gabriel, Londra’ya geri gitmeliydi. Onu bulmalı, af dilemeli, bir şans daha istemeliydi... Gabriel kararlılıkla adımlarını hızlandırdı, sorumlu biriyle tartışıp yorgun bineğine dönecekti.

  eriden bariz çalışma sesleri gelmeyen kütüphaneyi az kalsın geçiyordu. Ama uzun adımlarla yürürken göz ucuyla, aniden kapı girişine dönmesine sebep olan bir şey gördü. Şaşkınlıkla duraksadı ve gözünü dikti. Bu günler ve geceler boyunca gözünde canlandırdığı bir hayaldi,   yle olmalıydı.

Hayal, sarı  ın başını kaldırdı, gözleri belli belirsiz irileşti ama bir hayret nidası koyvermedi. “Merhaba, Gabriel,”

dedi Psyche. Kâğıtlarla dolu cilalı, büyük bir masanın tam önünde oturuyordu.

Uzun bir süre boyunca Gabriel yalnızca doya doya onun yüzüne baktı. Sarı saçları her zamanki gibi sıkı bir topuzla şekillendirilmişti. Göz alıcı açık pembe elbisesinin göğüs kesimi düşüktü - fazla düşük, diye karar verdi Gabriel kaşlarını çatarak. Psyche hiç bu kadar kırılğan ya da kadınsı bir güzellik sunmamıştı. Ama Gabriel bu 'kırılğan' ifadesinin tam olarak doğru bir tanım olmadığını biliyordu. Psyche güçlüydü - gerçeği idrak etmede Gabriel'a zaman verecek kadar güçlüydü.

Çetin sınavlarından sonra iyileşmiş görünüyordu ama mavi gözlerinin etrafında gergin izler saptamak boş bir umut muydu? Psyche ona dikkatli bir biçimde bakıyordu, yine de pek şaşırılmış görünmüyordu.

Yüce Tanrım, lütfen o da beni özlemiş olsun. Benimle ilgili hislerinin değişmiş olmasına izin verme.

Gabriel içeri doğru bir adım attı, sonra bir tane daha. Genç kadın hâlâ konuşmuyordu.

"Beni bağışlayabilir misin?" diye sordu Gabriel boğuk bir sesle.

Psyche bir an için önündeki kâğıtlara baktı, ardından kollarını zarafetle kavuşturdu. "Soru şu, sen kendini bağışladın mı?"

Sessizlik. Gabriel ona cevap vermeden önce bir süre bu sorunun üzerine düşündü. "Sanırım bir başlangıç yaptım, hayaletlerin bir kısmından kurtuldum. Ve bu kez babamı hiç düşünmedim."

O halde kimi düşünmüş olduğunu sormasını umdu ama, "Nereye gittin?" diye sordu Psyche. Sesi, sadece birkaç saat önce ayrılmışlar gibi duygusuz çıkıyordu.

Gabriel ses tonunu büyük bir çabayla umursamaz tutarak konuştu. “İspanya’ya.”

“Oyunlar iyi değil miydi?”

“Ah, öyleydi, bol para kazandım ama kartlardan sıkıldım. Ve hava yılın bu zamanında pek keyifsiz.”

Psyche tatsız bir sesle, “Çok fazla güneş?” diye varsaydı.

“Çok fazla sıcak,” diye onayladı Gabriel. “Ayrıca, *pa-ella* ve *sangianın* tatlarını artık beğenmediğimi anladım ve geceleri hiç uyuyamadım. Alacakaranlıkta çekirgeler çok gürültülüydü ve şafakta kuşlar çok cırtlaktı. İtalya’ya gitmeyi planlamıştım ama oradan da hoşlanmayacağımı biliyordum... Çünkü sen orada olmayacaktın.”

Psyche onu seyrediyordu, güzel yüzü sakindi ve bakışlarının açığa vurduğu hiçbir şey yoktu. İlk telaş kıpırtılarını hissetti; onu anlamak Gabriel için hiç bu kadar güç olmamıştı. Boğazını temizledi; toy bir delikanlı kadar beceriksiz hissediyordu kendini. “Tüm düşünebildiğim sendin; günün ilk altın ışığında senin yüzünü gördüm ve kilise çanlarında senin kahkahanı duydum. Her zaman benimleydin ama aynı zamanda da benimle değildin ve kaybımın acısının beni deliliğe sürükleyeceğini düşündüm.”

“Bu yüzden geri döndün?”

Psyche hâlâ gülümsemedi. Belki de artık çok geçti. Bu düşünce Gabriel’in kalbini sarstı.

Gabriel başını olumlu anlamda salladı. “Üzgünüm Psyche, sevgili Bayan Hill’im.”

“Gittiğin için mi geri döndüğün için mi?” Sesi yinc, ilgisizdi ve ona doğru hareket etmemiştir. Gabriel onu kollarında tutmak için duyduğu özlemden olabileceğini düşündü. Ya Psyche ona gitmesini, asla geri gelmemesini söylerse?

İç çekerek, “İkisi için de sanırım,” dedi Gabriel. Aralardaki boşluğu kapatmak için ona doğru bir adım daha attı, genç kadın ağırbaşlı bir bakışla onu izliyordu. “Hayatımda ilk kez asil olanı yapmaya çalıştım ve başaramadım. Sana layık olmadığımı biliyorum, tanrıçam, bunu değiştirebilmenin bir yolu yok. Fakat buna rağmen, seni unuttum; hayalini kalbimden atamadım. Ve lanet olsun bunu yapmak istemedim!”

Gabriel bildiği en yalın, en alçakgönüllü şekilde kendini ona sunarak doğrudan gözlerinin içine baktı. “Ben olduğum adamım. Asla bir aziz olmayacağım ama seni mutlu etmek için elimden gelenin fazlasını yapacağım. Bundan başka, ne yapmak gerektiğini bilmiyorum, seni sevdiğimi söylemek dışında.”

Psyche dudaklarını birbirine bastırdı. Psyche’nin dudakları her gün, her saat öpülmek için öyle kusursuz, öyle yumuşaktı ki - Gabriel onu bir kerecik daha öpmeyi arzuladı. Psyche konuşmak üzere görünüyordu ama Gabriel arkasında yükselen ayak seslerini duydu. Omzunun üzerinden baktı ve Psyche işçiye bakarken kaşlarını kaldırdı.

“Evet?”

“Affedersiniz, bayan, fakat bu şömine rafının nereye konulmanız istersiniz?” Eliyle arkasını işaret etti ve Gabriel iki adamın taşımak için çabaladığı etkileyici oymalı parçaya baktı.

“Misafir odasına gidecek, bir üst kattaki geniş odaya.”

Adamlar çekildi ve Gabriel, “Tanrı aşkına, burada ne yapıyorsun?” diye sordu. “Tüm bunlar da neyin nesi?”

Psyche’nin dudakları gülümsememek için mücadele ediyor gibi göründü. “Wilfred Amca paramın kontrolünü bana bıraktı ve ben de kuzen Percy’yi hiçbir suçlamaya bu-

laştırmamaya razı oldum. Böylece evi yenilemeye başlamaya karar verdim.”

Gabriel gözlerini kırptırdı. “Psyche, Bayan Hill, parayı bu harabeye savurmana izin veremem.”

“Ama bu evi seviyorum,” diye itiraz etti Psyche. “Ayrıca tahmin etmiş olduğumdan bile daha fazla param olduğunu keşfettim. Yani bu evin istediğim gibi yenilenmesini karşılayabilirim. Ah ve Bayan Parslip’i kâhya olarak çalışması için davet ettim; babana iki hafta ihbar süresi tanımak için ısrar etti ama yarın gelmiş olur. Hoşnut olduğumu umuyorum?”

“Elbette,” dedi Gabriel ve umudun içinde tropik bir fırtınanın gücü gibi yükseldiğini hissetti. “Ama... Bunun anlamı hâlâ...” Gabriel aralarındaki son mesafeyi de iki uzun adımla kapattı ve genç kadını omuzlarından kavrayarak ayağa kaldırdı ve onu masadan uzaklaştırdı. “Psyche bunun anlamı beni olduğum gibi, kusurlarımla kabul edeceğin mi? Benimle evlenecek misin?”

Psyche ona gülümsedi, yüzündeki ifade yumuşak ve memnundu. “Tüm sosyete zaten nişanlı olduğumuzu düşündüğüne göre bu verimli bir çözüm olur, değil mi?”

“*Verimliliğin* canı cehenneme,” diye patladı Gabriel. “Seni seviyorum, Psyche! Sensiz yaşayamam. Denedim ama...”

Psyche uzandı ve Gabriel’in dudaklarına nefes kesen tutku dolu bir öpücük kondurdu. Ancak Gabriel kafasını kaldırdığında, başka bir sorunu hatırladı.

“Psyche, sosyete benim Tarrington Markisi olduğumu sanıyor. Bunun hesabını nasıl vereceğiz?”

Psyche Gabriel’in kollarının arasına oraya aitmiş, her

zaman oraya ait olmuş gibi sığındı. Bir parmağıyla çenesindeki yara izini izleyerek yanağına dokundu. “Ah, bunu çoktan Sally’ye büyük bir gizlilikle açıkladım, seni öldürmeye çalışan haydutlardan kaçmak için sahte bir unvan üstlendiğini söyledim.”

“Yani?”

“Yani, şimdiye kadar tüm Londra hikâyeyi öğrenmiş ve bunun son derece romantik olduğunu düşünüyor olmalı.” Psyche kahkaha attı.

Gabriel onu tekrar öptü. “Kereste, boya ve duvarlar için yeni kâğıtlarla birlikte, yanında özel bir izin belgesi getirdiğini zannetmiyorum?”

“Düğün için sabırsızlanıyor musun?” Kaşlarını kaldırdı, gözlerinde haylaz bir parıltı vardı.

“Düğün gecesi için,” diye açıkladı Gabriel genç kadının alnını, ardından kulağının tepesini öperken. Psyche hazla titredi.

“Korkarım yok. Circe Londra’ya dönmeden evlenmemizi kati surette yasakladı; nedime olmakta kararlı. Ben oradan ayrılırken terziyle kıyafetinin göğüs kesimi hakkında tartışıyordu.”

Gülme sırası Gabriel’daydı. “Çok inançlıymışsın. Geri döneceğimden nasıl böyle emin oldun? Kararsızlığım çok mu belliydi?”

Psyche dalgın bir şekilde ona baktı. “Kütüphanemde bir makale dizisi buldum - çağdaş tarımcılık yöntemleri hakkındaydı.”

Gabriel kızarmamış olduğunu umdu. “Hmmm, sadece iyi bir toprak beyi olmak istedim,” diye açıklamaya çalıştı.

Genç kadın kafasını kaldırdığında, gözleri inançla do-

luydu. “Sonunda yerleşmek ve bir yere kök salmak iste-
diğine dair bana umut verdi, bir kadının gerçekten, seni
mutlu etmeye yetebileceğine dair.”

“Ah, benim sevgili Psyche’m,” diye karşı çıktı Gabriel.
“Seni ilk kez gördüğüm günden beri, arzulayabileceğim
başka biri olmadığını biliyordum.”

“Yaşlanıp buruştuğumda bile mi?”

“Seni sevecek ve her kırıksıklığı sıklıkla öpeceğim.”

“Hamileyken yusyuvarlak olduğumda?”

Gabriel bir an için sessiz kaldı, bu düşünce onu huşu
içinde bırakmıştı. “Kendimi en kutsanmış adam sayaca-
ğım. Ben de yaşlanacağım, biliyorsun değil mi? İneklerin
nin sağlığı hakkında ve tarlaları yeterince yağmur görmüş
mü diye endişelenen, yaşlı yıpranmış bir toprak beyi ola-
cağım. Beni bunun için suçlayacak mısın, sevgili Bayan
Hill'im?”

“Asla.” Yakışıklı yüzünün yıllarla sadece daha etkileyici
hale geleceğini bilerek onun yanağını okşadı. Elini hafif-
çe dudaklarına yerleştirdi ve Gabriel parmaklarını öptü.
“Korkarım, gerçekten evlenmek zorundayız, Lord Gabri-
el Sinclair,” derken yine gülümsüyordu. “Başka şansımız
yok.”

Gabriel aniden duraksadı. Bakışları sorgulayıcıydı.

Yanaklarının ısındığını hissetmek genç kadının canını
sıktı. “Hayır, hayır, demek istediğim bu değil, her nefes-
te beni ‘sevgili Bayan Hill'im’ diye çağırmanı engellemek
için tek yolum bu sanırım. İsmimi değiştirmek zorunda-
yım. Evlendikten sonra ‘Leydi Gabriel Sinclair’ olacağım,
biliyorsun.”

“Boyun eğmekten memnun olurum.” Sesi düzensiz

çıkmişti; saf mutluluktan başı dönüyordu. “Can alıcı kartı çekişinden sonra seni her zaman kupa kızım olarak çağırabilirim.”

Psyche’nin gözleri neşeye ışıldadı. “Ah, bu durumda, senin sinek ikilin olacağım.”

Bir an için kafası karışan Gabriel alnını kırıstırdı. Sonra kavrayışla birlikte yüzüne muzaffer bir sırıtış yayıldı. “Benim çok dürüst, çok kuralcı Bayan Hi...” Genç kadının uyarıcı bakışlarını görünce durdu. “Yani, müstakbel Leydi Sinclair’in *hile yaptığını* mı itiraf ediyorsun?”

“Evet, yaptım,” dedi Psyche. “Arkanı döndüğün anda.”

Gabriel dehşete kapılmış bir ses tonuyla, “Bu çok uygunsuz,” diye bildirdi.

Psyche parmak ucunda yükseldi ve kollarını Gabriel’in güçlü boynuna doladı. “Ah, sevgilim, gurur duyacağımı biliyordum.”

O an Gabriel’in verdiği öpücük asla ‘uygun’ olarak nitelendirilemezdi. Ve Psyche, bunun tam olarak sevdiği tarz olduğuna karar verdi.